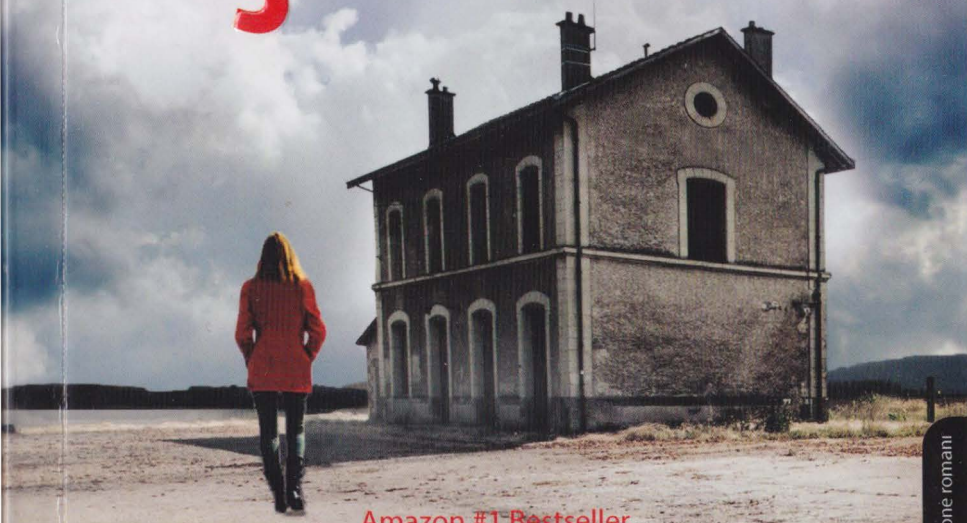
Angela MARSONS

SESSİZ ÇIĞLIK

Amazon #1 Bestseller

bir dedektif Kim Stone romanı

En karanlık sırlar bile sonsuza kadar gömülü kalmaz...

Beş kişi derin olmayan bir mezarın etrafında toplandı. Her biri sırayla kazmıştı. Bir yetişkin için çukur kazmaları daha uzun sürerdi. Masum bir cana kıyılmıştı, ancak anlaşma yapılmıştı. Sırları gömülecekti.

Yıllar sonra, bir yurt müdiresi vahşice boğulmuş olarak bulunur, bu Black Country'yi şok eden korkunç cinayetler serisinin ilkidir.

Fakat eski bir çocuk yetiştirme yurdunda insan kalıntıları bulununca, rahatsız edici gerçekler de gün yüzüne çıkar.
Dedektif Kim Stone, işlediği cinayetler on yıllara yayılmış olan sapkın birinin peşinde olduğunu kısa süre içinde fark eder.

Ceset sayısı artarken, Kim tekrar öldürmeden önce katili durdurmak zorundadır. Fakat katili yakalarken çok geç olmadan kendi geçmişinin karanlık yönleriyle yüzleşebilecek midir?

Çeviren
Tunç Tuncay Bilgin
F. Gökhan Tuna

www.kuzeyyayinlari.com
kitap@kuzeyyayinlari.com
facebook/kuzeyyayinlari
twitter/kuzeyyayinlari

kapak tasarımı
www.the-parish.com

KİM STONE
SERİSİ

SESSİZ ÇIĞLIK

En karanlık sırlar bile sonsuza kadar gömülü kalmaz...

SESSİZ ÇIĞLIK

BİR KİM STONE ROMANI

Angela Marsons

Çeviren

Tunç Tuncay Bilgin

F. Gökhan Tuna

Silent Scream

Copyright (c) Angela Marsons 2015

Kitaptan tanıtım amacı ile yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmadan, hiçbir biçimde ve hiçbir yolla kitabın içeriğinin bir bölümü ya da tümü yeniden üretilemez ve dağıtılamaz.

Bu kitabın telifi Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

This translation of Silent Scream is published by arrangement with Lorella Belli Literary Agency.

Baskı
Nisan 2016
Matsis Matbaa Hizmetleri
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No 51
Sefaköy İstanbul Sertifika No: 20706

ISBN ve Barkod: 978-605-9909-35-8

Kuzey Yayınları
www.kuzeyyayinlari.com
Perpa Tic. Merk. B Blok K 11 Okmeydanı Şişli İstanbul
Sertifika no: 12121

kitapla ilgili her türlü durumda bizimle
kitap@kuzeyyayinlari.com adresinden iletişime geçebilirsiniz

TEŞEKKÜR

Sessiz Çığlık yazım aşamasında birkaç kitaptı. Kim Stone karakteri geldi ve gitmeyi reddetti. Zihnimde ve sayfalarda, her zaman mükemmel olmayan ancak tutkulu ve kararlı, ayrıca yanınızda olmasını isteyeceğiniz güçlü, zeki bir kadına dönüştü.

Kim Stone ve hikâyelerine duyduğum tutkuyu paylaştıkları için Bookouture ekibine teşekkür etmek isterim. Cesaretlendirmeleri, hevesleri ve inançları, iç rahatlatıcı aynı zamanda da bunaltıcıydı. Oliver, Claire ve Kim'e karşı sonsuz bir minnet duyuyorum ve bir Bookouture yazarı olmaktan dolayı gururlu ve onurluyum.

Özellikle, ilk konuşmamızdan beri bu uzun yolculukta bana cesareti, inancı ve tavsiyeleriyle eşlik eden ve Bookouture ekibiyle birlikte hayallerimi gerçeğe dönüştüren harika editörüm ve Peri Vaftiz Annem Keshini Naidoo'ya teşekkür etmeliyim.

Beni Bookouture ailesine kabul ettikleri için, tüm Bookouture yazarlarına da teşekkür etmek isterim. Destekleri gerçekten müthişti. Ayrıca, Caroline Mitchell ile birlikte #bookouturecrimesquad tamamlandı.

Son olarak yazdıklarıma ve hayallerime olan inançları ve güvenleri için aileme ve dostlarıma teşekkür ederim. Süregelen destekleri için Amanda Nicol ve Andrew Hyde'ı da özellikle anmalıyım.

Hepinize en içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Bu kitap, inanmaktan asla vazgeçmeyen ve hayalimi unutmama asla izin vermeyen partnerim Julie Forrest'a adanmıştır.

GİRİŞ

Rowley Regis, Black Country
2004

Yeni kazılmış toprağın etrafında beş siluet, bir pentagram (beş köşeli yıldız) oluşturuyordu. Bunun bir mezar olduğunu yalnızca onlar biliyordu.

Buz ve kar altındaki donmuş toprağı kazmak taşı oymaya çalışmak gibiydi ama bunu sırayla yapmışlardı. Her biri el atmıştı.

Bir yetişkinin sığabileceği bir çukur kazsalardı bu daha uzun sürerdi.

Kürek bir elden diğerine geçmişti. Kimileri çekingen, kararsızdı. Diğerleri ise daha emindi. Kimse karşı koymadı ve hiç kimse konuşmadı.

Hepsi aldıkları canın ne kadar masum olduğunu biliyordu ancak anlaşma yapılmıştı. Sırları gömülecekti.

Beş baş toprağa doğru eğilerek, çoktan taze buzun altında parıldamaya başlamış olan bedeni düşündü.

İlk kar taneleri mezarın üzerini örterken grubu bir ürperti kapladı.

Beş siluet dağılırken, ayak izleri yeni düşen karın üzerinde bir yıldız resmediyordu.

Bitmişti.

BÖLÜM 1

Black Country
Günümüz

Teresa Wyatt bu gecenin son gecesi olacağına dair açıklanamaz bir hisse kapılmıştı.

Televizyonu kapattı ve ev sessizleşti. Bu sessizlik, normalde her akşam yatma vakti yaklaştıkça evinin ve kendisinin usulca sessizleşmesinden farklıydı.

Gece haberlerinden ne beklemiş olduğundan emin değildi. Haber, yerel akşam haber bülteninde çoktan yayınlanmıştı. Belki de bir mucize, bir son dakika ertelemesi ümit ediyordu.

İki yıl önceki ilk başvurudan beri idam sırasındaki bir mahkûm gibi hissediyordu. Zaman zaman gardiyanlar gelmiş, onu sandalyeye götürmüş ve kader onu hücresinin güvenli duvarları arasına geri getirmişti. Ama bu seferki sonuncusuydu. Teresa başka bir itiraz, başka bir gecikme olmayacağını biliyordu.

Diğerlerinin de haberleri görüp görmediğini merak etti. Onlar da kendisi gibi mi hissetmişlerdi? Hissettikleri en önemli şeyin pişmanlık değil de savunma içgüdüsü olduğunu kendilerine itiraf ederler miydi?

Daha iyi biri olmuş olsaydı kendisi için endişelenmesinin altında ufak bir vicdan kırıntısı olabilirdi; ama bundan eser yoktu.

Plana uymamış olsam işim çoktan bitmişti diye düşündü. Teresa Wyatt ismi şimdi tadını çıkardığım saygıyla değil de tiksintiyle anılırdı.

Teresa şikâyetin ciddiye alınacağından şüphe duymamıştı. Kaynak dürüst değildi ancak inanılırdı. Fakat sonsuza dek susturulmuştu; bu da Teresa'nın asla pişman olmayacağı bir şeydi.

Ama Crestwood'tan sonra, ne zaman onunkine benzer bir yürüyüş, bir saç rengi ya da baş hareketi görse karnına ağrılar giriyordu.

Teresa doğruldu ve üzerindeki melankoliden kurtulmaya çalıştı. Mutfağa gitti ve elindeki tabağı ve şarap kadehini bulaşık makinesine yerleştirdi.

Dışarı çıkaracak bir köpek ya da içeri alınacak bir kedi yoktu. Yalnızca kilit sürgülerinin son gece kontrolleri vardı.

Bu kontrollerin işe yaramaz olduğu ve hiçbir şeyin geçmişi saklayamayacağı hissi yine içini doldurdu. Bu düşünceyi savuşturdu. Korkacak hiçbir şey yoktu. Hepsi birlikte bir anlaşma yapmışlardı ve on yıldır buna sadık kalmışlardı. Gerçeği yalnızca bu beş kişi biliyordu.

Hemen uykuya dalmak için fazlasıyla gergin olduğunu biliyordu ama sabah yedideki personel toplantısına geç kalamazdı çünkü toplantıyı kendisi istemişti.

Banyoya girdi, suyu açtı ve ardından bolca lavanta kokulu banyo köpüğü döktü. Koku derhal tüm odaya yayıldı. Az önce içtiği bir kadeh şarabın üzerine uzun bir banyo, uykusunu getirmeye yeterdi.

Küvete girerken sabahlığı ve saten pijamaları çamaşır sepetinin üzerinde katlanmış hâlde duruyordu.

Gözlerini kapatıp etrafını saran suya kendini bıraktı. Gerginliği dinmeye başlarken kendi kendine gülümsedi. Yalnızca aşırı hassas davranıyordu.

Teresa hayatının iki bölümden oluştuğunu hissetti. Milattan önce otuz yedi yıl vardı; Crestwood'tan önceki yaşamını bu şekilde adlandırıyordu. Bu yıllar büyülüydü. Bekâr ve istekliydi, her kararı kendi başına almıştı ve kimseye hesap vermemişti.

Ama ondan sonraki yıllar farklıydı. Her hareketi korkunun gölgesi altındaydı; gölge hareketlerine yön veriyor, kararlarını etkiliyordu.

Bir yerlerde, vicdan denilen şeyin, yakalanma korkusundan başka bir şey olmadığını okuduğunu hatırlıyordu. Teressa bunun kendisi için doğru olduğunu itiraf edecek kadar dürüsttü.

Ama sırları güvendeydi. Güvende olmalıydı.

Aniden bir camın kırıldığını işitti. Ancak ses uzaktan gelmiyordu. Mutfak kapısından geliyordu.

Teresa uzanıp tamamen hareketsiz bir şekilde başka bir ses var mı diye kulak kesildi. Bu ses başkasının dikkatini çekmezdi. Bir sonraki müstakil ev altmış metre kadar ötede, altı metre kadar yükselen kalın bir defne çitinin diğer tarafındaydı.

Evinin sessizliği etrafını kapladı. Gürültünün ardından gelen bu sessizlik tehdit doluydu.

Belki birinin attığı rasgele bir taştan başka bir şey değildi. Belki Saint Joseph'ten birkaç öğrenci adresini öğrenmişti. Şaşkın bir şekilde öyle olmasını umuyordu.

Kan damarlarına akın etti, şakakları titriyordu. Kulaklarındaki tıkanıklığı gidermek adına yutkundu.

Bedeni, artık yalnız olmadığı yönündeki duyusuna tepki vermeye başladı. Kendini doğrultarak oturur pozisyona geçti. Bu hareketiyle, yer değiştirerek küvete çarpan su ses çıkardı. Eli seramik üzerinde kaydı ve vücudunun sağ tarafı tekrar suya düştü.

Merdivenlerin başından gelen bir ses, gelişigüzel bir vandallık umudundan geriye kalanları da yok etti.

Teresa süresinin dolduğunu biliyordu. Paralel bir evrende bedenindeki kaslar yaklaşan bu tehdide tepki veriyordu ancak içinde bulunduğu evrende, bedeni ve zihni kaçınılmaz olan şey karşısında donakalmıştı. Saklanacak hiçbir yer kalmadığını biliyordu.

Merdivenlerin gıcırtısını işitirken gözlerini kısa bir süre kapattı ve vücudunu sakinleştirmeye çalıştı. Yıllarca peşini bırakmayan korkularla nihayet yüzleştiği için bir parça özgürlük hissediyordu.

Kapı aralığından odaya dolan serin havayı hissedince gözlerini açtı.

İçeri giren kişi bir gölge kadar karanlık ve biçimsizdi. Keten pantolon, kalın siyah bir yün yelekle buluşuyor ve onların üzerini uzun bir palto örtüyordu. Yün bir kar maskesi ise yüzünü örtüyordu. Neden ben? Teresa'nın zihni öfkeyle doldu. En zayıf halka o değildi.

Başını salladı. "Konuşmadım" dedi. Söyledikleri güçlükle işitilebiliyordu. Bedeni ölüme hazırlanırken duyularının her biri kapanmaya başlıyordu.

Siyah siluet ona doğru iki adım attı. Teresa tanıyacak bir ipucu aradı ancak bulamadı. Yalnızca gruptaki diğer dört kişiden biri olabilirdi.

Lavanta kokulu suya, bacaklarının arasından akan idrar karışırken, bedeninin kendine ihanet ettiğini fark etti.

"Yemin ederim... Ben bir şey..."

Doğrulmaya çalışırken sözleri yavaş yavaş mırıltıya dönüştü. Banyo köpüğü küveti kayganlaştırmıştı.

Hayatının bağışlanmasını dilemenin en iyi yolunun ne olduğunu düşünürken soluk alıp verişi kesik ve hırıltılıydı. Hayır, ölmek istemiyordu. Henüz zamanı değildi. Hazır değildi. Yapmak istediği şeyler vardı.

Ciğerlerinin suyla dolduğu ve parti balonları gibi patladığı aniden gözünde canlandı.

Elini yalvarırcasına uzattı; sonunda konuşabildi. "Lütfen... lütfen... hayır... ölmek istemiyorum..."

Siluet küvete doğru eğildi ve eldivenli ellerini göğüslerinin biraz üzerine koydu. Teresa kendisini suya batırmaya çalışan gücü hissetti ve dik oturmaya çalıştı. Açıklamaya çalışmalıydı ama ellerin uyguladığı kuvvet arttı. Pozisyonunu değiştirmeyi tekrar denedi ama işe yaramadı. Yer çekimi ve kaba kuvvet karşı koymasını olanaksız kılıyordu.

Su yüzünü çevrelerken ağzını açtı. Son bir kez "Yemin ederim..." demeye çalışırken dudakları arasından küçük bir ağlayış duyuldu.

Söyledikleri yarım kaldı ve Teresa hava kabarcıklarının burnundan çıkıp su yüzeyine çıkışını izledi. Saçları yüzünün etrafında süzülüyordu.

Suyun öte tarafında siluet cılız bir ışıkta parıldıyordu.

Bedeni oksijen eksikliğine tepki vermeye başlarken Teresa içinde yükselmekte olan panik duygusunu bastırmaya çalıştı. Çırpındı ve eldivenli eller bir anlığına göğüs kemiği üzerinden kalktı. Başını sudan çıkarıp soğuk, delici bakışlara sahip o gözlerin içine yakından bakmayı başardı. Kim olduğunu anladığında soluğu kesildi.

Bu bir anlık şaşkınlık, ona saldıranın pozisyonunu düzeltmesi için yeterli olmuştu. İki el bedenini suyun altına bastırıp onu orada tuttu.

Bilincini yitirmeye başlamış olmasına rağmen gördüğüne inanamıyordu.

Teresa suç ortaklarının korkmaları gereken kişinin kim olduğunu hayal bile edemeyeceklerini anladı.

BÖLÜM 2

Kim Stone iPod'unun sesini ayarlamak üzere Kawasaki Ninja'nın etrafından dolandı. Hoparlörler, onun en sevdiği kısım olan "Fırtına" adlı final bölümüne yaklaşırken Vivaldi'nin Yaz Konçertosu'nun notalarıyla oynaşıyordu.

Lokma anahtarını tezgâhın üzerine koydu ve ellerini bir paçavraya sildi. Son sekiz aydır tamir etmekle uğraştığı Triumph Thunderbird motosiklete baktı ve neden bu gece çok ilgisini çekmediğini merak etti.

Saatine baktı. Neredeyse gece on birdi. Ekibinin diğer üyeleri şimdi tam da Dog Bar'dan çıkıyor olmalıydılar. Alkolü ağzına sürmese de, eğlenmeyi hak ettiğini düşündüğünde ekibine eşlik ederdi.

Lokma anahtarını tekrar eline aldı ve Triumph'ın yanındaki dizliğin seviyesine eğildi.

Onun için kutlanacak bir şey yoktu.

Motorun içine uzanıp krank milinin arka ucunu kavradığında Laura Yates'in dehşete kapılmış yüzü gözlerinin önüne geldi. Anahtarın başını somuna geçirdi ve ileri geri yaparak döndürmeye başladı.

Tecavüzden üç kez suçlu bulunmuş olması Terence Hunt'ı uzun bir süreliğine uzaklara gönderecekti.

Kim kendi kendine "Ama yeterince uzun değil" dedi.

Çünkü dördüncü bir kurban daha vardı.

Anahtarı bir kez daha döndürdü ancak somun daha fazla sıkılmayı reddediyordu. Rulmanı, dişli çarkını, sıkıştırma

contasını ve rotoru çoktan takmıştı. Bu somun yapbozun son parçasıydı ve lanet şey kilit contasının üzerinde daha fazla sıkılmayı reddediyordu.

Kim somuna baktı ve sessizce kendi iyiliği açısından hareket etmesini umdu. Öfkesini anahtara yönlendirdi ve son bir kez var gücüyle ittirdi. Yiv parçalandı ve somun yerinden çıktı.

Anahtarı garajın içinde fırlatıp atarken "Kahretsin," diye bağırdı.

Laura Yates, bir kilisenin arkasına sürüklendikten sonra iki buçuk saat boyunca tekrar tekrar vahşice tecavüze uğradığını tanık sandalyesinde anlatırken titriyordu. Oturmakta ne kadar zorlandığını kendi gözleriyle görmüşlerdi. Saldırıdan üç ay sonra bile!

On dokuz yaşındaki kız, önceki üç vakanın her birinde mahkûmiyet kararı verilirken salonda oturmuştu. Ardından sıra onun vakasına gelmiş ve yaşamını sonsuza dek değiştirecek olan o tek kelime işitilmişti.

Suçsuz!

Peki ya neden? Genç kız birkaç kadeh içki içmişti. Arkasından önüne dek uzanan on bir dikişin, kırık kaburgasının ve morarmış gözünün bir önemi yoktu. Bunu kendi istemiş olmalıydı; çünkü birkaç kadeh içki içmişti.

Kim ellerinin öfkeyle titremeye başladığının farkındaydı.

Ekibi dört vakada üç mahkûmiyetin kötü olmadığını düşünüyordu. Değildi de. Ama yeterince iyi değildi. Kim için tabi.

Motordaki hasarı incelemek üzere eğildi. Bu lanet vidaları bulması neredeyse altı hafta almıştı.

Başparmağı ile işaret parmağı arasına aldığı lokma anahtarını tekrar yerine oturtup döndürürken cep telefonu çaldı. Somunu yere bıraktı ve doğruldu. Neredeyse gece yarısı gelen bir telefon asla iyiye alamet değildi.

"Baş Dedektif Stone."

"Bir ceset bulduk amirim."

Elbette. Başka ne olabilirdi ki?

"Nerede?"

"Stourbridge'deki Hagley Yolu'nda"

Kim bölgeyi biliyordu. Komşuları olan Batı Mercia'nın tam sınırındaydı.

"Dedektif Bryant'a da haber verelim mi amirim?"

Kim kendini zor tuttu. Amir sözcüğünden nefret ediyordu. Otuz yedi yaşında, kendisine amir denilmesine hazır değildi.

İş arkadaşının sarhoş bir şekilde Dog Bar'ın önünde bir taksiye kendini attığı gözünde canlandı.

"Hayır, sanırım bununla tek başıma ilgileneceğim," diyerek konuşmayı sonlandırdı.

Kim, iPod'unu kapatırken iki saniyeliğine duraksadı. İster hayal isterse de gerçek olsun, Laura Yates'in gözlerinde görmüş olduğu suçlamayı bir kenara bırakması gerektiğini biliyordu.

Güvendiği adaletin koruması gereken birini koruyamadığını en başından beri biliyordu. Laura Yates'i hem kendisine hem de temsil ettiği sisteme güvenmeye ikna etmişti ve bu yüzden Laura'nın hem kendisi hem de sistem tarafından yüz üstü bırakıldığı düşüncesinden kendini kurtaramıyordu.

BÖLÜM 3

Telefon görüşmesinden dört dakika sonra Kim, yalnızca yollar buzlu olduğunda ya da Ninja motosikleti sürmenin anti sosyal bir davranış olarak görüleceği durumlarda kullandığı on yaşındaki Golf GTI'yı garajdan çıkarıyordu.

Yağ ve tozla kaplı yırtık kot pantolonunu çıkarıp yerine kanvas pantolon ve sade, beyaz bir tişört giymişti. Ayaklarında ise topuklu siyah, deri çizmeler vardı. Kısa siyah saçlarının fazla bir bakıma ihtiyacı yoktu. Parmaklarıyla hızla düzelttiğinde dışarı çıkmaya hazırdı.

Müşterisi bunu dert etmeyecekti.

Arabayı yolun sonuna kadar zikzak çize çize götürdü. Hâkimiyeti altındaki arabaya kendini yabancı hissediyordu. Araç küçük olmasına karşın Kim park halindeki arabalara fazla yaklaşmamaya odaklanmak zorunda kalmıştı. Onu çevreleyen bu kadar çok metal hantal hissettiriyordu.

Gideceği yere bir buçuk kilometre kadar kala yanık kokusu havalandırmadan içeri sızmıştı. İlerledikçe koku daha da güçlü bir hâl aldı. Bir kilometre kaldığında uzaktan yayılıp Clent tepeleri üzerinde yükselen dumanı görebiliyordu. Yarım kilometre kaldığında Kim doğrudan dumanın içine ilerlediğini gördü.

Büyüklük açısından Metropoliten polis gücünden sonra ikinci sırada olan Batı Midlands Polis Teşkilatı neredeyse 2,6 milyon kişiden sorumluydu.

Black Country Birmingham'ın kuzey batısındaydı ve Viktorya döneminden beri ülkenin en yoğun endüstrileşen bölgelerinden biriydi. Adını yüzeyinde sıkça rastlanılan ve toprağı siyaha boyayan kömürden alıyordu. Dokuz metrelik cevher ve kömür katmanı Büyük Britanya'dakiler içinde en kalınıydı.

Şimdilerde bölgedeki işsizlik oranı ülke genelindeki en yüksek üçüncü rakamdı. Anti sosyal davranışlarla birlikte adi suçlar da artış gösteriyordu.

Suç mahalli, Stourbridge'i Hagley'e bağlayan ana yolun hemen kenarındaydı; bu bölgede normalde kanun ihlali pek gerçekleşmezdi. Yola en yakın evler, yeni çift cepheli evlerdi ve pırıl pırıl beyaz Roma sütunları ve aynalı pencereleri vardı. Yolun az daha ilerisinde ise evler biraz daha seyrek ve görece eskiydi.

Kim güvenlik şeridine gelince arabayı yavaşlattı ve iki itfaiye aracının arasına park etti. Bir şey söylemeksizin güvenlik şeridinin başındaki memura kimliğini hızla uzattı. Memur başıyla onayladı ve altından geçmesi için şeridi kaldırdı.

Bulduğu ilk itfaiyeciye "Ne oldu?" diye sordu.

İtfaiyeci ev arazisinin kenarındaki ilk kozalaklı ağaçtan geriye kalanları işaret etti. "Yangın orada başlamış ve biz gelmeden önce ağaçların çoğuna sıçramış."

Kim ev arazisinin sınırını oluşturan on üç kozalaklı ağaçtan yalnızca eve en yakın olan ikisinin sağlam kaldığını fark etti.

"Cesedi sen mi buldun?"

Yerde oturup bir polis memuruyla konuşmakta olan bir itfaiyeciyi işaret etti. "Neredeyse herkes kargaşayı izlemek için dışarı çıkmıştı ama bu ev karanlıktı. Komşular siyah Range Rover'ın kadına ait olduğunu ve kadının yalnız yaşadığını söylediler."

Kim başıyla onayladı ve yerde oturan itfaiyeciye yaklaştı. Solgun görünüyordu; adamın sağ elinin belli belirsiz titrediğini fark etti. Cansız bir beden bulmak hiçbir zaman hoş bir şey değildi, aldığınız eğitim ne olursa olsun.

Kim adama "Bir şeye dokundun mu?" diye sordu.

İtfaiyeci bir an düşündü, ardından olumsuzca başını salladı. "Banyo kapısı açıktı ama içeri adım atmadım."

Kim ön kapıda duraksadı, solundaki karton kutuya uzandı ve içinden ayağına geçirmek üzere mavi galoşlar çıkardı.

Basamakları ikişer ikişer çıkarak banyoya girdi. Girer girmez patoloji uzmanı Keats'i fark etti. Tamamen kel kafası, bıyığı ve çenesinin altına dek uzanan sakalı olan ufak tefek bir insandı. Sekiz yıl önceki ilk otopsisinde Kim'e rehberlik etmişti.

Adam dönüp etrafına bakınarak "Selam baş dedektif" dedi "Bryant nerede?"

"Tanrım, onunla göbek bağımız bir kesilmedi."

"Evet, ama siz Çin yemeği gibisiniz. Tatlı ve ekşi... Ama Bryant olmadan sen sadece ekşisin..."

"Keats, sence gecenin bu vaktinde keyfim ne kadar yerinde olabilir?"

"Dürüst olmak gerekirse, günün diğer vakitlerinde de pek bir mizah anlayışın olduğu söylenemez."

Buna nasıl da karşılık vermek istiyordu. Dileseydi, adamın siyah pantolonunun ütü izlerinin tam doğru olmadığını söyleyebilirdi. Ya da gömleğinin yakasının biraz yıpranmış olduğunu belirtebilirdi. Hatta ceketinin sırtındaki küçük kan lekesinden bile bahsedebilirdi.

Ama tam o anda aralarında çıplak bir ceset vardı ve tüm dikkati kendisine çekiyordu.

Kim, iki beyaz önlüklü memurun etrafa taşırmakta olduğu suya basıp kaymamaya dikkat ederek yavaşça küvete yaklaştı.

Kadının bedeni kısmen suyun içindeydi. Gözleri açıktı ve sarıya boyanmış saçları suya yayılmış bir halde yüzünü çevreliyordu.

Bedeni suda yüzüyordu; göğüs uçları ise su yüzeyinin üzerindeydi.

Kim kadının kırklarının ortasında ya da biraz daha yaşlı olabileceğini tahmin ediyordu, ama daha genç görünüyordu. Ayak tırnaklarında açık pembe oje vardı, bacakları ise pürüzsüzdü.

Banyo zeminindeki su miktarı bir boğuşma olduğunu ve kadının hayatı için savaştığını gösteriyordu.

Kim merdivenlerden hızla yaklaşan ayak sesleri duydu.

"Dedektif Stone, ne hoş bir tesadüf!"

Kim sesin sahibini ve adamın kelimelerinden sızan gizli alayı fark ederek homurdandı.

"Dedektif Wharton, asıl sizi görmek ne hoş."

İkisi birkaç kez birlikte çalışmışlardı ve Kim onu küçümsediğini asla gizlememişti. Adam, basamakları olabildiğince hızlı çıkmak isteyen kariyer odaklı bir polisti. Vakaları çözmek gibi bir amacı olmayan, yalnızca hanesine yazılanları arttırmaya hevesli biriydi.

En son küçük düşürülüşü ise Kim'in kendisinden önce dedektif olmasıydı. Kim'in erken aldığı bu terfi adamın taşınıp daha küçük bir teşkilata sahip ve rekabetin daha az olduğu Batı Mercia'ya tayin istemesine sebep olmuştu.

"Burada ne yapıyorsun? Sanırım bunun Batı Mercia'nın bakacağı bir vaka olduğunu anlıyorsundur."

"Sanırım sen de buranın tam sınırda olduğunu ve ilk gelenin ben olduğumu anlıyorsundur."

Kim farkında olmadan küvetin önüne kadar yürümüştü. Kurbanın çıplak bedenini meraklı bir kişinin daha görmesine gerek yoktu.

Adam "Bu vaka benim Stone" dedi.

Kim başını olumsuzca salladı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Hiçbir yere gitmiyorum, Tom." Başını eğdi. "Bunu istersek ortak bir soruşturmaya dönüştürebiliriz. İlk ben geldim ve o yüzden ben yöneteceğim."

Adamın zayıf ve küstah yüzü kıpkırmızı oldu. Ancak ve ancak kendi gözlerini paslı bir kaşıkla oyduktan sonra Kim'in emrinde çalışabilirdi.

Kim adamı baştan aşağı süzdü. "İlk talimatım, olay yerine uygun koruma tedbirleri alınarak girilmesi yönünde olacak."

Adam önce Kim'in ayakkabılarına ardından da kendi, galoşsuz ayakkabılarına baktı.

Kim acele ile yapılan iş uzar, diye düşündü. Sesini alçalttı. "Bunu bir sidik yarışına çevirme, Tom," dedi.

Wharton arkasını dönüp hışımla banyodan çıkmadan önce Kim'e kibir dolu gözlerle baktı.

Kim dikkatini tekrar cesede verdi.

Keats usulca "Sen kazanırdın" dedi.

"Ne?"

Keyfi gözlerinden okunuyordu. "Sidik yarışını."

Kim başıyla onayladı. Biliyordu.

"Cesedi şimdi buradan götürebilir miyiz?"

"Göğüs kemiğinin birkaç yakın pozunu daha alacağım, o kadar."

Adam konuşurken adli tıp memurlarından birisi egzoz borusu büyüklüğünde lensi olan bir kamerayı kadının göğüslerine çevirdi.

Kim eğilerek yaklaştı ve iki göğsün üzerinde birer iz olduğunu fark etti.

"Suya mı bastırılmış?"

"Sanırım. İlk incelemede başka bir zedelenme görünmüyor. Otopsiden sonra daha fazla ayrıntı verebilirim."

"Ne kadar olmuş tahminin var mı?"

Kim etrafta herhangi bir ciğer sondası göremediğinden, kendisi olay yerine varmadan önce Keats'in rektal bir termometre kullanmış olduğu tahmininde bulundu.

İlk saatte vücut ısısının 1,5 santigrat derece düştüğünü biliyordu. Normalde ardından vücut saatte 1-1,5 santigrat daha ısı kaybederdi. Ayrıca bu rakamın birçok farklı etmen tarafından etkilendiğini de biliyordu. Ayrıca kurban çıplaktı ve artık soğumuş olan suyun içinde yüzüyordu.

Keats omuz silkti. "Daha sonra ayrıntılı hesaplamalar yapacağım ama en fazla iki saat diyebilirim."

"Ne zaman kesin..."

"Koltuğunda uyuya kaldıktan sonra ölen doksan altı yaşında bir kadın ve kolunda hala şırınga olan yirmi altı yaşında bir adam daha var."

"Öyleyse acil bir işin yok değil mi?"

Saatine göz attı. "Öğleyin?"

Kim "Sekizde," diyerek karşılık verdi.

Adam "Onda, ve bundan daha erken olmaz" diye homurdandı. "Ben insanım ve ara sıra dinlenmeye ihtiyacım var."

Kim "Harika" dedi. Aklından geçirdiği saat tam da buydu. Ekibini konu hakkında bilgilendirmesi ve birini otopsiye katılması için görevlendirmesi için yeterli zaman verecekti bu.

Merdivenlerden gelen başka ayak sesleri işitti. Zorlukla soluk alıp veren biri yaklaşıyordu.

Arkasını dönmeden "Çavuş Travis," dedi. "Elimizde ne var?"

"Memurlar bölgeyi tarıyor. Olay yerine ilk varan ekip birkaç komşuyla görüşmüş ama çok geçmeden itfaiye gelmiş. Yangını haber veren yoldan geçen bir motorcuymuş."

Kim dönüp başıyla onayladı. İlk gelen ekibin adli tıpçılar için olay yerini güvenlik şeridine alması ve olası tanıkları araştırması iyi bir işti ama evler yoldan uzaktı ve araların-

da bin metrekarelik birer boşluk vardı. Tam olarak meraklı komşular cenneti sayılmazdı.

"Devam et," dedi.

"Giriş noktası arka kapıdaki kırılmış cam paneldi ve itfaiye memurları ön kapının kilitli olmadığını söylediler."

"Hmm... İlginç."

Kim başını sallayarak teşekkür etti ve merdivenlerden aşağıya yöneldi.

Bir teknisyen koridoru inceliyordu ve bir diğeri de arka kapıda parmak izi bulmak için toz serpiştiriyordu. Mutfak tezgâhının üzerinde ünlü bir tasarımcının markasını taşıyan bir el çantası vardı. Kim'in, çantanın üzerindeki altın rengi harflerin ne anlama geldiğine dair bir fikri yoktu. Hiç el çantası kullanmamıştı ancak pahalı görünüyordu.

Üçüncü bir teknisyen de yemek odasından mutfağa giriyordu. Başıyla çantayı işaret etti. "Hiçbir şey alınmamış. Kredi kartları ve nakit olduğu gibi duruyor."

Kim başıyla onaylayıp evden dışarı çıkmak üzere hareketlendi. Kapı ağzında ayağındaki galoşları çıkardı ve kirli kutusuna koydu. Tüm koruyucu giysiler olay mahallinden toplanıp daha sonra kanıt bulmak üzere saklanıyordu.

Güvenlik şeridinin altından geçti. Bir itfaiye aracı alevlerin tamamen söndüğünden emin olmak için hâlâ oradaydı. Ateş tehlikeliydi ve fark edilmemiş tek bir kor bile birkaç dakika içinde her yeri alevler içinde bırakmaya yeterdi.

Arabaya geldiğinde durup, arkasında kalan olay mahalline bir de dışarıdan geniş açıdan baktı.

Teresa Wyatt yalnız yaşıyordu. Hiçbir şey alınmamış, hatta dokunulmamış gibi görünüyordu.

Katil cesedin ertesi sabahtan önce bulunamayacağı bilgisiyle olay yerinden güvenli bir şekilde ayrılabilirdi, ama yine de polisin dikkatini çekecek bir yangın çıkarmıştı.

Şimdi Kim'in yapması gereken tek şey bunun nedenini bulmaktı.

BÖLÜM 4

Sabah yedi otuzda Kim Ninja'sını küçük mağazaların ve bir üniversitenin olduğu, kasabanın etrafında daire çizen çevre yolunun hemen kenarındaki Halesowen polis merkezinin önüne park etti. Merkez, ceza mahkemelerinin yanındaydı ve kolaylık sağlıyordu, ancak harcırah isteme olayının içine ediyordu.

Üç katlı bina, vergi mükellefi vatandaşlardan özür dilercesine, diğer tüm devlet binaları kadar sıkıcı ve hasmaneydi.

Kimseye günaydın demeden ve kimseden günaydın işitmeden dedektiflerin bulunduğu odaya geçti. Soğuk, duygusuz ve sosyal yönü zayıf biri olarak ünlendiğini biliyordu. Bu algı bayağı muhabbetlerden kaçınmasına yardım ediyordu ve bundan şikâyetçi değildi.

Her zamanki gibi, dedektifler ofisine ilk gelen oydu ve bu yüzden kahve makinesini o açtı. Odada birbirlerine karşılıklı bakan ikişerli dört masa bulunuyordu. Her masa diğerinin aynıydı; üzerinde bir bilgisayar ve birbirine uymayan dosya rafları vardı.

Masaların üçünün sürekli sahipleri vardı ancak birkaç ay önce küçülmeye gittiklerinden beri dördüncü masa boş duruyordu. Genellikle kendi ofisinden çok burada duruyordu.

Kapısında Kim'in adının yazılı olduğu yer genel olarak Kâse olarak anılıyordu. Odanın sağ köşesinde bulunan, alçı panellerle ve camla ayrılmış bir alandan ibaretti.

Kim orayı arada sırada "bireysel performans direktifleri" vermek ya da bilinen diğer adıyla birilerini azarlamak için kullanıyordu.

Kim sandalyesine yerleşirken dedektif Wood "Günaydın Guv," dedi. Kadının ailesinin yarı İngiliz yarı Nijeryalı olmasına karşın, Stacey Büyük Britanya'nın dışına hiç çıkmamıştı. Gür siyah saçları, son kestirdiğinden bu yana kısaydı ve iyice taranmıştı. Pürüzsüz karamel teni ile saç modeli iyi bir uyum içerisindeydi.

Stacey'in çalışma alanı düzenli ve temizdi. Etiketlenmiş raflara koymadığı diğer şeyler masasının kenarlarında, titiz yığınlar halinde istiflenmişti.

Az ötede Dedektif Çavuş Bryant, Kâse'den içeri bakarak "Günaydın Guv," diye mırıldandı. Uzun boylu bedeni tertemizdi, annesi tarafından Pazar günü kiliseye gönderilmek üzere giydirilmiş gibiydi.

Derhal ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astı. Günün sonunda kravatı iyice aşağı sarkacak, gömleğinin üst düğmesi açılacak, kolları ise dirseklerinin hemen altına dek sıvanacaktı.

Kim, adamın bir kahve kupasına rastlamak ümidiyle masasına baktığını gördü. Bryant, on dokuz yaşındaki kızının ona hediye ettiği ve üzerinde "Dünyanın En iyi Taksi Şoförü" yazan kupasını Kim'in çoktan doldurmuş olduğunu gördü.

Dosyalama sistemini kendisinden başka kimse anlamıyordu ama Kim ondan bir evrak istediğinde eline geçmesi birkaç saniye bile sürmüyordu. Masasının üzerinde, bir çerçeve içerisinde eşi ile birlikte yirmi beşinci evlilik yıldönümlerinde çekilen bir fotoğrafı duruyordu. Kızının fotoğrafı ise cüzdanındaydı.

Kim'in ekibinin üçüncü üyesi olan dedektif çavuş Kevin Dawson masasına hiç kimsenin fotoğrafını koymamıştı. En

sevdiği insanın fotoğrafını masasının üzerine koymak isteseydi tüm gün boyunca kendi resmiyle karşı karşıya gelirdi.

Dawson, Wood'un karşısındaki yerine oturup kadroyu tamamlarken "Geç kaldığım için kusura bakma Guv," dedi.

Resmi olarak geç kalmış değildi. Mesai sekizden önce başlamıyordu ama Kim özellikle yeni bir vakanın olduğu durumlarda bilgilendirme için herkesin erken gelmesini tercih ediyordu. Kim sabit bir görev listesine bağlı kalmaktan hoşlanmazdı ve buna uymayanlar ekibinde kısa bir süre barınırdı.

Dawson cep telefonuna göz atarken "Stacey, bana kahve getirecek misin getirmeyecek misin?" diye sordu.

Stacey ağır bir Black Country aksanıyla, tatlı bir şekilde "Elbette Kev, nasıl istersin: sütlü, iki şekerli ve kucağına dökülmüş halde mi?" diye sordu.

Dawson oturduğu yerden kalktı ve kadının kahveden hoşlanmadığını bilerek "Stace, bir kahve ister misin?" diye sordu. "Tüm gece büyücülerle savaşmaktan yorgun düşmüş olmalısın," diye takıldı. Stacey tam bir World of Warcraft oyunu tutkunuydu.

"Aslında, Kev, bir baş büyücüden yetişkin bir adamı öfkeli bir denyoya dönüştürebilen bir büyü öğrendim; ama görünüşe göre benden önce başka birisi sana uygulamış bile."

Dawson karnını tutup gülüyormuş gibi yaptı.

Bryant omzunun üzerinden "Guv," diye seslendi. "Çocuklar yine haylazlık yapıyor." İkisine doğru dönüp parmağını salladı. "Hele bir anneniz eve gelsin de..."

Kim gözlerini devirdi ve boş masaya, toplantıya başlamaya istekli bir hâlde oturdu. "Pekâlâ, Bryant, ifadeleri dağıt. Kev, panoyu getir."

Dawson keçe kalemi aldı ve tüm duvarı kaplayan beyaz tahtanın yanında dikildi.

Bryant evrakları dağıtırken Kim sabahın erken saatlerinde olup bitenlerden bahsetti.

"Kurbanımız Teresa Wyatt, kırk yedi yaşında, Stourbridge'te oldukça saygın bir erkek lisesinin müdürü. Evlenmemiş, çocuğu yok. Rahat ancak lüks olmayan bir hayat sürmüş ve bildiğimiz bir düşmanı yok."

Kev, bu bilgileri "Kurban" başlığı altında madde madde tahtaya yazdı.

Bryant'ın telefonu çaldı. Ahizeyi kaldırıp Kim'e doğru başını sallamadan önce çok az şey konuştu. "Woody seni istiyor."

Kim ona aldırış etmedi. "Kev 'Suç' diye ikinci bir başlık at." Cinayet silahı yok, soygun değil, şimdiye kadar adli tıptan bir şey çıkmadı ve ipucu yok.

"Sonraki başlık; 'Sebep.' Normalde insanlar yapmış oldukları, yapmakta oldukları ya da yapacakları bir şey yüzünden öldürülürler. Bildiğimiz kadarıyla kurban herhangi tehlikeli bir etkinliğe katılmamıştı."

"Şey... Guv, baş dedektif seninle görüşmek istiyor."

Kim yeni doldurulmuş kahvesinden bir yudum daha aldı. "Bryant, bana güven, kahvemi içtikten sonra kendisiyle görüşmemi tercih eder. Kev, otopsi saat onda. Stace, kurban hakkında ulaşabildiğin her bilgiyi topla. Bryant okulla iletişime geç ve geleceğimizi haber ver."

"Guv..."

Kim kahvesini bitirdi. "Sakin ol anne, gidiyorum."

Üçüncü kata çıkan merdivenleri ikişer ikişer tırmandı ve içeri girmeden önce kapıyı hafifçe çaldı.

Baş dedektif Woodward ellili yaşlarının ortasında tıknaz bir adamdı. Melez kökenleri ona yukarıya uzanarak saçsız başını da kaplayan pürüzsüz, kahverengi bir ten armağan etmişti. Siyah pantolonu ve beyaz gömleği iyice ütülenmişti. Burnunun ucundaki gözlüğü ise gözlüğün arkasındaki yorgun gözleri gizleyemiyordu.

Kim'i eliyle içeri çağırarak model araba koleksiyonunun yer aldığı cam dolabın tam karşısındaki bir sandalyeyi işaret etti.

Alt rafta klasik İngiliz modeller yer alıyordu üst rafta ise geçmişte kullanılmış çeşitli tarihi polis arabaları vardı. Kırklardan bir MG TC, bir Ford Anglia, bir Black Maria ve tam ortalarında tüm ihtişamıyla duran bir Jaguar XJ40 vardı.

Dolabın sağında, Woody'nin Tony Blair'le el sıkıştığı bir resmi duvara asılı duruyordu. Çerçevenin sağında ise en büyük oğlu Patrick'in, Afganistan'a gönderilmeden hemen önce çekilmiş, üniformalı bir resmi vardı. Bu fotoğraftan on beş ay sonra gömülürken de üzerinde bu üniforma vardı.

Woody telefon görüşmesini bitirdi ve hemen masasındaki stres topunu eline aldı. Sağ eli oyuncağı sıkıp sıkıp bırakıyordu. Kim, kendisi etraftayken Woody'nin stres topunu çok fazla kullandığını fark etti.

"Şu ana kadar elimizde ne var?"

"Çok az şey efendim. Beni çağırdığınızda soruşturmanın ana hatlarını çıkarıyorduk.

Topu çevreleyen parmak eklemleri morardı ama acıyı gözardı etti.

Kim'in gözleri adamın sağına, pencere pervazında bulunan, şu anda üzerinde çalıştığı makete kaydı. Bir Rolls Royce Phantom'du ve günlerdir one ona elini sürmemişti..

"Dedektif Wharton ile dalaşmışsın, doğru mu duydum?"

Görünüşe göre savaş tamtamları çoktan çalmaya başlamıştı. "Cesedin başında şakalaştık."

Araba modelinde doğru olmayan bir şeyler vardı. Kim'in gözüne dingil aralığı fazla uzun geldi.

Woody elindeki topu biraz daha sıktı. "Amiri bana ulaştı. Senin hakkında resmi bir şikâyet yapılmış ve bu vakayı istiyorlar."

Kim gözlerini devirdi. O aşağılık kendi işini kendisi yapamıyor muydu? Rolls Royce'u eline alıp maketteki hatayı düzeltme dürtüsünü bastırmaya çalıştı.

Başka yöne bakınırken amiriyle göz göze geldi. "Ama vakayı almayacaklar, değil mi efendim?"

Upuzun bir dakika boyunca adam gözlerini Kim'den ayırmadı. "Hayır Stone, almayacaklar, ancak resmi bir şikâyet sicilinde pekiyi görünmez, dahası bu şikâyetleri almaktan bıkmaya başladım." Topu sol eline geçirdi. "Bu yüzden, bu sefer kiminle partner olacağını merak ediyorum."

Kim, yeni bir en iyi arkadaş seçmesi istenen bir çocuk gibi hissetti kendini. Son performans değerlendirmesi yalnızca tek bir alanda ilerleme olduğunu göstermişti; diğerleriyle iyi geçinme.

"Seçeneğim var mı?"

"Kimi seçerdin?"

"Bryant."

Adamın dudaklarında gülümsemeye benzer bir şekil oluştu. "Öyleyse evet, seçebilirsin."

Öyleyse, aslında seçme hakkım yok, diye düşündü. Bryant oluşabilecek hasarı kısıtlayacak biriydi, ensesinde komşu polis ekibi varken Woody işini şansa bırakmıyordu; Kim'in sorumlu bir yetişkinin himayesinde olmasını istiyordu.

Amirine onu Rolls Royce'un arka dingilini sökmek için saatler harcamaktan kurtaracak küçük bir tavsiye vermenin eşiğine geldiyse de fikrini çabucak değiştirdi.

"Başka bir şey efendim?"

Woody stres topunu masanın üzerine koydu ve gözlüğünü çıkardı.

"Beni gelişmelerden haberdar et."

"Elbette."

"Ve Stone, bir şey daha var..."

Kim kapıdayken arkasını döndü. "Arada ekibinin uyumasına izin ver. Onlar senin gibi USB'den şarj edilmiyor."

Kim amirinin ofisinden ayrılırken Woody'nin bu küçük espri için ne kadar düşündüğünü merak ediyordu.

BÖLÜM 5

Kim okulun resepsiyonisti olan Courtney'in peşinden Saint Joseph'in koridorlarında vekil müdürün odasına doğru ilerliyordu. Arkadan bakarken, kadının on santimlik topuklarla bu kadar rahat hareket edebilmesine hayret etti.

Sınıfları bir biri ardına geride bırakırken Bryant iç geçirdi. "Hayatının en iyi günleri okul yılları değil miydi?"

"Hayır."

İkinci katta uzun bir koridora döndüler ve kapısında isim plakasının çoktan sökülmüş olduğu yerde soluk bir dikdörtgen olan bir odaya girdiler.

Masanın arkasındaki adam ayağa kalktı. Pahalı bir takım elbise giyiyordu ve gök mavisi renginde hoş bir ipek kravat takıyordu. Saçının tekdüze siyah rengi yeni boyandığının işaretiydi.

Masanın diğer tarafından elini uzattı. Kim diğer tarafa dönüp oda duvarlarını incelemeye koyuldu. Teresa Wyatt'la ilgili her türlü sertifika ve hatıra çoktan kaldırılmıştı.

Uzatılan eli Bryant sıktı.

"Talebimize olumlu yanıt verdiğiniz için teşekkür ederiz Bay Whitehouse."

Kim, "Anladığım kadarıyla siz müdür *yardımcısısınız*," dedi.

Adam başıyla onaylayıp oturdu. "Vekil Müdür olarak görev yapacağım ve eğer soruşturmaya bir yardımım dokunabilirse..."

Kim "Eminim dokunacaktır," diyerek adamın sözünü kesti. Adamın tavırlarında iki yüzlü bir şeyler vardı. Fazlasıyla çalışılmış gibiydi. Teresa Wyatt'ın ofisine çoktan yerleşmiş ve ona ait tüm izleri kaldırmış olması en hafif tabirle rahatsızdı. Kadın öleli daha on iki saat bile olmamıştı. Kim, adamın özgeçmişini de güncellediğini tahmin etti.

"Çalışanların bir listesini rica edeceğiz. Lütfen onlarla yapacağımız görüşme için gerekli hazırlıkları yapın; onları alfabetik sırada kabul edeceğiz."

Çenesinin hâlinden talimat almaktan pek hoşlanmadığı belliydi. Kim, tüm kadınlara karşı mı böyle, yoksa yalnızca bana karşı mı, diye düşündü.

Adam gözlerini aşağı çevirdi. "Elbette. Courtney'in hemen bununla ilgilenmesini sağlayacağım. Koridorun sonunda, görüşmeleri yürütmeniz için fazlasıyla uygun olan bir oda ayarladım."

Kim etrafa bakındı ve ardından başını olumsuzca salladı. "Hayır, sanırım burada iyi olacağız."

Adam yanıt vermek üzere ağzını açtı ancak terbiye kuralları bu ofiste bu kadar erken hak iddia etmesini önledi.

Whitehouse masanın üzerindeki birkaç eşyasını toparladı ve kapıya yöneldi. "Kısa bir süre içinde Courtney sizinle olacak."

Müdür vekili kapıyı kapatır kapatmaz Bryant kıkırdadı.

Kim, masanın arkasındaki sandalyeye otururken "Ne?" diye sordu.

"Bir şey yok Guv."

Sandalyelerden birini masanın yanına çekti ve o da oturdu.

Kim diğer sandalyenin görüşülecek kişiler için doğru yerde olup olmadığını kafasında tarttı.

"Şunu bir parça geriye çek."

Bryant sandalyeyi kapıya biraz daha yaklaştırdı. Öylece ortadaydı. Yaslanacak ya da önünü kapatacak bir şey yoktu. Artık görüşeceklerinin vücut dillerini gözleyebilirdi.

Kapı hafifçe çalındı. İkisi birden aynı anda "Girin" dedi.

Courtney elinde bir kâğıt ve yüzünde zoraki gülümsemeyle içeri girdi. Görünüşe göre, Bay Whitehouse o kadar popüler değildi.

"Bay Addlington dışarıda, çağırmanızı bekliyor."

Kim başıyla onayladı. "Lütfen onu içeri alın."

"Size bişey ikram edebilir miyiz? Kahve ya da çay?"

"Kesinlikle edebilirsin. İkimiz de kahve içeriz."

Courtney kapıya yöneldi ve Kim kibarlığı hatırlamadan önce kapıya vardı: "Teşekkürler Courtney."

Courtney başını salladı ve görüşülecek ilk kişi için kapıyı açık tuttu.

BÖLÜM 6

Yaklaşık öğleden sonra dört on beşte, birbirinin aynı on iki görüşmeden sonra Kim'in kafası masaya düştü. Kafatasının masaya çarpınca çıkardığı tok seste tatmin edici bir şey vardı.

Bryant "Demek istediğini anlıyorum Guv," dedi. "Görünüşe göre morgda gerçek bir azizemiz yatıyor."

Cebinden bir öksürük hapı çıkardı. Kim'in saydığı kadarıyla bugün beşincisini ağzına atıyordu.

İki yıl önce geçirdiği bir göğüs iltihabı yüzünden doktoru günde otuz sigara içme alışkanlığından vazgeçmesi gerektiğini söylemişti. Ağır öksürüğünden kurtulmak adına Bryant durmadan pastil tüketiyordu. Sigara içme alışkanlığından kurtulmuştu ama öksürük şekeri bağımlılığı geçmemişti.

"Onları gerçekten azaltman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Kötü günlerden biri Guv."

Bryant da tıpkı bir tiryaki gibi stresli ya da sıkıntılıyken bağımlılığına daha fazla kapılıyordu.

"Sırada kim var?"

Bryant listeye baktı. "Joanna Wade, İngiliz Dili."

Kapı açılırken Kim gözlerini devirdi. İçeriye özel dikilmiş bir pantolon ile eflatun gömlek giyen bir kadın girdi. Uzun, sarı saçları atkuyruğu yapılmıştı; bu, güçlü, köşeli çenesini ve yaptığı çok az makyajı belirginleştiriyordu.

Elini uzatmadan oturdu ve sağ ayağını diğerinin üzerine attı. Ellerini dizlerinin üzerinde uygun bir biçimde koydu.

"Fazla vaktinizi almayacağız, Bayan Wade. Yalnızca size birkaç soru sormamız gerekiyor."

"Hanım."

"Pardon?"

"Evli değilim dedektif, Wade Hanım diyebilirsiniz, ama lütfen bana Joanna deyin."

Kadının sesi alçak ve kontrollüydü; hafif bir kuzey aksanı taşıyordu.

"Teşekkürler, Wade Hanım. Müdür Wyatt'ı ne kadardır tanıyordunuz?"

Öğretmen gülümsedi. "Beni işe yaklaşık üç yıl önce Müdür Wyatt almıştı."

"Aranızdaki iş ilişkisi nasıldı?"

Wade Hanım bakışlarını Kim'e çevirip başını hafifçe yana yatırdı. "Gerçekten de, dedektif, ön sevişme yok mu?"

Kim bu imaya aldırış etmeyip kadının bakışlarına karşılık verdi.

"Lütfen soruyu yanıtlayın."

"Elbette. Makul bir iş ilişkimiz vardı. İnişler ve çıkışlar da vardı ama sanırım çoğu kadın arasında da var bunlar. Teresa epey odaklanmış bir müdürdü, inançlarında ve görüşlerinde oldukça katıydı."

"Ne açıdan?"

"Teresa'nın okuduğu dönemden bu yana öğretim yöntemleri değişti. Genç, verimli beyinlere bilgi aşılamak için sıklıkla yaratıcılığa ihtiyaç duyulur. Hepimiz bu değişen kültüre ayak uydurmaya çalıştık ancak Teresa sessiz, disiplinli ve kitap üzerinden yapılan bir eğitimin öğretmenlik için tek yol olduğuna inanıyordu ve farklı bir şey yapmaya kalkışan olursa da uygun bir biçimde uyarılıyordu."

Joanna Wade konuşmaya devam ederken Kim kadının beden dilinin açık ve samimi olduğu kanısına vardı. Ayrıca kadının bir kez bile Bryant'a bakmamış olduğuna da dikkat etti.

"Bir örnek verebilir misiniz?"

"Birkaç ay önce öğrencilerimden biri, yarısı çoğunlukla sms mesajlaşmalarında ya da Facebook'ta kullanılan kısaltmalarla yazılmış bir ödev teslim etti. Yirmi üç öğrencimin hepsini cep telefonlarını getirmeleri için dolaplarına gönderdim. Ardından, uygun noktalama işaretlerini ve dilbilgisi kurallarını doğru biçimde kullanarak birbirleriyle on dakika boyunca mesajlaşmalarını istedim. Bu süreç onlara tamamıyla yabancı geldi ve hepsi mesajı anladı."

"Mesaj neydi?"

"İletişim yöntemleri birbirlerinin yerine geçmez. Bu olaydan sonra bir daha böyle bir şey olmadı."

"Peki ya Teresa bundan memnun değil miydi?"

Wade Hanım başını olumsuzca salladı. "Hem de hiç. Söz konusu öğrencinin uzaklaştırma alması gerektiğini, bunun da daha kesin bir mesaj vereceğini düşünüyordu. Fikrine katılmama cüretinde bulundum ve Teresa dosyama bir emre itaatsizlik işledi."

"Wade Hanım, burada görüştüğümüz kişilerden farklı bir portre çiziyorsunuz."

Kadın omuz silkti. "Başkası adına konuşamam ama burada artık boş vermiş öğretmenler olduğunu söyleyebilirim. Genç zihinlere ulaşma yöntemleri artık işlemiyor ve emekli oluncaya dek kendilerini suyun akışına bırakmışlar. İlham almamaktan ve vermemekten memnunlar. Ancak ben bundan memnun değilim." Başını tekrar yana yatırdı ve dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Bugünün çocuklarına İngilizcenin güzelliğini ve inceliğini görebilmeyi öğretmek gerçek bir mücadele. Ancak ben kesinlikle kişinin zorluklardan

korkmaması gerektiğini düşünüyorum. Katılmıyor musunuz dedektif?"

Bryant öksürdü.

Kim karşılık olarak ufak bir gülücük attı. Kadının özgüveni ve açık sözlülüğü birbirinin aynı olan on iki görüşmeden sonra biraz olsun iyi gelmişti. Bariz flört edişi ise eğlenceliydi.

Kim arkasına yaslandı. "Teresa'nın kadın tarafı hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

"Bekleneni yapıp yeni vefat etmiş birinin ardından uygun olanları mı söylememi istersiniz, yoksa açık sözlü olmamı mı?"

"Dürüst olmanız takdir görecektir."

Wade Hanım tekrar bacak bacak üstüne attı. "Bir okul müdürü olarak, Teresa hırslı ve odaklanmış biriydi. Bir kadın olarak ise epey bencil biri olduğunu düşünüyorum. Göreceğiniz gibi masasında kendisi için önemli hiçbir şeyin ya da hiçbir kimsenin resmi yok. Akşam sekize ya da dokuza dek personeli burada tutmaktan hiç çekinmezdi."

"Zamanının büyük bir bölümünü spalarda, pahalı markaların mağazalarında ve pahalı tatillerde geçirirdi."

Bryant birkaç şeyi not etti.

"Soruşturmaya yardımı dokunabileceğini hissettiğiniz herhangi başka bir şey var mı?"

Kadın hayır der gibi başını salladı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Wade Hanım."

Kadın doğruldu. "Dedektif, suç saatinde nerede olduğumu sorgulamak isterseniz, ben olay esnasında Liberty spor salonunda yoga çalışıyordum. Kas esnetmek için harika bir yöntem. Ve eğer ilgilenirseniz her Perşembe akşamı oradayım."

Kim'in bakışları kadınınkilerle buluştu. Berrak mavi gözlerinde bir meydan okuma vardı. Masaya doğru yaklaştı ve bir kartvizit uzattı.

Kim'in kadının elini sıkmaktan başka şansı yoktu. Öğretmen kartvizitini Kim'in avucuna bıraktı ve elini sıktı. Dokunuşu havalı ve sıkıydı. Elini geri çekerken parmak uçlarıyla Kim'in avucuna dokundu.

"Numaram orada var. Lütfen herhangi başka bir yardımım dokunacaksa aramaktan çekinmeyin."

"Teşekkür ederiz, Wade Hanım, çok yardımcı oldunuz."

Kapı kapanır kapanmaz Bryant "Tanrı aşkına Guv," dedi. "Kadının sinyallerini görmek için gözlüğe ihtiyacın yoktu."

Kim omuz silkti. "Ya vardır ya yoktur."

Kartviziti ceketinin cebine soktu. "Başka kimse var mı?"

"Hayır, kadın sonuncuydu."

İkisi de ayağa kalktı. Kim "Bugünlük bu kadar yeter. Eve gidip biraz dinlen," dedi.

Bu istirahate ihtiyaçları olacağını hissediyordu.

BÖLÜM 7

"Pekâlâ, millet umarım hepiniz biraz dinlendiniz ve sevdiklerinize hoşça kal öpücüğü kondurdunuz."

Dawson "Evet, yakın gelecekte bir sosyal hayatımız olmayacak," diye homurdandı. "Yani Stacey için değişen pek bir şey yok ancak geri kalanlarımızın gerçek hayatları var."

Kim ona aldırış etmedi. En azından şimdilik aldırmıyordu. "MYPler bunun bu hafta sonuna dek çözülmesini istiyorlar."

Hepsi bu kısaltmanın Mantıktan Yoksun Pezevenkler anlamına geldiğini biliyordu. Son sözcük isteğe ve ruh haline bağlı olarak değişiklik gösteriyordu.

Dawson iç geçirdi. Cep telefonunu kontrol ederken "Peki ya katilimiz bundan haberdar değilse Guv?" diye sordu.

"Böyle bir durumda önümüzdeki Cuma seni tutuklayacağım ve bana inan bunu kılıfına da uydurabilirim."

Dawson güldü.

Kim ciddiyetini korudu. "Sinirlerimi bozmayı sürdürürsen bu cidden olacak, Kev. Pekâlâ, otopsiden elimizde ne var?"

Dawson not defterini çıkardı. "Ciğerler suyla dolu, kesinlikle boğulmuş. Göğüslerinin hemen üzerinde iki ezik var. Cinsel saldırıya dair bir iz yok ancak bunu anlamak güç."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet, akşam yemeğinde tavuk püresi yemiş."

"Harika, bu olayı gün gibi aydınlatacak."

Dawson omuz silkti. "Pek fazla bir şey çıkacak gibi değildi Guv."

"Bryant?"

Birkaç kâğıdı evirip çevirdi fakat Kim bilgilerin çoktan adamın zihninde olduğunu biliyordu.

"Bölge dün tekrar tarandı ancak komşulardan hiçbiri ne bir şey duymuş ne de görmüş. Birkaçı tesadüfen karşılaştıklarından dolayı onu tanıyor ama görünüşe göre sabah kahvesine gelecek türden biri değilmiş. Pek insan canlısı sayılmazmış."

"Ah, şey; işte size bir cinayet sebebi; mahalle ruhuna sahip olmadığı için öldürüldü."

Bryant, "Daha sudan sebeplerden insanlar öldürülüyor Guv," diye yanıtladı ve Kim buna hak vermek zorunda kaldı. Üç ay önce iki kutu bira ve cebindeki bozuk paralar yüzünden öldürülen bir erkek hemşire vakasını araştırmışlardı.

"Başka bir şey?"

Bryant bir başka kâğıdı eline aldı. "Adli tıptan henüz bir şey çıkmadı. Açık bir şekilde parmak izi yok, ayrıca saç analizi de daha yeni başladı."

Kim ünlü Fransız dedektif Locard'ın takas ilkesini düşünüyordu. Bu ilkeye göre fail olay mahalline bir şey getirecek ve giderken de yanında olay mahallinden bir şeyler götürecekti. Bu bir saç ya da tek bir tüy olabilirdi. Asıl mesele bunu bulmaktaydı. Sekiz itfaiyecinin içeri daldığı ve ıslak bir banyonun olduğu bir olay mahallinde kanıtlar kendiliğinden 'buradayım bana bakın' demezdi.

"Ayak izleri?"

Bryant hayır der gibi başını salladı. "Ve ayrıca hepimiz suç aletinin bir çift el olduğunu bildiğimizden; bunları da bir çalının dibine atılmış olarak bulma olasılığımız da yok."

Stacey "Biliyor musun Guv, filmlerde hiç böyle olmuyor," dedi. "Telefonunda da hiçbir şey yok. Gelen ve giden tüm

aramalar ya St. Joseph'e ait ya da bölgedeki lokantalara. İletişim kurduğu pek fazla kimse yokmuş."

"Hiç arkadaş ya da akraba yok mu?"

"İletişim kurmaya değeceğini düşündüğü kesinlikle hiç kimse yok. Ev telefonunun arama kayıtlarını istedim ve dizüstü bilgisayarı da yolda. Belki orada bir şeyler vardır."

Kim homurdandı. "Pekâlâ, özetle otuz altı saat geçti ve elimizde hiçbir şey yok. Bu kadın hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Bryant ayağa kalktı. "Bana bir dakika izin ver Guv," dedi ve odadan çıktı.

Kim gözlerini devirdi. "Pekala, Bryant makyajını tazelerken elimizdekileri tekrar gözden geçirelim." Bir gün öncesine kıyasla üzerinde yeni pek fazla bir şey olmayan tahtaya baktı.

"Elimizde kırklı yaşlarının sonunda, hırslı ve sıkı çalışan bir kadın var. Çok insan canlısı ya da pek sevilen biri değildi. Yalnız yaşıyordu; evcil hayvanı ya da ailesinden görüştüğü hiç kimse yoktu. Tehlikeli hiçbir etkinliğe katılmamıştı ve görünüşe göre hobisi ya da bir özel ilgi alanı yoktu."

Bryant yerine geri otururken "Durum pek de böyle olmayabilir," dedi. "Belli ki Rowley Regis'teki bir yerlerde yeni izin çıkan arkeolojik kazıyla epey ilgiliymiş."

"Peki, sen bunu nereden biliyorsun?"

"Az önce Courtney ile konuştum."

"Hangi Courtney?"

"Dün bize bütün gün kahve taşıyan Courtney. Ona kurbanın son birkaç hafta içerisinde farklı birileriyle görüşüp görüşmediğini sordum. Courtney'den, Worcester Üniversitesi'nden Profesör Milton'ın numarasını bulmasını istemiş."

Stacey "Yerel haberlerde bununla ilgili bir şey görmüştüm," dedi. "Profesör çok uzun zamandır o bölgede çalışmak için izin çıkarmaya çalışıyor. O eski çocuk yuvası yan-

dığından beri sadece bir araziden ibaret ancak söylentiye göre orada gömü var. İki yıldır itirazlara karşı mücadele veriyor ama geçen hafta sonunda izni aldı. Uzun mahkeme mücadelesi nedeniyle ulusal haberlere konu olmuştu."

Sonunda, Kim heyecanlanmaya başladığını hissetti. Yerel bir etkinliğe ilgi duyması, dumanı tüten bir silah sayılmazdı ancak on dakika öncesine kıyasla daha fazla şey biliyorlardı.

"Tamam, siz ikiniz eşelemeye devam edin; kelime oyununu mazur görün. Bryant gidip Batmobil'i çalıştır."

Dawson derin bir iç çekti.

Kim ceketini aldı ve Dawson'ın masasının başında durakladı. "Stace, şu anda tuvalete gitmen gerekmiyor mu?"

"Hayır Guv, ben böyle iyiyim..."

"Stacey, odadan çık."

Nezaket ve diplomasi fazlasıyla vakti olan birilerince icat edilmiş olmalıydı.

"Kev bir dakika telefonunu bırakıp beni dinle. Zor bir dönemden geçtiğini biliyorum ama bunun tek sorumlusu da sensin. Eğer birkaç hafta daha uçkuruna sahip çıkabilmiş olsaydın, şimdiki gibi annenin evinde olmak yerine seni seven kız arkadaşının ve yeni doğan kızının yanında olabilirdin."

Kim ekip üyelerine karşı duyarlı davranma huyuna sahip biri değildi. Kamuoyuna karşı duyarlı davranmak onu yeterince uğraştırıyordu.

"Bir bekârlığa veda partisinde, sarhoşken yaptığım saçma bir hataydı..."

"Kev, alınma ama bu senin sorunun, benim değil. Ama kendi istediğin olmadığında küçük bir kız gibi surat asmayı bırakmazsan odadaki tek boş masa şurada duran olmayacak. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Kim ona sertçe baktı. Adam yutkundu ve başıyla onayladı.

Kim, başka bir şey söylemeden odadan çıktı ve merdivenlerden aşağı yöneldi.

Dawson yetenekli bir dedektifti ama gerçekten de çok ince bir çizgi üzerinde yürüyordu.

BÖLÜM 8

Kim, arka arkaya ikinci sefer her eğitim kurumuna özgü o naif ümit havasının içinde ilerledi.

Kim bir kenarda dikilirken Bryant resepsiyona yöneldi. Kim'in sağ tarafındaki bir grup erkek bir cep telefonuna bakarak bir şeylere gülüyordu. İçlerinden biri ona doğru döndü. Bakışları tüm bedeninde dolaşıp göğüslerine gelince duraksadı. Başını selam verircesine sallayıp gülümsedi.

Kim de onun hareketlerini taklit ederek çocuğun dar pantolonunu, v yaka tişörtünü ve Justin Bieber tarzı saçlarını süzdü.

Onunla göz göze geldi ve karşılık olarak gülümsedi. "Hiçbir zaman olmayacak şeker şey."

Çocuk derhal arkasına, arkadaşlarına doğru döndü; arkadaşlarının olup biteni görmemiş olmasını umuyordu.

Bryant "Burada tam olarak doğru olmayan bir şeyler var," dedi.

"Resepsiyonist profesörle görüşmek istediğimi söyleyince şaşırdı. Biri geliyor ama onun aradığımız profesör olduğunu sanmıyorum."

Topuklu ayakkabıyla bir buçuk metrelik bir kadın yaklaşırken kalabalık Kızıl Deniz gibi yarılmaya başladı. Minyon tipliydi ancak bir kurşun gibi, hiç durmadan ilerledi. Keskin gözleri etrafı taradı ve ikisininin üzerine odaklandı.

Kadın kendilerine yaklaşırken Bryant "Kahretsin, saklan saklan," dedi.

Elini uzatırken, "Dedektifler sizsiniz, değil mi?" diye sordu.

Kim'in burnuna yoğun bir elma çiçeği kokusu geliyordu. Gür, kırlaşmakta olan kıvırcık saçları kafasına sıkı sıkıya tutturulmuştu ve burnunun üzerinde büyükannesinden emanetmiş gibi duran gözlüğü vardı.

Bryant uzatılan eli sıktı, Kim sıkmadı. "Peki, siz kimsiniz?"

"Bayan Pearson. Profesör Milton'ın asistanıyım."

Pekâlâ, açık bir şekilde profesör onlarla görüşmek için fazlasıyla meşguldü. Eğer asistanından bir şey öğrenemezlerse ısrarcı olmak zorunda kalacaklardı.

Bryant "Size Profesör Milton'ın üzerinde çalışmakta olduğu bir projeyle ilgili bazı sorular sorabilir miyiz?" dedi.

Kadın "Biraz çabuk olursa," diye yanıtladı. Özel olarak görüşebilecekleri bir yere gideceklerine dair bir teklif gelmedi. Anlaşıldığı üzere kadın onlara kısa bir süre ayıracaktı.

"Profesör arkeolojik bir kazıyla mı ilgileniyor?"

Bayan Pearson başıyla onayladı. "Evet, izin birkaç gün önce verildi."

Bryant "Tam olarak ne arıyor?" diye sordu.

"Değerli sikkeler dedektif."

Kim bir kaşını kaldırdı. "Rowley Regis varoşlarındaki bir arazide mi?"

Bayan Pearson haylaz bir çocukla konuşuyormuşçasına iç geçirdi. "Görüyorum ki bölgemizin zenginliklerinden habersizsiniz. Staffordshire gömüsünü hiç duymadınız mı?"

Kim, Bryant'a baktı. Birlikte başlarını olumsuzca salladılar.

Bayan Pearson alaycı ifadesini saklamaya çalışmadı. Şüphesiz akademik dünya dışındakiler cahildi.

"Günümüzün en önemli buluntularından biri birkaç yıl önce Lichfield'ta bir arazide keşfedildi. Buluntu, üç milyon sterlinin biraz üstünde değer biçilen üç bin beş yüzden fazla altın parçasıydı. Çok yakınlarda da Trent kasabasında MÖ 31 yılından kalma bir gümüş dinar gömüsü keşfedildi."

Söyledikleri Kim'in ilgisini çekmişti. "Parayı kim alıyor?"

"Pekâlâ, Bredon Hill, Worcestirshire'da yakın zamanda bulunanları ele alalım. Metal detektörü olan bir adam sikkeler de dâhil olmak üzere Roma döneminden kalma altınlar buldu; hem adam hem de çiftçi bir buçuk milyondan fazla bir miktar aldılar."

"Peki, profesörün Rowley'de bir şeyler bulacağını düşünmesine sebep olan şey nedir?"

Bayan Pearson omuz silkti. "Yerel efsaneler var; o bölgede bir savaş yapıldığına dair efsaneler var."

"Yakın zamanda Teresa Wyatt adlı bir kadından telefon aldı mı?"

Kadın bir an düşündü. "Evet, sanırım. Birkaç kez arayıp Profesör Milton ile görüşmekte ısrar etti. Sanırım bir keresinde profesör öğleden sonra onu geri aradı."

Tamamdı, bu Kim için yeterliydi. Burada başka bir şey dönüyordu ve artık kuklayla konuşmaya tahammül edemiyordu. Bu konuşmanın içeriğini öğrenmek için kuklacının kendisiyle görüşmesi gerekiyordu.

"Yardımınız için teşekkürler Bayan Pearson, fakat sanırım profesör ne kadar meşgul olursa olsun kendisiyle derhal konuşmamız gerekiyor."

Bayan Pearson önce şaşırdı ardından da kızdı. "Peki size bir şey soracağım dedektif. Siz polisler birbirinizle konuşmuyor musunuz?"

Bryant "Pardon?" diye sordu.

"Hmm, sizin kayıp bürosundan olmadığınız ortada, aksi takdirde bilirdiniz."

"Neyi bilirdik Bayan Pearson?"

Kadın burnundan soluyarak kollarını kavuşturdu. "Kırk sekiz saatten uzun süredir Profesör Milton'dan haber alınamadığını bilirdiniz."

BÖLÜM 9

Nicola Adamson, çatı katı dairesinin kapı kilidine anahtarını sokarken kötü bir şey olacağına dair içine doğan hisse rağmen gözlerini kapadı. Dikkatli davranmasına karşın çıkardığı ses koridorda yankılanıyor gibiydi; tıpkı gece iki buçukta çıkan çoğu diğer seslerin yankılanacağı gibi.

Daire 4C'deki Myra Downs her an bu gürültüyü kimin yaptığını görmek üzere dışarı çıkabilirdi. Nicola bu emekli muhasebecinin dış kapının hemen arkasında uyuduğuna yemin edebilirdi.

Beklendiği gibi komşusunun sürgüsünün tanıdık açılma sesini işitti; ama tek kişilik bu mahalle gözetleme komitesine yakalanmadan hemen önce kendisini dairesinden içeri atabildi.

Nicola daha lambanın düğmesine bile basmadan evindeki değişikliği hissedebiliyordu. Ele geçirilmiş, işgal edilmişti. Mekân hâlâ onun olmasına karşın onu paylaşmak zorundaydı. Yine.

Ayakkabılarını çıkarttı ve koridordan usulca mutfağa doğru ilerledi. Boş odadaki ziyaretçiye rağmen alışkanlıklarını, kendi rutinini ve kendi yaşamını sürdürmeye çalıştı.

Dolaptan bir lazanya alıp mikrodalgaya koydu. İş daima onu acıktırırdı ve rutini de buydu: kulüpten dön, duş alırken yemeği ısıt ve yatmadan önce bir kadeh kırmızı şarapla yemeği atıştır.

Evini paylaşmak zorunda kalmış olması, bu rutini değiştirmeyecekti. Yine de banyoya parmak uçlarına basarak gitti. Yorgundu ve drama kaldıracak bir havada değildi.

Nicola banyoya girince rahat bir nefes aldı. Arkasından kapattığı her kapı mücadele ederek galip geldiği bir savaştı. Düşmandan kaçarken bütün odaları tek tek kurtaracağı bir bilgisayar oyununda olduğunu hayal etti.

Duşakabinin yanında üzerindeki kıyafetlerden bir yığın oluştururken, bu adil değil, diye düşündü. Suyun ısı kadranını ayarlamak zorundaydı ve bu sinirlerini bozuyordu. Bir hafta öncesine dek hiçbir ayarlamaya ihtiyaç duymuyordu çünkü kadran tam da bıraktığı yerde duruyor olurdu hep.

Gözlerini kapattı ve yüzünü buharı tüten suya doğru çevirmek üzere kaldırdı. Duş başlığından püsküren ince su demetleri teninde hoş bir his bıraktı. Duş başlığına arkasını dönüp boynunu suya tuttu. Birkaç saniye içinde tazyikli duş, uzun, sarı saçlarını sırılsıklam yapmıştı. Arkadaki metal raflara uzandı ancak orası boştu. Lanet olsun, şişe tekrar yere konmuştu.

Eğilip şişeyi yerden aldı. Sıkışının kuvveti yüzünden duş kabinin camı şampuanla kaplandı. Öfkesini tekrar bastırdı. Evini paylaşmak bu kadar zor olmamalıydı, ama kesinlikle öyleydi. Tüm yaşamı boyunca yapmak zorunda olduğu şeydi.

Omuzlarındaki gerginliği hissedebiliyordu. Bu gece onun için iyi bir gece olmamıştı.

Yirminci yaş gününden beri, yani beş yıldır Roxburgh'ta çalışıyordu ve bunun her anından keyif almıştı. İnsanların, yaptığı işin kötü ya da onur kırıcı olduğunu düşünmelerini umursamıyordu. Dans etmeyi seviyordu, bedenini sergilemekten hoşlanıyordu ve erkekler de onu izlemek için bolca para döküyorlardı. Striptiz yapmıyordu ve temas yoktu. O tür bir kulüp değildi.

Birmingham'ın merkezinde başka kulüpler de vardı ve tüm kulüplerdeki tüm dansçılar Roxburgh'ta çalışmaya can atıyordu. Nicola için hayatı boyunca çalışabileceği tek kulüp

orasıydı. Otuz yaşına geldiğinde dansçılığı bırakıp başka bir şeyle uğraşmayı amaçlıyordu. Banka hesabındakiler bu planı destekliyordu.

Son beş yılda kulüpteki en popüler dansçı olmuştu. Gece başına ortalama üç özel dans talebi alıyordu ve bir seferde iki yüz sterlin kazanılan bu danslar burun kıvrılacak şeyler değildi.

Bazı feministler için kâfir olduğunu biliyordu ve bunu orta parmağıyla yanıtlıyordu. Onun için kadınların özgürleşmesi, seçme hakkına sahip olmaları demekti ve o dans etmeyi seçmişti; başıboş ve paraya ihtiyacı olan bir uyuşturucu bağımlısı olduğu için değil de bundan keyif aldığı için bu seçimi yapmıştı.

Çocukken bile sahnede olmayı severdi. Onu ayrıştıracak, insanların onu fark etmesini sağlayacak bireyselliği, benzersizliği derinden arzulardı.

Ama bu geceki performansından memnun kalmadığını hissetti. Müşterilerinden hiç şikâyet gelmemişti; Cristal şarabı su gibi akmıştı ve son müşterisi iki şişe Dom Perignon açtırmıştı ve bunlar patronunu oldukça mutlu etmişti.

Ama Nicola biliyordu. O gece zihninin tamamen işinde olmadığını biliyordu. Bedenini ve zihnini tamamen gösterisine adadığını hissetmemişti. Onun için bu durum "En iyi kadın oyuncu" ile "En iyi yardımcı kadın oyuncu" arasındaki fark kadardı.

Saçındaki şekillendiriciyi yıkadı ve duştan çıktı. Havluyla kurulanıp bornozuna sarındı; teninin üzerindeki sıcak kumaşı hissetmekten keyif aldı. Bornozunun kuşağını bağladı ve banyodan çıktı.

Donakaldı. Bir anlığına unutmuştu. Yalnızca bir anlığına.

"Beth," diye fısıldadı.

"Başka kim olacak?"

Mutfağa yöneldi. Lazanyayı mikrodalgadan çıkarırken "Uyandırdıysam kusura bakma," dedi. İki tabak çıkarıp lazanyayı ikiye böldü.

Bir tabağı kendi önüne, diğerini ise karşısına koydu.

Beth "Açım," dedi.

Nicola, Beth'in yoğun Black Country aksanından iğrenmemeye çalıştı. Kendisi de bu konuşma tarzından kurtulmak için çok uğraşmıştı. Çocukken ikisi de bu şekilde konuşuyordu fakat Beth bunu değiştirmeye hiç çaba harcamamıştı.

Nicola "Bugün bir şey yedin mi?" diye sordu ve sonra sessizce kendine kızdı. İkizlerden büyük olanı gibi davranmayı ne zaman bırakacaktı? Üstelik kardeşinden yalnızca birkaç dakika büyükken.

"Burada olmamı istemiyorsun, değil mi?"

Nicola önündeki lazanyaya baktı. Bir anda iştahı kaçmıştı. Kız kardeşinin sorusunun açıklığı onu şaşırtmadı ve yalan söylemek boşunaydı. Beth onu neredeyse kendisini tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

"Burada olmanı istemediğimden değil, sadece çok uzun zaman oldu."

"Peki, bu kimin hatası, sevgili kardeşim?"

Nicola yutkundu ve tabağını lavaboya götürdü. Bakmaya cesareti yoktu. Suçlamayla ve incinmeyle yüzleşemezdi.

Konuşmayı daha zararsız bir konuya doğru çekerek "Yarın için bir planın var mı?" diye sordu.

"Elbette. Yarın gece de çalışacak mısın?"

Nicola bir şey söylemedi. Beth'in onun yaşam tarzını onaylamadığı belliydi.

"Neden kendini böyle alçaltıyorsun?" diye sordu Beth.

Nicola "Yaptığım işten keyif alıyorum," diye savundu. Sesinin bir oktav yükselmiş olmasından nefret etti.

"Ama Sosyoloji diploman var. Bu berbat bir israf."

Nicola "En azından benim bir diplomam var," diye çıkıştı ve derhal bunu yaptığına pişman oldu. Aralarındaki sessizlik gergindi.

"Bu hayali elimden aldın, öyle değil mi?" dedi Beth.

Nicola, birbirlerine yabancılaşmalarının kabahatlisi olarak Beth'in onu gördüğünü biliyordu; ancak asla nedenini soracak cesareti toplayamamıştı. Eli evyede, lavaboya bakıyordu. "Neden geri geldin?"

Beth derin bir iç çekişle yanıtladı. "Başka nereye gidecektim?"

Nicola bir şey söylemeden başıyla onayladı ve aralarındaki gerginlik yatıştı.

Beth sakince "Hepsi yine başlayacak, değil mi?" diye sordu.

Nicola kardeşinin sesindeki savunmasızlığı fark etti ve bu içini acıttı. Bazı bağlar kopamazdı.

Kirli tabak gözleri önünde bulanıklaştı ve kardeşi olmadan geçirdiği yıllar üzerine kara bir bulut gibi çöktü.

"Peki, bu kez beni nasıl koruyacaksın, ablacığım?"

Nicola gözlerini sildi ve dönüp ikizine sarılmak için uzandı, ancak yatak odasının kapısı çoktan kapanmıştı.

İkinci tabağın içindekileri de çöpe döktü. Beth'in odasına doğru sessizce konuştu. "Beth, her ne sebepten ötürü benden nefret ediyorsan; Özür dilerim. Çok, çok çok üzgünüm."

BÖLÜM 10

Sabah saat yedide Kim mezar taşının önünde durdu ve deri ceketine iyice sarındı. Powkee Lane mezarlığının hâkimiyeti altındaki Rowley tepesinde rüzgâr etrafında uğuldadı. Cumartesiydi ve yeni bir vaka olsun ya da olmasın Cumartesi günlerinde her zaman ailesine vakit ayırırdı.

Mezar taşlarında, hâlâ hayatta oldukları için kendilerini suçlu hissedenlerce Noel'de bırakılmış hediyelerden kalıntılar vardı; çelenkler kuruyup dallardan ibaret kalmıştı ve Noel yıldızları hava koşullarına boyun eğmişlerdi. Kırmızı granit taşın üzerinde bir çiğ tabakası parıldıyordu.

Yeri belirleyen sade ahşap haçı gördüğü andan itibaren, çalıştığı iki işinden olabildiğince para biriktirip mezar taşını yaptırmıştı. Taş, on sekizinci doğum gününden iki gün sonra yerine konmuştu.

Aralıklı yazılmış altın rengi harflere baktı; o zamanlar parası ancak buna yetmişti; sadece bir isim ve iki tarih. Her zaman olduğu gibi yazılı iki tarih arasındaki aralığın kısalığı onu sarstı; bir göz kırpmasından daha uzun olmayan bir süreydi bu.

Öptükten sonra parmaklarını soğuk taşın üzerine sıkıca bastırdı. "İyi geceler tatlı Mikey, iyi uykular."

Gözleri yaşla doldu ama onları akıtmamak için çabaladı. Zayıf, yenik düşmüş bedeni son nefesini vermeden önce kardeşine tam da bu sözleri söylemişti.

Kim bu anıyı doğruca ait olduğu yere kaldırdı ve kaskını giydi. Kawasaki Ninja'yı çıkış kapısına ittirerek götürdü.

Bir mezarlığın sınırlarında 1400cc'lik bir motoru gürültüyle çalıştırmakta saygısızca olan bir şeyler vardı. Mezarlıktan bir metre dışarı çıkar çıkmaz motosikletini gazladı.

Tepenin eteklerine geldiğinde "Kiralık" ilanlarıyla dolu endüstriyel bir alana girdi; tabelalar bölgenin sanayi geçmişinin ve telefon konuşması yapmak için uygun bir biçimde tenha oluşunun bir göstergesiydi.

Kim telefonunu çıkardı. Bu Mikey'in mezarının yakınlarında gerçekleşecek bir görüşme değildi. Onun kabrine kötülük bulaşmasına izin vermezdi. Onu korumalıydı, şimdi bile.

Telefon üçüncü kez çaldığında diğer taraftan bir ses duyuldu.

"Hemşire Taylor, lütfen."

Hat birkaç saniye sessiz kaldı, ardından tanıdık sesi işitti.

"Selam Lily, benim; Kim Stone."

Hemşirenin sesi sıcaktı. "Selam Kim. Sesini duymak çok hoş. Bugün arayabileceğini düşünmüştüm."

Hemşire her seferinde aynı şeyi söylemişti ve bu şimdiye kadar bir kere bile değişmemişti. Son on altı yıldır, her ayın on ikisinde bu telefon görüşmesini yapıyordu.

"O nasıl?"

"Sakin bir Noel geçirdi fakat ziyarete gelen korodan keyif almış gibi..."

"Durumunun kötüleştiği oldu mu?"

"Hayır, epeydir olmuyor. İlaçları istikrarlı."

"Başka bir şey var mı?"

"Dün yine seni sordu. Tarih kavramını yitirmiş olsa da senin ne zaman arayacağını neredeyse biliyor gibi." Hemşire duraksadı. "Bilirsin, eğer gelmek istiyorsan..."

"Zaman ayırdığın için teşekkürler Lily."

Kim asla ziyaret etmemişti ve asla da etmeyecekti. Altı yaşına bastığından beri Grantley Psikiyatri Kliniği annesinin evi olmuştu ve ait olduğu yer de orasıydı.

"Ona aradığını söyleyeceğim."

Kim tekrar teşekkür etti ve "aramayı sonlandır" tuşuna bastı. Hemşire Kim'in aylık telefon görüşmelerine annesinin durumunu öğrenmek için yaptığı bir kontrol gibi bakıyordu ve Kim ona hiçbir zaman bunun aksi yönünde bir şey söylememişti.

Oysa yalnızca Kim, o katilin, o canavar kaltağın hala parmaklıklar arkasında olduğundan emin olmak için telefon ettiğini biliyordu.

BÖLÜM 11

"Pekâlâ, yeni haberler nedir millet. Mispers'tan ne öğrendik Kev?"

"Profesör Milton üçüncü eşinden daha yeni boşanmış. Biraz Simon Cowell'ı andırıyor; eski eşleri onunla ilgili sadece iyi şeyler söylüyor. Kendi çocuğu yok, ancak beş çocuğa üvey babalık etmiş. Bilinen bir düşmanlığı yok."

"Ne zaman kaybolmuş?"

"En son görüldüğü gün Çarşambaymış. Profesör Perşembe günü gelmeyince asistanı polise haber vermiş. Hiçbir akrabası ile iletişimde değilmiş ve bu da epey tuhaf görünüyor."

"Daha önce de böyle bir şey yaptığına dair bir ipucu var mı?"

Dawson başını olumsuzca salladı. "Eski eşlerinin onun hakkında Gandhi'nin yeniden vücut bulmuş hali, iyi huylu ve nazik dediğini duymak." Kev notlarına göz attı. "En son eşi onunla Salı günü görüşmüş ve kazı için sonunda izin çıktığından ötürü profesör çok heyecanlıymış."

Stacey "Bunu araştırıyordum Guv," diye araya girdi. "Profesör Milton ilk başvurusunu iki yıl önce yapmış. Projeye, çevre ile ilgili, siyasi ya da kültürel, yirmiden fazla itiraz olmuş. Henüz başka bir şey bulamadım."

"Denemeye devam et Stace. Bryant, kurbanımızın profesörle kesin olarak ne zaman konuştuğunu biliyor muyuz?"

Bryant bir kâğıt çıkardı. "Courtney bana telefon kayıtlarını faksladı. Çarşamba günü beş buçuk gibi on iki dakika konuşmuşlar."

Kim kollarını kavuşturdu. "Pekâlâ, şimdiye dek elimizdekiler şunlar; kurbanımız Çarşamba günü öğleden sonra bir üniversite profesörüyle kısa bir konuşma yapmış. Ve şimdi biri ölmüş diğeri de kayıp."

Kapıdan bir tıklama sesi geldi. Kapı eşiğinde bir polis memuru vardı.

Kim "Ne?" diye çıkıştı. Toplantının kesilmesinden nefret ederdi.

"Amirim, girişte sizinle görüşmek isteyen bir bey var."

Kim, polis memuruna, adam sanki aklını kaybetmişçesine baktı.

"Biliyorum amirim, ama ısrarla yalnızca sizinle konuşacağını söylüyor. Bir profesör olduğunu söylüyor..."

Kim yerinden fırladı. Kapıda durdu ve "Bryant benimle gel" dedi. "Stace, şu yer hakkında bulabileceğin her şeyi topla."

Dışarı çıktı ve merdivenlere yöneldi. Bryant da hemen peşinden geliyordu.

Resepsiyonda gri sakallı ve saçları kirpi gibi havalanmış bir adamla karşılaştı.

"Profesör Milton?"

Adam ellerini ovuşturmaya ara verip tokalaşmak için elini uzattı. Kim adamın elini kısa bir süre sıkıp bıraktı.

"Lütfen böyle gelin."

Kim bir numaralı sorgu odasına giden koridorda adama eşlik etti.

"Bryant, Mispers'ı ara ki boşuna zaman harcamasınlar. Size ikram edebileceğimiz bir şey var mı?"

"Bir fincan şekerli çay."

Bryant başıyla onayladı ve odadan çıkarken kapıyı kapadı.

"Bir sürü insan sizin için endişelendi profesör." Sözlerinin azarlama gibi işitilmesini amaçlamamıştı fakat polisin

boş yere çalıştırılmasından nefret ederdi. Kaynaklar yeterince kısıtlıydı.

Adam anlayışla başını salladı. "Üzgünüm dedektif. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bayan Pearson ile ancak birkaç saat önce görüşebildim ve uğradığınızdan bahsetti. Size güvenebileceğimi söyledi."

Kim, o yaşlı cadalozun kendisi hakkında böyle düşünmesine şaşırmıştı.

"Nerelerdeydiniz?" diye sordu. Bu soru ağzında geveleyeceği bir soru değildi ama Bryant yanında olsaydı daha dikkatli davranmasını isterdi. Adam açık biçimde titriyordu ve elleri adeta birer mıknatıs gibi bir birine yapışmıştı.

"Barmouth'ta bir pansiyonda. Uzaklaşmam gerekiyordu."

"Ama Çarşamba günü çok mutluymuşsunuz. Bayan Pearson söyledi."

Bryant içeri girerken adam başıyla onayladı. Brynt'ın elinde üç tane köpük bardak vardı. Oturdu ve bardaklardan birini profesöre doğru itti.

Kim devam etti. "O gün Teresa Wyatt adında bir kadınla konuştunuz mu?"

Profesör Milton şaşırmış görünüyordu. "Evet, Bayan Pearson bunu sorduğunuzdan bahsetti ancak bunun daha sonra başıma gelenler ile ne ilgisi olduğundan emin değilim."

Kim'in profesörün başına neler geldiğinde dair hiçbir fikri yoktu ama Teresa Wyatt'ın ölmüş olduğunu biliyordu.

"Teresa Wyatt'ın sizi neden aradığını söyleyebilir misiniz?"

"Elbette. Projeye gönüllü kabul edilip edilmediğini sordu?"

"Siz ne dediniz?"

Başını salladı. "Hayır, yalnızca üniversitede en az ilk yılını tamamlamış olan gönüllüleri kabul ediyorum. Bayan

Wyatt arkeolojiye ilgi duyduğunu belirtti ancak bu konuda bir eğitimi yoktu ve proje Şubat'ta başlayana dek böyle bir eğitimi tamamlaması imkânsızdı."

Kim beklentisinin söndüğünü hissetti. Bu katili tespit etmelerine yardımcı olacak türden bir ipucu değildi. Zararsız bir konuşmadan ibaretti.

Bryant "Başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

Profesör duraksadı. "Kazıyı nerede yapacağımızı sordu ve bu da konuşmanın akışı içerisinde bana biraz garip geldi."

Kim, evet, diye düşündü. Bu biraz garipti. Profesörün önceki yorumunu hatırlayarak "Daha sonra ne oldu?" diye sordu.

Profesör Milton yutkundu. "İşten eve geldim ve Tess beni genellikle yaptığının aksine karşılamadı."

Kim Bryant'a baktı. Dawson profesörün yine bekâr olduğunu söylemişti.

"Normalde mutfakta, su tasının yanında uyur ama ben anahtarımı kilide geçirir geçirmez gelip kuyruğunu sallar."

Kim, ah, şimdi anlaşıldı, diye düşündü.

"Ama Çarşamba günü bunu yapmadı. Mutfağa doğru yürürken ona seslendim ama gelmedi. Onu yatağının yanında buldum." Yutkundu. "Yerde kıvranıyordu. Gözleri buğuluydu ve bir noktaya odaklanmıştı; birkaç saniyeliğine notu bile fark etmedim."

"Onu kucaklayıp mümkün olduğunca hızlı şekilde veterinere götürdüm ancak çok geçti. Oraya vardığımda çoktan ölmüştü." Sağ gözündeki yaşları sildi.

Kim notla ilgili bir soru soracak oldu ancak Bryant ondan önce davrandı.

"Bunu duyduğuma üzgünüm profesör. Rahatsız mıydı?"

Profesör Milton başını olumsuzca salladı. "Hiç değildi. Yalnızca dört yaşındaydı. Veterinerin onu muayene etmesine gerek kalmadı. Nefesindeki antifriz kokusunu alabili-

yordu. Anlaşılan tatlı olmasından dolayı köpekler severmiş. Antifrizi biri su tasına dökmüş ve hayvan da büyük bir miktarda içmiş."

Bryant nazikçe "Bir not olduğundan bahsetmiştiniz" dedi.

Adamın gözleri öfkeyle doldu. "Evet, aşağılık herif onu köpeğin kulağına zımbalamış."

Kim irkildi. "Notta ne yazdığını hatırlıyor musunuz?"

Ceketinin cebine uzandı. "Burada. Onu hayvanın kulağından veteriner çıkardı."

Kim notu aldı. Artık adli olarak bir işe yaramazdı. Profesör onu ellemişti ve veteriner de öyle.

Katlanmış notu açtı ve masaya koydu. Beyaz bir kâğıt üzerine sade, siyah karakterlerle şöyle yazılmıştı:

"KAZIYI İPTAL ET YOKSA SIRADA 3 NUMARALI KARIN VAR"

"Eve geri dönmedim bile. Bunu itiraf etmeye utanıyorum ama korkmuştum, hâlâ da korkuyorum. Bunu kim yapar dedektif?" Profesör çayının son yudumunu da içti. "Nereye gideceğimi bile bilmiyorum."

Kim "Bayan Pearson'a" diye önerdi. Profesörden bahsederken kadının yüzünde oluşan ifadeyi görmüştü. O küçük bulldog onun yanında kimsenin yaklaşmasına izin vermezdi.

Bryant adamın elini sıkıp onu gitmek istediği yere götürmeyi teklif ederken Kim ayağa kalktı ve notu aldı. Sonra ofise dönmek üzere oradan ayrıldı. Dışarıda bir yerlerde, kurtçuklarla dolu devasa bir konserve kutusu olduğunu ve konserve açacağının eline tutuşturulduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

"Pekâlâ Kev, sanırım kahveleri tazelememiz gerekecek. Stace, o yer hakkında ne öğrendin?"

"Dört bin metrekarelik bir alan ve Rowley ölü yakma tesisinin hemen yanında yer alıyor. Ellilerin ortasında inşa edilmiş bir sosyal konut projesinin tam ucunda. Konutların inşasından önce orada bir çelik fabrikası bulunuyormuş."

Bryant cep telefonuyla konuşarak içeri girdi. "Teşekkürler Courtney. Harika yardımın dokundu."

Altı meraklı göz üzerine çevirilince Bryant "Ne?" diye sordu.

Kim "Courtney?" diye sordu. "Karına söylemem gereken bir şey var mı?"

Bryant takımının ceketini çıkarırken kıkırdadı. "Ben mutlu bir evli insanım Guv. Karım öyle dedi. Ayrıca, Courtney geçen gün sana kur yapan İngilizce öğretmeni Joanna'nın kırdığı bir kalbi onarıyor."

Dawson gözlerini fal taşı gibi açtı. "Gerçekten mi Guv?"

Kim "Sakin ol evlat" dedi ve Bryant'a döndü. "Neden aramış?"

Bryant bir kaşını kaldırdı. "Senin geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki mantığını izleyerek Courtney'e Teresa Wyatt'ın iş geçmişine ulaşıp ulaşamayacağını sordum. Şimdi fakslıyor."

"O kızı Noel listesine ekle. Bizi pek çok arama emri çıkarma işiyle uğraşmaktan kurtarıyor."

Kim araziyi gözünde canlandırmaya çalışarak Stacey'e döndü. "Bir dakika, ölü yakma tesisinin hemen yanındaki arsadan mı bahsediyorsun? Şu seyyar karnavalın kurulduğu yerden?"

Stacey monitörünü çevirip eliyle işaret etti. Ekranı Google Earth'ten bir resim kaplıyordu. "Bak, yol kenarında çitle çevrili bir şey var; bunun dışında ise boş bir araziden ibaret."

Kim'in içgüdüleri şimdi kontrolden çıkmış bir şekilde çalkalanıyordu. Sahip olduğu tüm duyuları alarma geçmişti.

"Stace, Crestwood adını araştır ve onunla ilgili bulabildiğin her şeyi bana getir. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerek."

Kim kendi masasına otururken derin bir nefes aldı. Yapbozun bazı parçaları yerini bulmaya başlamıştı. Ayrıca, yaşamında ilk kez yanılmış olduğunu umuyordu.

BÖLÜM 12

Tom Curtis dönerek yüzünü pencereden gelen ışıktan kaçırdı. Bakımevinde sekiz saatlik bir vardiyanın ardından gün ışığı normalde uyumasına engel olmazdı.

İş yorucuydu; yaşlı ve şişman insanları alıp yataklarına yatırmak, salyalarını ve kıçlarını silmek zorundaydı.

Şimdiye kadar iki kurum içi soruşturmadan kurtulmuştu ancak bu seferkinin sorun çıkarabileceğinden korkuyordu. Martha Brown'ın kızı yalnızca haftada bir ziyarete geliyordu ve geldiğinde izi kesinlikle fark edecekti.

Diğer çalışanların hepsi bunu görmezden gelmişti. İnsanın ara sıra öfkesine yenik düşmemesi imkânsızdı. Ekipteki tek erkek olması, sıklıkla gece vardiyasına kalması ve ağır işlerin yapılmayarak ona bırakılması anlamına geliyordu. Şikâyet edecek gücü yoktu. Eğer sağlık durumuyla ilgili formu doğru bir biçimde doldurmuş olsa onu işe almazlardı bile.

Ama onu uyanık tutan şey vicdanı değildi. Sorumluluğu altındaki yaşlı insanlara karşı bir şey hissetmiyordu ve eğer yaşlıların akrabaları çıkışacak olursa, yakınlarını eve götürüp boklu kıçlarını kendileri silebilirdi.

Hayır, onu uyanık tutan cep telefonunun sesiydi. Kapatmış olmasına karşın telefonun sesini hâlâ zihninde duyabiliyordu.

Dönüp sırtüstü uzandı; eşinin ve kızının çoktan evden çıkmış olduğuna memnundu. Bugün karanlık günlerden biri olacaktı.

Karanlık günler son iki yıl, yedi ay ve on dokuz gündür kendini gösteriyordu. Bu karanlık günlerde içme arzusu dayanılmaz bir hâl alıyordu. Bu günlerde hayatta kalacak olması ayık olmaya değmiyordu.

Aşçılık okulundan ayrıldığında geleceğinin yaşlı insanların bezlerini değiştirmekten ibaret olacağını hiç düşünmemişti. Mezun olduğunda, yaşlıları yataktan alıp tekrar yatağa yatırıp durduğu için, boynunun etrafında sarkık ve yaşlanmış kıvrımlar oluşacağını öngörmemişti. Son nefeslerini vermeden önce ölüm katılığına bürünmüş bir grup insanı elleriyle besleyeceğini hayal etmemişti.

Yirmi üç yaşında ilk kalp krizini geçirmiş ve bu da onu restoran işletmelerinde çalışamaz hale getirmişti. Uzun çalışma saatleri ve stresli bir ortam kalp yetmezliği olan birinin yaşamını olumlu etkilemezdi.

Bir gün Birmingham şehrinde bulunan Water's Edge'teki bir Fransız restoranında gurme yemekler hazırlarken ertesi gün kendini bir grup sıradan çocuk için hindi burger ve dondurulmuş patates kızartması hazırlıyor olarak buldu.

Yıllar boyunca bağımlılığını eşinden gizledi. Yalan dolanın ustası oldu. Bir gün ikinci bir kalp krizi geçirdi ve doktor bir sonraki âleminin muhtemelen ömründeki son âlemi olacağını söylediğinde yalanları açığa çıktı.

O günden beri ağzına tek bir yudum bile koymamıştı.

Uzanıp telefonunu açtı. Derhal çalmaya başladı. Aramayı meşgule alarak üç gün içindeki cevapsız aramaların sayısını elli yediye çıkarmış oldu. Numarayı tanımıyordu ve ekranda bir isim görünmüyordu, ancak Tom kimin aradığını biliyordu.

Ve aslında arayan kişi Teresa'ya ulaşmayı deneseydi vaktini daha iyi değerlendirmiş olurdu. Kadının çenesini tutamadığı ve bunun sonucu olarak öldürüldüğü barizdi.

Kazı için izin çıkmış olmasının hepsini gerginleştirdi-

ginden şüpheleniyordu ama telefonla aranıp sorgulanmasına gerek yoktu. Onların kahrolası sırlarını gizli tutacaktı; tıpkı kendi sırrını onların gizledikleri gibi. Bir anlaşma yapmışlardı. Diğerlerinin, onun bu dalaveredeki zayıf halka olduğunu düşündüklerini biliyordu ama henüz güçten düşmemişti.

Zaman zaman, özellikle de karanlık günlerde, kendisini bu pislikten arındırmak için konuşmak çekici görünmüştü. Bu düşünceler alkolle daha kolay bastırılmıştı.

Zihni geçmişe gitti, her gün olduğu gibi. Kahretsin, hayır demesi gerekirdi. Diğerlerine karşı çıkıp hayır demeliydi. Kendi yaptığı hata, diğerlerine boyun eğmesinin sonuçlarına kıyasla çok daha önemsiz görünüyordu.

Bir keresinde kendisini Old Hill emniyet binasının önünde bulmuştu. Üç buçuk saat boyunca orada durmuş ve vicdanıyla boğuşmuştu. Ayağa kalkmış, oturmuş, yürümüş ve tekrar oturmuştu. Ağlamış ve ayağa kalkmıştı. Ardından da oradan uzaklaşmıştı.

Doğruyu söyleyecek kadar güçlü olmuş olsaydı karısını kaybedebilirdi. Eğer bir gün karısı, bir kadın ve bir anne olarak onun bu olaylardaki rolünü öğrenmiş olsaydı yapmış olduklarından tiksinirdi. Bunun en kötü yanı ise karısının bu davranışının haklı olacağıydı.

Yorganı üzerinden attı. Uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Tamamen uyanmıştı. Alt kata indi. Kahveye ihtiyacı vardı, ne kadar sert olursa o kadar iyi olurdu.

Mutfağa yöneldi ve yemek masasının yanında donakaldı.

Tam karşısında bir şişe en pahalı içkilerden biri olan Johnnie Walker Blue ve bir not vardı.

Altın sarısı ve kahverengi renklerini taşıyan şişeyi görmek bile ağzının sulanmasına yetti. Yüzde kırklık alkol oranı olan şişe yüz sterlinden daha pahalıydı. En iyi eskitilmiş malt ve tahıl viskilerinden biriydi. Bu harman viski dün-

yasının yıldızıydı. Bedeni buna tepki gösterdi. Noel sabahı hediyeleri açmak için uyanmak gibiydi. Gözlerini şişeden güçlükle ayırdı ve nota uzandı.

BUNU SENİN YÖNTEMİNLE YA DA BENİM YÖNTEMİMLE YAPABİLİRİZ. AMA KESİNLİKLE YAPILACAK. KEYFİNİ ÇIKART.

Kendisini sandalyeye attı, gözleri en iyi arkadaşı ve en azılı düşmanındaydı.

Bunu gönderenin ne istediği açıktı. Onun ölmesini istiyorlardı. Korkusuna rahatlama eşlik ediyordu. Bu yaşamda, ya da öbüründe; hesap gününün geleceğini her zaman biliyordu.

Tom şişenin kapağını açtı ve koku derhal burnuna ulaştı. Bir yudum almanın onu öldüreceğini biliyordu. Bu sadece bir yudumla kalmazdı çünkü o bir alkolikti ve onun için tek bir yudum diye bir şey yoktu. Eğer bir yudum alırsa tüm şişeyi içerdi ve bu onun sonu olurdu.

Eğer böyle ölmeyi seçerse başka kimsenin acı çekmesine gerek kalmazdı. Karısı yalnızca zayıf düştüğünü sanacak ve güvende olacaktı. Şans yaver giderse neler yapmış olduğunu da asla öğrenmeyecekti. Kızının bunu bilmesine hiç gerek yoktu.

Şişeyi yavaşça kaldırdı ve ilk yudumu aldı. Şişeyi tekrar ağzına götürmek için yalnızca bir an duraksadı. Bu kez, göğsündeki yanma dayanılmaz bir hâl alıncaya dek durmadı.

Etkisi hemen kendini gösterdi. İki yıldan fazla zamanın ardından bedeni alkol toleransını yitirmişti ve alkol beynine varana dek tüm damarlarını yaktı.

Şişeyi tekrar başına dikti ve gülümsedi. Ölmenin daha kötü yolları da vardı.

Tekrar dikip kıkırdadı. Artık yaşlıları yıkamak yoktu. Artık kirli bezler yoktu. Artık salyaları silmek yoktu.

Şişeyi ağzına götürdüğünde içindekinin yarısını içmişti. Bedeni alev alevdi ve sevinçle doluydu. Tuttuğunuz takımın rakibi eze eze yenmesini izlemek gibiydi.

Artık yapmış olduğundan saklanmak yoktu. Artık daha fazla korku yoktu. Doğru olanı yapıyordu.

Yaşlar yanaklarından süzüldü. Tom'un içi mutlu ve huzurluydu, ama bedeni buna dayanmıyordu.

Gözleri, kızının altıncı yaş gününde Dudley Hayvanat Bahçesinde keçileri beslerken çekilmiş bir fotoğrafına takılınca bir an hareketsiz kaldı.

Gözlerini kısıp fotoğrafa baktı. Kızın yüzündeki o hoşnutsuz ifadeyi ya da gözlerindeki soru soran bakışları hatırlamıyordu.

Fotoğrafa "Üzgünüm tatlım," dedi. "Yalnızca bir kereydi, yemin ederim."

Kızın ifadesi değişmedi. Emin misin?

Bu suçlama karşısında gözlerini kapattı ancak kızın yüzü hâlâ gözlerinin önündeydi.

"Pekâlâ, belki bir kereden fazlaydı ama bu benim hatam değildi tatlım. Beni buna o zorladı. Aklımı çeldi. Beni rahat bırakmadı. Kendime hâkim olamadım. Benim hatam değildi."

"Ama sen bir yetişkin değil miydin?"

Tom çocuğunun kendisinden tiksinerek yaptığı bu acımasız suçlamalardan gözlerini kapatarak kaçtı. Gözünden bir damla yaş süzülüp yanağından döküldü.

"Lütfen anla, on beş yaşından çok daha büyüktü. Zekiydi, insanlarla oynardı ve ben de teslim oldum. Benim hatam değildi. Beni baştan çıkardı ve karşı koyamadım."

"Bir çocuktu!"

Tom acısını dindirmek için saçlarını çekti. "Biliyorum, biliyorum, ama o bir çocuk değildi. İstediğini elde edebilen, işini bilen bir kızdı."

"Ama yaptığın şey affedilemez. Babacığım, senden nefret ediyorum."

Artık tüm vücudu isyan ediyordu. Küçük güzel kızını bir daha asla göremeyecekti. Amy'nin büyüyüp genç bir kız oluşunu izleyemeyecek ya da onu erkeklerden korumak için yanında olamayacaktı. O yumuşak yanaklarını bir daha öpemeyecek, küçük elini kendi avucunda hissedemeyecekti.

Başı öne düştü ve gözyaşları bacaklarına döküldü. Bulanık bakışları ayaklarına gitti ve Amy'nin kendisine babalar gününde hediye etmiş olduğu terliklerde durdu. Üzerlerinde en sevdiği karakter olan Homer Simpson'ın yüzü vardı.

Zihni hayır diye haykırıyordu. Başka bir yolu olmalıydı. Ölmek istemiyordu. Ailesini kaybetmek istemiyordu. Onların anlamasını sağlamalıydı.

Belki polise gidebilirdi. Yaptığını itiraf ederdi. Bu işte tek başına da değildi. Kararları da o vermemişti. Söylenenlere uymuştu çünkü toydu ve korkmuştu. Zayıf ve aptalca davranmıştı ama o bir katil değildi.

Elbette cezalandırılacaktı ama kızının büyüdüğünü görebileceği için buna değerdi.

Tom gözyaşlarını sildi ve bakışlarını şişeye odakladı. Yarısından fazlası bitmişti. Tanrım, umarım çok geç değildir, diye yalvardı.

Şişeyi masaya geri koyarken saçlarının arkadan çekildiğini hissetti.

Tom neler olup bittiğini anlamaya çalışırken şişe yere düştü. Sol kulağının altında metalin soğuk ucunu ve boynuna dolanmış kolu hissetti. Arkasını dönmeye çalıştı ancak bıçağın ucu tenini deldi.

Eldiven giymiş bir elin, çenesinin altında, soldan sağa doğru hareket edişini izledi.

Ve gördüğü son şey buydu.

BÖLÜM 13

Kim üçüncü telefon görüşmesini de sonlandırıp ahizeyi yerine koydu. Yanıldığını ve çok önemli kişilerin değerli zamanlarını boşa harcayacağını umuyordu. Yanıldığı için Woody'den azar işitecek olmayı bile memnuniyetle kabul ederdi. Bu konuda haklı çıkmak onu hiç memnun etmeyecekti.

Birisi o arazinin kazılmasını istememişti.

Kim, boş masanın ucuna otururken "Neler buldun Stace?" diye sordu.

"Umarım yerinde rahatsındır Guv. Hâlâ orada bulunan bina 1940'larda inşa edilmiş olan daha büyük bir tesisin bir parçası. O zamanlar savaştan dönmüş, ruhsal bozukluğu olan askerleri barındırmak için tasarlanmış."

"Fiziksel engelliler bölgedeki çeşitli hastanelere gönderilmiş fakat psikolojik olarak en kötü durumda olanlar Crestwood'a yollanmış. Aslında, asla topluma dönemeyecek olan askerler için güvenli bir yer olarak tasarlanmış. Dönemeyecek derken, kapatma düğmesi olmayan ölüm makinelerinden bahsediyorum."

"Yetmişlerin sonlarında oranın tüm sakinlerini oluşturan yaklaşık otuz beş kişi ya intihar etmiş ya da doğal sebeplerden ölmüş. Ardından burası bir ıslahevi olarak kullanılmış."

Kim irkildi. Islahevi pek çok çağrışım yapan eski bir sözcüktü.

"Devam et."

"Seksenlerde taciz ve suiistimalle ilgili gerçekten korkunç bir takım söylentiler çıkmış. Bir soruşturma yürütülmüş ancak kimse hakkında suçlama yapılmamış. Doksanların başlarında kız çocukları için bir yuvaya dönüştürülmüş ancak hâlâ sorunlu gençleri barındıran bir yer olarak biliniyormuş."

"Bütçedeki kesintilerden ve binanın gerektirdiği tamirlerden ötürü iki binli yılların başlarında bina yavaş yavaş kullanımdan kalkmış ve iki bin dörtte çıkan bir yangın tamamen boşaltılmasına yol açmış."

"Zarar gören olmuş mu?"

Stacey olumsuzca başını salladı. "Buna işaret eden bir başlığa rastlamadım."

"Pekâlâ, Kev ve Stace, çalışanların bir listesini oluşturmaya başlayın. Görmek istediğim..."

Birden canlanan faks makinesinin sesi sözünü kesti.

Hepsi gelenin ne olduğunu ve üzerinde yazılı olacakları biliyordu.

Bryant belgeye uzandı ve çabucak okudu. Stacey'nin masasının yanında durdu ve ona Teresa Wyatt'ın özgeçmişini verdi.

"İşte, arkadaşlar, sanırım ilki geliyor."

Aralarında bakışmalar oldu ve tüm olasılıklar kafalarda canlanmaya başladı. Kimse bir şey söylemedi.

Ardından telefon çaldı.

BÖLÜM 14

"Tanrı aşkına Guv, yavaşla. Bu bir Kawasaki Goldwing değil."

"Bunu bilmek güzel çünkü öyle bir şey yok."

"Onu kurtarmak için çok geç kaldığımızı gerçekten biliyorsun değil mi?"

Kim sarı ışığa yaklaşırken yavaşladı ama daha sonra fikrini değiştirip Pedmore yolunun ışıklarından hızla geçti. Merry Hill alışveriş merkezi boyunca uzanan çift yönlü anayoldaki araçlar arasından zigzag çizerek ilerledi.

"Ve bu arabada siren olmadığını?"

"Of Bryant, rahatla. Henüz bizi ölüme götürmedim." Omzu üzerinden ona kısa bir süre baktı. "Ve daha çok sol kolundaki kesik için endişelenmelisin." Adamın kolundaki yarayı toplantı sırasında, gömleğinin kolunun altından görmüştü.

"Sadece bir çizik."

"Dün gece ragbi antrenmanı mı vardı?"

Başıyla onayladı.

"Gerçekten vazgeçmen gerek. Bu oyun için ya çok yaşlı ya da çok yavaşsın. İki şekilde de yaralanacaksın."

"Güzel sözlerin için teşekkürler Guv."

"Her sakatlık bir öncekinden daha kötü olacak, bu yüzden vazgeçmenin vakti kesinlikle geldi."

Bir sonraki ışıklarda arabayı durdurmak zorunda kalmıştı. Bryant tavandaki tutacaktan elini çekti ve esnetti.

"Yapamam Guv, ragbi benim bir yang'ım."

"Neyin dedin?"

"Yang'ım Guv. Dengem. Hanım beni her hafta salon dansı derslerine götürüyor. Kendimi dengelemek için ragbiye ihtiyacım var."

Kim bir sonraki refüjü iç şeritten kat etti ve arkasında inleyen kornalara aldırış etmedi.

"Öyleyse dans pistinde hoplayıp zıplıyorsun ve dengeni sağlamak için başka kıllı adamları mı kucaklıyorsun?"

"Ona itiş-kakış denir Guv."

"Yargılamıyorum gerçekten." Dönüp adama bir baktı, gülmemek için kendisini zor tutuyordu. "Asıl anlamadığım şey bu bilgiyi neden bana kendi rızanla verdiğin. Bunun bir hata olduğunu biliyor olmalısın, değil mi?"

Bryant başını koltuğa yasladı, gözlerini kapattı ve homurdandı. "Evet, bunu şimdi anlamaya başladım." Kim'e döndü. "Aramızda kalacak, değil mi Guv?"

Kim başını olumsuzca salladı. Dürüstçe cevapladı "Tutamayacağım sözler vermeyeceğim."

Bryant konuyu değiştirerek "Evet, bugün kimi arıyordun?" diye sordu.

"Profesör Milton'ı."

"Ne için?"

"Yalnızca Bayan Pearson'a sağ salim ulaştığından emin olmak için."

Öksürükle karışık "Hadi oradan," dedi.

Arabalar yavaşça ilerlemeye koyulurken önündeki arabaya iyice yaklaştı. Öndeki araba frene basınca o da bastı; üç şeritli yol ileride ikiye iniyordu. Bryant tavandaki tutacağı kavradı.

"Pekâlâ, ne biliyoruz?"

"Erkek. Otuzlarının sonlarında. Boğazı kesilmiş. Muhtemelen intihar, kaza da olabilir"

Kim gözlerini devirdi. Akıl sağlığını korumak için kara mizah gerekliydi; ancak bazen sadece...

"Şimdi nereye?"

"Okulu geçip sola dön, orada görmemiz gerek."

Kim köşeyi hızla aldı ve Bryant'ı kapıya doğru savurdu. Arabayı yokuş yukarı sürdü ve güvenlik şeridine gelince el frenini çekti.

Küçük bir veranda doğruca ön odaya açılıyordu, orada bir kadın polis memuru bir koltukta oturan perişan haldeki bir kadını teselli ediyordu. Kim doğruca mutfakla birleştirilmiş geniş yemek odasına yöneldi.

"Kutsal İsa," diye fısıldadı.

Keats "Hayır, bu sadece bir söylenti," dedi.

Adam hâlâ yemek odasındaki sandalyede oturuyordu. Kolları bir bez bebeğinkiler gibi sallanıyordu. Başı geri düşmüştü ve başının tepesi neredeyse kürek kemiğine değiyordu. Bu hemen Kim'e bir çizgi filmi hatırlattı. Bu açı neredeyse imkânsız görünüyordu.

Fizik kuralları adamın yere düşmüş olması gerektiğini söylüyordu ama ensesinin sandalyenin arkasıyla yaptığı açı onu yerinde tutmuştu; kafasının arkası tıpkı bir kanca gibi onu sabitlemişti.

Açık yara, bıçak darbesiyle kesilmiş olan sarı, yağlı dokuyu gözler önüne seriyordu. Kan, karşı duvara sıçramıştı, ayrıca göğsünden aşağı süzülen kan korkunç bir önlük görüntüsü oluşturuyordu. Tişörtü ve eşofmanları kıpkırmızıydı, metalik pis koku ise neredeyse dayanılmaz bir yoğunluktaydı.

Bryant arkadan "Kutsal İsa," dedi.

Keats başını olumsuzca salladı. "İkinizden birinin senaristini kovması gerek."

Kim olay mahallini iyice kavramaya kendini adadığı için onun bu sözüne aldırmadı. Bedenin başında dikildi ve ba-

kışlarını aşağı çevirdi. Adamın gözleri açıktı. Yüzünde vücudunun aşağısında olanların dehşeti vardı.

Yerdeki boş viski şişesini gördü. "Bu saatte alkol mü?" diye sordu.

"Sanırım şişenin yarısı adamın içinde, diğer yarısı ise halıda. Berbat bir israf. Johnnie Walker Blue'nun şişesi yüz sterlinden fazlasına satılıyor.

"Bryant, kendi..."

"...işime bakayım."

Bryant arkasını dönüp salona yöneldi. Perişan hâldeki kadınlar konusunda Kim'den daha iyiydi. Kim'in yanındayken genellikle daha fazla ağlıyorlardı.

Kim bedenin etrafında dolaşıp olay mahallini her açıdan inceliyordu. Etraftaki hiçbir şeye dokunulmamıştı ve bir boğuşma yaşanmış gibi görünmüyordu.

Beyaz koruyucu tulum giymiş bir memur Kim'in etrafında dolaştı.

Keats "Keegan size çekilmenizi söyleyemeyecek kadar nazik ancak ben değilim dedektif," dedi. "Geri çekilin de adam işini yapsın."

Kim, Keats'e ters bir bakış attı ancak odanın köşesine çekildi. Adamın pantolonunun kıvrılmış olan paçalarından sağdakinin inmiş olduğunu fark edince memnun oldu; ama içindeki o kahrolası nezaket kırıntısı bunun ağzından çıkmasına izin vermedi.

Keegan dijital makinesiyle fotoğraflar çekti ve ardından tek kullanımlık bir makine çıkarıp az önce yaptıklarını tekrarladı.

Keats, Kim'in yanına gelip "Cüzdanı yukarıda, bu yüzden soygun değildi" dedi.

Kim bu gerçeği zaten biliyordu.

"Bıçağın türü ne?"

"Diyebilirim ki plastik saplı, normalde ekmek kesmek için kullanılan, on beş santimlik bir mutfak bıçağı."

"Ön inceleme için fazlasıyla ayrıntılı bir tanım değil mi?"

Omuz silkti. "Ya da lavaboda kana bulanmış hâlde olan bıçak da olabilir."

"Kendi ekmek bıçağıyla mı öldürülmüş?"

"Dedektif bu kadar erken yorum yapmaktan kaçınırım ama" sesini alçaltıp Kim'e doğru eğildi "tahminim odur ki bu ölümde bir cinayet kokusu var."

Kim gözlerini devirdi. Harika, bugün herkes komedyendi.

"İçeri giriş yöntemi?"

"Kedi girip çıkabilsin diye avlu kapısı açık bırakılmış."

"'Güvenli Ev' kampanyasının işe yaradığını görmek güzel."

Kim avlu kapısına yaklaştı. Dışarıda bir teknisyen vardı ve kapı koluna toz sürüyordu. Kim bölgenin her santimetre karesini inceledi.

Bir anda bakışları bir noktaya sabitlendi ve yere eğildi.

Arka bahçeyi inceledi; çakıl ve taş parçalarıyla kaplıydı. Temiz bir çit de burayı çevreliyordu.

"Keats, geçen gece bu ekipten kim Teresa Wyatt'ın evindeydi?"

Adam teknisyenlere bir göz gezdirdi. "Yalnızca ben."

Öyleyse, kendisinden başka bir de Keats vardı.

"Aynı ayakkabıları mı giyiyorsun?"

"Dedektif, ayakkabılarım..."

"Keats, yalnızca soruma yanıt ver."

Adam birkaç saniye duraksadı, ardından Kim'e doğru yaklaştı.

"Hayır, giymiyorum."

Kim de farklı ayakkabılar giyiyordu.

Eliyle işaret ederken "Bak" dedi.

Adam gözlerini kısıp sadece birkaç santim uzunluğundaki nesneye baktı.

"Kızılçam" dedi.

İkisi de bu keşfin işaret ettiği şeyleri fark edip göz göze geldiler.

Bryant, Kim'in yanı başında belirip "Viskiyi anlamak biraz zor Guv" dedi. "Adamımız alkolü bırakan biriymiş. Yaklaşık iki yıldır temizmiş. Karısı şişenin bu sabah evde olmadığını ve adamın o kıyafetlerle asla evden çıkmış olamayacağını söylüyor. Ayrıca, cüzdanındaki para miktarı, kadın evden çıktığı zamanki ile aynı. Hâlâ kontrol ediyor."

Kim doğrulup teknisyen çantasından bir delil işaretleyici aldı. "Neden katil viski getirsin ki?"

Bryant omuz silkti. "Bilmem, ama adamın kalp yetmezliği varmış bu yüzden viski muhtemelen yeterli olurdu."

Kim şaşırmıştı. Katil, bunun Tom Curtis için ölümcül olacağını bile bile bir şişe içki getirmiş ve yine de adamın kafasını neredeyse koparmıştı. Mantıklı gelmiyordu.

"Katilimiz şişeyi buraya bırakıp olay mahallinden ayrılabilirdi; ama bu yetmemiş. Neden?"

"Psikopat katil bir mesaj mı veriyor?"

"Ya katil adamın sağlık durumunu biliyordu ama kişisel bir şeyler de eklemek istedi; ya da cinayeti daha kolay işlemek için içkiyi bir araç olarak kullandı."

Bryant olumsuzca başını sallarken Kim'in cep telefonu çaldı.

"Stone."

"Guv, maktulün tam adı nedir?"

"Tom Curtis... Niye?" diye sordu, Dawson'ın soluk soluğa olduğunu işitiyordu. Duymak üzere olduklarını düşününce karnına bir ağrı saplandı.

"Buna inanmayacaksın ama on yıl önce Crestwood çocuk yuvasında bir baş aşçı varmış. Adı Tom Curtis'miş."

BÖLÜM 15

"Dönüşte benim kullanmama izin verdiğin için teşekkürler Guv. Sinirlerim başka bir lunapark hız trenine dayanamazdı."

"Evet, şey, *Bayan Daisy'nin Şoförü* filminde değiliz ve önümüzdeki haftadan önce ofise varmak istiyorum."

Bryant Halesowen'a doğru yol aldı ve Kim telefonunu çıkardı. Daha önce aramış olduğu bir numarayı tekrar aradı.

"Profesör Milton... Evet... Alo. Daha önceki konuştuğumuz gibi her şey yerinde mi?"

"Bazı telefon görüşmeleri yaptım canım, sanırım isteğine yardım edebilirim."

"Bundan memnun olurum ama şu anda bu vakayla ilgili gibi görünen ikinci bir ceset daha var ve bunun büyük bir aciliyeti var."

Diğer taraftan derin bir iç çekiş duydu. "Hallolacak dedektif."

Ona teşekkür edip telefonu kapattı.

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Sen merak etme, arabayı sür sadece."

Bryant arabayı park yerine soktuğunda Kim Woody ile bir bilgilendirme toplantısı talep etmek üzere çoktan aramıştı, bu yüzden binaya girdi doğruca üçüncü kata yöneldi.

Woody'nin kapısını çaldı ve içeri buyur edilmeden sadece bir saniye önce girdi.

"Stone, bu önemli olsa iyi olur. Tam da bir..."

"Amirim, Teresa Wyatt vakası başta sandığımızdan çok daha karmaşık."

"Nasıl yani?"

Kim derin bir nefes aldı. "Öldürüldüğü gün, kurbanımız Rowley Regis'te bir arazide kazı yapma iznini yeni almış olan Profesör Milton'la telefonda görüşmüş."

"İlk olarak projeye dâhil olmak istemiş ancak bu talebi reddedilmiş. Ardından söz konusu araziyle fazlasıyla ilgilenmiş."

"Bu arazinin önemi nedir?"

"Eski çocuk yuvasının bulunduğu yer."

"Ölü yakma tesisinin yanındaki mi?"

Kim başıyla onayladı. Hem Teresa Wyatt hem de Tom Curtis çocuk yuvasının eski personeli. Arazide kazı yapmasına izin çıkmasını izleyen birkaç gün içinde profesör tehdit edildi ve köpeği öldürüldü. Ayrıca Crestwood'un eski çalışanlarından iki kişi cinayete kurban gitti."

Woody, Kim'in arkasındaki duvarda olan bir noktaya odaklandı. Gazete manşetlerini şimdiden gözünde canlandırabiliyordu.

"Amirim, birileri o arazinin deşilmesini istemiyor."

"Stone, sonuca ışık hızıyla ulaşma. İşin içine çok fazla siyaset karışmış durumda."

"Ekipman yarın o arazide olacak."

Adamın çenesi kasıldı. "Stone, bunun imkânsız olduğunu biliyorsun. Yapmamız gereken pek çok şey var."

"Saygısızlık yapmak istemem ama amirim, bu sizin düşünmeniz gereken bir konu; benim değil. Bu davanın kazandığı ivmeyle bu kadar bekleme lüksümüz gerçekten yok."

Bir anlığına Kim'in söylediklerini düşündü. "Sabah erkenden olay yerinde olmanı istiyorum ve hiçbir şey kazılmayacak. Benden onay alana dek toprağa tek bir kazma dahi vurulmayacak."

Kim hiçbir şey söylemedi.
"Stone, birbirimizi anlıyor muyuz?"
"Elbette, amirim. Siz nasıl isterseniz."
Ayağa kalkıp odadan çıktı.

BÖLÜM 16

Bethany Adamson koridordaki sessizliği bozan ani gürültüyü duyunca küfretti. Asansör ile karo kaplı zemin arasındaki metal ızgara, bastonunun altında takırdadı.

Koridor boyunca ilerlerken dairesinin anahtarlarını arıyordu. Bir eliyle giriş kapsının anahtarını diğerlerinin arasından seçmeye çalıştı. Ancak anahtarların tümü yere düşüp metale çarparak büyük bir gürültü çıkardı.

Yerdeki anahtarları almak üzere eğilirken küfretti. Dizinden kasığına doğru bir acı yayıldı. Anahtarları avucuna almadan hemen önce yaşlı mandanın kapısının sürgüsünün açıldığını duydu.

Beth doğrulurken komşusunun açık kapısından dışarı taşan sıcak havayı hissetti.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu.

Söylediklerinde endişeden eser yoktu, yalnızca bir azarlama hissediliyordu.

Myra Downs'ın boyu, tüylü terlikleri ile birlikte bir buçuk metre kadardı. Ayaklarının derisi kuru ve pul puldu. Beth kadının vücudunu tamamen kaplayan bir sabahlık giymiş olduğu için Tanrıya şükretti. Dolgun kolları köpek kulakları gibi sarkan göğüslerinin üzerinde birleşmişti. Çizgilerle kaplı yüzünden memnuniyetsizlik akıyordu.

Beth doğruca kadının gözlerinin içine baktı. Nicola bu yaşlı mandadan çekiniyor olabilirdi ama o korkmuyordu.

"Hayır Bayan Downs, yalnızca üç serserinin tecavüzüne uğruyordum ve soyuluyordum ama beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Kadın somurttu. "Uyumaya çalışan insanlar var biliyorsun."

"Sürekli kapıya yapışık olmasaydınız uyuma konusunda daha fazla şansınız olurdu."

Kadın eşek arısı yutan bir bulldog gibi suratını ekşitti.

"Biliyor musun, sen buraya gelmeden önce bu kat tamamen saygın bir yerdi, şimdi ise her saat bitmek bilmeyen tartışmalar ve gürültü yüzünden..."

"Bayan Downs. Saat on buçuk ve anahtarlarımı düşürdüm. Kendinize gelin."

Kadının yüzü kızardı. "Pekâlâ... Pekâlâ... Ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

Evet, onu burada istemeyen bir komşu daha. Pek şanslı sayılmazdı.

"Muhtemelen bir süre kalacağım. Nic beni kontrata dâhil ediyor."

Bu, kadının yüzündeki dehşeti görmek için söylemeye değecek bir yalandı. "Oh, hayır hayır, bununla ilgili kardeşinle konuşacağım..."

Bu her şeye burnunu sokan gürültücü bunak gerçekten de sinirlerine dokunmaya başlıyordu.

"Sizin kahrolası derdiniz ne?"

"Gece geç vakitte duyulan gürültüler yalnız yaşayanlar için korkutucudur genç hanım."

"Kimin içeri gireceğini sanıyorsunuz? Kapıda sizi koruyan üç kilit ve bir de şifre var." Beth kadını şöyle bir süzdü. "Ayrıca dürüst olmak gerekirse, korkmanıza da pek gerek yok."

Bayan Downs kapıdan geriye adım attı. "Seninle uğraşamam. Nicola ile konuşacağım. O senden çok daha nazik biri."

Beth, bana bilmediğim bir şey söyle, diye düşündü.

Kapı sonunda kapanıncaya dek gözlerini yaşlı kadından ayırmadı. Ardından usulca gülümsedi. Bu küçük diyalog keyfini yerine getirmişti.

Sonunda daireye girmeden önce anahtarları birkaç kez daha şıngırdattı.

Beth bastonunu kanepenin kenarına dayayıp oturdu. Dizini ovdu. Soğuk berbat acı veriyordu.

Kanepenin kenarına bırakmış olduğu terliklere uzandı. Bordo renkli deri terlikler yumuşak ve rahattı; tüyleri ise lüks ve sıcaktı.

Topuksuz çizmelerini çıkardı ve ayaklarını pahalı terliklere geçirdi. Terlikler onun değildi ama Nicola aldırış etmezdi. Her zaman paylaşmışlardı. İkizler böyle yapardı.

Ayağa kalkıp bacağını sallayarak dizindeki ağrıdan kurtulmaya çalıştı.

Usulca Nicola'nın kapısını çaldı. Yanıt yoktu. Ne bekliyordu ki? Elbette fahişe kardeşi evde değildi. Dışarıda dans ediyor, para için bedenini teşhir ediyordu.

Kapıyı açıp içeri girdi. Her zamanki gibi oda soluğunu kesmişti. Çocukken Crestwood'ta yan yana yatarken hayalini kurdukları odaydı.

Odalarının bir örnek pembe çarşafları ve yastıkları olacaktı. Yatakların etrafında aynı renkten, güzel dantellerle sabitlenmiş güneşlik olacaktı. Narnia kadar büyülü bir dolap hayal etmişlerdi. Rafları oyuncaklar ve kar küreleriyle dolu olacaktı. Her iki yatağın başucunda da süs ışıkları olacaktı. Hayallerindeki oda büyülüydü ve sahip oldukları şeylerle doluydu. Duvarlara gölgeleri düşerken uykuya dalabileceklerdi.

Beth odanın içinde ilerledi. Şöminenin üzerindeki rafta gezinen eli, rafın ucundaki kahverengi bir oyuncak ayıya geldiğinde durdu. Gömme dolabı açtı ve içeri girdi.

Nicola'nın giysileri, iç çamaşırları ve ayakkabıları, renklerine göre katlanmış, istiflenmiş ve düzenlenmişti. Yalnızca mücevherlere adanmış iki çekmece vardı. Birinde orijinal kutularında duran pahalı, zarif takılar vardı. Beth'in gözüne bir Cartier iki de De Beers mücevher çarptı.

İkinci çekmecede ise daha gösterişli, daha büyük parçalar vardı ve Beth bunları iş için kullandığını tahmin etti. Çabucak çekmeceyi kapatıp ilerledi. Kardeşini işte düşünmekten hoşlanmadı.

Gardrop ile ayakkabı rafını bir makyaj masası ayırıyordu. Aynanın etrafını tek sıra parlak süs ışıkları çevreliyordu.

Beth yatak odasına döndü ve dört direkli karyolaya oturdu. Tıpkı eskiden planladıkları gibi bir prensese layık bir odaydı. Burası sonsuza dek birlikte yaşamaya söz vermiş oldukları yerdi.

Hayalini kurdukları odaydı burası, ancak bir fark vardı: sadece tek bir yatak vardı.

Bunların hepsine sahip olan tek kardeşin keyfini süreceği bir yataktı bu.

Nicola'nın sahip olduğu şeyler Beth'i, onun yapmış olduğu şeyleri kabul etmemesi kadar sinirlendirmiyordu.

Geçmişlerini ısrarla inkâr etmesi Beth'i her geçen gün daha da çok sinirlendiriyordu. Hiçbir özür bunu asla geri çeviremezdi.

Nicola'nın yaptıkları, birlikte bir yaşam şanslarını yok etmişti ve o yine de gerçeklerden kaçmayı sürdürüyordu.

Benden neden nefret ettiğini bilmiyorum. Ne yaptım bilmiyorum. Seni nasıl incittim bilmiyorum. Böyle söyleyerek inkâr etmeyi sürdürüyor ve sürdürüyordu.

Nicola bunun ne kadar aksini iddia etse de Beth gerçeği yüreğinde hissetti.

İçinde derinlerde bir yerde bunu biliyordu.

BÖLÜM 17

"Tanrı aşkına, Bryant, yerinde durur musun?"

Bryant sürekli olarak üzerinde durduğu ayağını değiştirip duruyordu. Gece sıcaklık eksi üç dereceye düşmüştü ve toprakta hâlâ ayakkabıları aşıp kemiklere işleyen bir soğuk vardı.

Bir araya getirdiği ellerinin içine sıcak nefesini üfledi. "Titanyumdan yapılmamış olanlarımız için pirinç bir maymunun yumurtalıklarını dondurmaya yetecek kadar soğuk bir hava var."

Kim, arsanın kıyısına doğru ilerlerken "Erkek gibi davran" dedi.

Burası futbol sahası büyüklüğündeydi. Toplu konutların kuzey yönünü kapatan bir sıra ağaca doğru usulca yükselen bir eğimi vardı. Batı tarafında arsayı Rowley Regis ölü yakma tesisinden bir yol ayırıyordu. Büyük bir binadan geriye kalanlar, arsanın yola en yakın olan güney kesiminde, bir otobüs durağı ile bir sokak lambasının ardındaydı. Üst kat, yolun diğer tarafındaki taraçalı ev sırasına bakıyordu. İki metre yüksekliğinde bir çit, yapının etrafını yakından kuşatarak alt katı gözlerden saklıyordu.

Kim batıya baktı ve başını salladı. Terk edilmiş, suiistimale uğramış ve ihmal edilmiş çocuklar için pencereden dışarıya mezarlığa bakmak ne kadar da rahatlatıcı olmuş olmalıydı.

Düzenin duyarsızlığının onu dehşete düşürdüğü zamanlar olmuştu. Bu bina boşaltılmıştı ve artık önemli olan tek şey buydu.

İç geçirdi, ardından Mike'ın, dünyanın geri kalanından her iki yönde altmış metre kadar yayılan bir sis perdesiyle ayrılmış olan mezarına sessiz bir öpücük gönderdi.

Bölgenin tepesindeki toprak alana bir Volvo yanaştı.

Profesör Milton ve iki adam araçtan çıkarken Kim onlara doğru yürüdü.

"Dedektif, sizi tekrar görmek ne güzel."

Önceki günden bu yana profesörün davranışlarında büyük bir değişim fark etti. Yanakları al aldı, gözleri ise ışıl ışıldı. Yürüyüşü canlı ve kendinden emindi. Eğer bu Bayan Pearson ile bir gece geçirmesinin sonucuysa, Kim de bir randevu almayı düşünebilirdi.

Bryant Kim'in yanı başında belirirken profesör yanındakilere döndü. "Darren Brown ve Carl Newton. Bana bu kazımda yardım etmeye gönüllü olmuşlardı. Ekipmanı kullanacaklar."

Kim, profesörün onca hazırlığını görünce bir itirafta bulunmak zorunda hissetti.

"Profesör, bunun sadece bir histen ibaret olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Orada hiçbir şey olmayabilir."

Adamın bakışları ciddiydi ve düşük bir tonda konuştu. "Ama ya varsa dedektif? İki yıldır burada kazı yapmaya çalışıyorum ve birileri beni durdurmak için elinden geleni yaptı. Bunun nedenini bilmek istiyorum."

Kim adamın bunu anladığına ikna olmuştu.

Profesörün aracının yanına bir Vauxhall Astra yanaştı. Ellili yaşlarda, iri yapılı bir adam, ardından da Kim'in yirmilerinin sonlarında olduğunu tahmin ettiği uzun, kızıl saçlı bir kadın indi.

Kim "David geldiğin için teşekkürler" dedi.

Adam hafif bir gülümsemeyle "Pek bir seçeneğim olduğunu hatırlamıyorum dedektif" dedi.

"Profesör Milton, lütfen Doktor Matthews ile tanışın."

İki adam el sıkıştı.

Kim, Doktor David Matthews'le Glamorgan Üniversitesi'nde tanışmıştı. Bu üniversite Cardiff Üniversitesi ve Güney Galler polisiyle birlikte Birleşik Krallık'ta benzersiz bir örgüt olan Üniversiteler Polis Bilimi Enstitüsü'nü kurmuştu ve bu enstitü Polisle ilgili konularda araştırmalar ve eğitimler ile ilgileniyordu.

Doktor Matthews, Glamorgan Polis Bilimleri Merkezi'nde bir danışmandı ve üniversitedeki Olay Yeri İnceleme Bölümü'nün kuruluşunda rol oynamıştı.

Kim iki yıl önce orada bir seminere katılmıştı ve senaryo eğitimlerinin geliştirilmesi konusunda kendi olay yeri deneyimlerine dayanarak birkaç öneride bulunmuştu; bu ise hafta sonunu da orada geçirmesine yol açmıştı.

Doktor Matthews "Sizi Cerys Hughes ile tanıştırabilir miyim? Kendisi donanımlı bir kazıbilimcidir, ayrıca kısa süre önce adli tıp diploması da aldı" dedi.

Kim başıyla kadını selamladı. "Pekâlâ, ikinizin de burada henüz bir yetkimizin olmadığını kavramanız önemli. Amirim bürokratik işlemlerle uğraşıyor bu yüzden formaliteler halloluncaya dek hiçbir şeye dokunamayız. Eğer burada herhangi bir şey olduğundan şüphelenirseniz, beni haberdar edin."

David Matthews öne çıktı. "Bu saçmalık için sana üç saatimizi verebiliriz, eğer bu süre içinde hiçbir şey bulunmazsa biz gideriz."

Kim başıyla onayladı. Onun üç saati, kendisinin iki gününe eşitti. Evet, bu adil görünüyordu.

Adam sözlerini sürdürdü. "Cerys ile birlikte toprağı analiz etmeye başlamak için arazinin üzerinden küçük bir kesit alacağız."

Kim Cerys'e doğru başıyla onayladı. Kadının alev kızılı saçları dörtgen çenesinin hemen altına uzanacak biçimde

zarifçe küt kesilmişti. Soluk mavi gözleri deliciydi. Doğal bir güzelliği yoktu; dikkat çeken, merak uyandıran bir yüze sahipti.

Kadın gülümsemeksizin onu gördüğünü belli etti ve arazinin üst kenarına doğru ilerleyen David'in peşinden gitti.

Toprak parçasında geriye kalan son alana da beyaz bir Escort minibüs yanaştı.

Arka kapıyı bir kadın açtı. İçeride dumanı tüten, ölülerin küllerinin saklandığı bir kap ve folyoyla sarılmış paketler vardı.

Bryant kıkırdadı. "Hayal gücüm bir kadın mı uyduruyor yoksa bu gerçek mi?"

"Hayır gerçek. İşe koyulmadan önce herkesin sıcak bir şeyler içtiğinden ve salamlı bir sandviç yediğinden emin ol."

Bryant gülümsedi. "Biliyor musun Guv, bazen..."

Kim adamın söyleyeceklerinin devamını dinlemeden harabe binaya doğru tepeden aşağı inmeye koyulmuştu.

Çitin etrafını dolandı ancak bir giriş noktası yoktu. Binanın ön cephesi yola ve karşıdaki evlere bakıyordu. Binayı gören çok fazla meraklı göz olmalıydı. Arka kısma yöneldi ve zayıf bir nokta aramaya koyuldu.

Çit, geleneksel olarak kullanılan üst üste binmiş parçalardan oluşmuyordu. Her panel normalde palet yapımında kullanılan sağlam, kalın ahşaptan yapılmıştı; paneller hem üst hem alt taraflarında başka panellerle bağlantıydı. Yirmi santimlik parçaların her birisinin bağlantı noktasındaki ince boşluktan gün ışığı sızıyordu.

Uzun, ahşap çit direklerinden birini ittirdi. Direk ileri geri sallandı; toprağa gömülü kısmı çürümüştü.

Bryant, Kim'e sıcak bir içecek uzatırken "Aklından bile geçirme Guv" dedi. Kim sol elini uzatıp bardağı aldı ve direkler arasında ilerlemeyi sürdürdü. Sonraki iki direk sağlamdı, ancak dördüncüsü ileri geri sallanıyordu.

"Doktor Matthews'ı buraya nasıl getirdin? Adamı zorladın mı?"

Bir sonraki direği sallarken "Zorlamayı tanımla" dedi.

"Sanırım bunu nasıl yaptığını öğrenmesem daha iyi. Başım belaya girebilir."

"Olay yerinde adli tıpçı bir kazıbilimci bulunmasının zararı olmaz."

"Elbette olmaz, tabii bu noktada kimseye bir şey yapması için talimat vermeye yetkili olmadığımızı saymazsak."

Kim omuz silkti.

"Peki ya orada hiçbir şey yoksa?"

"O zaman herkes eve döner çay içer. Ama varsa, iyi bir başlangıç yapmış oluruz. Doktor Matthews tamamen yetkin bir..."

"Evet biliyorum. Az önce bana tüm eğitim geçmişini anlattı ama formaliteler tamamlanıncaya dek Woody hiçbir şeye dokunamayacağımızı söyledi."

"Gördün mü? İşte şimdi sadece bilgiçlik taslıyorsun."

"Sadece arkanı kollamaya çalışıyorum Guv."

"Benim arkamda sorun yok. Eğer, cebindeki o ikinci sandviçi yemeyi planlıyorsan kendi arkan için daha çok endişelenmelisin."

"Nereden bildin?"

Kim başını salladı. Çünkü Kim'in muhtemelen dokunmayacağını bilmesine karşın ona da bir tane getirirdi.

Kim çitten uzaklaşıp kahvesini bitirdi. "Şimdi, daha da önemlisi, üzerinden mi aşmalıyım yoksa kırıp mı geçmeliyim?"

Bryant homurdandı. "Uzak durmaya ne dersin?"

"Bu söylediğim seçeneklerden biri değil."

"İçeri girme yetkimiz yok."

"Ya bana yardım et ya da beni rahat bırak. Seçim senin."

Bryant iç çekerken Kim boş bardağını yere koydu.

"Eğer kırıp geçmeye çalışırsan çocuklar buradan içeri girebilir."

Kim iki sabit çit direğinin arasındaki suntalara doğru yönelirken "Öyleyse üzerinden" diye yanıtladı. Panellerden birine kasık hizasında bir tekme savurdu. Parçalandı. Bir tekme daha savurunca sunta ikiye ayrıldı. Aşağıda, sağlam kalan kısımları basamak olarak kullanmak üzere kırılan kısmı içe doğru ittirdi.

Hızlı bir hareketle sol çizmesinin burnunu suntanın üzerine koydu ve Bryant'ın omzundan destek alarak kendisini kaldırdı. Solundaki çit direğini kavradı, sağ bacağını çitin üzerinden savurdu ve diğer taraftaki boşluğa koydu. Çitin üzerine çıkarken, sol ayağını çitin üzerinden aşırıp deliğin diğer tarafına koymadan önce bir saniyeliğine dengesini kontrol etti. Yere atladı ve çarpmanın etkisini hafifletmek için dizlerini kırdı.

Binanın çevresindeki otlar uzundu ve ısırgan otlarıyla kaplıydı. Kim, zemin katta görebildiği tek kırık pencereye doğru ilerledi. Çitin yüksek olması alt pencereleri korumuştu ancak üst kattaki camlar kırılmıştı.

Tenekeden gri bir çöp kutusu gördü. Kapağını aldı ve hasar görmüş pencereye onunla vurarak geçişi genişletti.

Bryant "Ne saçmalıyorsun?" diye bağırdı.

Kim ona aldırış etmedi ve kalan birkaç cam parçasını da kırdı ve ardından çöp kutusunu aldı, ters çevirdi ve üzerine çıktı. Kırık camdan içeri dikkatle girerek duvar boyunca uzanan ve üzerinde çift gözlü bir eviye bulunan formika tezgâhın üzerine çıktı.

İçeri baktı ve mutfağın yangından hasar görmüş duvarlarını gördü. Yangının buradan başlamış olduğunu düşündü. Koridora açılan kapıya yakın duvarlar diğerlerine göre daha fazla kararmıştı. Odanın her yerinde örümcek ağları vardı.

Binanın içinden bir yerlerde damlayan suyun sesini duyabiliyordu. Binanın suyu ana vanadan kesilmiş olmalıydı. Gelen sesin, yangında hasar gören ve artık hava koşullarına karşı savunmasız olan çatıda biriken yağmur suyu olduğunu tahmin etti.

Kapı ağzında dikilirken koridorun tüm bina boyunca uzanıp binayı ikiye ayırdığını fark etti. Sağına baktığında duvarların kirli beyaz boyanmış olduğunu gördü. Duvar bir toz tabakası ile kaplıydı ancak yangından etkilenmemişti.

Solunda, binayı destekleyen ahşap kirişler açıkta ve kararmış bir hâlde duruyordu. Kapı çerçeveleri yanmıştı ve duvarın alt kısımlarında yalnızca birkaç noktada boya kalmıştı. Kablolar ve teller, kirişler arasında çıplak sarkıyordu.

Koridor zeminini tavandan düşen kaplamalar ve moloz kaplıyordu. Binanın diğer ucuna daha da yaklaştıkça hasar artıyor gibi görünüyordu.

Kim mutfağa döndü ve hasarı tekrar inceledi. Kapıya yakın dolapların yanan ahşabı, mermeri andıran desenlerle kaplanarak lekelenmişti. Buzdolabının ve dondurucunun kapıları bükülmüştü ve sarkıyordu, altı gözlü ocağa en yakın kısım hafif bir isle kaplıydı.

Ocağa en yakın dolabın kapağını açtı. Ocağın üzerine fare pisliği döküldü. Kapağın iç yüzünde bir A4 kâğıdı asılıydı. Üzerindekiler hâlâ okunabiliyordu. Sol tarafında kızların isimleri yazılıydı ve onlara atanmış olan haftalık ev işlerinin çizelgesi isimlere eşlik ediyordu.

Bir an duraksadı. Elini uzatıp listenin başındaki birkaç isme dokundu. Bir zamanlar o da bu kızlardan birisiydi, burada ya da onlarla aynı zamanda değil ama içten içe listedeki her kızı tanıyordu. Onların yalnızlıklarını, acılarını ve öfkelerini biliyordu.

Aniden beş numaralı koruyucu aileyle bir anısı zihnini ele geçirdi. Evin arkasındaki küçük depo odasında gece boyunca yan evden gelen guguk sesini işitirdi.

Her serbest bırakıldıklarında yarış güvercinlerini izlerdi, uzaklara uçup tutsaklıklarından kurtulmalarını dilerdi. Ama asla kaçmadılar.

Crestwood gibi yerler de aynıydı. Zaman zaman kuşlar özgür bırakılırdı ama her zaman geri geliyor gibiydiler.

Tıpkı hapishanedeki gibi, bir yetimhaneden salıverilmeye, umutla ve iyi dilekle dolu vedalar eşlik ederdi ancak hikâye asla orada bitmezdi.

Uzaklardan bir siren sesi duyulunca düşünceleri dağıldı. Tezgâha güçlükle tırmandı ve pencereden eğilerek çöp kutusunun üzerine geçti, oradan da yere indi.

Siren ve araba motoru sesleri kesilirken o da çöp kutusunu çite sürükledi.

Bryant "Günaydın Kelvin, bu telaş niye?" diye bağırdı.

Kim gözlerini devirip çitin önünde dikildi.

"Binanın içinde birilerinin görüldüğüne dair bir ihbar aldık."

Harika, polis buraya Kim için gelmişti.

Bryant kıkırdadı. "Hayır, yalnızca ben etrafta dolanıyorum. Bu kahrolası kazı ekibine bebek bakıcılığı yapmak gibi boktan bir işle görevlendirildim ve yalnızca buranın arkasında neler olduğunu merak etmiştim."

Polis memuru şüpheyle "Ama binaya girmediniz ya?" diye sordu.

"Hayır dostum, beni ne kadar aptal zannediyorsun?"

"Pekâlâ dedektif. Sizi rahat bırakıyorum."

Polis memuru uzaklaşmaya başladı ancak ardından birkaç adım geriye döndü. "Boktan işi amiriniz mi verdi dedektif?" diye sordu.

"Başka kim olabilir?"

"Söylemem gerek dedektif, o zorba kadınla çalışmak zorunda olduğunuz için karakolun çoğu size taziyelerini sunuyor."

Bryant kıkırdadı. "Biliyor musun, eğer seni duysaydı muhtemelen buna hak verirdi."

"Biraz soğuk birisi değil mi?"

Kim çitin öte yanında başıyla onayladı. Evet, böyle olmaktan mutluydu.

"Hayır, sandığın kadar kötü biri değil."

Kim neredeyse homurdandı. Evet, gerçekten de öyleydi.

"Aslında daha geçen gün arada sırada sizin onunla iki laf etmenizin pek hoş olacağını söylüyordu."

Kim aptal Bryant'ı gebertecekti. Hem de yavaş yavaş.

"Problem değil dedektif. Bunu aklımda tutacağım."

Polis memuru uzaklaşırken merkeze her şeyin yolunda olduğunu bildirdi.

Kim çitin öbür tarafından "Piç kurusu" diye söylendi.

"Affedersin Guv. Orada olduğunu ve dinlediğini fark ..."

Kim çöp kutusunun üzerine çıkarak içeri girdiği şekilde dışarı çıktı.

Aşağı atladı ancak Bryant'ın üzerine devrilip onu kenara itti ve "Ah, affedersin" dedi.

"Samimi özürler ölçeğinde buna ancak eksi yedi veririm."

Profesör arkalarında belirdi ve "Dedektifler, başlamaya hazırız" dedi.

Kim Bryant'a gözlerini sabitledi ve profesör uzaklaşırken bakmaya devam etti.

Bryant "Evet, yasa dışı araştırma görevinde bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Yazılı raporun aksine yangın mutfakta başlamamış."

BÖLÜM 18

Kim, Bill'e ve Ben'e, yani onlara taktığı isimle gönüllülerine yaklaşan profesöre yetişti.

"Doktor Matthews ilk incelemesinde toprakta büyük oranda kil tespit etti."

Black Country için çok şaşırtıcı bir şey değildi bu.

"Bu gibi durumlar yer radarının işleyişini etkiliyor, bu yüzden bir manyetometre ile başlayacağız."

Bryant "Gesundheit (çok yaşa)" dedi.

Profesör adama aldırış etmedi ve onun söylediklerinden Kim anlıyormuşçasına konuşmaya devam etti. Kim başkalarının uzmanlıklarını nadiren sorgulardı. İnsanların işleri konusunda onlara güvenirdi ve karşılık olarak aynı güveni beklerdi.

"Manyetometre, manyetik alanın yönünü belirlemek için algılayıcılar kullanır. Farklı maddeler manyetik alanda değişimlere sebep olabilir ve bu cihaz çürümüş organik maddelerin ve kazılmış toprağın sebep olduğu sıradışılıkları tespit edebilir."

Bill, arkasındaki Ben ile birlikte onlara doğru yürümeye başladı. Bu Kim'e *Terminatör* filminden bir sahne gibi göründü. Adamın omzunun üzerinde, bel hizasında yatay olarak tuttuğu yaklaşık iki metre uzunluğundaki metal bir çubuğa bağlı siyah bir kayış vardı. Çubuğun ön ucuna bir başka çubuk sabitlenmişti ve bu yüzden koca bir T harfi taşıyormuş gibiydi. Daha kısa olan çubuğun her iki ucunda ise alıcılar vardı. Siyah kablolar belinin etrafındaki okuyucuya uzanıyordu. Sırtında ise siyah, kanvas bir çanta vardı.

"Aşağıdan, alt köşeden başlayıp düz çizgiler halinde ilerleyeceğiz. Biraz çim biçmeye benziyor."

Kim başıyla onayladı ve üçü birden uzaklaştı.

Doktor Matthews ve asistanı arabalarına dönmüşlerdi ve dışarıdaki soğuktan korunuyorlardı.

Bryant "Bu senin için uygun mu Guv?" diye sordu.

"Neden olmasın ki?" diye çıkıştı Kim.

"Şey, biliyorsun..."

"Hayır, bilmiyorum ve eğer benim otoritemden kuşkulanıyorsan amirime git."

"Guv bunu asla yapmam. Yalnızca meraktan sorulmuş bir soruydu."

"Ben iyiyim, şimdi bırak işlerini yapsınlar."

Asla geçmişinden bahsetmezdi ama Bryant onun yetimhanede geçirdiği zamanlar olduğunu biliyordu. Orada başına gelen şeyleri bilmiyordu. Paranoid şizofren bir annesi olduğunu biliyordu. Ama bunun sonuçlarını bilmiyordu. Bir zamanlar ikiz bir erkek kardeşi olduğunu biliyor ama onun nasıl öldüğünü bilmiyordu. Sadece tek bir kişi geçmişindeki tüm olayları biliyordu ve böyle kalacağından kesinlikle emindi.

Cebindeki telefon çaldı. Arayan Woody'di.

Kim beklenti dolu bir ses tonuyla "Efendim?" diye cevapladı telefonu.

"Hâlâ bekliyorum Stone. Yalnızca konuştuklarımızı hatırlıyor musun diye kontrol edeyim dedim."

"Elbette efendim."

"Çünkü, eğer talimatlarımın aksine hareket edersen..."

"Efendim bana güvenebilirsiniz."

Bryant başını salladı.

"Eğer önümüzdeki birkaç saat içinde yetkiyi alamazsam Profesör Milton'ın gitmesine izin ver ve zaman ayırdığı için teşekkür et."

"Peki efendim" dedi. Neyse ki Doktor Matthews'un orada olduğundan haberi yoktu.

"Hiçbir şey yapmadan orada öylece dikilmenin sinir bozucu olduğunu biliyorum ama süreçlere uyulmalı."

"Anlıyorum efendim. Yanımda Bryant var, vakanın ele alınışıyla ilgili bir endişesini dile getirmek istiyor."

Telefonu uzattı. Bryant uzaklaşmadan önce Kim'e kötü kötü baktı.

"Ah, hayır, sanırım yanlış anlamışım."

Woody homurdandı ve telefonu kapattı. Kim, Dawson'ın numarasını tuşladı. Dawson ikinci çalışında açtı.

"Elinde ne var?"

"Şu anda pek bir şey yok Guv."

"Diğer çalışanların isimlerine ulaştın mı?"

"Henüz değil. Yerel yetkililer Courtney kadar işbirlikçi değil. Bir şey bulabilir miyiz diye Crestwood'un bahsinin geçtiği tüm haber raporlarını inceliyoruz. Bulabildiğimiz ise kızlar için düzenlenecek bir geziye para toplamak için Three Peaks'e bir yürüyüş düzenleyen Rahip Wilks'ten ibaret."

"Pekâlâ Kev, bana Stacey'i ver."

"Günaydın Guv."

"Stace, bina yandığında burada olan çocukların bir listesini oluşturmaya başlamanı istiyorum."

Hiçbir şey bulunmasa bile, Teresa Wyatt ve Tom Curtis arasında bir bağlantı bulmak için eskiden burada kalanlarla görüşmeleri gerekecekti.

Stacey hemen bu işe girişeceğini söyleyip telefonu kapattı.

Kim çocuklara doğru baktı. Manyetometre ile on metre kadar ilerlemişlerdi ama şimdi bir noktada durmuşlar ekipmanı kontrol ediyorlardı.

Bakışları arazinin kıyısındaki Bryant'a takıldı, Bryant'ın arkası dönüktü. Kendisinden beklenmeyecek bir biçimde

ona çıkıştığı için Kim kendisini kötü hissediyordu. Onun için endişelendiği için bu soruyu sorduğunu biliyordu ama kibarlığa karşı pek de iyi tepki veremiyordu.

Kolunu çekiştirerek "Hey, o sandviç hâlâ sende mi?" diye sordu.

"Evet, istiyor musun?"

"Hayır, onu çöpe at; kolesterol seviyen ona dayanamaz."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bunun farklı bir anlam daha taşıdığını fark etti.

"Benim hanımla mı konuştunuz?"

Kim gülümsedi. İki gün önce bir kısa mesaj almıştı. Birilerinin geldiğini duyup arkasını döndü.

Profesör hızla yaklaşıyordu. Yüzü kızarmıştı, heyecanlıydı.

"Dedektif, makine ilginç sinyaller veriyor. Sanırım bir şeyler tespit ettik."

Bryant Kim'in gözlerine baktı. "Guv yetkimiz yok."

Kim upuzun bir dakika boyunca Bryant'a baktı. Eğer burada gömülü bir ceset varsa, olması gerekenden bir dakika bile fazla toprağın altında kalmayacaktı.

Profesöre başıyla işaret verdi. "Kazmaya başlayın."

BÖLÜM 19

"Guv, saygısızlık etmek istemem ama sen aklını mı kaçırdın?"

"Seni rahatsız eden bir şey mi var Bryant?"

"Yalnızca bunun için işini kaybedebileceğin gerçeği."

Omuz silkti. "Kaybedeceksem ben kaybedeceğim."

"Evet ama bazen durup biraz düşünmen gerekir."

"Bak ne diyeceğim. Ben işimi yapmaya devam ederken sen orada dur ve benim adıma düşün."

Kim ondan uzaklaştı ve profesöre doğru yürüdü. Doktor Matthews sanki katapulttan fırlatılmışçasına araziyi hızla kat etti.

"Dedektif, buna izin veremem. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"İşimi."

"Kazı izniñi alana dek sizin işiniz değil."

"Kim kazıdan bahsetti ki? Birazcık eşeleyeceğiz."

Herkes bir aradaydı ve yedisi birden makineye bakıyordu.

"Acele ettiğiniz için tüm soruşturmayı tehlikeye atabilirsiniz."

"Doktor, eğer bir ceset bulunursa, hemen gereken protokollere uyacağım ama şu anda elimizde yalnızca bir sıradışılık var. Tüm bildiğimiz bunun sadece ölü bir köpek olabileceği." Çok geçmeden ne söylediğini fark etti. "Üzgünüm profesör."

Matthews "Burası muhtemel bir olay mahalli" dedi.

"Ve burası metal aramaya hevesli biri tarafından çoktan kazılmış olabilirdi ve bu durumda uyulması gereken hiçbir protokol olmayacaktı."

Mantığı buydu ve buna bağlı kalıyordu.

Kim'in geri adım atmayacağını anladığında Matthews'un ağzı gerildi.

Adam etrafındaki insanlara baktı, ardından tekrar bakışlarını Kim'e çevirdi. "Aceleciliğin tüm bu insanların kariyerlerini tehlikeye atacak."

Kim anladığını belirtmek için başıyla onayladı. Bill ve Ben'e döndü. "Bana küreği uzatın."

"Guv..."

Bill ve Ben profesöre baktı, profesör ise Kim'e bakıyordu.

Kim küreği alırken "Tanrı aşkına" diye söylendi. "Doktor Matthews, izin çıkana dek arabanıza dönmekte serbestsiniz. Diğerleri ise canları ne isterse onu yapabilir."

Kolunu kaldırdı ve küreği toprağa sapladı. Sağ ayağıyla küreği olabildiğince toprağa ittirdi. Ardından kürek dolusu toprağı alıp soluna fırlattı. Sonra küreği tekrar toprağa sapladı.

Doktor Matthews homurdandı ve arkasını döndü. "Buna dâhil olamam. Haydi gel Cerys."

Kadın, ona bakmadan "Birazdan doktor" dedi. Kim'in bakışlarıyla karşılaştı. "Biraz daha gözlemek istiyorum."

Doktor başını sallamadan önce tereddüt etti. Arabaya doğru yürüdü.

Kim adli tıp asistanına teşekkür etmek için ona gülümsedi. Kadının varlığı bir nebze koruma sağlıyordu ve bunu biliyordu.

Küreği tekrar toprağa saplayıp kazmaya devam etti. Toprak sertti ve bu iş uzun sürecekti, ama hiçbir şey yapmadan öylece dikilmekten iyiydi.

Bryant başka bir küreği eline alırken "Ah, tanrı aşkına" dedi.

Kim'in karşısına, yaklaşık iki metre uzağına geçti ve elindeki küreği toprağa sapladı.

Profesör acı çekiyormuş gibi göründü. Başını salladı. Hayır, hayır, hayır. Bakın, madem yapacaksınız, en azından düzgün yapın."

Sonraki iki saat boyunca Kim ile Bryant, Bill ve Ben ile dönüşümlü olarak, Cerys ve Profesör Milton'ın yönlendirmeleriyle çalıştılar.

Cerys sürekli manyetometredeki verilere bakarak bölgede dolanıp durdu. Sonraki kazının nerede ve ne kadar derin olacağı hakkında tavsiyeler verdi.

Cerys Kim'in kazmakta olduğu yere doğru eğilerek yaklaştı. "Dedektifler, sanırım artık oradan çıkmanız gerek. Profesör bana alet çantanızı uzatabilir misiniz?"

Kim artık iki metre çapına, iki buçuk metre uzunluğuna ve yarım metre derinliğine ulaşmış olan çukurdan dışarı çıktı.

Üstündeki tozları silkeleyerek temizlemeye çalıştı ancak ıslak çamur ve kil üzerinde kuruyarak pantolonunu dizlerine dek kaplamıştı.

Cerys ve Profesör Milton verileri incelediler ve çukurdaki belirli noktaları işaret ettiler. Bill ve Ben çukura ellerinde bahçe aletleriyle girip Cerys'in talimatlarını uyguladılar.

Bryant Kim'in hemen yanında dikiliyordu. "Seninle hiç sıkıcı bir gün geçmiyor değil mi?"

"En azından az önce yediğin sandviçi yaktın."

"Ve üstüne biraz fazlasını da."

Kim'in karnı da guruldamaya başlıyordu. Altı buçukta yediği yarım dilim kızarmış ekmeğin tokluğu çoktan geçmişti.

Bryant "Saat neredeyse iki oldu, güneşin batmasına fazla kalmadı" dedi.

Bill ya da Ben, Cerys'i eliyle çukura girmeye davet etti. Kadın dizleri üzerine çöktü ve bir allık fırçasının büyütülmüş haline benzeyen bir şeyle belirli bir bölgeyi fırçaladı. Kim, kadının açık mavi pantolonuna bulaşmış olan pislik ve çamura hiç aldırış etmediğini fark etti.

Kadın ikinci bir kez daha fırçaladı ve ardından durdu. "Pekâlâ, adli tıp eğitimi almamış herkesin çukurdan derhal çıkmasını istiyorum."

Çukurda yalnızca Cerys kaldı. Arkasını döndü ve Kim'in bakışlarıyla karşılaştı. "Kemikler bulduk dedektif ve eğer beş parmağı yoksa bu ölü bir köpek de değil."

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı çünkü hepsi bulunanları düşünüyordu.

Ardından, yeni açığa çıkarttıkları kemikler sanki bir çeşit alarm çalıştırmışçasına, iki devriye arabası çakıl taşları üzerinde patinaj yaparak durdu ve Kim'in telefonu çalmaya başladı.

Arayan Woody'di. Tanrıya şükür.

"Stone, buraya dön ve gelirken Bryant'ı da getir," diye çattı.

"Efendim, bilmeniz gereken..."

"Söyleyeceğin her neyse, buraya gelene dek bekleyebilir."

"Ama toprakta kemikler var."

"Ben de sana derhal buraya gelmeni söyledim ve eğer on beş dakikadan fazla sürecekse hiç gelme daha iyi."

Telefon kapanmıştı. Bryant'a döndü. "Sanırım biliyor."

Bryant gözlerini devirdi.

Kim "Devam et, orada görüşürüz" dedi.

Bryant başıyla onayladı ve arabasına doğru yöneldi.

"Pekâlâ millet, yardımınız için teşekkürler ama biri soracak olursa, Bryant hiçbir şeye dokunmadı, tamam mı?"

Hepsi başlarıyla onayladılar.

Kim motosikletine doğru atıldı ve hızla kaskını ve eldivenlerini taktı. Araziden çıkıp yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırlandı.

BÖLÜM 20

Onda beni çeken bir şey var.

Faaliyetin, sirenlerin, araçların, hareketin tam ortasında ancak gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kalabalığın içinden dışarı taşıyor. İki boyutlu bir filmdeki üç boyutlu bir görüntü gibi.

Onda zapt edilemez bir enerji var. Sanki onu bir şeytan hareket ettiriyor. Karanlık ve bu benim ilgimi çekiyor. İnsanların arasında bile yalnız. Öylece dururken bile hareketli. Asla durmayan bir beynin yansıması olarak ya yumruğunu sıkıyor ya da ayağıyla ritim tutuyor.

Daha önce onu hiç görmemiş olmama rağmen, onu tanıyorum. Zekâsını, aceleciliğini ve bakışlarındaki doğal şüpheciliği biliyorum. Pek çok kimsenin sahip olmadığı bir duyusu var. Tanımlanamaz ve adsız bir duyu ancak çevresindeki her şeyi bununla algılıyor. Ve ben bunu daha önce görmüştüm.

Ah, Caitlin. Tatlı, hoş, şirin Caitlin...

Zamanından önce gitti. Yıldızsız bir film. İlgim azalıyor ama ben olduğum yerdeyim, düşüncelerimde bir anlığına kaybolmuş bir hâlde.

Tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan? Bu kendime sıklıkla sorduğum bir soru. Annem beni reddettiğinde hiçbir şey hissetmedim mi, yoksa hiçbir şey hissetmediğim için mi annem beni reddetti?

Pek çok bilimcinin üzerinde düşündüğü bir soru bu. Psikopatlık doğuştan mı gelir yoksa sonradan mı kazanılır? Buna bir yanıtları yok ve benim de öyle.

Ona karşı koyduğum, mücadele ettiğim hatta anlamaya çalıştığım zamanlar oldu; ancak bu çok uzun zaman önceydi.

Yolculuğum bir balıkla başladı. Bir panayırda babamın kazandığı sıradan bir Japon balığı ile. Onu eve getirdim. İki gün bir fanusta yaşadı, ardından da öldü.

Kız kardeşimi teselli edemiyorduk. Ben ise ondan farklıydım. Onu kaybettiği için yas tutuyordu ancak ben hiçbir şey hissetmedim. Ondakine sahip olmak istedim; acısını istedim, kederini istedim. Hissetmek istedim.

Ardından kedi yavrusu geldi. Tüyleri yumuşak ve sıcaktı. İkimizin kedisi olması gerekiyordu ancak kardeşimi daha çok sevdi. Ağzını kapattığımda gerçekten fazla karşı koymadı. Son nefesinden sonra da bekledim ancak hiçbir şey hissetmedim.

Okuldaki tüm çocukların köpekleri vardı ve ben de bir tane istedim. Ama bu hayvan tamamen ve yalnızca benim olacaktı. Onu besledim, onu gezdirdim ve odamda yaşadı. Bu kez umutluydum ama boynunun kırılması bana acı vermedi. Yalnızca merakımı körükledi. Ne kadar ileri gidebileceğime dair duyduğum merakı.

Üç hayvanın ölmesi evcil hayvan edinmeme izin vermemelerine yol açtı. Bu, araştırmalarımın devamı için seçeneklerimi kısıtladı ve sonunda asıl imtihanın en başından beri burnumun dibinde olduğunu fark ettim.

Herkes onun tatlı olduğunu söylüyordu: sevimli, melek gibi ve mükemmeldi. Bu yüzden hedefim oydu. Aklını çelmezsem gölete gelmeyeceğini biliyordum. Gözlerinde bir bakış vardı. Diğerlerinin görmediklerini görüyordu.

O yüzden ona orada tavşanlar olduğunu söyledim. Bir anneyle yavruları olduğunu. Tam kıyıdaki çalılığı işaret ettim. Çalıların içine baktı. Sırtı bana dönüktü. Başını aşağı bastırıp boynunun üzerine bindim. Öksürdü ve ağzından tükürükler saçarak bir şeyler söylemeye çalıştı, ardından da yerde hareketsiz yattı.

Ah, Caitlin, Caitlin, Caitlin. Bana bir hediye verdin.

Küçük bedeni üzerinden inerken, nihayet tüm yanıtları elde etmiştim. Durumum bir lanet değil bir nimetti. Kız kardeşimin özverisi sonunda beni özgür bırakmıştı. O günden sonra istediğimi almakta ve istemediğimi yok etmekte özgür olmuştum; suçluluğun ve pişmanlığın sınırlarına takılmadan.

Tıpkı bir uzvun eksik olması gibi, içimde merhamet yok. Yerine yenisi konulamaz, ya da nakledilemez, ve bunu istemem de. Önemsiz fanileri faniliğe ve ahlaki kurallara bağlayan bir boyunduruktan ibaret. Ama benim uymam gereken kurallar yok.

Öyleyse tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan? Aslına bakılırsa, yanıtı zerre kadar umurumda değil.

Motosiklet sesi diner dinmez dönüp uzaklaşırım.

Ondan yaman bir düşman olurdu.

Yol boyunca keşifler yapacak, onu tam da istediğim yere götürecek olan keşifler.

Crestwood'un gizemlerini açığa çıkaracak ancak beni asla ortaya çıkaramayacak.

BÖLÜM 21

Bryant daha önce yola çıkmış olmasına karşın, Kim ondan kısa bir süre önce otoparka girdi. Bryant geldiğinde Kim'in yanına park etti.

"Git üstünü başını bir temizle. Ben gidip Woody'i göreceğim." Girişe doğru yürümeye başladı.

"Kendi kararlarımı kendim vermekten çok memnunum, bu yüzden lütfen..."

"Woody'nin ofisine gitmem için yedi dakikam var bu yüzden acele et."

Birlikte hızla merdivenlerden çıkıp ofise girdiler.

Dawson'ın gözleri açıldı. "Tanrım, ikiniz çamur güreşi yapmış gibisiniz" Kıkırdadı. "Bunu görmek isterdim. Bahis paramı Guv'a yatırırdım."

Bryant oturdu. "Saçmalama Dawson, aklı olan herkes Guv'a oynar."

Kim ceketini çıkarırken "Kemikler var," dedi. Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bryant detayları size aktaracak."

Kapıya doğru yöneldi.

Bryant "Guv," diyerek onu durdurdu. "Woody'e doğruyu söyle."

"Elbette," dedi ve merdivenlere yöneldi.

Kapıyı çaldığında, kendi tahminine göre daha bir buçuk dakikası vardı. İçeri girmeden önce amirinin içeri davetini bekledi. Onu daha da kızdırmasının bir yararı olmayacaktı.

Sandalyeye doğru dört adım ilerledi ve stres topunun masanın üzerinde durduğunu fark etti. Evet, yani başı dertteydi.

"Ne **** halt ettiğini sanıyorsun, Stone?"

"Şey... daha açık olabilir misiniz?" diye sordu. Yanlış bir şey için özür dilemekten nefret ediyordu.

"Benimle oyun oynama. Bryant ile senin maskaralıkların başımıza büyük..."

"Bryant değil amirim. O sadece izledi."

Woody ona ters ters baktı. "Onu çukura girmişken gören biri var."

"Ve onun çukura girmediğini söyleyen, çukura en yakın dört kişi var."

"Peki Bryant ne diyecek?"

Kim yutkundu. İkisi de bu sorunun yanıtını biliyordu.

"Efendim, yaptığım şey için üzgünüm. Yanlış olduğunu biliyorum ve içtenlikle söylemek istiyorum..."

"Kısa kes. Mide bulandırıcı ve sana hiçbir faydası dokunmayacak."

Haklıydı. Kim yaptıkları için hiç de üzgün değildi. "Nereden biliyorsunuz ki?"

"Seni hiç ilgilendirmez ama Doktor Matthews..."

"Evet bilmeliydim onun..."

"... beni araması tamamen doğruydu" diyerek Woody Kim'in sesini bastırdı. "Orada ne halt ettiğini sanıyordun?"

"Efendim, işe koyulmam gerekiyordu. İçgüdüm orada bir ceset olduğu ve evrak işlerinin tamamlanmasını beklemenin saçmalık olduğu söyledi."

"Saçma olsun ya da olmasın, uymamız gereken prosedürler olmasının nedenleri var; bunlardan biri de bir dava açılırsa yaptığımız her şeyi savunabilmek. Talimatlarımın senin isteklerine bağlı olmadığını anlasan iyi edersin."

"Anlıyorum."

Adam derin bir iç çekti. "Şu anda paçanı kurtaran tek şey içgüdünün doğru çıkması ve bu yüzden sadece bu sorumsuzluğunun yol açacağı hasarları en aza indirmeye odaklanacağız."

Kim başını salladı.

"Ancak, bu aşamada bu soruşturmayı yürütmek için uygun kişi olduğunu artık düşünmüyorum."

Kim doğruldu. "Ama efendim, yapamazsınız..."

"Evet, yapabilirim ve şu anda seni bu soruşturmadan almayı ciddi bir biçimde düşünüyorum."

Kim bir anlığına ağzını kapadı. Söyleyeceği sonraki birkaç kelime önemli olabilirdi. Tamamen dürüst olmaya karar verdi. Alçak bir sesle konuşuyordu. "Efendim, dosyamı gördünüz. Geçmişimi biliyorsunuz, bu yüzden bu soruşturmayı yürütebilecek daha iyi biri olmadığını biliyor olmalısınız."

"Belki bu doğrudur, ama talimatlara uyabilecek birine ihtiyacım var. Eğer bugün bulunan kemikler sosyal hizmetlerde yetişen bir çocuğa aitse bu haber tüm basına yayılır. Kendilerini bu olaydan uzak tutmaya çalışan pek çok kimse olacaktır ve hiç kimseye kendi ekibimin bir üyesi tarafından yasal bir boşluk sağlanmasına izin veremem."

Kim, onun haklı olduğunu biliyordu. Fakat bu iş için doğru kimsenin kendisi olduğunu da biliyordu.

"Şimdi, Bryant ve senin eve gitmenizi ve üstünüzü başınızı temizlemenizi önereceğim. Sabah kararımı öğrenirsiniz."

Kim konuşmanın bittiğini biliyordu ve kapsamlı bir disiplin soruşturması açılmaması için şans yıldızına güveniyordu.

Kapı ağzındayken amiri "Kim, biliyor musun..." dedi. Woody'nin ona adıyla hitap etmesinden son derece nefret ediyordu.

Döndü.

Gözlüklerini çıkarıp Kim'in gözlerine baktı. "Böyle zamanların birinde içine doğanlar yanlış çıkacak ve bunun sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacaksın ve bu tamamen senin seçimin. Ancak çevrendeki kişileri de düşünmelisin.

Ekibin sana büyük bir saygı duyuyor ve seni koruyup takdirini kazanmak için her duruma balıklama atlamaya hazırlar."

Kim yutkundu. Özellikle bir ekip üyesinden bahsettiğini biliyordu.

"Ve sorumsuz davranışlarının çevrendekilerin kariyerlerini hatta yaşamlarını tehlikeye attığı gün geldiğinde hesap vereceğin yer, ben veya emniyet teşkilatı olmayacak."

Kim boş bir mideyle ilgisi olmayan bir bulantının yükseldiğini hissetti; kapıyı kapatırken kendisine disiplin soruşturmasını açılmasını istiyordu.

Woody'nin iyi bildiği bir şey varsa o da kesinlikle acıtacak yere vurmayı bilmesiydi.

BÖLÜM 22

Zil çaldı ve Kim "Kim o?" bile demeden kapının sürgüsünü açtı. Gelen Bryant olmalıydı ve muhtemelen Çin yemeği getirecekti.

"Çin eriştesi perisi binaya girdi."

"Karides cipsi getirmediysen kalamazsın." Şaka değildi bu.

Bryant üzerindeki ceketi çıkarttı, polo tişörtü ve kot pantolon giymişti.

"Burayı düzenleme şeklini sevdim."

Kim ona aldırış etmedi. Her geldiğinde aynı şeyi söylüyordu. Diğerlerinin gözünde, Kim'in evi karakterden ve süsten yoksundu. Kişisel süslerden hoşlanmazdı. Yarın taşınmaya karar verse, bir düzine çöp torbasına ve birkaç saate ihtiyaç duyardı ve ardından taşınmaya hazır olurdu. Çocuk esirgemede geçirdiği yıllar ona çok şey öğretmişti.

Kim biftekli eriştеyi ve yumurtalı kızarmış pirinci masaya servis etti. Üçte ikisini Bryant'a verirken üçte birini kendine aldı. Tabağı ona uzattı. Koltuklardan birine Kim otururken diğerine ise Bryant kuruldu.

Kim bir çatal dolusu eriştеyi ağzına götürdü ve memnuniyetsizliğini gözardı etmeye çalıştı. Yemek düşüncesi, yemek yeme eyleminden çok daha eğlenceliydi. Ağzındayken bir yakıta yani enerjiye dönüşüyordu. Birkaç çatal daha aldıktan sonra tabağı elinden bıraktı.

"Hey, yavaş ol, daha iki lokma bile yemedin."

"Yeteri kadar yedim."

"Bir serçeyi açgözlü bir şişko gibi gösterirsin sen. Daha fazla yemelisin Guv."

Kim ona bir bakış attı. Burada yani evinde dedektif Kim değildi ve Bryant da onun astı değildi. Yalnızca Bryant'tı; Kim için arkadaş tanımına uyan sahip olduğu en yakın kişi oydu.

Gözlerini devirdi. "Evet, affedersin." "Ayrıca endişelenme; ben koca bir kızım." Tabağını mutfağa götürdü ve makinedeki kahveyi tazeledi.

"Pekâlâ, sana yakışıklı, nazik bir adam ve yemediğin yemek getiriyorum. Bu ilişkinin bana ne faydası olduğunu tekrar hatırlatabilir misin?"

İfadesiz bir şekilde "Göz kamaştırıcı arkadaşlığım," diye cevapladı. Kendini biliyordu.

Bryant güldü. "Hmm... Bununla ilgili yorum yapmayacağım çünkü şimdi Kim olabilirsin ancak eninde sonunda tekrar Guv olacaksın." Yemeğini bitirip boş tabağı mutfağa götürdü. "Hayır, aklımda başka bir şey vardı."

"Ne gibi?"

"Bir randevu."

"Seninle mi?"

Kahkahayı bastı. "Belki rüyanda."

Kim de güldü.

"Biliyor musun; bu ses çok hoş. Daha fazla gülmelisin."

Kim bunu neyin takip edeceğini biliyordu. "Yanıt hayır."

"Ama kim olduğunu bile bilmiyorsun."

Abartılı el kol hareketleriyle birlikte "Ah, evet, biliyorum," dedi. Emniyetten çıkarken Peter Grant'ın bakışını görmüştü. Kraliyet Başsavcılığı'na bağlı bir savcı olduğundan yolları kesişiyordu ancak ayrılmalarından bu yana Kim gerçek bir konuşmadan kaçınmıştı.

Bryant iç geçirdi. "Haydi ama Kim. Ona bir şans ver. Sensiz perişan. Sen onsuz daha da perişansın."

Kim bunu değerlendirdi ve içten bir yanıt verdi. "Hayır, gerçekten değilim."

"Seni seviyor."

Kim omuz silkti.

"Ayrıca siz ikiniz beraberken daha farklıydın. Mutlu diyemeyeceğim ama belki daha tahammül edilebilirdin."

"Şimdi daha mutluyum."

"Sana inanmıyorum."

Kim ikisi için birer fincan kahve doldurdu ve birlikte salona döndüler.

"Bak Kim. Eminim her ne yanlış yaptıysa bunun için üzgündür."

Kim bundan şüpheliydi, çünkü işin gerçeği Pete yanlış bir şey yapmamıştı. Sorun kendisindeydi. Her zaman öyle olmuştu.

"Bryant, Peter'le ben ne kadar süre birlikteydik?"

"Neredeyse bir sene."

"Ve kaç kez bende kaldı diye düşünüyorsun?"

"Epey çok."

"Evet, peki son kavgamıza neyin yol açtığını bilmek istermisin?"

"Eğer paylaşmak istersen."

"Sadece benle uğraşmayı bırakasın diye söyleyeceğim. Ayrıldım çünkü bir sabah diş fırçasını yanında götürmedi."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Kim başını salladı; Pete'in işe gittiği ve banyoya girdiğinde diş fırçasının kendisininkinin hemen yanında durduğunu gördüğü o günü hatırladı. Hiçbir olay yeri onda asla böyle bir dehşet uyandırmamıştı.

"Eğer bir diş fırçalığı bile paylaşmaya hazır değilsem, başka hiçbir şeyi de paylaşmaya pek hazır olmadığımı fark ettim."

"Ama kesinlikle bunu çözebilirdiniz."

"Tanrı aşkına, bu Tanışma Randevusu programı değil ve sen de Cilla Black değilsin. Bazı insanların kaderinde ruh eşlerini bulmak ve sonsuza dek mutlu yaşamak vardır. Diğer bazıları ise böyle yaratılmamıştır. Hepsi bu."

"Sadece yaşamında seni mutlu eden biri olsun istiyorum."

"Bunun beni, birlikte daha kolay çalışılabilen birine dönüştüreceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu; konuşmanın sona erdiğine işaret ediyordu.

Bryant bunu anladı. "Kahretsin, eğer bu kadar kolay olsaydı; buraya ben kendim taşınırdım."

"Yaa evet, diş fırçanı burada bırakmadığından emin ol."

"Hayır, sadece geceleri dişlerimi çıkarıp koyduğum bardağı getireceğim."

"Hayır, gerçekten, orada dur."

Bryant kahvesini bitirdi. "Pekâlâ bu kadar ön sevişme yeter. İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz. Onu bana gösterecek misin göstermeyecek misin?"

"Şey..."

"Haydi ama, bu kadar takılma yeter."

Kim oturduğu yerden fırlayıp garaja yöneldi. Bryant ise iki adım gerisinden onu takip ediyordu.

Hazinesini tezgâhtan aldı ve Bryant'a çevirdi. Elindeki şeyi sıcaktan koruyan pamuk kılıfı nazikçe çıkardı.

Bryant motosiklet benzin deposuna hayranlıkla baktı. "Orijinal mi?"

"Ah, evet."

"Bir güzellik. Nereden buldun bunu?"

"eBay."

"Elime alabilir miyim?"

Kim elindekini Bryant'a uzattı. Altı haftasını bu 1951 model için internette gezinerek geçirmişti. 1953 ve sonrası modeller için parçalar bulmak bundan çok çok daha kolaydı. Ama o asla kolayı sevmezdi.

Bryant deponun her iki yanındaki lastik diz koruyucularını okşadı ve başını salladı. "Çok güzel."

"Bu kadar yeter, onu geri ver."

Bryant depoyu Kim'e geri verdi ve yavaşça motosikletin etrafında dolaştı. "Bu Marlon Brando'nun Kanlı Hücum filminde sürdüğü model değil mi?"

Kim sıçrayıp tezgâha oturdu. Başını hayır der gibi salladı. "Bin dokuz yüz elli model."

"Bunu sürecek misin?"

Başıyla onayladı. Triumph onun terapisi olacaktı. Ninja bir telaştı, bir mücadeleydi. Onu sürmek, içinin derinliklerindeki ihtiyacı tatmin ediyordu, Thunderbird ise bir güzellikti. Onun yanında olmak bile Kim'i gönül ferahlığı duygusuna benzer bir şeyler hissettiği tek dönem olan hayatının o üç yılına geri götürmeye yetiyordu. O kısa ara döneme.

Kim çalan telefonun sesiyle irkildi. Tezgâhın üzerinden atladı ve mutfaktan cep telefonunu aldı.

Numarayı gördü. "Kahretsin, hayır" diye fısıldadı. Evin içini hızla kat edip sokağa fırladı. Kendi evinden iki ev uzaklaşınca telefonunun yanıtla tuşuna bastı. Bunu evine bulaştıramazdı.

"Kim Stone."

"Şey... Bayan Stone, annenizle ilgili bir durum için arıyorum. O..."

"Peki siz kimsiniz?"

"Ah, affedersiniz. Ben Laura Wilson, Grantley Bakımevinde gece şefiyim. Korkarım annenizle ilgili bir olay yaşadık."

Kim şaşkınlıkla başını salladı. "Beni niye arıyorsunuz?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Şey... Çünkü acil durumda aranacak kişi olarak sizin numaranız görünüyor."

"Dosyasında böyle mi yazıyor?"

"Evet."

"Öldü mü?"

"Neyse ki hayır. Sadece..."

"Öyleyse dosyayı daha iyi okumalıydınız Bayan Wilson; çünkü o zaman yalnızca bir konuda bana haber verilmesini istediğimi bilirdiniz ve yaşanan olayın belirttiğim o konudan farklı olduğunu bana zaten söylediniz."

"Üzgünüm, hiç bilmiyordum. Lütfen rahatsızlık verdiğim için özürlerimi kabul edin."

Kim kadının sesindeki titremeyi duyabiliyordu ve derhal verdiği tepkiden pişman oldu.

"Tamam, bu sefer ne yaptı?"

"Bugün stajyer bir hemşirenin kendisini zehirlemek için buraya getirilmiş olduğunu düşünüyordu. Altmışlarına yaklaşan bir kadın için oldukça atik; hemşireye saldırıp onu yere devirmiş."

"O iyi mi?"

"İyi. İlaçlarında hafif bir değişiklik yapıp..."

"Hemşireyi diyorum."

"Biraz korkmuştu ama şimdi iyi. Bu tip şeyler bu alanda çalışmanın bir parçası."

Ya evet, paranoid şizofrenlerle yaşanılan sıradan bir günde bunlar vardı.

Kim telefonu kapatmaya can atıyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, hepsi bu."

"Aradığınız için teşekkürler ancak dosyaya önceki isteğim konusunda hatırlatıcı bir not daha eklerseniz minnettar olurum."

"Elbette Bayan Stone ve tekrar için tekrar özür diliyorum."

Kim kapat tuşuna bastı ve sokak lambasına yaslanarak zihninden annesiyle ilgili tüm düşünceleri kovdu.

Yalnızca kendi koşulları içinde o kadını düşünüyordu. Bu da ayda bir kez, kendi seçtiği yer ve zamandaydı. Kendi kontrolünde.

Annesiyle ilgili tüm düşünceleri sokakta bıraktı ve içeri girip sokak kapısını kapattı. Kim annesinin, güvende olduğu bu yere etki etmesine izin vermeyecekti.

Dolaptan yeni fincanlar çıkardı ve kendisi ile Bryant için birer kahve daha doldurdu. Garaja tekrar girdiğinde hiçbir şey söylemedi; sanki bir telefona cevap vermek için kendi evinden hızla çıkıp gitmesi normal bir şeydi.

Tekrar tezgâhın yanındaki sandalyesine oturdu ve benzin deposunu kucağına aldı. Şekil ve büyüklük açısından diş fırçasını andıran bir tel fırçaya uzandı ve deponun sağ tarafındaki paslı bir kısmı fırçaladı. Kahverengi pas parçaları kot pantolonuna düştü.

"Bunu yapmanın kesin daha çabuk bir yolu vardır."

"Ah Bryant, yalnızca bir erkek hızı dert eder."

Kim işine devam ederken aralarında huzurlu bir sessizlik oluştu.

Bryant sessizce "Biliyorsun seni soruşturmada tutacak," dedi.

Kim başını salladı. Emin değildi. "Bilmiyorum Bryant. Bana güvenilemeyeceğini söylerken Woody haklıydı. Ne söz verirsem vereyim kendime engel olamadığım bazı zamanlar olduğunu biliyor."

"Ve işte tam da bu yüzden seni soruşturmada tutacak."

Bryant'a baktı.

"Senin nasıl çalıştığını biliyor ama yine de buralardasın. Dosyanda bir disiplin soruşturması yok; doğrusunu söylemek gerekirse bu şaşırtıcı olmanın da ötesinde. Sonuçları elde ettiğini ve bir soruşturmayı çözene dek rahat etmeyeceğini biliyor, özellikle de bu soruşturmayı."

Kim hiçbir şey söylemedi. Bu soruşturma onun için kişisel bir meseleydi ve Woody bunun zararlı olduğunu hissediyor olabilirdi.

"Ve seni bu soruşturmadan uzaklaştırmayacak olması-

nın başka bir nedeni daha var."

"Nedir o?"

"Çünkü bunu yaparsa aptallık etmiş olur ve ikimiz de Woody'nin aptal olmadığını biliyoruz."

Kim elindeki benzin deposunu kenara koyarken iç geçirdi. Ortağı ve iş arkadaşının haklı olmasını içtenlikle umdu.

BÖLÜM 23

Nicola Adamson haber bültenini geri sardı ve tekrar izledi.

Woodward isimli uzun, iri, siyahi bir adam eski Crestwood Çocuk Esirgeme Kurumu binasının olduğu yerde bir cesedin bulunduğunu doğruladı. Kısa konuşmasını bir zamanlar ev olarak bildiği yerin havadan çekilmiş görüntüsü takip etti.

Nicola ani bir rahatlama hissetti. Sonunda o tanrının belası yerin sırlarını açığa çıkaracaklardı.

Fakat ardından korku geldi. Beth bu habere nasıl bir tepki verecekti? Nicola kardeşinin hislerini kendisiyle paylaşmayacağını ve onunla konuşmayacağını biliyordu. Çocukken çok yakındılar, birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Her şeyi paylaşmışlardı. Nicola bunun ne zaman değiştiğini hatırlamakta zorlandı.

Crestwood'tan sonra aralarına mesafe girmişti. Nicola, dört yıl önce farenjit olduğunda Beth geri gelmiş ancak yoğun bakımdan çıkar çıkmaz ortadan kaybolmuştu.

Bir hafta önce dönmüştü ve evini paylaşmanın bazı yönlerinden rahatsız olsa da Nicole kardeşinin yanında olmasını seviyordu. Zihninin derinliklerinde bir ses ona soruyordu: ne kadar kalacak?

Beth yokken Nicola her zaman bir yanının eksik olduğunu hissediyordu. Ancak Beth geri geldiğinde Nicola daha gergin oluyordu çünkü daima onun vereceği tepkilerden endişe ediyordu.

Kardeşinde bir değişiklik vardı. Artık kişiliğinde bir uzaklık, yüzüne keskin bir ifade olarak yansıyan bir soğukluk, dünyaya karşı bir sabırsızlık vardı. Nicola kardeşinin mutluluğundan geriye hiçbir şey kalmadığını hissetti.

Fırında neler olduğuna bir baktı. Beth'in favori yemeği olan çıtır tavuk parçaları ve bir tutam ketçap katılmış patates püresi kızartmaya karar vermişti. Nicola gülümsedi. Bundan asla bıkmamış olması garipti.

Farklılıklarına karşın Nicola Beth ile daha güçlü bir ilişki kurmak istedi. Onları ayıranın ne olduğunu anlamak istedi.

Birlikte pijamalarıyla oturup, çocukluk günlerinden kalma bir şeyler yerlerken bir film izleyebilmeyi ve bunun Beth'in anılarına ulaşmasını umuyordu.

Birlikte yaşamak ideal bir durum değildi ancak Nicola Beth'in tekrar hayatına dâhil olmasının getirdiği küçük rahatsızlıklara katlanmaya hazırdı.

Ve onun kalması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

BÖLÜM 24

Woody ile yaptığı kırk beş dakikalık bir toplantının ardından Kim ofise doğru yöneldi. Üç çift göz ona beklenti içinde baktı.

"Soruşturmayı hala ben yönetiyorum."

Odada toplu bir rahatlama oldu.

Kim konuşmasını sürdürdü. "Adli kemik kazıbilimcisi kemiklerin insana ait olduğunu ve eski çağlardan kalmadığını doğruladı, yani artık orası bir suç mahalli. Cerys olay yerinde kaldı ve arkeolojik kısmı o yönetecek. Ayrıca bir adli kazıbilimci Dundee'den olay yerine kısa süre içinde ulaşacak."

Dundee Üniversitesi, Anatomi ve İnsan Tanımlama kürsüsüne ev sahipliği yapıyordu ve yıllardır adli kazıbilimi konusunda lisans kursları düzenliyordu. Ülke içinden ve dışından yüksek düzeyli tanımlama gerektiren olaylarda, tavsiye ve bilgi almak için bu üniversite kürsüsüne düzenli bir şekilde danışılıyordu.

Bu üniversite işini ayarlayan Woody'di çünkü mahkemede tanıklık etmesine ihtiyaç duyulabilecek herkesin mükemmel biçimde yeterli olduğundan emin olmak istiyordu.

"Crestwood'da çalışanlar konusunda hangi noktadayız?"

Dawson bir kağıt parçası çıkardı. "Bir sürü kısa süreli ve geçici çalışanı eledim ve geriye orası yandığında görev başında olduğu kayda geçirilmiş dört çalışan kaldı."

"Bildiğimiz kadarıyla Teresa Wyatt müdür vekiliydi ve Tom Curtis baş şefti. Genel müdür, Richard Croft isimli bir

adamdı. Yıllardır orada bulunan Mary Andrews isimli bir temizlikçi ve iki gece bekçisi vardı. Bu bekçiler aynı zamanda bakıcılık, ufak tefek işler de yapıyordu."

"Şimdiye kadar, Mary Andrews'in izini Timbertree'deki bir huzurevine kadar sürebildim..."

Kim sözünü kesti: "Richard Croft mu? Bu muhafazakar partinin Broomsgrove meclis üyesi değil miydi?" Çok kısa süre önce Croft'ın hayır amacıyla bir çeşit bisiklet turu tamamladığını gazetede okuduğuna yemin edebilirdi.

"Kesinlikle aynı isim ama henüz o olduğunu kesin doğrulayamadım..."

"Bunu Stacee ver" diye talimat verdi Kim. Dawson'un yüzündeki kararlı ifadeyi gördü.

"Stacey, çocukların isimleriyle ilgili ne bulabildin?"

"Şu ana kadar yedi tanesini saptayabildim, çoğunu da Facebook'tan buldum."

Kim gözlerini devirdi.

Stacey omuz silkti. "Crestwood'la ilgili fazla kayıt yok ve dahası çok az insan orası hakkında konuşmak istiyor. Anladığım kadarıyla küçük çocuklar zaten bakıcı ailelere ya da çevredeki diğer bakım kurumlarına yerleştirilmiş. Aralarından altı ya da yedi tanesi aile üyelerine geri dönmüş. Buna göre yangın sırasında orada yaklaşık on çocuk kalıyormuş."

"Kahrolası bir kabus gibi karmakarışık."

Stacey sırıttı. 'Önemsiz faniler için, belki.'

Kim gülümsedi. Stacey zorlukları severdi ve bu özelliği işe yaramak üzereydi.

"Pekala Bryant, git arabayı çalıştır."

Bryant ceketini aldı ve ofisten çıktı. Kim "Kaseye" girerek motosiklet botlarını çıkarmak için oturdu. Botları çıkardığında dışarıdaki ofiste gerçekleşmekte olan konuşmayı işitti.

"Çiçekleri denedin mi?" diye sordu Stacey.

"Yapıldı," diye cevapladı Dawson.

"Çikolatalar?"

"Yapıldı."

"Mücevherler?"

Cevap yoktu.

"Şaka mı yapıyorsun? Mücevherleri denemedin mi? Ah kev, hiçbir şey ışıltılı ve pahalı bir kolye kadar 'ahlaksız bir pislik olduğum için son derece üzgünüm' diyemez."

Çekil başımdan Stace, ne anlarsın ki?

"Anlarım aşık çocuk çünkü ben bir kadınıımmmmm."

Ayakkabısının bağını bağlarken Kim bu lafa güldü.

"Ya evet ama gulyabaniler dünyasındaki aşk hayatın işe yaramaz. Erkeklerle çıkan bir kadının tavsiyelerine ihtiyacım var, gerçek erkeklerle çıkan."

Kim ofise geri girdiğinde bu muhabbet sona erdi. "Stace, artık oranın çalışanları ve eski sakinleri üzerinde çalışıyorsun."

Dawson şaşırmış görünüyordu.

Kim "Ceketini al, benimle geliyorsun," dedi.

Dawson takım elbisesinin ceketini sandalyenin arkasından aldı.

Kim "Yerinde olsam paltomu da alırdım. Artık olay yerinde adli bilimcilerle kalacaksın."

Yüzü aydınlandı. "Ciddi misin Guv?"

Kim başıyla onayladı. "Neler olup bittiğini anında bilmem gerek. Tam bir baş belası olmanı istiyorum. Sorular sor, insanları takip et, sohbetleri dinle ve yeni bir şey öğrendiğin an hemen beni haberdar et."

Dawson "Bunları yapacağım" dedi hevesle ve Kim'in peşinden bekleyen arabaya gitti.

Kim öne, Dawson arkaya oturdu.

"Kemerlerinizi bağlayın ufaklıklar" dedi Bryant ve arabayı park alanından çıkardı.

Kim yandaki dikiz aynasından Dawson'un hevesli ve heyecanlı suratına baktı ve ardından dönüp pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Ortalamalar Kanunu Kim gibi insan ilişkileri konusunda hiçbir becerisi olmayan bir kişinin bile arada sırada başarılı olmasını gerektiriyordu.

BÖLÜM 25

Dün ayrıldığı bu olay bölgesi şimdi ona küçük ve surlarla çevrili bir kent gibi göründü. Bu arazinin sınırlarının tamamı birbirine geçmeli metal çitlerle çevriliydi. Arazinin bir üst tarafında bir de alt tarafında giriş vardı ve her ikisi de ikişer polis memuru tarafından korunuyordu. Başka memurlar ise çitlerin çevresinde dolanıyor ve birbirlerinin görüş mesafesinde kalıyorlardı. Kim etrafın güvenlik altına alınmış olmasından memnun kaldı.

Alanın üst kısmında basın için bir yer oluşturulmuştu ancak daha şimdiden çitlere doğru yayılmaya başladıklarını görebiliyordu. İki beyaz çadır kurulmuştu, biri çukurun yanındaydı diğeri ise teknisyenlerin araç gereçlerini barındırıyordu.

Kim ilk çadıra yöneldi ancak çukurda bir iskelet görmeye hazır değildi; ya da bunun üzerinde bırakacağı etkiye. Pek çok olay yerinde bulunmuş, çürümenin her aşamasında olan pek çok ceset görmüştü ancak bu seferki ceset sadece kemikten ibaretti. Doku hâlâ mevcutken ortada aileye teslim edilecek, gömülüp yasının tutulması için kişiden geriye kalan bir şey varmış gibi gelirdi. Ancak kemikler anonim gibiydi; özellikleri yoktu; tıpkı bir binanın temeli gibi, onu diğerlerinden farklı kılan mimariden yoksundular. Kim bu düşünceden hiç hoşlanmadığını fark etti.

Ayrıca iskeletin kapladığı alanın küçüklüğü de onu şaşırmıştı.

Bir adli tıpçı arkeolog yanına gelip dikildiğinde "Giysi yok mu?" diye sordu.

Cerys "Günaydın dedektif," dedi.

Evet, her zaman bu kısmı unutuyordu.

"Sorunuzu yanıtlamak gerekirse, öldüğünde hiç giysisi olmadığı anlamı çıkmaz. Yalnızca artık orada değiller. Farklı cisimler farklı hızlarda çürürler. Ne kadar toprakta kaldıklarına bağlı. Pamuk on yıl kadar bir sürede ortadan yok olabilir, yün ise on yıllarca sağlam kalabilir." Cerys Kim'e döndü. "Geri geleceğinizden emin değildim."

Teknisyenler olay yerinin her açıdan fotoğrafını çekerlerken ikisi de uzaklaştı. Kemiklerin yanına sarı bir işaret konmuştu.

Kim "Dün sohbet etmeye pek vaktimiz olmadı," dedi.

Cerys saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı. "Sizin sohbet edilecek bir tip olduğunuzu anlamamıştım ama tamam... Yirmi dokuz yaşındayım, bekârım ve çocuğum yok. En sevdiğim renk sarı. Tavuk aromalı patates cipslerine bayılıyorum ve örgü örmediğim zamanlarda gönüllü jandarma kuvvetlerinin bir üyesi olarak görev yapıyorum." Cerys duraksadı. "Pekâlâ, örgü hakkında söylediklerim yalandı."

"Bunları öğrendiğime sevindim ama gerçekte bilmek istediklerim bunlar değildi."

"Öyleyse istediğiniz soruyu sorun dedektif."

Kim tereddüt etmeden "Bu iş için ne kadar donanımlısınız?" diye sordu.

Cerys gülümseyişini gizlemeye çalıştı ancak gözleri parıldadı. "Sekiz sene önce Oxford'tan arkeoloji diplomamı aldım. Ardından, çoğunluğu Batı Afrika'da olmak üzere dört yılımı arkeolojik projeler için seyahat ederek geçirdim, eve döndüm ve adli tıp alanında diplomamı aldım; son iki yılımı ise erkeklerin hâkimiyeti altında olan bir alanda saygın-

lık kazanmaya çalışmakla geçirdim. Bu size tanıdık geliyor mu dedektif?"

Kim yüksek sesle güldü ve elini uzattı. "Aramıza katılmana sevindim."

"Teşekkür ederim. Şimdi, kemikler açığa çıkartıldı ve nasıl nakledileceklerini konuşmak üzere insanbilimciyi bekliyorum. Fazla ya da eksik bir kesit almadığımızdan emin olmak istiyorum."

Kim boş gözlerle ona baktı.

"Affedersin, çok fazla ya da yetersiz miktarda almamaya son derece dikkat etmeliyiz. Geri dönüp bu işlemi tekrarlayamayız."

Kim'in ifadesinde bir değişiklik olmadı.

Cerys bir anlığına düşündü. "Pekâlâ, toprağı bir tuğla duvar olarak düşün. Duvarın her bir katmanı bir zaman dilimini temsil eder. Eğer çok fazla toprak alırsak cinayetten önce gerçekleşmiş olan başka olaylara girmiş oluruz ve bu da bize yanıltıcı bilgi verebilir."

Kim anladığını başını sallayarak gösterdi.

"Kemikler buradan götürülünce ipucu bulmak için toprağı eleyeceğiz."

"Ah, dedektif, tanışmanı istediğim biri var." Kim, en sevdiği hastalıkbilimci olan Keats'in bu tanıdık sesini işitti.

"Dedektif Kim Stone, lütfen Doktor Daniel Bate ile tanışın. Dundee'de adli tıp insanbilimcisi ve bu soruşturma boyunca hem burada hem de laboratuvarımda benimle birlikte çalışacak."

Elini uzatan adam Kim'den beş santim kadar daha uzundu ve atletik bir vücudu vardı. Güçlü bir çenesi vardı ve saçları siyahtı. Işıl ışıl yeşil gözleri esmer simasıyla ilginç bir karşıtlık oluşturuyordu.

Cerys, Keats ve yeni çocuk birbirleriyle tanıştılar. Adam Kim'in elini kendinden emin ve güçlü bir biçimde sıktı.

Doktor Bate derhal çukurun etrafında dolanmaya başladı ve Kim onu bir an inceledi. Bir bilim adamına benzemiyordu. Vücudu daha çok fiziksel çalışma gerektiren bir iş yapıyormuş gibi görünüyordu. Kim adamın tişört ve kot pantolon giyiyor olmasının da bu izlenime katkıda bulunduğunu tahmin etti.

Keats "Öyleyse," dedi. "Bu işi çözmek için gereken üç önemli kişiye sahibiz. Yani ipuçlarını açığa çıkaracak olan kişiye, ipuçlarını açıklayacak olan kişiye ve bunların hepsini bir araya getirip bize katili bulacak olan kişiye."

Kim ona aldırış etmedi ve Doktor Bate'in yanında dikildi.

"İlk incelemenizden bize söyleyebileceğiniz herhangi bir şey var mı?"

Çenesini kaşıdı. "Evet, o çukurda kemik olduğunu kesinlikle onaylayabilirim."

Kim iç geçirdi. "Bunu ben de görebiliyorum Doktor Bate."

"Hızlı yanıtlar istediğinizi biliyorum ama henüz kemiklere bile dokunmadım ve bunu yapana dek hiçbir öngörüde bulunmayacağım."

Kim, Keats'e "Akraban mı?" diye sordu.

Keats güldü. "İkinizin birbirinize kanınızın kaynayacağını biliyordum."

Kim doktora döndü. "Kesinlikle bir şeyler söyleyebilirsiniz değil mi?"

"Pekâlâ, bu zavallı ruhun en az beş yıldır burada olduğunu söyleyebilirim. Tipik bir yetişkin bedeni on ila on iki yıl arasında çürürken, yetişkin olmayanlar bu sürenin yarısında çürür."

"Çürünmenin ilk aşaması otolizdir; bu da bedendeki dokuların ölüm sonrası salgılanan enzimlerce yok edilmesidir. İkinci aşama ise putrefaksiyondur; bu da yumuşak dokula-

ım ortamdaki mikroorganizmalar yüzünden çürümesidir. Sonunda yumuşak dokular sıvıya ve gaza dönüşür."

Kim "Çok partiye davet edildiniz mi doktor?" diye sordu.

Adam yüksek sesle güldü. "Affedersiniz dedektif. Knoxville, Tenessee'de cesetlerin, adli tıp amacıyla farklı biçimlerde çözündürüldüğü..."

Kim "Cinsiyeti nedir, bir fikrin var mı?" diye sordu.

Doktor başını olumsuzca salladı.

Kim gözlerini devirdi. "Sakın söyleme; henüz cesedi laboratuvarda inceleme fırsatın olmadı."

"Korkarım bunu yapmak pek bir şeyi değiştirmeyebilir. Eğer elimizdeki bir çocuksa cinsiyetleri ayırt edecek kemiksel farklılıklar gerçekleşmemiştir."

"Ama eğer kurbanımız on altı ila on sekiz yaşları arasındaysa leğen kemiğindeki değişim yüzünden bir şansımız olabilir ancak bundan daha genç idiyse yetişkinliğe ulaşmamış birinin kemiklerinden cinsiyet tespitine çok az bilim adamı kalkışacaktır."

"Bu başka yollar olduğu anlamına mı geliyor?"

"X ve Y kromozomlarını belirlemek için diş DNA'sının kullanımını içeren teknikler var ancak bunlar hem pahalı hem de zaman alıcı. Yetişkin olmayan birinin yaşını tespit etmek cinsiyetini tespit etmekten çok daha kolay. Yaş tespitine yardımcı olacak kemik büyümesi ve gelişimi var, diş gelişimi var ve kafatasındaki eklem yerlerinin kapanma açıları var. Yaklaşık yaşını bugünün ilerleyen saatlerinde öğreneceksiniz."

Kim "En iyi tahmininiz?" diye ısrar etti.

Bate ona dönüp baktı. Gözlerinde keskin ve meydan okuyan bir ifade vardı. "Katili tutuklayacağınız yer, tarih, ve saat?"

Kim'in cesareti kırılmamıştı. "Ayın on sekizi Perşembe günü saat on birde kütüphanede Profesör Plum'u tutuklaya-

cağım. Ve sormamış olsan da söyleyeyim; elinde bir şamdan olacak."

"Ben bir bilim insanıyım, tahmin etmem."

"Ama mantık yürüterek birşeylerden..."

Doktor başını çevirerek "Kates," diye seslendi. "Şu meşhur Lindbergh çocuk kaçırma vakasının suçunu üstlenmeden önce beni bu sorgulamadan kurtar."

Kim kazı alanı çevresinde, Black Country aksanıyla karşıtlık yaratan İskoç aksanının yankılandığını fark etti. Gözlerini kapadığında adamın sesi neredeyse Sean Connery gibiydi. Neredeyse.

Kates sırıtarak "İkinizin çok iyi anlaşacağını biliyordum," dedi ve ekledi "Daniel kutular şimdi geldi."

Ellerindeki şeffaf plastik kutularla teknisyenler birbiri ardına gelirken Kim çukurun ucuna gitti. Artık kimin hangi ekipten olduğunu ayırt edemiyordu ve olay yerinde kendisi yerine Dawson'ın kalacak olmasından artık memnundu.

Eğer bu zorluk çıkartan doktorla biraz daha uğraşmak zorunda olsaydı, ikinci bir defin işleminden daha sorumlu olmak zorunda kalabilirdi.

Bryant "Orada yeni bir arkadaş mı edindin?" diye sordu.

"Ah evet, müthiş eğlenceli bir arkadaş edindim."

"Tipik bilim insanı değil mi?"

"Evet, aynen bunu ona söyledim."

"Ah evet, eminim bu yüzden seni sevmiştir."

"Pek anlaşılmıyordu."

Bryant kıkırdadı. "Başkalarının duygusal tepkilerini yargılayacak en son insanlardan biri değil misin sen Guv?"

"Bryant ****"

Doktor Bate çukura atlayıp "Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı. Sesi gür ve buyurgandı. Herkes yaptığı işi bıraktı.

Doktor Bate, çukurda, kafatasının üzerinde çalışmakta olan adamın yanına eğildi. Cerys de çukura girdi ve dokto-

um yanı başında çömeldi.

Bu ikisi sessizce konuşurlarken kimse tek kelime etmedi. Sonunda doktor döndü ve doğruca Kim'e baktı.

"Dedektif, sonunda sizin için bir şey var elimde."

Kim yaklaştı, nefesini tutmuştu. Çukurun içine atladı, adamın yanına indi. "Devam edin."

"Buradaki kemikleri görüyor musunuz?"

Kim başıyla onayladı.

"Omurga boyuna uzanır, orada boyun omurunu oluşturan yedi kemik vardır. En üstteki C1 yani atlastır, sonraki C2 yani aksistir."

Parmağı boyun boyunca aşağı doğru üçüncüden yedinciye dek diğer C kemiklerini de gösterdi. Kim üç ile dört numaralı kemikler arasında açık bir boşluk fark etti. İçgüdüsel olarak sağ eli ensesine gitti. Adamın yukarıdan bunu nasıl olup da görmüş olduğunu merak etti.

"Benim anlayacağım gibi anlatın Doktor."

"Su götürmez bir şekilde size diyebilirim ki bu zavallının kafası kesilmiş."

BÖLÜM 26

Kim çukurdan çıktı. "Haydi Bryant. İşe başlamamız gerek" dedikten sonra doktor Daniel Bate'e ait olduğunu tahmin ettiği Toyota kamyonete baktı. Arka tekerlek çamurluğunun üzeri göçmüştü ve çamurla kaplıydı.

Geriye sıçrarken "Tanrı aşkına, bu nedir?" dedi.

"Şey... Buna köpek deniyor Guv."

Kim arka yolcu camından kafasını dışarı uzatmış olan tüylü surata biraz daha yakından baktı. Kaşlarını çattı. "Bryant sadece bana mı öyle geliyor yoksa..."

"Hayır Guv, görünüşe göre yalnızca bir gözü var."

Daniel Bate yaklaşırken "Dedektif, köpeğimi korkutmayı bırakın," dedi. "Size garanti ederim, o hiçbir şey bilmiyor."

Kim meslektaşına döndü. "Gördün mü Bryant, köpekler sahiplerine çekiyor."

"Biliyor musunuz dedektif, dörtte çalan telefonla uyanıp üç buçuk saat boyunca araba kullandım ama siz beni daha çok yordunuz."

Doktor kapıyı açtığında Kim "Köpek kör mü?" diye sordu. Köpek dışarı sıçradı ve oturdu. Doktor Bate köpeğin kırmızı tasmasına bir kayış bağlayıp başını hayır der gibi salladı.

"Sağ gözü oldukça iyi görüyor."

Kim köpeğin beyaz bir Alman Çoban Köpeği olduğunu tahmin etti. Köpeğe doğru yaklaşıp elini hayvanın burnuna doğru uzattı. "Isırır mı?"

"Yalnızca küstah dedektifleri."

Kim gözlerini devirdi ve köpeğin başını okşadı. Tüyleri yumuşak ve sıcaktı.

Kim şaşırmıştı. Eğer arabayla gelmişse Dundee'den buraya 560 kilometre yol kat etmek birkaç saatten çok daha uzun sürmüş olmalıydı. "Köpek burada ne arıyor?"

"Son vakamdan sonra biraz izin kullanıyorduk. Patronum beni aradığında Cheddar'da kaya tırmanışı yapılacak yerler keşfediyordum. Bu soruşturmaya en yakın olan benmişim."

Daniel'in sesinde bundan rahatsız olduğuna dair bir belirti yoktu; yalnızca telefonla böyle aranmasının işinin bir parçası olduğunu kabullendiği hissediliyordu.

"Hey, şuna bakın, Dedektif," dedi Daniel Bate gözlerinde büyük bir ışıltıyla. "En azından burada olan bir kişi sizden hoşlanıyor."

Kim'in küfürlü bir cümle kurmasını çalan cep telefonu önledi.

Daniel dönüp köpeği arazinin üst kısmına doğru yürütürken Kim telefonu yanıtladı.

"N'aber Stace?"

"Nerelerdesin?"

"Olay yerinden ayrılmak üzereyim. Niye ki?"

"Yukarıya mı dönüksün aşağıya mı?"

"Ne?"

"William Payne diye birisini buldum, gece bekçilerinden biri."

"Bana adresi ver."

"Tepeden aşağı bak. Yan yana yedi ev görüyor olmalısın. Onunki tam ortadaki küçük ev. Ön ve arka bahçeler tamamıyla parke taşıyla kaplı."

Kim tepeden aşağı yürümeye başlamıştı bile. "Bunları da nereden biliyorsun?"

"Google Earth Guv."

Kim başını salladı ve telefonu kapattı. Bazen Stacey onu gerçekten ürkütüyordu.

"Nereye gidiyoruz demiştin?"

"İlk tanığımızla görüşmeye."

Kim, bel hizasına dek yükselen bahçe kapısını açarken Bryant "Burası mı?" diye sordu.

Tuhaf bir şekilde ön bahçe büyük gri taşlarla doluydu. Patikayı bahçenin kalanından ayırt eden şey ön kapıya kadar yükselen bir rampaydı.

Kapı iki defa çalındıktan sonra çağrıya cevap veren kişi kafası tamamen beyaz saçlarla kaplı uzun bir adamdı.

"William Payne?"

Adam başıyla onayladı.

Bryant polis kimliğini çıkardı. "İçeri girebilir miyiz?"

Adam hiçbir geri adım atma girişiminde bulunmadı ve kaşlarını çattı. "Anlamıyorum, dün bir polis memuru gelip detayları almıştı zaten."

Kim konuşmadan önce Bryant'a baktı. "Bay Payne, biz Crestwood ile ilgili bir soruşturmayla ilgili olarak buradayız."

Kim adamın evine hiç polis göndermemişti.

Adamın yüzünde durumu anladığını gösteren bir ifade belirdi. "Ah, elbette, lütfen içeri gelin."

Geri çekildi ve Kim bir anlığına adamı süzdü. Saçları, adamın yüzünün gösterdiğinden çok daha yaşlı olduğu izlenimi veriyordu. Birbirinden tamamen bağımsız iki yaşlanma süreci yaşanmış gibiydi. Yüzündeki yaşlılık izlerine bakılırsa en fazla kırklarının başlarıyla ortası arasındaydı.

"Lütfen sessiz olun, kızım uyuyor."

Sesi alçak ve cana yakındı, Black Country aksanından bir iz taşımıyordu.

"Şöyle gelin," diye fısıldadı.

Onları ev boyunca uzanan tek göz odaya götürdü. İlk bölüm salon kısmıydı, bu kısmın ilerisinde arka bahçeye uzanan küçük bir taraça penceresinin önüne koyulmuş bir yemek masası bulunuyordu. Arka bahçede çok düzgün dizilmiş parke taşlar çalıların ya da çimlerin yetişmesi için hiç boşluk bırakmamıştı. Kim arkasında bir ses işitti. Hafif, ritmik bir patırtıydı.

Ses, solunum izlemeye yarıyor gibi görünen bir cihazdan geliyordu. Makine bir kıza bağlıydı ve Kim onun ergenlik çağının ortalarında olduğunu tahmin etti. Öbür tarafına serum tutturulmuş olan tekerlekli sandalye büyük bir mekanizmaydı.

Sandalyenin sol tarafında üzerinde kırmızı bir buton olan acil çağrı düğmesi vardı ve doğrudan ambulans servisiyle bağlantılıydı; bu tip acil müdahale ekipmanları normalde ileri derecede fiziksel engelliler tarafından kullanılırdı. Kim bu düğmenin kızın boynuna asıldığında pek bir işe yaramayacağını ve bu yüzden sol elinin hemen yanına yerleştirilmiş olduğunu fark etti.

Betty Boop desenli fanila pijamaları, altındaki çelimsiz bedeni gizlemiyordu.

William Payne yanına yaklaşarak "Bu kızım, Lucy," dedi. Kıza doğru eğilip sarı saçlarından bir tutamı dikkatle kulağının arkasına attı.

Küçük masayı işaret ederek "Lütfen oturun," dedi. Arkadan kısık bir şekilde Jeremy Kyle'ın radyodaki sesi duyuluyordu.

"Size birer fincan kahve ikram edebilir miyim?"

Her ikisi de başlarıyla onayladılar ve William Payne salonun hemen ilerisinde bir kutu kadar küçük mutfağa girdi. Üç fincan getirmeden önce masaya üç adet metal bardak altlığı koydu. Koku çok hoştu ve Kim derhal bir yudum aldı.

"Colombian Gold mu?" diye sordu.

Adam gülümsedi. "Bu benim tek lüksüm dedektif. İçki ya da sigara içmem. Hızlı bir arabam yok ya da hızlı kadınları kovalamam. Yalnızca iyi bir fincan kahveden hoşlanırım."

Kim bir yudum daha alırken başıyla onayladı. Bryant kahveyi sanki süpermarkette satılan sıradan hazır sıcak çikolataymışçasına kafasına dikti.

"Bay Payne, sorabilir miyiz acaba..."

Kim masanın altından bacağını dürtünce Bryant durdu. Bu sorguyu Kim yürütecekti.

"Lucy'nin nesi olduğunu sorabilir miyiz?"

Adam gülümsedi. "Elbette, küçük kızımdan bahsetmekten her zaman hoşlanmışımdır. Lucy on beş yaşında ve doğuştan kas distrofisi hastalığına sahip."

Kızına baktı ve sonra gözlerini bir daha ondan ayırmadı. Bu Kim'e adamı açıkça gözlemleme fırsatı verdi.

"Çok başlarda bir şeylerin tam yolunda olmadığı açıktı. Yürümeye geç başladı ve asla o sakar, sıçraya sıçraya yürüme aşamasını geride bırakmadı."

Kim etrafına bakındı. "Lucy'nin annesi burada mı?"

William dikkatini tekrar ona çevirdi. Yüzünde belirgin bir şaşkınlık ifadesi vardı.

"Affedersiniz. Lucy'nin bir zamanlar bir annesi olduğunu gerçekten sık sık unutuyorum. O kadar uzun zamandır ikimiziz ki."

Kim öne doğru eğilerek "Anlıyorum," dedi. Sesi neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı.

"Lucy'nin annesi kötü biri değildi ama belirli beklentileri vardı ve engelleri olan bir çocuk onun hayat planında yoktu. Beni yanlış anlamayın. Eminim ki her ebeveyn mükemmel bir çocuk hayal eder. Bu hayal normalde hiçbir zaman kendi başının çaresine bakamayacak olan bir yetişkine gece gündüz bakmayı içermez. Bir dakika müsaadenizle."

Bir mendil aldı ve kızının çenesinden aşağı akan tükü-

uğu sildi.

"Bunun için özür dilerim. Her neyse, Alison başlarda gerçekten çaba gösterdi ve bu durumu aşmak için tutunabileceği bazı normallik unsurları kesinlikle olsa da hastalık ilerledikçe bu çok zor bir uğraşa dönüştü. Bizden ayrılmadan önce artık Lucy'nin yüzüne bakamıyordu ve aylardır ona dokunmamıştı. İkimiz de en iyisinin gitmesi olduğunda anlaştık. Bu on üç yıl önceydi ve o zamandan beri ne ondan haber aldık ne de onu gördük."

Adam yalnızca başından geçenleri anlatıyor gibi görünse de Kim onun sesindeki acıyı duyabiliyordu. Adam Lucy'nin annesine Kim'in davranacağından daha hoşgörülü davranmıştı.

"Bu sebeple mi Crestwood'taki o gece işine başladınız?"

Payne başıyla onayladı. "Ondan önce peyzaj mimarıydım ama hem bu işi yürütüp hem Lucy'e bakamıyordum. Crestwood'ta gece vardiyasında çalışmak gündüzlerimi Lucy'le ilgilenerek geçirebileceğim anlamına geliyordu. Geceleri komşum sıklıkla gelip Lucy'le vakit geçiriyordu."

Bryant "İkinci bir Bayan Payne yok mu?" diye sordu.

William başını olumsuzca salladı. "Hayır, yeminim ömür boyuydu. Boşanmak yasaları tatmin edebilir, ama Tanrı'yı değil."

Kim, kendisi istemiş olsa bile biriyle tanışmasının zor olduğunu düşündü. Kendisine ait olmayan engelli bir çocuğa sürekli olarak bakmayı çok az kişi göze alabilirdi.

Köşeden bir inilti duyuldu ve William derhal ayaklandı. Kızının önüne geldi.

"Günaydın, tatlım, iyi uyudun mu? İçecek bir şey ister misin?"

Kim bir hareket görmemiş olsa da kız ile babası arasında bir iletişim olduğu ortadaydı, çünkü William bir beslenme borusunu yaklaştırıp kızın dudakları arasına yerleştirdi. Lu-

cy'nin sağ elinin işaret parmağı sandalyenin kolundaki bir düğmeye dokundu. Bir miktar sıvı borudan geçerek kızın ağzına aktı.

"Müzik dinlemek ister misin?"

"Peki ya bir sesli kitap?"

Adam gülümsedi. "Dönmek istiyor musun?"

İşte, diye düşündü Kim. Kız göz kırparak anlaşıyordu.

William sandalyeyi çevirdiğinde Kim kızın pürüzsüz teninin beyazlığına ve gözlerinin keskinliğine şaşırdı. İşe yaramaz bir bedende mükemmel çalışan bir beyin bulunmasının yarattığı ironik durumu düşündü. Kesinlikle bundan daha zalim bir kader olamazdı.

"Lucy, dışarıyı görebilsin diye pencere kenarında oturur. Dünkü hareketlilikten çok hoşlandı."

"Bay Payne, şey diyordunuz..." Kim adamı nazikçe kaldıkları yerden devam etmeye yönlendirdi.

"Ah evet, elbette. Crestwood'taki iş yeterince kolaydı. Tek yapmam gereken, mekânın kızların öylece çıkıp gidemeyecekleri ve dışarıdan kimsenin giremeyeceği kadar güvende olmasını sağlamak, yangın detektörlerini kontrol etmek ve gündüz vardiyasında çalışanların yarım bıraktığı birkaç işi tamamlamaktı. Bana çok uygun bir işti ve sona erdiğinde üzülmüştüm."

"Yangın yüzünden mi?"

Başıyla onayladı. "Orası her halükarda kapanacaktı ama birkaç ay daha çalışabileceğimi umuyordum."

"O gece çalışıyor muydunuz?"

"Hayır, Arthur'un vardiyasıydı ama başlar başlamaz alarmı duydum. Gördüğünüz gibi öndeki yatak odasında yatıyorum."

"Ne yaptınız?"

"Lucy'e göz attım, ardından da yolun öte yanına koştum. Arthur kızların çoğunu çıkarmıştı ancak dumandan etki-

kalmıştı ve ben de içeri girip herkesin çıktığından emin olmak için son bir kez kontrol ettim."

"Bayan Wyatt ve Tom Curtis oraya ilk gelenlerdi ve büyük bir kargaşa vardı. Herkes kızların hepsinin kurtarıldığından emin olmak için listeler yapıyordu. Sağlık görevlileri küçük kesiklerle yaralanan ve duman soluyan kızları tedavi etmek üzere götürüyorlar ama kimseyi bilgilendirmiyorlardı. Yardım etmeye çalışıyordum ancak işleri daha da kötüleştiriyor gibiydim. Diğer çalışanlar gelmeye başladığında oradan ayrıldım."

"Ve bu saat kaça denk geliyordu?"

"Sanırım bir buçuk gibiydi."

"Yangının çıkış nedenini tespit ettiler mi?"

"Bilmiyorum. Ne kadar ayrıntılı bir arama yaptıklarından emin değilim. Hiç kimse ciddi bir biçimde yaralanmamıştı ve orası zaten kapatılacaktı.

"Teresa Wyatt'la Tom Curtis'in öldürüldüğünü biliyor musunuz?"

William ayağa kaktı ve kızının yanına yaklaştı. "Tatlım, sanırım biraz müzik dinleme zamanı geldi."

Kim kızın göz kırparak yanıt verdiğini görmedi ama William kulaklıkları kızın kulaklarına yerleştirip müzik çaları açtı.

"İşitmesi çok iyi dedektif. On beş yaşındaki normal bir çocuktan odadan ayrılması istenirdi. Bizde bunun eşdeğeri bu."

Kim kendine bir tokat atmak istedi. Farkında olmadan, engelli olduğu için Lucy'e orada yokmuş gibi davranmıştı. Bu hata bir daha yapmayacağı bir şeydi.

"Bize kurbanlar hakkında ne anlatabilirsiniz?"

"Pek fazla değil. Gündüz vardiyasındakileri nadiren görüyordum. Bazen kat görevlisi Mary bana dedikoduları yetiştirmek için ben gelinceye dek kalırdı."

"Ne tür dedikodular?"

"Çoğunlukla Bayan Wyatt ile Bay Croft'ın kavgalarıyla ilgili. Mary'nin dediğine göre bunlar bir tür güç çekişmesiydi."

"Kızlardan herhangi birisine zarar vermek isteyebilecek birini düşünebiliyor musunuz?"

William'ın benzi görünür bir şekilde attı ve ardından pencereye baktı. "Birisinin o kızlara... Gerçekten topraktan çıkan o cesedin Crestwood'taki kızlardan birine ait olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Henüz bu olasılığı elemedik."

"Üzgünüm ama yardımcı olabilecek bir şeyler söyleyebileceğimi gerçekten düşünmüyorum."

William beklenmedik bir şekilde ayağa kalktı. Yüz ifadesi değişmişti. Hâlâ sakin bir sesle konuşuyordu ama konuklarının gitme vaktinin geldiğine karar vermişti.

Bryant ısrar etti. "Peki ya kızlar? Çok sorun çıkarıyorlar mıydı?"

William onlardan uzaklaşmaya başladı. "Pek sayılmaz. Birkaç isyankâr kız vardı ama genelde iyi çocuklardı."

Bryant "İsyankâr diyerek neyi kastediyorsunuz?"

"Her zamanki şeyler."

William Payne'in onların gitmesini istediği açıktı ve Kim bunun nedenini anlamaya başlamıştı.

"Ne tür..."

Kim ayağa kalkıp "Bryant, işimiz bitti," dedi.

William minnettarlıkla Kim'e baktı.

"Ama eğer bir soru daha sora..."

"İşimiz bitti, dedim." Kim'in sesinde bir gürleme vardı. Bryant not defterini kapattı ve ayağa kalktı.

Kim William'ın yanından geçti. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Payne. Daha fazla vaktinizi almayacağız." Lucy'nin sandalyesinin yanından geçerken hafifçe kızın sol eline dokundu. "Hoşça kal, Lucy. Seninle tanışmak çok hoş-

tu." Kapıya ulaştığında arkasını döndü. "Bay Payne, son bir dakikanızı daha rica ediyorum. Bizi ilk gördüğünüzde geliş sebebimizin ne olduğunu düşünmüştünüz?"

"Bir önceki gece evimizi soymaya çalıştılar. Bir şey alamadılar ancak yine de ihbar ettim."

Kim teşekkürlerini gülümseyerek gösterdi ve evden çıkarken kapıyı arkasından kapadı.

Bahçe kapısından çıktıklarında Bryant ona döndü. "İçerde ne oldu böyle? Ona kızlar hakkında sorular sormaya başladığımızda nasıl değiştiğini fark etmedin mi? Bir an evvel bizi sepetlemek istedi."

"Düşündüğün gibi değil, Bryant." Kim yolun karşısına geçti ve dönerek evi inceledi. Oradaki yedi ev içinde önüne görünür bir şekilde alarm takılı olan tek ev buydu. Bir pasif kızılötesi ışık ve bir sensör doğruca bahçe kapısına yönlendirilmişti. Arka bahçenin de, üzerinde dikenli tellerle kaplı, iki metrelik çitlerle çevrelendiğini ve orada da benzer sensörler olduğunu görmüştü.

Hırsızlar, etrafta girilmesi en zor evi seçerek kendilerine macera aramazlardı. Ve Kim tesadüflere inanmazdı.

Bryant ofladı. "Benim fikrimi bilmiyorsun çünkü bana fırsat vermedin. Adam sinirliydi Guv."

Kim tepeyi tırmanırken başını olumsuzca salladı. Köpeğini arabaya doğru yürütmekte olan Daniel Bate'in yanından geçti.

"Hey, dedektif, fazla uzak duramıyorsunuz değil mi?"

Hiç istifini bozmadan "Hayır doktor, gerçekten de durabilirim," dedi.

Arabaya geldiklerinde Bryant "Guv ne **** oluyor?" diye sordu. "Normalde bir zorluğu böyle bırakıp gitmezsin. O herif iyice gerilmişti ve sen öylece bırakıp gittin."

"Evet aynen öyle yaptım."

"Bizi bir tek dışarı itmediği kaldı."

"Evet Bryant, aynen öyle." Dönüp arabanın tavanı üzerinden gözlerini Bryant'a dikti. "Çünkü on beş yaşındaki kızının bezini değiştirmesi gerekiyordu."

BÖLÜM 27

Bakımevinin her yerinde simetri hâkimdi. Antrenin her iki yanında birer cam bölme vardı. Kim'in sağında küçük, boş bir ofis vardı, solunda ise birkaç masa ile siyah bir tişört giyen bir kadının bulunduğu bir oda vardı. Bu kadın kapıcıydı.

Kim, aralarındaki cam panelin arkasından kadının "Yardımcı olabilir miyim?" diye sorduğunu tahmin ediyordu.

"Hastalarınızdan biriyle konuşabilir miyiz?"

Kadın omuz silkti, söyleneni anlamamıştı. Kim eliyle sürgülü kapıyı işaret etti fakat kadın başını olumsuzca salladı ve "yalnızca acil durumlar için" dedi.

Bir anlığına Kim bir çeşit bulaşıcı madde arındırma odasında kapana kısılı kaldıkları hissine kapıldı. İçerideki kapıları işaret etti.

Kadın başıyla onayladı ve pencerenin sağında yer alan açık bir defteri işaret etti. Sağ eliyle bir şeyler karalar gibi yaptı. Kim bunun kendilerini deftere kaydetmeleri yönünde bir talimat olduğunu düşündü. Bryant'a "İletişim konusunda ne kadar da mesafe kat etmişiz," diye mırıldandı.

Adlarını listeye yazıp kapının açılmasını beklediler.

İçeri girdiklerinde, Kim hemen iki ayrı topluluk olduğunu fark etti. Sol tarafta fazla fiziksel zorluk çekmeyen sakinler yer alıyordu. Bir ya da iki tanesi yürüme destekleriyle dolaşıyordu, diğerleri ise tekli koltuklarına yayılmış, sohbet ediyorlardı. Philip Schofield para yönetimiyle ilgili bir şey-

ler vızıldanıyordu. Bütün sakinler döndüler ve onlara baktılar: yeni yüzler gelmişti.

Sağ tarafta ise çok az ses vardı. Bir hemşire ilaçları dağıtmak üzere bir servis arabasıyla etrafta geziniyordu. O taraftan kimse onlara bakmadı.

Az önce camın diğer tarafında duran kadın odasından dışarı çıktı. Sol göğsünün hemen üzerine bir kart iliştirilmişti ve üzerinde "Cath" yazıyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Misafirlerinizden biri olan Mary Andrews ile görüşmek istiyorduk."

Cath elini boğazına götürdü. "Siz onun akrabaları mısınız?"

Bryant "Dedektifiz," diye cevapladı. Bryant konuşmaya devam etti ancak kadının tepkisi Kim'in midesinde bir sancı oluşturdu. Çok geç kalmışlardı.

"Üzgünüm, ancak Mary Andrews on gün önce öldü."

"Bu olayların herhangi birisi olmadan önce," diye düşündü Kim; veya belki de her şeyi başlatan şey buydu.

Bryant "Teşekkürler," dedi. "Adli tabip ile temas kuracağız."

Cath "Ne için?" diye sordu.

Bryant "Ölümüyle ilgili ipuçları için," diye açıkladı ancak Kim çoktan dönüp gitmişti. Kapıyı açmak üzere itti ancak kilitliydi.

"Mary Andrews'a uygulanan bir otopsi yok, ölümcül pankreas kanseriydi bu yüzden ölümü hiçbir şekilde sürpriz sayılmazdı. Ailesini böyle bir sürece dahil etmek için hiçbir neden yoktu ve bu yüzden bedeni Hickton'a gönderildi."

Kim sormaya gerek duymadı. Herkes Cradley Heath'teki cenaze yöneticilerini biliyordu. 1909'dan beri o bölgede vefat edenleri onlar gömüyordu.

"O gün Mary Andrews'u ziyaret eden kimse var mıydı?"

"Bu tesiste elli altı kişi kalıyor, hatırlayamazsam kusuruma bakmayın."

Kim kadının sesindeki saldırganlığı fark etti ancak göz ardı etti.

"Ziyaretçi defterine göz atsak sizin için sorun olur mu?"

Cath bir an düşündü ve ardından başıyla onayladı. Kapıları açan yeşil bir düğmeye bastı ve Kim antreye geri döndü. Bryant ayağıyla kapıyı açık tutarken Kim sayfaları sondan başa doğru çevirmeye başladı.

"Efendim, kapının kapanmasına izin vermelisiniz yoksa alarm çalmaya başlayacak."

Nazikçe azarlanmış olan Bryant antreye girdi.

Kim, Bryant'ın yüzündeki ifadeyi fark ederek "Neyin var senin? Yaşlı takımıyla ilgili sorunların mı var?" diye sordu.

"Hayır, sadece iç karartıcı."

Kim birkaç sayfayı daha çevirirken "Ne?" diye sordu.

"Son durağın burası olduğunu bilmek. Dışarıdaki uçsuz bucaksız dünyadayken her şey mümkün ancak bir kez böyle bir yere geldin mi buradan tek bir çıkış yolu olduğunu bilirsin."

"Hmm, çok hoş bir düşünce." İşaret parmağıyla sayfaya vururken "İşte burada," dedi. "Ayın onunda saat on iki on beşte. Adını tamamen okunamayacak şekilde karalamış olan bir ziyaretçi Mary Andrews'u görmeye gelmiş."

Bryant antrenin üst sağ köşesini işaret etti.

Kim dönüp cama vurdu. Cath kaşlarını çatıp ona baktı. Kim giriş kapısını işaret etti. Kapı otomatiğinin sesi duyuldu.

"Güvenlik kameralarınıza bakmamız gerek."

Cath sanki itiraz edecekmiş gibi göründü ama sadece yüksek sesle oflamakla yetindi. "Bu taraftan." Onları ofis kısmından geçirerek arka tarafta bir yere götürdü. "İşte burada," diyerek yanlarından ayrıldı.

Buraya bir oda demek güçtü. Küçük bir masa, eski bir televizyon ve video kontrol cihazı vardı. Kenarda eski bir VHS makinesi vızıldıyordu.

Bryant "Sanırım dijital bir makine beklemek çok fazla olurdu," diye homurdandı.

"Evet, emektar videokaset. Lütfen en azından etiketlenmiş olsunlar."

Bryant videokasetlerle dolu rafları incelerken Kim odadaki tek sandalyeye oturdu.

Bryant "O tarihe ait yalnızca iki kaset var. Bir tanesi gündüz, diğeri de gece için. Kasetler yalnızca on iki saatte bir değiştiriliyor," dedi.

"Öyleyse, zaman atlamalı çekimden mi bahsediyoruz?"

Bryant "Korkarım öyle," derken kaseti aldı. Gerçek zamanlı bir video kanıt olarak kabul edilebilirdi; çünkü her şeyi tamamen kaydediyordu. Zaman atlamalı kayıt ise birkaç saniyede bir görüntü kaydediyor ve videoda mekanik bir hareket oluşturuyordu; tıpkı çok sayıda ekran görüntüsünün bir araya getirilmesi gibiydi.

Kim kaseti videoya taktı. Ekran açıldı. Kaseti hızla tahmini olarak günün o saatine doğru ileri sardı. Ekrana baktı. "Sen de gördüğümü görüyor musun?" diye sordu.

"Kasetin zamanı geçmiş, bozulmuş. Kahretsin, buradan hiçbir şey çıkarılamaz."

Kim arkasına yaslandı. "Bu kasetler daha önce kaç kez kullanılmış?"

"Görünüşe göre yüzlerce kez mertebesinde."

Güvenlik kamera kasetleri, ekranda o anda sergilenmekte olan bozukluğu önlemek adına normalde on iki kez kullanıldıktan sonra atılırdı.

Kim antreye girip çıkan gölge siluetleri izlemeyi sürdürdü.

"Tanrım, bu bana bile benziyor."

Bryant ona ciddi bir bakış attı. "Sen misin Guv?"

Kim geriye yaslanıp kapıyı açtı. "Cath," diye bağırdı. "Bir dakikan var mı?"

Cath kapıda belirdi. "Gerçekten, dedektif, buna hiç..."

"Bu kaseti alıyoruz."

Cath omuz silkti. "Tamam."

"İmzalamamız gereken bir ibraname var mı?"

"Bir ne?"

Kim gözlerini devirdi. "Bryant."

Bryant not defterinden bir sayfa yırttı ve kaset numarasını, adlarını ve emniyet merkezinin ismini yazdı.

Cath neden olduğunu bilmese de kendisine verilen sayfayı aldı.

"Cath, bu düzeneğin neredeyse hiçbir işe yaramadığının gerçekten farkındasınız, değil mi?"

Kadın ona, o sanki bir aptalmış gibi bakıyordu. "Burası bir bakımevi dedektif, bir suç merkezi değil." Kadın zafer kazanmış gibi görünüyordu.

Bryant tırnaklarını kontrol etmeyi tercih ederken Kim bu sözleri başıyla onayladı.

"Haklısınız... Ancak daha iyi kasetler olmuş olsaydı, şu anda iki, belki de üç cinayetten sorumlu birilerini tespit edebilecek bir konumda olacaktık ve onların başkalarını da öldürme şansına sahip olamayacaklarını garantileyecektik." Kadının dehşete kapılmış yüzüne karşı keyifle gülümsedi. "Ancak zaman ayırdığınız ve yardımcı olduğunuz için teşekkürler." Kadının yanından hızla geçip binadan ayrıldı.

"Biliyor musun Guv, gülümsediğinde senden korkmak için daha çok sebep olduğunu her zaman biliyordum."

"O kaseti Stacey'e götür. Bize bir ipucu sunabilecek, mucize yaratan birilerini tanıyor olabilir."

"Tamam. Şimdi nereye Guv?"

Kim anahtarları onun elinden aldı. Gözlerini fal taşı gibi

açıp "En berbat kâbusuna doğru yol alacağız Bryant," dedi. "Bakımevinden çıkıp cenaze evine gidiyoruz."

Bryant ürperdi. "Pekâlâ. Ama eğer sen kullanacaksan, bunun son yolculuğum olmayacağından emin ol, tamam mı?"

BÖLÜM 28

"Cidden Guv, ambulans kovalamayı duymuştum ama bir cesedin peşinde hız yapmak nedir?"

Kim öndeki araçla aralarındaki mesafeyi biraz daha kapadı. "Cenazeciyi duydun. Yalnızca iki saat önce çıkmış. Eğer oraya vaktinde ulaşabilirsek töreni durdurabilir ve bir otopsi talep edebiliriz."

"Aile bundan çok hoşlanacak."

"Mızmızlanmayı kes."

"Olay yerinin hemen yanındaki ölü yakma tesisine gittiğimizin farkındasın değil mi? Sana da hiç yol kat etmiyormuşuz gibi geliyor mu?"

Önündeki trafik adasında kararsızlıkla duraksayan arabaya korna çalarken "Hem de nasıl, bilemezsin," dedi. Araba sağa döndü.

Kim, Garret Lane tepesini ve kanal köprüsünü geride bıraktı. Bryant koltuğunda sarsıldı. Kim trafik adasının dördüncü çıkışından dönüp doğruca ölü yakma tesisine girdi ve girişin önünde durdu.

"Kahretsin, ne bir araba ne de bir ölü yakını var," dedi.

"Belki erken geldik. Belki de cenaze merasimi hala evdedir."

Kim arabadan çıkarken hiçbir şey söylemedi ve binaya yöneldi. Genç bir kız duvarın üzerinde oturuyordu, başı öne eğikti.

Kim ilerlemeyi sürdürdü. Basılması gereken bir cenaze vardı. Binaya girdiğinde ürperdi. Koridorun her iki tarafında ahşap banklar bulunuyordu. Orta koridor perdelenmiş bir alana uzanıyordu. Kırmızı kadife perdeler iki yana çekilmişti. Sağ tarafta yükseltilmiş bir kürsü vardı. Arkadaki bir panoda üç ilahi numarası vardı.

Kim mekânın ruhsuzluğunu hissetti. Kiliseleri fazla önemsemezdi ancak en azından denge sağlıyorlardı. Orada düğünler vardı, vaftiz törenleri vardı; yani kayıpları dengeleyen bir başlangıcın kutlamaları vardı. Burası ise yalnızca ölüm için vardı.

Nereden geldiği belli olmayan bir ses "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Bryant ile Kim bakıştılar.

Bryant, "Yüce İsa," diye fısıldadı.

Kürsünün arkasından beliren biri "Pek sayılmaz," dedi.

Siyah rahip cübbesi adamı şişman göstermese de üzerinde çok iyi durmuyordu. Yüzü, vücut şeklinin işaret ettiğinden daha az yuvarlaktı. Gri beyaz saçları yanlarda gürdü ancak tepesinde üzerinde çok yürünmüş bir patika gibi, geniş bir kavis biçiminde seyrelmişti. Kim, onun kırklarının ortasıyla sonu arasında bir yerlerde olduğunu tahmin etti.

"Fakat Yüce Efendimizin yokluğunda size nasıl yardım edebilirim?"

Sesi alçaktı ve hatta yumuşak bir ritmi de vardı. Kim'in beş numaralı üvey annesi normal konuşmasıyla hiç benzeşmeyen bir telefon sesine sahipti. Kim rahibin dini hizmetlerde kullandığı özel bir ses tonu olup olmadığını merak etti.

Bryant "Mary Andrews'ın cenaze merasimini arıyoruz," dedi.

"Siz akrabası mısınız?"

Bryant polis kimliğini çıkardı.

"Bu durumda, çok geç kaldınız."

"Kahretsin. Sürecin durdurulmasının herhangi bir yolu yok mu?"

Rahip saatine baktı. "Bir saattir bin yüz derecelik bir fırının içinde. Korkarım geriye pek bir şey kalmamıştır."

Kim "Kahretsin... Afedersiniz Peder," dedi.

"Ben vaizim, peder değil tatlım, ama özrünü ileteceğim."

Bryant Kim'i kapıya doğru ittirirken rahibe "Yardımınız için teşekkürler," dedi.

Kim arabaya dönerken, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" diye söylendi. Yürürken, gözünün ucuyla genç kızın hâlâ duvarın üzerinde, tek başına oturmakta olduğunu gördü. Arabaya ulaştı ve arkasına baktı. Kız açık biçimde titriyordu ama bu onun sorunu değildi.

Araba kapısını açtı ve duraksadı. Gerçekten onun sorunu değildi. Kapıyı hızla kapatırken "Hemen döneceğim," dedi. Kıza doğru hızla ilerledi ve yanında durdu. "Hey, iyi misin?"

Genç kız şaşırmış görünüyordu. Başıyla onaylarken nazikçe gülümsemeye çalıştı. Ayaklarında siyah beyaz kurdeleleri olan düz, rugan ayakkabılar vardı. Kalın siyah tayt giyiyordu ve dizlerine dek inen bir eteği vardı. Hem modası geçmiş hem de büyük gelen kruvaze bir ceketin altında gri bir gömlek giymişti. Bu bir cenaze töreni için hazırlanmış kombindi ancak iki derecenin üzerine çıkmamış olan hava sıcaklığına karşı hiç koruma sağlamıyordu.

Kim omuz silkti ve geri döndü. Soruyu sormuştu. Kızın kederli olmaktan başka bir sıkıntısı yoktu. İçi rahat bir biçimde gidebilirdi. Onun kahrolası sorunu değildi.

Ama duvara otururdu ve kıza "Yakın biri mi?" diye sordu.

Kız tekrar başıyla onayladı. "Büyükannem."

Kim "Üzgünüm," dedi. "Ama burada oturmak sana bir fayda sağlamaz."

"Biliyorum ama daha çok annem gibiydi."

Kim nazikçe "Ama neden hâlâ buradasın?" diye sordu.

Kız ölü yakma tesisinin bacasına baktı. Yoğun duman bacadan yükseliyor ve havada dağılıyordu. "Onun yanından ayrılmak istemiyorum şey bitene... Onun yalnız olmasını istemiyorum."

Kızın sesi çatallaştı ve yanaklarından yaşlar süzüldü." Kim, kızın kimden bahsettiğini anlayınca yutkundu.

"Büyük annen Mary Andrews miydi?"

Kız başıyla onaylarken gözyaşları dindi. "Ben Paula... Ama bunu nasıl bildin?"

Kim acı çeken çocuğa daha fazla ayrıntı vermeye gerek duymadı.

"Ben bir dedektifim. Onun adı, şurada olup bitenlerle bağlantılı olarak gündemimize geldi."

"Ah, evet, eskiden Crestwood'ta çalışırdı. Yaklaşık yirmi yıl boyunca oranın hizmetlisiydi." Kız aniden gülümsedi. "Hafta sonları çalıştığında bazen beni de yanında götürürdü. Çarşafları değiştirmeye ya da bazı şeyleri yıkamaya yardım ederdim. Ne kadar yardımcı oluyordum emin değilim."

"Kızların yaramazlıklarına hiç hoşgörü göstermese de tüm kızlar onu seviyordu. Ona saygı duyuyor gibiydiler. Onunla alay etmiyorlardı ve birçoğu ona sarılıyordu."

"Bahse girerim diğer çalışanlar da onu sevmiştir."

Paula omuz silkti, ardından da gülümsedi. "Billy amca seviyordu." Başıyla tepenin dibini işaret etti. "Eskiden orada yaşardı."

Kim'in merakı uyandı. "Billy'i nasıl bilirdin?"

"Bazen büyükannem bir süreliğine onun kızına göz kulak olurdu, böylece o da alışverişe gidebilirdi." Kız gülümsedi ve bacaya baktı. "Yalnızca oturup Lucy'i izlemesi gerekiyordu ama büyükannem bununla yetinemezdi. O dönmeden önce yapacak birkaç iş bulurdu; bir şeyler ütüler ya da etrafı sü-

pürürdü. Ve ben de Lucy'le oynardım. O geri geldiğinde ise büyükannem yaptığı hiçbir şeyi söylemezdi. Teşekkür istemiyordu, yalnızca yardım etmek istiyordu."

Kim "Büyükannen çok özel bir hanımmış gibi görünüyor," dedi ve gerçekten de böyle düşünüyordu.

"Yangından sonra bir daha asla oraya gitmedik ve büyükannem taşındıklarını söyledi." Paula bir an düşündü. "Biliyor musun, o yangından sonra büyükannem için pek çok şey değişti. Asla yaşlı bir bunak olmamıştı, anlatabiliyor muyum, ama o yangından sonra içinde bir şeyler sönmüş gibiydi."

Kim, kendini Mary Andrews'ın William Payne'in taşındığı yalanını neden söylediğini merak ederken buldu. Usulca "Ona bunun nedenini hiç sordun mu?" diye sordu. Kızın büyükannesiyle ilgili konuşma ihtiyacından faydalanmakta olduğunu biliyordu. Kısa süre önce kaybettiği birinden bahsetmek, onları kişinin zihninde ve kalbinde canlı tutuyordu. Bağlantıyı, ilişkiyi koruyordu. Kim birbirlerine yardım ediyor olduklarını umdu.

Paula başıyla onayladı. "Bir kere sordum ve bana çok kızdı. Bunu iyi hatırlıyorum çünkü büyükannem bana hiç kızmazdı. Bir daha asla onlardan ve oradan bahsetmememi söyledi. Bu yüzden ben de bir daha sormadım."

Kim kızın vücudunun titrediğini fark etti. Tüm bedeni sarsılıyordu ve bacadan duman çıkmaya devam ediyordu.

"Biliyor musun, bir gün birisi bana bir şey dedi ve onu her zaman hatırladım." Kim o anı dün gibi hatırlıyordu. Dört numaralı üvey ebeveynlerinin cenazesindeydi ve on üç yaşındaydı.

Masum bebek yüz hevesle Kim'e doğru döndü; çaresizce bir teselli bekliyordu, tıpkı Kim'in bir zamanlar beklemiş olduğu gibi.

"Bedenin ihtiyaç kalmadığında çıkarılan bir ceketten başka bir şey olmadığını duymuştum. Büyükannen artık

orada değil Paula. Giydiği ceket ona acı veriyordu ama artık ondan kurtuldu."

Kim başını kaldırıp artık incelmiş olan dumana baktı, şimdi daha seyrekti. "Ve sanırım ceket artık gitti, sen de gitmelisin."

Kız ayağa kalktı. "Teşekkürler. Çok teşekkür ederim."

Kim başıyla onaylarken kız arkasını döndü. Söylenecek herhangi bir söz, acısını sadece anlık olarak azaltabilirdi. Özünde bencil bir davranış olan keder, geride kalanlar içindi. Kişinin kendi kaybını, ya da Kim'in bildiği gibi, bazı durumlarda pişmanlığını ne derece derinden hissettiğinin bir ölçüsüydü.

Paula tepeden aşağı hızla inerken Kim onu seyretti. Ona Lucy'nin hâlâ aynı evde yaşadığını söylemeyi düşünmüştü, ancak büyükannesinin çocuğa bu konuda yalan söylemiş olmasının bir nedeni vardı ve Kim buna saygı duymalıydı.

Telefonunun çalması onu düşüncelerinden sıyırıp bulunduğu zamana geri döndürdü. Arayan Dawson'dı.

"Guv neredesin?"

"O kadar yakındayım ki neredeyse tıraş kolonyanın kokusunu alabiliyorum."

Gün giderek Alacakaranlık Kuşağı'nın kötü bir bölümü haline gelmeye başlamıştı.

"Güzel Guv, çünkü bir an önce buraya gelmen gerekiyor."

Bryant'a doğru koşarken "Ne oldu?" diye sordu.

"Manyetizma makinesi kafayı yedi. Görünüşe göre bir ceset daha bulduk."

BÖLÜM 29

Kim yolu arabayla gelen Bryant'tan daha hızlı kat etti. Bir kamyonete kutu yüklemekte olan Doktor Bate ve Keats'in yanından geçti.

Doktor ona doğru döndü. "Biliyor musunuz dedektif, bu gidişle, hakkınızda uzaklaştırma kararı çıkartmayı düşünmek zorunda kalabilirim."

Kim durmadan "Peki 'defol git' sana uyar mı?" diye sordu.

Doktor Keats'e "Evet, haklıymışsın," dedi.

Keats'in hangi konuda haklı olduğu konusunda Kim'in hiçbir fikri yoktu ve tam o anda bu hiç de umurunda değildi. Ilk çadırın on iki metre kadar batısındaki kalabalık insan grubuna doğru yöneldi. Ekipmanların depolandığı çadırın arkasındaki konumları yüzünden, bu grubun hareketliliğini basın görmüyordu. Bu küçük lütuf için tanrıya şükretti.

"Neler oluyor?"

Cerys onu bir kenara çekti. "Gareth yalnızca emin olmak için arazinin kalan kısımlarını da kontrol ediyordu. Bu noktaya geldiğinde manyetometre ikinci bir gariplik tespit etti."

Kim elini saçlarının içinden geçirirken "Yüce İsa," dedi, "Bunun başka bir şey olma ihtimali var mı?"

Cerys omuz silkti. "Bu ihtimal her zaman var, ancak kazmaya başlayana dek bunu öğrenemeyeceğiz. Bu arada size göstermek istediğim başka bir şey var."

Kim Cerys'i malzeme çadırına kadar izledi. Katlanır masalar kurulmuştu ve üzerlerinde küçük saklama kapları vardı. Bazıları boştu ancak çoğunun içinde farklı miktarlarda toprak vardı.

"Daha ayrıntılı incelemem gereken bazı küçük metal parçalar bulduk ancak bunun ilginizi çekebileceğini düşündüm."

Cerys, içinde ince toprak ve küçük çikolata toplarını andıran bir şeyler bulunan kapların küçük olanlarından birine uzandı.

"Onlar ne?"

Cerys bir tanesini alıp Kim'in göz hizasına kaldırdı.

Üzerinde sarı noktalar olan kusursuz pembe bir toptu.

Kim başını kavanoza yaklaştırdı. "Bir boncuk mu?"

Cerys başıyla onayladı.

"Kaç tane?"

"Yedi tane, şimdiye kadar."

"Bilezik mi?"

Cerys omuz silkti ve gülümsedi. "Bu sizin işiniz dedektif. Elbette, bunların tamamen farklı bağlamlara ait olma olasılığı her zaman var."

"Farklı neylere?"

Cerys bir an gözlerini kapattı. "Size duvarla ilgili söylediklerimi hatırlıyor musunuz?"

Evet, Kim katmanlarda olan olaylarla ilgili bir şeyler hatırlıyordu. "Öyleyse boncukların cesetle tamamen ilgisiz olabileceğini mi söylüyorsun?"

"Belki."

"Fotoğrafları ne zaman görebilirim?"

"Bugün alınan her kare yarın sabah erkenden masanızda olur."

Kim başıyla onayladı ve çadırdan çıktı. Makinenin göstermiş olduğu alanın çevresine sarı boya püskürtülmüştü.

Cerys yanına gelip durduğunda ona döndü. "Neden hala kazıya başlayan hiç kimse yok?"

"Saat neredeyse üç. Yarım saat kadar gün ışığımız kaldı. Yeterli zaman yok."

"Şaka mı yapıyorsun? O kızı orada öylece bırakacak mısınız?"

Cerys Kim'e döndü, şaşırmıştı. "İlk olarak, onun bir köpek cesedi olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedi, Kim'in geçen gün vermiş olduğu örneği ona karşı kullanıyordu. "İkinci olarak, orada bir ceset daha varsa ona şimdiden bir enfeksiyet atamak..."

"Siz bilim insanları neden böylesiniz? Üniversitede özgür düşünmenin karekökü diye özel bir ders falan mı var?"

"Eğer işimizi bitiremeyeceğimizi bile bile toprağa şimdi müdahale edersek olay yerini doğa koşullarına maruz bırakmış oluruz. Önemli kanıtlar yok olabilir."

Kim başını salladı. "Hepiniz, aynısınız, tıpkı küçük droid klonlar gibi..."

"Hepimizin aynı olmadığını sana garanti ederim. Dün, sizin yönteminizle yaptık, ama bugün benim yöntemimi uygulayacağız."

Kim ona ters ters baktı.

Cerys kollarını kavuşturdu. "Sabırsızlığınızı anlıyorum dedektif. Aslında buna bizzat şahit oldum, ancak zorbalıkla hata yapmaya sürüklenmeyeceğim. Ayrıca, ekibimdekiler burada olabilmek için sabah dörtte evlerinden çıktılar. Bir ekibin dinlenmeye ihtiyacı vardır."

Cerys arkasını dönüp gidiyordu fakat döndü. "Size söz veriyorum, o kız bir gece daha orada güvencede duracak."

"Teşekkür ederim... Cerys."

"Rica ederim... Kim."

Kim Bryant'la Dawson'a doğru ilerleyerek onları kenara çekti. "Pekâlâ beyler, bugünlük burada işleri sonlandırıyor-

lar. Yarın yerin altında bir ceset daha bulursak olaylar birden alevlenecek. Fırsatınız varken eve gidip biraz dinlenin. Yarından itibaren durmak yok bu yüzden ailelerinizin düzenli mesai saatlerinin mazide kaldığını bildiğinden emin olun."

Dawson canlı bir şekilde "Sorun değil Guv," dedi. Gözlerinin feri sönmüştü ve biraz da kanlıydı ama Dawson dersini alıyordu.

"Pekâlâ Bryant ya sen?"

"Her zaman olduğu gibi Guv."

"Tamam, yedide brifing var. Biri Stacey'e haber versin."

Kim onların yanından uzaklaşırken içi içine sığmıyordu. Beklemek onun iyi becerdiği bir şey değildi.

BÖLÜM 30

Kim garaja girdiğinde neredeyse gece yarısıydı. Garajın ilerisindeki, ailelerin oturduğu sakin sokak, hoş bir sessizliğe bürünmüştü. iPod'unu açtı ve Chopin'in "Nocturnes" parçasını seçti. Solo piyano eserleri, bedeni uyku isteyene dek, sabahın erken saatleri boyunca onu rahatlatacaktı.

Olay yerinden ayrıldıktan sonra emniyet müdürlüğüne gitmişti, toprakta bir ceset daha olma ihtimali vardı ama başka bir şey yapamamıştı. Sonunda eve dönüp tüm evi baştan aşağı elektrik süpürgesiyle süpürmüştü. Mutfağı paspaslamıştı ve tezgâhı iyice parlayana dek silmek için yarım şişe temizlik sıvısını bitirmişti. İki kez çamaşır yıkamış; kurutmuş, ütülemiş ve gardıroba asmıştı.

Üzerindeki gergin enerji hala bedenini kavurmaya devam etmişti; bu onu banyodaki bozuk bir rafı onarmaya, salondaki mobilyaların yerlerini tekrar değiştirmeye ve merdivenlerin başındaki ardiyeyi yeniden düzenlemeye itmişti.

Evin en sevdiği bölümüne girerken, buranın muhtemelen sadece bir temizliğe ihtiyacı var diye düşündü.

Sol tarafında Ninja vardı, içeri geri geri park edilmişti ve bir sonraki maceraya hazırdı.

Bir anlığına kendisini motosikletin üzerine uzanmış olarak hayal etti; göğüsleri ve karnı depoya yaslanmış, kasıkları ise deri seleyi sıkıca kavramış bir hâlde motosikleti sağa sola, yatırarak dönüyordu; dizleri ise yolun birkaç santim üzerindeydi. Bu canavarı kontrol etmek için ellerinin ve ayakları-

nın koordinasyonunu sağlamak, tamamıyla odaklanmasını ve zihninden diğer her şeyi çıkarmasını gerektiriyordu.

Ninja'yı sürmek hırçın bir atı terbiye etmek gibiydi. Hükmetmekle, bir asiyi ehlileştirmekle ilgiliydi.

Bir keresinde Bryant ona kaderle tartışmayı seven birisi olduğunu söylemişti. Kaderin onun güzel olmasına hükmettiğini ancak onun güzelliğini arttırmak için hiçbir şey yapmayarak kadere karşı koymayı seçtiğini söylemişti. Kaderin onun yemek pişiremeyeceğine karar verdiğini, buna rağmen her hafta zor tarifler denediğini söyledi. Ancak kaderin onun erken yaşta ölmesine karar verdiğini ve buna karşı savaştığını da sadece Kim biliyordu. Ve savaşı kazanmıştı.

Zaman zaman kader onun peşinden gelip, altı yaşında olmuş olması gereken şeye dönüştürmeye çalışıyordu; yani bir istatistiğe. Bu yüzden ara sıra yine kaderin aklını çeliyor, tıpkı eskiden yaptığı gibi kendisini tekrar kovalaması için onu kışkırtıyordu.

Triumph Thunderbird'ü elden geçirmesi bir sevgi işiydi; onu korumaya, Kim'i sevmeye çalışmış olan iki kişiye karşı vefa gösterisiydi. Thunderbird ruhunu arındıran duygusal bir yolculuktu.

Evindeki bu odada, kasları iş gününün sıkıntılarından ve zorluklarından arınıyor ve kendini rahatlamış ve huzurlu hissediyordu. Burada her ipucunu değerlendiren analitik dedektif ya da en iyi sonuca ulaşmak için ekibini yönlendiren ve teşvik eden lider olmak zorunda değildi. Burada gerçekten sevdiği bir işi yapma becerisini kanıtlamak ya da acı verici şekilde sahip olmadığı sosyal becerileri gizlemeye çalışmakla uğraşmak zorunda değildi. Burada mutluydu.

Bacak bacak üstüne attı ve toplanması beş ay almış olan parçaları incelemeye koyuldu. 93 model Triumph'ın bu orijinal parçalarının hepsi bir araya gelip krank milinin göv-

desini oluşturacaktı. Şimdi tek yapması gereken bunu nasıl yapacağını çözmekti.

Klasik bir motosikleti yenilemenin genel zorluğu, süreç boyunca böyle küçük görevler içermesiydi. Krank mili gövdesi makinenin merkeziydi bu yüzden bir yapbozun içindeki bir yapbozu çözerken her zaman yaptığı gibi benzer türde parçaları bir araya toplardı.

Yirmi dakika sonra pullar, contalar yaylar, supaplar, tüpler ve pistonlar birbirlerinden tamamen ayrılmıştı. Zorlu görevinde onu yönlendirmeye yardımcı olacak şemayı önüne açtı.

Normalde bu işlem için kâğıda baktığında, yapacağı şeyler gözünde üç boyutlu bir hologram gibi canlanırdı. Zihni en mantıklı başlangıç noktasını tespit eder ve inşa etmeye oradan başlardı. Bu gece ise kâğıttaki talimatlar, sayılardan, oklardan ve şekillerden bir oluşan bir keşmekeş olarak kaldı.

On dakika kâğıda baktıktan sonra bile yazılar gözüne antik bir yazıtın yabancı metnine benziyordu.

Kahretsin, ne kadar savaşsa da bu davanın onun üzerinde huzur kaçırıcı bir etki bıraktığını biliyordu.

Bacak bacak üstüne atmayı bırakıp duvara yaslandı. Belki de rahatsızlığın nedeni Mikey'in mezarına o kadar yakın bir yerde zaman geçirmiş olmasıydı. Her hafta oraya yeni çiçekler götürüyor olsa da o anıları kilitleyip kaldırmıştı.

Tıpkı hareket sensörüne bağlı bir bombada olduğu gibi, bu paketi açmak için asla uygun bir zaman olmayacaktı. Gönderildiği her psikiyatr bu kutuyu açmayı denemiş ve başarısız olmuştu. İyileşmek için bu travma hakkında konuşması gerektiğine dair psikiyatrların telkinlerine karşın direnmişti. Çünkü hepsi yanılmıştı.

Mikey'nin ölümünün ardından birkaç yıl boyunca Kim çözülemeyen bir bulmaca gibi ruhsal hastalık uzmanları arasında oradan oraya gönderilmişti. Geçmişe baktığında, Black Country'de gerçekleşmiş en ağır ihmal vakasından

sağ kurtulan ikizi konuşturabilecek olan uzmana bir ödül sözü verilip verilmediğini sık sık merak ederdi.

Çocuğu tekrar kendine getirmenin karşılığını tam olarak verebilecek bir ödül olduğundan şüpheliydi.

Sessizlik ve hırçınlık onun en iyi iki arkadaşı olmuştu. Kim zor bir çocuğa dönüşmüştü ve bunu isteyerek yapmıştı. Üzerine titrenmesini, sevilmeyi ve anlaşılmayı istememişti. Üvey ebeveynlerle, üvey kardeşlerle ya da bakıcılarla bağ kurmak istememişti. Yalnız bırakılmak istemişti.

Ta ki dört numaralı üvey aileye kadar.

Onu evlat edindiklerinde Keith ve Erica Spencer orta yaşlarında bir çiftti. Kim onların ilk üvey evlatlarıydı ve sonradan göreceği üzere sonuncusu olmuştu.

İkisi de isteyerek çocuk yapmamayı seçmiş olan öğretmenlerdi. Bunun yerine tüm boş vakitlerini motosikletle dünyayı gezerek geçirmişlerdi. Arkadaşlarından birinin ölümünün ardından sürekli gezmeyi azaltmaları gerektiğine karar vermişlerdi ancak motosikletlere olan tutkuları geçmemişti.

On yaşında onların yanına yerleştirildiğinde Kim çivili zırhını kuşanmış, alışıldık uzun ve derin sohbetlere ve ölçülü anlayışa kendisini hazırlamıştı.

İlk üç ayını odasında reddetme becerisini keskinleştirip onların müdahale etmesini bekleyerek geçirdi. Beklediği müdahale gelmeyince Kim kendini aralıklarla alt kata inerken buldu; neredeyse kış uykusundan uyanmak için etrafın güvenli olup olmadığını kontrol eden bir hayvan gibiydi. Spencerlar'dan herhangi biri buna şaşırdıysa bile belli etmemişti.

Bu kısa seyahatlerinden birinde Keith'in garajda eski bir motosikleti onarmakta olduğunu görmesi biraz ilgisini çekmişti. İlk olarak olabilecek en uzak noktaya oturup izlemekle yetinmişti. İşinden başını kaldırmaksızın Keith ona ne yapmakta olduğunu açıklamıştı. Kim asla açıklamalara karşılık vermemişti ama adam anlatmaya devam etmişti.

Her geçen gün Kim adamın çalışma alanına biraz daha yaklaşmış ve sonunda onun hemen yanında, bacak bacak üstüne atmış oturuyor bir hale gelmişti. Eğer Keith garajdaysa, o da orada oluyordu.

Zamanla Kim makinenin işleyişi hakkında sorular sormaya başlamıştı; hepsinin nasıl bir araya geldiğini öğrenmeye hevesliydi. Keith öncelikle ona şemaları açıklamış, ardından da pratikte nasıl uygulanacağını göstermişti.

Erica sıklıkla onları garajdan sürükleyerek çıkarmak zorunda kalıyordu, mutfak raflarındaki sayısız yemek kitaplarındaki bir başka lezzeti denemiş olur ve bu yemeği onlara yedirirdi. Erica'nın klasik müzik koleksiyonundan bir parça onlara usulca eşlik ederken Kim sorular sormaya devam ediyor ve kadın da sevgiyle bakıyordu.

Keith Kim'e dönüp "Pekâlâ, epeydir benim çalışmamı izliyorsun, egzoz yuvasına şu somun ve pulu tutturabileceğini düşünüyor musun?" diye sorduğunda onlarla yaşamaya başlayalı on sekiz ay olmuştu.

Adam, Kim'in önünden çekilmiş ve içecek bir şeyler almak üzere mutfağa gitmişti. Kim, somunu çevirir çevirmez tutkusu doğmuştu.

İşe kendini kaptırmış bir halde garajın zeminine saçılmış olan parçaları teker teker seçerek motosikletin birkaç parçasını daha takmaya devam etmişti.

Hafif bir kıkırdama duyunca arkasını dönmüştü. İkisi birlikte garajın girişinde Kim'i izliyordu. Erica'nın gözleri dolmuştu.

Keith gelip Kim'in yanındaki yerine geçti. Kim'i kenara iterken "Evet, sanırım zekâ genlerini benden almışsın, tatlım" demişti.

Bu sözler boğazına yumruk gibi oturmuştu; çünkü kaderleri onlara biraz daha merhametli davranmış olsaydı Mikey ile birlikte ne kadar mutlu olacaklarını düşünmüştü,

ama maalesef öyle olmamıştı.

On üçüncü doğum gününe iki hafta kala üvey annesi odasına sıcak çikolata getirmiş ve komidinin üzerine bırakıp gitmişti. Odadan çıkarken Erica kapıda durmuştu. Arkasına dönmeden eliyle kapının kolunu tutmuştu.

"Kim, seni ne kadar sevdiğimizi biliyorsun, değil mi?"

Kim hiçbir şey söylememişti ama duygulanmıştı.

"Biyolojik çocuğumuz olsaydın seni bundan daha fazla sevemezdik ve seni asla değiştirmeye çalışmayacağız. Seni olduğun gibi seviyoruz, tamam mı?"

Bu sözler gözlerini doldurmuşken Kim başını salladı. Farkına varmadan, bu orta yaşlı çift onun kalbine dokunmuş ve hayatındaki istikrarın ilk temellerini atmıştı.

İki gün sonra ise Keith ve Erica zincirleme bir trafik kazasında ölmüştü.

Evlat edinme konusunda uzman bir avukatla randevularından dönüyor olduklarını ise daha sonra öğrenmişti.

Kazadan bir saat sonra Kim eşyalarını toplamış ve istenmeyen bir paket gibi sosyal hizmetler sistemine geri getirilmişti. Dönüşünde bir kutlama ya da bir şölen yoktu. Üç yıllık eksikliği hiç yaşanmamış gibiydi. Birkaç baş selamının ardından kendini en son boşalan yatakta bulmuştu.

Gözünden süzülüp yanağına ilerleyen bir damla yaşı sildi. Geçmişine yolculuk yapmasının kötü yönü buydu. Mutlu herhangi bir anısı trajediyle ve kayıpla sonlanıyordu. Tüm bunları o kadar sık düşünmemesinin nedeni de buydu.

Yükselen kahve kokusu mutfaktan kendini hatırlattı. Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve fincanını alarak tazelemeye gitti. Kahveyi fincana dökerken gözleri mutfak raflarını kaplayan geniş yemek kitabı koleksiyonu üzerinde gezindi.

Bir anda, yirmi bir yıl geç kalmış sözcükler dudaklarından dökülüverdi.

"Erica, ben de seni sevdim."

BÖLÜM 31

Nicola Adamson Southern Comfort viskisinden bir yudum aldı. Normalde çalışırken ağzına içki sürmezdi ancak bu gece kemiklerindeki sertleşmeden kurtulamıyordu. Eklemleri birbirine kaynaklanmıştı ve kaslarına çimento enjekte edilmişti.

Kulüpteki atmosfer elektrikli olmuştu. Bir İsviçreli bankacı grubu kulübe dalmıştı, üzerlerinden heyecan ve para taşıyordu. Müzik gümbürdüyordu ve kahkaha bulaşıcıydı. Diğer kızlar misafirlerle kaynaşmakla meşguldü, gülümsemeleri içten ve davetkârdı. Bütün işaretler, o gecenin herkes için keyifli geçeceğini gösteriyordu. İşini yaparken hiç uğraşmak zorunda kalmayacağı türden bir atmosfer vardı ama bu gece istisnalardan birisiydi.

Nicola kardeşiyle yaşadığı tartışmayı üzerinden atmaya çabaladığının farkındaydı. Tartışma o kadar küçük bir şeyden çıkmıştı ki ne olduğunu bile hatırlamıyordu ancak o kadar büyümüştü ki fiziksel kavgaya dönüşmesine ramak kalmıştı.

Beth, tahmin edileceği gibi suçluluk kartını oynamıştı; Nicola'nın sahip olup Beth'in sahip olmadıklarını sıralamıştı. Sonunda ise Beth öfke içinde daireyi terk etmiş ve Nicola iş için evden ayrıldığında henüz geri dönmemişti.

Beth yetişkin ve kendi işini tamamen görebilen biri olmasına karşın, Nicola hala onun büyük ablası olduğunu, onu koruması gerektiğini biliyordu. Aralarındaki husumete karşın endişeleniyordu ve buna engel olamıyordu.

"Hey Nic, iyi misin?"

Hafifçe yerinde sıçradı. "İyiyim Lou."

Kulübün sahibi Lou eski bir güreşçiydi ve her gece işe gelirken giydiği gömlek ve takım elbise bunu gizleyemiyordu.

Burası onun kendi mekânıydı ve her şeye sıfırdan başlamıştı. Çekici hanımların müşterileri eğlendirmek üzere dans edeceği lüks bir kulüp hayal etmişti. İlk günden beri üç ilkesini koruyor ve bunu müşterilere olduğu kadar çalışanlara da uyguluyordu: çıplaklık yok, dokunmak yok ve saygısızlık yok.

Çalışanları için dördüncü bir kural daha vardı: uyuşturucu yok. İlk üçünün uygulanıp uygulanmadığını bizzat kendisi denetliyordu, aylık uyuşturucu testleri ise dördün cünün icabına bakıyordu.

İlkeleri iş planını ve hedefini ortaya koyuyordu ve her zaman örnek teşkil eden biriydi. Nicola'nın bildiği kadarıyla hiçbir kız Lou'nun yanında asla rahatsız edilmemişti.

"Bu gece sende bir şeyler var, değil mi?"

Yalan söylemeyi aklından geçirdi ancak patronu onu fazlasıyla iyi tanıyordu.

"Sadece biraz dikkatim dağınık Lou."

"Barda çalışmak ister misin?"

Nicola başını önce hayır sonra evet anlamında salladı, ardından iç çekti. Açıkçası ne yapmak istediğini bilmiyordu.

Lou, barın arkasındaki kapıya yönelirken ona kendisini takip etmesini işaret etti. Kapıdan geçip koridorun daha huzurlu ortamına girdiğinde durdu.

San Diego'dan eski bir model olan Mary Ellen aralarından sürtünerek geçti. Lou, kız onları duyamayacak kadar uzaklaşıncaya dek bekledi.

"Bunun kardeşinle bir ilgisi var mı?"

Nicola ağzının açık kaldığını hissetti. "Beth'i nereden biliyorsun?"

Lou koridorun her iki yönünü de kontrol etti. "Bak, bir şey söylemeyecektim ama bugün erken vakitte buraya geldi."

Nicola ağzının kuruduğunu hissetti. "Buraya mı geldi?"

Lou başıyla onayladı. "Hayatında daha anlamlı bir şeyler yapabilmen için senin gitmene izin vermemi istedi."

Nicola "Oh Tanrım hayır" diye tepki verdi. Yüzünün kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. Hayatında hiç bu kadar küçük düşürüldüğünü hatırlamıyordu.

"Ona ne dedin?"

"Senin büyük bir kız olduğunu ve kendi kararlarını mükemmelce verebilen biri olduğunu söyledim."

"Teşekkürler Lou. Çok üzgünüm. Başka bir şey söyledi mi?"

"Evet, bana bazı nahoş hitaplarda bulundu ve senden faydalanmakla suçladı. Daha önce duymadığım şeyler değil." Gözlerini devirdi.

Nicola gülümsedi. "Peki sen ne dedin?"

"Ona bu yorumları için teşekkür ettim ve yardımcı olabileceğim başka bir konu olup olmadığını sordum."

Nicola kahkahayı bastı. Bu bir rahatlama boşalmasıydı ve içinde biriken gerginliği yok eden bir ilaç gibi gelmişti.

Keyfinin yerine gelmesine rağmen Beth'in aile içi meseleleri iş yerine taşımış olmasından dolayı utanmıştı.

"Bak Lou. Bu gece kafam başka yerde, bu yüzden en iyisi sanırım eve dönmem."

Adam anlayışla başını salladı. "Ne düşünüyorum biliyor musun; ikiniz arasından seninle çalıştığıma minnettarım çünkü kız kardeşin epey öfkeli bir hanım."

Nicola usulca "Biliyorum" dedi. Bir yandan ise aklından "ne kadar öfkeli olduğunu bilemezsin" diye geçiriyordu.

Koridorun sonundaki soyunma odasına doğru yürümeye başladı.

"Ah, bir de Nic..."

Nicola arkasını döndü.

"Kendine dikkat et. Sana gerçekten çok kızgın olduğuna dair bir izlenim edindim."

Nicola derin bir iç çekti ve az önce aklından geçen düşünceleri yineledi.

Ne kadar öfkeli olduğunu gerçekten bilemezsin.

BÖLÜM 32

Kim "Pekâlâ Kev, önce sen" dedi. Önceki günün olay mahallini ve iki suçu birbirine bağlayan kozalaklı ağacı ekibe zaten anlatmıştı.

Cerys sözünü tutmuştu ve fotoğraflar sabah altı buçuktan hemen sonra gelmişti. Arazinin kuş bakışı görüntüsü tahtaya bantlanmıştı.

Dawson ayağa kalktı ve ilk cesedin bulunduğu yerden haritanın kenarına dek uzanan bir çizgi çizdi. "Bu bir numaralı kurban. Cinsiyeti resmi olarak tespit edilmemiş olsa da kıyafetlerinden ve boncuklardan dolayı cesedin büyük olasılıkla bir kadın olduğunu ve yaklaşık olarak on yıldır orada olduğunu tahmin ediyoruz. Ceset olay yerinden kaldırılıp laboratuvara götürüldü; Keats ve Doktor Bate oradalar. Şimdiye kadar kesin olarak bildiğimiz şey başının kesilmiş olduğu."

Stacey "Dehşet verici" dedi.

Dawson konuşurken tahtaya bazı notlar almıştı.

Başlığın hâlâ "Birinci Kurban" olarak kalmış olması Kim'in sinirlerine dokunuyordu. O kemikler bir zamanlar bir insanı oluşturuyordu. Kaslar, deriler ve belki de bir doğum lekesi vardı. İfadelerle dolu bir yüz vardı. Yalnızca kemiklerden ibaret değildi. Kız kimliksiz olarak yeterince vakit geçirmişti ve hâlâ bir adının olmaması onu sinirlendiriyordu.

Kim sosyal hizmetlerin himayesindeki çocukların ne kadar görünmez olduklarını fark ettiği anı iyi hatırlıyordu.

Sekiz yaşındayken temiz bir yastık kılıfı almak üzere çamaşır odasına gitmişti. Gözüne panoya iliştirilmiş bir sayfa takılmıştı. İlk sayfada ve onun arkasındaki diğer sayfalarda yedi yatak odasının da şeması vardı. Her yatak çizilmiş ve numaralandırılmıştı; yatak bir, yatak iki, yatak üç; her birinin altında da işaret kutucuğu vardı. Neden Yatak 19 yerine kendi adının yazılmamış olduğunu düşünmüştü.

Yataklara kızların adlarını vermenin daha fazla uğraş gerektirdiğini hızla anlamıştı. Yatakta kalan kişi değişiyordu, ancak yatağın yeri değişmiyordu.

Ahşap bir taburenin üzerine çıkmış ve ütü masasının üzerine eğilip kâğıda, her yatağın yanına orada kalan kızın ismini yazmıştı.

İki gün sonra çamaşır odasına göz attığında yeni, temiz sayfalar görmüştü; yatak bir, yatak iki, yatak üç.

Yeri, kimliği ve güvende olduğu tek küçük alan da böyle kolayca silinip atılmıştı. Bu asla unutmadığı bir dersti.

Dikkatini tekrar, tahtada bir şeyleri işaret etmekte olan Dawson'a odakladı. "Burası ikinci bir kütlenin tespit edildiği yer; diğerinden yaklaşık on beş metre uzaklıkta."

Haritanın kenarına dek uzanan bir çizgi çekti, ancak bunu sadece bir yıldız işaretiyle işaretledi. Dawson'ın kızı tanımlamak için "kütle" sözcüğünü kullanmış olması Kim'in tüm bedeninin tepki vermesine sebep olmuştu ancak buna karşı koydu. Çünkü şu ana kadar bir ceset tanımlanmamıştı.

"Teşekkürler Kev. Bugün arkeoloji ekibi başka bir şey olup olmadığından emin olmak için araziyi kapsamlı olarak inceleyecek."

"Daha fazla ceset çıkacağını düşünüyor musun Guv?"

Kim omuz silkti. Gerçekten de bir fikri yoktu.

"Stace, o kasete bakabildin mi?"

Stacey gözlerini devirdi. "Evet, şu klasik *Ben Hur* filmini çekerken o kaset kullanılmış olabilir. Yüzlerce kez üzerine

kayıt yapılmış. Kaydı biraz iyileştirebilecek birini tanıyorum ancak o bizim onaylılar listemizde değil..."

"Sen yine de gönder. Kanıt olarak hiçbir işe yaramaz çünkü Mary Andrews'ın ölümünde bir kasıt olduğunu asla ispatlayamayız, ancak belki bize bir ipucu verebilir."

Stacey başıyla onaylayıp bir not aldı. "Teresa Wyatt hakkında yeni bir şey yok. Telefon kayıtlarını aldım fakat açıklanamayan gelen ya da giden bir arama yok. Adli tıp ise olay yerinde iki kez üzerinden geçilmiş birkaç ayak izi dışında hiçbir şey bulamadı."

Katil her türlü kimlik tespitini biraz daha zorlaştırmak amacıyla ilk ayak izlerinin üzerinden tekrar geçmek için zaman harcamış. Sanki itfaiyenin orada yarattığı zarar yetmiyormuş gibi bir de.

Kim "Hem akıllı hem de sabırsız" dedi.

Bryant "Neden sabırsız?" diye sordu.

"Teresa Wyatt'ın cesedinin bulunmasını kundaklama hızlandırmıştı ve bu sayede ölümünün üzerinden bir saat geçmeden cesedi bulunmuştu. Tom Curtis viski içmeye devam etmiş olsaydı büyük ihtimalle zaten ölecekti ama bu adamımız için yeterince iyi değildi."

Bryant "Kızgın olduğunu bilmemizi istiyor" diye mırıldandı.

"Söyleyeceği bir şey olduğu kesin."

Stacey klavyede bir şeyler yazarken "Pekâlâ, bu şeyi başka birine daha söylemeden önce onu durduralım" dedi. "Tamam, Kev'in çalışmasına ek olarak ben de Crestwood'tan Richard Croft'ın kesinlikle Bromsgrove'dan muhafazakâr parti milletvekili olduğunu söyleyebilirim."

Kim "Kahretsin" dedi. Bu Woody'nin çok hoşuna gidecekti.

"Ve hem onun hem de ikinci gece bekçisinin adresine ulaştım."

Yazıcı birden canlandı ve Bryant aletten çıkan sayfayı aldı.

"Aynı zamanda yerel bir doktordan kızların en güncel kayıtlarını da aldım, ama açıkçası en son orada kalmakta olanlar hakkında Facebook'ta daha fazla bilgi edindim."

"Böyle devam et Stace, ilk kurbanın kimliğini saptamamıza yardımcı olabilir. Onlardan birisi belki boncukları hatırlayabilir. Bugün biz orada çalışanlara odaklanacağız. Oranın eski sakinlerinin şu anda herhangi bir tehlike altında olduklarına dair hiçbir işaret yok."

"Bryant ve ben William Payne ile zaten görüştük. İleri derecede engelli bir kızı var. İşini seviyormuş ancak diğer çalışanlarla çok sık karşılaşmıyormuş. Çok yakın zamanda evine girilmeye çalışılmış ama adamın evindeki güvenlik önlemlerininin seviyesini dikkate alacak olursak bu hiç mantıklı gelmiyor. Kev, olay yerine döndüğünde ona uğrayıp fikrini al."

Dawson başıyla onayladı.

Kim ayağa kalktı. "Öyleyse hepimiz ne yapacağımızı biliyoruz, değil mi?"

Ceketini almak üzere Kâse'ye girdi.

"Haydi gel Bryant. Doktor Spock'ın bize söyleyecek bir şeyleri var mıymış, laboratuvara gidip görelim."

Bryant onun peşinden dışarı çıktı. "Acele etme Guv, saat daha yedi buçuk bile değil. Adama biraz şans tanı."

Merdivenlerin sonuna geldiğinde "Orada olacak" dedi.

Arabanın yolcu tarafının kapısını açarken derin bir nefes aldı.

Bugün nelerle karşılaşacaklarını kim bilebilirdi ki?

BÖLÜM 33

Kim otopsi odasına girdiğinde görüşünü ayarlamak için gözlerini üç kez kırpıştırdı. Her tarafı kaplayan parlak paslanmaz çelik, aynı anda patlayan bir düzine flaş gibiydi.

"Burası içimi ürpertiyor" dedi Bryant.

Kim Bryant'a döndü. "Ne ara böyle minik bir kıza dönüşüverdin?"

"Her zaman böyleydim Guv."

Patoloji odası yakın zamanda modernize edilmişti ve küçük bir hastane koğuşu gibi düzenlenmiş dört ayrı bölmeyi barındırıyordu.

Her bölmede bir lavabo, bir masa, duvar dolapları ve bir alet tepsisi bulunuyordu. Gereçlerin çoğu zararsız görünüyordu ve ameliyatlarda kullanılan makaslardan ve neşterlerden farksızlardı; ancak kafatası keskisi, kemik testeresi ve kaburga makasları gibi diğer aletler korku filmlerinden fırlamış gibiydi.

Hastanenin ana kısmındaki koğuşlardan farklı olarak bu bölmeleri çevreleyen perdeler yoktu. Bu müşteriler sahte bir utangaçlıkla hiç ilgilenmiyordu.

Çıkarılan kemikler bir iskelet oluşturulacak biçimde dizilmişti ve topraktaki hallerine kıyasla daha yalnız görünüyorlardı. Şimdi kemikler steril bir ortamda sergileniyor, inceleniyor ve analiz ediliyordu. Bu sanki bir başka işkenceymiş gibi göründü.

Masa uzundu, etrafını tamamen çevreleyen bir kenarlık vardı ve bu da masaya devasa bir hindi tepsisi görünümü

veriyordu. Kim'in içi, dayanılmaz bir şekilde kemiklerin üzerini örtme isteğiyle doldu.

Tavan aydınlatması omuz yüksekliğine indirilmişti, bu Kim'e dişçilerde kullanılan türden ışıkları hatırlattı.

Doktor Bate sağ uyluk kemiğini ölçtü ve sonucu bir not defterine kaydetti.

Kim "Biri işe koyulmuş bile" dedi.

"Dedikleri gibi erken kalkan yol alır. Bir yere gittiğimiz yok ama sen ne denildiğini anladın" diye cevapladı Doktor.

Kim elini göğsüne götürdü. "Doktor, az önce espri mi yapmaya çalıştınız? Yaptınız, değil mi?"

Doktorun beyaz önlüğünün önü açıktı; altında ise soluk bir kot pantolon ve yeşil-mavi çizgili bir uzun kollu tişört vardı.

"Dedektif, karşılaştığınız herkese karşı böyle alaycı mısınız?"

Kim iki saniyeliğine düşündü. "Öyle olmaya çalışıyorum kesinlikle."

Adam vücudunu tamamen Kim'e doğru çevirdi. "Hem bu kadar başarılı olup hem de bu kadar kaba, ukala ve rahatsız edici biri olmayı nasıl..."

"Hey biraz yavaşla doktor. Benim kötü yanlarım da var. Anlat ona Bryant."

"Evet şu yönleri..."

Kim "Pekâlâ bu sabah bize kurban hakkında ne söyleyebilirsiniz?" diyerek Bryant'ın sözünü kesti.

Doktor umutsuzca başını salladı ve önüne döndü. "Şey, başlangıç olarak, kemikler sıklıkla kurbanın ölümünden çok yaşamıyla ilgili şeyleri aydınlatır. Ne kadar yaşadıklarını, hastalıklarını, eski yaralanmaları, boylarını, vücut yapılarını ve de eğer varsa şekil bozukluklarını tahmin edebiliriz."

"Ölüm yaşı doğal olarak çürümeyi etkiler. Kişi ne kadar erken ölmüşse çürüme o kadar hızlı olur. Çocuklarda ke-

mikler daha küçüktür. Daha az mineral barındırırlar."

"Diğer taraftan obez bir kimsenin bedeni, mikro organizmaları ve kurtları besleyecek çok miktarda et barındırdığından daha hızlı çürüyecektir."

"Şahane, şimdi gerçekten işimize yarayacak söyleyebileceğin bir şeyler var mı?"

Doktor başını geriye atıp kahkahayı bastı.

"Size tek birşey söyleyeyim dedektif, tutarlısınız."

Kim hiçbir şey söylemedi ve adam basit, siyah çerçeveli gözlüklerini takarken sadece beklemekle yetindi.

"Sol ayakta iki çatlak metatarsal var. Bu, genellikle futbol oynamanın sebep olduğu bir incinmedir, ama eski bir incinme değilmiş. Kemiklerde bir kaynama oluşmamış."

Bryant "Bir şeyi tekmelemekten dolayı oluşmuş olabilir mi?" diye sordu.

"Olabilir, ancak normal biri sağ ayağıyla tekme atacaktır, tabi iki ayağını da eşit ölçüde kullanmak üzere yetiştirilmediği sürece."

Doktor masaya biraz eğilip kafatasına yakınlaştı.

"Size daha önce boyun omurundaki kırılmayı göstermiştim, bu yüzden kurbanın kafasının bir aşamada koparıldığını biliyoruz. Vahşice bir saldırıymış ve kemiği kıran bu darbe ilk darbe değilmiş."

Eline bir büyüteç aldı. "Eğer C1 ve C2'ye bakacak olursanız demek istediğimi göreceksiniz."

Kim doktorun yanında öne eğildi. C1 kemiğinde gözle görülür bir çıkıntı vardı.

"Görüyor musun?"

Kim başını salladı, doktorun ağzındaki nane kokusunu alıyordu.

Doktor büyüteci Kim'e uzatırken, "Al şunu tut" dedi.

Cesedi yavaş bir şekilde, boyun kemikleri yan duracak şekilde hafifçe çevirdi. "Şimdi C2'ye bak."

Kim büyüteci boyun kemiklerinin üstüne, kafatasına en yakın noktasına doğru çevirirken doktor da iskeleti sabit tutuyordu. Yine, belirgin bir çıkıntı vardı.

Kim midesinde nahoş bir his uyanmaya başlayınca geri adım attı. "Fakat dün bana gösterdiğiniz yaralanma boynun yan tarafında değildi."

Doktor başıyla onayladı ve yalnızca bir anlığına birbirlerini anlamış bir şekilde bakıştılar.

Bryant, daha yakından bakmak üzere masanın üzerine doğru eğilirken "Anlamıyorum" dedi.

Kim "Hayattaymış" diye mırıldandı. "Adam onun kafasını kesmeye çalıştığında debeleniyormuş."

Bryant başını sallarken "Pislik herif" diye söylendi.

"Ayaktaki incinme, kurbanı daha hareketsiz kılmak üzere ayağına basıldığı için oluşmuş olabilir mi?"

Bu kurbanın neden yerde debelendiğini ama kaçamadığını açıklayabilirdi.

"Bunların mantıksal sonucu öyleymiş gibi görünüyor."

"Bu senaryoya kendinizi çok fazla bağlamamaya dikkat edin doktor."

"Herhangi bir yumuşak doku olmaksızın bu savı doğrulayamam dedektif, ancak başka belirgin bir ölüm nedeni tespit edemediğimi söyleyebilirim."

"Ne kadardır oradaymış?"

"En az beş, en fazla on iki yıl kadar."

Kim gözlerini devirdi.

"Bakın, eğer size kesin bir tarih verebilecek olsam bunu yapardım ancak çürümeye etki eden pek çok unsur vardır: ısı, toprağın biçimi, yaş, hastalık, enfeksiyon. Ben de sizin gibi bütün kurbanları, bir fotoğraf, sağlık geçmişi, bir pasaport ve yakın zamanda kesilmiş faturalarıyla bulmak isterdim ancak elimizdekiler bundan ibaret."

Kim adamın bu çıkışması karşısında istifini bozmadı. "Peki, elimizde tam olarak ne var doktor?"

"Bilgilerime dayanarak vardığım kanaat, bunun on beş yaşını aşmamış ve yetişkin olmayan birinin cesedi olduğu yönünde."

"'Bilgilerime dayanarak vardığım kanaat' mi? Bu tahminde bulunmanın bilimsel jargonu mu?"

Doktor başını salladı. "Hayır, bu mahkemede ifade verirken dile getirebileceğim bir sonuç. Tahminim ise bu bedenin bir kız çocuğuna ait olduğu yönünde."

Kim afallamıştı. "Ama dün dediğine göre..."

"Bilimsel bir temel yok."

"Bu boncuklar yüzünden mi?"

Doktor başını olumsuzca salladı. "Cerys bunu geçen gece getirdi."

İçinde bir parça kumaş olan bir plastik torbayı gösterdi. Kim torbaya biraz daha yaklaştı. Kumaşta bir desen vardı.

"Bu bir çorap parçası. Yün diğer kumaşlara kıyasla çok daha yavaş çürür."

"Ama hala anlamıyorum..."

"Mikroskop altında bakınca pembe bir kelebekten geriye kalanları seçebiliyorum."

Kim arkasını dönüp laboratuvarı terk ederken "Bu benim için yeterli" dedi.

BÖLÜM 34

Onu ilk gördüğüm andan beri o kızdan hoşlanmamıştım. Onda acınacak bir şey vardı. Ve çirkindi de.

Üzerindeki her şey bir beden küçüktü. Ayak parmakları, ayakkabılarının ucunu delmişti. Kot eteği olması gerekenden biraz fazla kısaydı. Gövdesi bile ondan sarkan kollara oranla fazlasıyla küçük kalıyordu.

Bana sorun çıkarmasını beklediğim son kızdı. O kadar önemsizdi ki adını bile zar zor hatırlıyorum.

İlk değildi ve son da değildi, fakat onun acınacak haline son vermenin gerçekten tatmin edici bir yanı vardı. Kimsenin hiçbir zaman sevmeyeceği ve kimse tarafından da sevilmemiş bir kızdı.

Hollytree'de on beş yaşındaki bir anneden dünyaya gelmişti ve kader ona karşı hiç nazik davranmamıştı. Annesi beş yıl sonra ikinci bir çocuk doğurduktan sonra onları bırakıp kaçmıştı.

Altı yıl sonra ise Crestwood'a babası tarafından atıldığında ailesi tarafından reddedilmiş oldu. Babası yanında bir çöp torbası dolusu ona ait birikmiş eşya da getirmişti. Hafta sonu ziyaretlerinin olmayacağını ya da kızın geri dönme ihtimalinin bulunmadığını böylelikle açıklığa kavuşturmuştu.

Babası onu verirken kız danışmada öylece dikiliyordu; olup bitene aklı erecek yaştaydı.

Adam hiç sarılmadan, dokunmadan ya da vedalaşmadan uzaklaşıp gitti, ancak son anda dönüp ona baktı. Çok sert bir bakıştı.

Kız bir anlığına da olsa, pişmanlık umdu mu, anlayabileceği bir açıklama, bir gerekçe bekledi mi? Babasının, yalan da olsa, döneceğine dair söz vermesini umdu mu?

Adam geri gelip kızı kenara çekti.

"Bak evlat, sana verebileceğim tek tavsiye okuyup bir yere gelmeye çalışman çünkü asla kendine bir erkek bulamazsın."

Ve ardından çıkıp gitmişti.

Kız bir gölge gibi akranlarının peşinden ayrılmıyordu, aralarına karışmaya hevesliydi, sevgiye ya da sevgiyi uzaktan andıran herhangi bir şeye delicesine bir açlık duyuyordu.

Sevgiye dair sınırlı bilgisi, diğer kızlardan gördüğü ilgiye karşılık acınası bir şükran ve sonsuz bir bağlılık hissetmesine neden oluyordu. Bunun sonucu olarak da iki arkadaşına hediye olarak yiyecekler, harçlık, istedikleri her şeyi veriyordu. Onların arkasında bir köpek yavrusu gibi dolaşıyordu ve onlar da buna izin veriyorlardı.

Bu dünyaya gelmiş en önemsiz kızın şimdi biraz önem kazanmış olması eğlenceli bir şey. Herkes yanıtlar için ona bakıyor ve ona bu hediyeyi vermiş olmaktan dolayı mutluyum.

Bir gece bana "Tracy ile ilgili bir sır biliyorum" dedi.

Ben de "Ben de bir tane biliyorum" dedim.

Diğerleri uyuyunca benimle buluşmasını söyledim. Bunun bizim sırrımız olduğunu ve ona bir sürprizim olduğunu söyledim: Göldeki tavşanlar. Bu teknik asla şaşmadı.

Gece bir buçukta arka kapının açılmasını izledim. Uzun sırık gibi bedenine arkadan vuran ışıkta silueti bir çizgi film karakterini andırıyordu.

Parmak uçları üzerinde bana doğru geldi. Kendi kendime gülümsedim.

Bu kız kolay lokmaydı. İlgiye açlığı mide bulandıracak derecedeydi.

"Sana söyleyeceğim bir şey var" diye fısıldadı.

Onun oyununa katılarak, hevesle "Devam et" dedim.

"Tracy'nin kaçtığını sanmıyorum."

Şaşırmış numarası yaparak "Gerçekten mi?" diye sordum. Bu yeni bir haber değildi. Kız kendisinden yeterince hızlı uzaklaşamayan herkese Tracy'nin kaçmadığını düşündüğünü söylüyordu.

Aptal ve şaşkın yüzünde istekli bir ifade vardı.

"O öyle biri değil, ayrıca iPod'unu bırakmış. Yatağının altında buldum."

Bu onun söylemesini bekleyeceğim bir şey değildi ama kahretsin. Bunu nasıl gözden kaçırmıştım? Aptal inek onu kulağından hiç çıkarmazdı. Çalıntı olduğu şüphe götürmeyen cihaz sahip olduğu en kıymetli şey olmuştu.

"Onu ne yaptın?" diye sordum.

"Dolabımda, böylece kimse aşıramaz."

"Bundan başka birisine bahsettin mi?"

Başını olumsuzca salladı. "Kimsenin umurunda değil. O sanki hiç var olmamış gibi."

Tabii ki öyleydi ve bu tam da benim istediğim şeydi.

Ama şimdi o kahrolası iPod çıkmıştı.

Kıza kocaman gülümsedim. "Sen çok akıllı bir kızsın."

Etrafımızı kuşatan karanlık, kızın yanaklarına gelen kırmızılığı gizlemiyordu.

Memnun etmeye, işe yaramaya, önemli olmaya hevesli bir hâlde gülümsedi.

"Ayrıca, başka bir şey daha var. Kaçmış olamaz çünkü o..."

Parmağımı dudaklarına bastırıp "Şşş" dedim. Ona, suç ortağıma, arkadaşıma doğru eğildim. "Haklısın. Tracy kaçmadı ve onun nerede olduğunu biliyorum." Elimi uzattım. "Gidip onu görmek ister misin?"

Elimi tuttu ve başıyla onayladı.

Onu çimlerin üzerinden öteye, binadan en uzak noktada olan ve ağaçların çevrelediği karanlık köşeye götürdüm. Sağımda yürüyordu.

Ayağı çukura denk geldi ve sırt üstü oraya düştü. Düşerken elini bıraktım.

Bir anlık şaşkınlık yüzüne hâkim oldu, ardından ben çukura girerken kendini savunmak için elini kaldırdı.

Elimle kenarda küreğimi aradım ancak düşüşü küreği uzağa itmişti.

Bu gecikme ona ayağa kalmak için zaman tanıdı, ancak onu yere yatırmalıydım. Kafasını bir avuç saçını tutarak geri çektim. Yüzüyle benimki arasında yalnızca birkaç santim vardı.

Zorlukla ve hızla soluk alıp veriyordu. Küreği havaya kaldırdım ve ayağının üzerine fırlattım. Yere yığılıp ayağını tutmadan önce yalnızca bir kez çığlık attı. Acı gözlerinin geriye kaymasına ve bir anlığına bilincini kaybetmesine neden olmuştu. Diğer ayağından çorabı çekip ağzına iyice tıkadım.

Mezarında boylamasına uzanır hâle gelinceye dek bedenini çektim. Yanında doğrulup küreği indirdim. Boynunun yanına çarptı. Acı onu tekrar hayata döndürdü. Çığlık atmaya çalıştı ancak sesi çorabı aşamadı.

Gözleri etrafta hızla geziniyordu, korkuyla doluydu. Çukurda debelenirken, küreği daha da yükseğe kaldırıp aşağıya mızrak gibi indirdim. Bu daha çok işe yaramıştı. Küreğin eti parçalarken çıkardığı ses kulaklarımda yankılandı.

Kız savaşçıydı. Tekrar kıpırdandı. Karnına sağlam bir tekme attım. Kan kusmaya başladı. Tekrar tekme atıp onu sırt üstü çevirdim.

İyice odaklandım. Nişan alma meselesiydi. Küreği bir kez daha kaldırdım ve gırtlağına doğru savurdum. Gözlerinin ışığı söndü ancak ayakları titriyordu.

Bana ağaç kesmeyi hatırlattı. Ağaç kesilmişti; tek bir vuruş onu tamamen devirecekti.

Küreği yukarıdan indirdim. Kemiğe çarpan metalin sesi yankılandı.

Sonra titreme durdu. Aniden derin bir sessizlik olmuştu.

Önce sağ, sonra da sol ayağımı küreğin üzerine koydum; onu tıpkı bir pogo çubuğu gibi kullandım. Kızın altındaki yumuşak toprağa girdiğini hissedene dek küreği salladım.

Üzerini toprakla örterken gözlerini asla benden ayırmadı. Ölünce, neredeyse güzelleşmişti.

Seyyar panayırın yol açtığı toprak hasarından dolayı fark edilemeyecek olan mezardan çıktım.

Kız her zaman yardım etmeye, işe yaramaya, bir amaç edinmeye hevesli olmuştu. Şimdi bunu elde etmişti.

Çimi ayağımla ezip düzelttim, ardından geriye doğruldum.

Sonra sırrımı sakladığı için ona teşekkür ettim.

Sonunda iyi bir şey yapmıştı.

BÖLÜM 35

Kim arabanın ön yolcu koltuğuna otururken Bryant "Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Doktor ve arkeolog hakkında?"

"Kulağa kötü bir fıkranın başlangıcı gibi geliyor."

"Haydi ama! Ne demek istediğimi anladın. Sence onlar..."

"Senin neyin var?" diye çıkıştı. "Daha yarım saat önce küçük bir kız gibi davranıyordun, şimdi ise dedikoducu yaşlı nineler gibisin."

"Hey, 'yaşlı' demen incitti Guv."

"Kısıtlı beyin gücünü çalışma arkadaşlarımızın cinsel hayatlarına değil vakaya harcamanı tercih ederim."

Bryant omuz silkti ve arabayı Bromsgrove yönüne sürdü. Bir sonraki durakları, ana cadde üzerindeki ofisinde bulunan Richard Croft'ı ziyaret etmekti.

Lye'a doğru giderlerken Kim pencereden dışarıyı izliyor ve zihninden, yerde kıvranan, kırık ayağını tutan ve gelmekte olan ölümden kaçmaya çalışan on beş yaşında bir kız çocuğu görüntüsünü atmaya çalışıyordu. İlk iki vuruşun, öldürücü darbeden önce, etini, kıkırdağını ve kaslarını yarmış olması ihtimali midesini bulandırıyordu.

Çocuğun bedenini sarmış olan korkuyu hayal etmeye çalışarak gözlerini kapadı.

Bromsgrove'ın kenar mahallelerine ve eskiden Barnsley Hall Akıl Hastanesini barındıran yere varıncaya dek Kim bu düşüncelerde kaybolmuştu.

Akıl hastanesi 1907'de 1200 kişiye hizmet verecek bir donanımla açılmıştı ve yetmişlerin büyük bir kısmı boyunca Kim'in annesini de barındırmıştı. Annesi yirmi üç yaşında oradan salıverilmişti.

Kapanıp doksanların sonunda yıkılmasından sonra yerine inşa edilen konutları görünce, evet bu iyi olmuş, diye düşündü.

Gösterişli su kulesi 2000 yılında yıkıldığında yöreye bir hüzün çökmüştü. Gotik yapı, kumtaşından ve kırmızı tuğladan yapılmıştı, ayrıca terakota bir giydirme yapının üzerini süslüyordu. Kim ise onun yıkılışını izlerken mutlu olmuştu. Kardeşinin ölümünde büyük bir etkisi olan bir tesisin son kalıntısıydı.

Bryant evcil hayvan marketinin arkasındaki küçük otoparka yanaştı ve kendine çeki düzen vermeye odaklandı.

İki mağaza arasındaki kestirme yoldan geçtiler ve Gregg'in fırınından, günün ilk ekmeğinin kokusunu aldılar.

Bryant sızlandı.

Kim "Aklından bile geçirme" dedi. Binaları şöyle bir süzdü. Bir kart dükkânı ile bir giyim mağazası arasındaki kırmızı bir kapıyı işaret ederek "Aradığımız yer burası" dedi.

İsim levhasının hemen altında bir diyafon vardı. Kim düğmeye bastı. Karşıdan bir kadın sesi duyuldu.

"Bay Croft ile görüşmek istiyoruz."

"Üzgünüm ancak şu anda müsait değil. Randevunuz..."

"Bir cinayet soruşturması yapıyoruz, şimdi lütfen kapıyı açın."

Kim elektronik bir alet üzerinden polis işlerini yürütmeye hazır değildi.

Hafif bir bip sesi duyuldu ve Kim kapıyı itti. Karşısında üst kata uzanan dar bir merdiven vardı.

Üst kata çıktığında, her iki tarafta da birer kapı buldu. Solundaki kapı ahşaptandı sağında ise dört cam paneli olan bir kapı bulunuyordu.

Sağdaki kapıyı ittirerek açtı.

İçeride, saçını arkadan, şakaklarını buruşturacak kadar sıkı bir biçimde bağlamış, Kim'in yirmili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin ettiği bir kadının olduğu penceresiz bir oda bulunuyordu.

Bryant polis rozetini gösterdi ve kendisi ile Kim'i tanıttı.

İçerisi küçük olmasına karşın derli toplu ve kullanışlı görünüyordu. Bir duvarı dosya dolapları kaplamıştı. Karşısındaki duvarda ise bir randevu planlayıcı ve birkaç sertifika asılıydı. Bilgisayarın hoparlöründen Radyo 2'nin sesi geliyordu.

"Bay Croft ile görüşebilir miyiz?"

"Hayır korkarım ki görüşemezsiniz."

Kim kızın arkasındaki kapıya doğru baktı.

Kız "Orada değil. Ev ziyareti için dışarıda" dedi.

Kim bu durumdan rahatsız olarak "Yoksa pratisyen hekim falan mı bu adam?" diye sordu.

Bu asistanların neyi vardı, neden orta yaşlı adamları koruma ihtiyacı hissediyorlardı? Bunun için üniversitede verilen özel bir ders falan mı vardı?

"Belediye Meclisi Üyesi Bay Croft evden çıkamayacak durumdaki seçmenleri ziyaret etmek için birçok saatini ayırır."

Kim'in aklına "zoraki dinleyiciler" sözcükleri geldi, ayrıca adamın ziyaret ettiği seçmenlerden oy sözü alıncaya dek gitmediği de gözünde canlandı.

"Bir cinayet soruşturması yürütmeye çalışıyoruz bu yüzden..."

"Uygun bir randevu ayarlayabileceğime eminim" diyerek A4 boyutlarında bir ajandaya uzandı.

"Peki ya onu arayıp burada olduğumuzu söylemeye ne dersin? Biz bekleriz."

Kadın boynundaki inci kolyeyle oynadı. "Ev ziyaretindeyken rahatsız edilemez, eğer bir not..."

"Hayır, kahrolası bir not..."

Bryant, Kim'i kibarca iterek "Sayın Meclis Üyesinin meşgul biri olduğunu anlıyoruz" dedi. Sesi sakin ve sıcaktı, anlayışla doluydu. "Ancak yürütmemiz gereken bir cinayet soruşturması var. Bugün için uygun bir vakti olmadığından emin misiniz?"

Croft'ın asistanı önündeki ajandada bugüne ait sayfayı açtı ancak başını olumsuzca salladı. Bryant kadının gözlerinin ajandada gezinişini izledi.

"Açıkçası Perşembe sabahına kadar sizi bir yerlere sığ..."

Kim "Şaka mı yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Size ne uygunsa bize de uygundur" diye araya girdi Bryant. "Saat dokuz on beş dedektif."

Bryant başıyla onayladı ve gülümsedi. "Yardımınız için teşekkürler." Arkasını döndü ve Kim'i dışarı çıkardı. Çıktıklarında Kim öfke soluyarak ona bakıyordu.

"Perşembe sabahı mı Bryant?"

Bryant olumsuzca başını salladı. "Elbette hayır. Ajandasında bugün tüm öğleden sonra boyunca evden çalışacağı yazıyordu ve onun ev adresini biliyoruz."

Kim "Pekâlâ" dedi, tatmin olmuştu.

"Biliyor musun Guv, kabadayılık yaparak insanlardan istediğini her zaman alamazsın."

Kim buna katılmıyordu, şimdiye dek işe yaramıştı.

"Hiç *Dost Kazanma ve İnsanları Etkileme Sanatı* diye bir kitap duydun mu?"

"Peki ya sen *Guguk Kuşu* isimli filmi izledin mi? Çünkü o kız Ratched Hemşire'ye dönüşmekte olan bir kızdı."

Bryant kahkahayı bastı. "Sadece bir işi yapmanın pek çok yolu olduğunu söylemeye çalışıyorum."

Kim bir kafenin önünde durup "İşte bu yüzden yanımda seni getiriyorum" dedi. Kafenin kapısını itip açarken "Bana duble latte" dedi.

Bryant gözlerini devirdi, Kim ise pencere kenarına geçip oturdu.

Bryant'ın uyarısına karşın asla davranışını diğer insanlara uyum sağlayacak biçimde değiştirme becerisine sahip olmamıştı. Çocukken bile Kim hiçbir gruba girmeyi becerememişti. Hislerini saklama becerisi yoktu ve içinden gelen tepkiler o daha bunları bastırmaya fırsat bulamadan yüzünden okunuyordu.

Bryant masaya iki kahve fincanını bırakırken "Biliyor musun, bazen tek umursadığın kahve oluyor" diye homurdandı. "Burada bir Çin lokantasından bile fazla seçenek var. Galiba bu bir Americano."

Kim başını salladı. Bazen Bryant, seksenlerin sonundan gönderilen bir zaman kapsülünden çıkmış gibiydi.

"Pekala, neden orada Hemşire Ratched'a huysuzluk yaptın?"

"Bir yere varamıyoruz Bryant."

"Evet, soğan halkalarının etrafında oyalanıyoruz."

"Ne?"

"Bir vaka benim için üç çeşitlik yemek gibidir. İlk kısım aperatife benzer. Doğruca üzerine atılırsın çünkü açsındır. Tanıklar vardır, bir olay yeri vardır bu yüzden bilgiye yumulursun. Ardından ana yemek gelir ve diyelim ki bu bir karışık ızgara. Önemli olanları ayırt etmen gerekir. Çok fazla yenecek şey vardır, yani çok fazla bilgi. Bu yüzden ete odaklanıp garnitürleri bir kenara mı bırakmalı, yoksa tatlıya yer kalsın diye bir etin birazından mı vazgeçmeli?"

"Burada pek çok kimse pudingin yemeğin en iyi kısmı olduğunda hemfikir olacaktır çünkü o geldiğinde yemek tamamlanır ve açlık tatmin edilmiş olur."

"Bu şimdiye dek duyduğum en saçmasa..."

"Ah, ama şu anda nerede olduğumuza bir bak. Aperatifleri zaten yedik ve şimdi iki seçeneğimiz var. Tatlıya ulaş-

mak için hangi yolu seçmemiz gerektiğine karar vermeye çalışıyoruz."

Kim kahvesinden bir yudum aldı. Bryant benzetme yapmaya bayılırdı ve Kim ara sıra onu bu konuda serbest bırakıyordu.

"Şimdi, eğer içinden geçenler hakkında konuşmak için ara verirsen ana yemek sıklıkla daha anlamlı olur."

Kim gülümsedi. Gerçekten de fazlasıyla uzun süredir birlikte çalışıyorlardı.

"Öyleyse haydi beni etkile, içinden ne geçiyor?"

"İlk baştaki teorimiz neydi?"

"Teresa Wyatt'ın kişisel bir kinden ötürü öldürüldüğünü düşünüyorduk."

"Peki ya sonra?"

"Tom Curtis'in ölümünden sonra bunun Crestwood ile ilgili biri olduğundan şüphelendik."

"Mary Andrews'ın ölümü?"

"Fikrimizi gerçekten pek değiştirmedi."

"Arazide bir cesedin bulunması?"

"Birinin, on yıl önce işlenmiş olan suçlara dâhil olan kişileri ortadan kaldırmaya çalıştığını düşünmemize yol açtı."

"Öyleyse, özetleyecek olursak teorimize göre küçük kızı öldürmüş olan kişi, bu suçtan yakalanmamak için çalışanları öldürüyor, değil mi?"

Bryant vurgulayarak "Elbette" dedi.

İşte tam bu noktada Kim'in içgüdüleri bir uyumsuzluk hissediyordu. "Sanırım, gerçekler teoriye uymazsa, gerçekleri değiştirin diyen Einstein'dı."

"Ne?"

"Gömülmüş kurbanı öldüren kişi veya kişiler, hesaplı ve sistemliydiler. Yakalanmadan en azından bir kişiyi öldürüp cesedini ortadan kaldırabilmişlerdi. Arkada hiçbir ipucu bırakmadılar ve fark edilmeden yaşamaya devam edeceklerdi,

tabi Profesör Milton'ın kararlılığı olmasaydı."

"Tom Curtis'e doğru ileri saralım. Orada iş alkolle bitirilmişti ancak bu yeterli değildi. Bu adamın ölmeyi hak ettiğine dair açık seçik bir mesaj vardı."

Bryant yutkundu. "İçgüdülerin sana tahmin ettiğim şeyi mi söylüyor Guv?"

"Neymiş o?"

"Birden fazla sayıda katilin peşinde olduğumuzu?"

Kim lattesinden bir yudum aldı. "Düşündüğüm şey Bryant, daha büyük bir tabağa ihtiyacımızın olacağı."

BÖLÜM 36

Kim "Onun bahsettiği yerin burası olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Evet, burası. Bull and Bladder. Delph Run'da açılan ikinci bar olmakla ünlü."

Delph Run, Delph Yolu boyunca yayılmış altı bardan oluşuyordu. Bu barlar Quarry Bank'taki Corn Exchange ile başlıyor ve Amblecote'taki Bell ile son buluyordu. Erkekler ve son zamanlarda kadınlar için bu rotayı baştan sona kat ederken genç bedenlerinin kaldırabileceği kadar alkol almak ergenliğe geçiş töreni haline gelmişti.

Üç kilometrelik bir alanda, on sekiz yaşını aşmış ve kendisine saygısı olan hiç kimse Delph Run'u fethetmediğini kabul etmezdi.

Bryant, Arthur Connop'un evinin kapısını çaldığında, adamın umursamaz karısından kocasının nerede bulunabileceğinin bilgisini almıştı.

Bull and Bladder, içi maun ağacıyla kaplı; dışı ise hardal rengi olan üç pencereli bir binaydı.

Kim "On bir otuzda mı?" diye sordu. Burası ona, çıkarken ayakkabılarınızı sileceğiniz bir yer gibi görünüyordu.

Dış kapı, küçük karanlık, sağlı sollu seçenekler sunan bir koridora açılıyordu. Hemen solda rahat bir oturma alanı yer alıyordu. Aynı duvarın ilerisinde tuvalet kapıları bulunuyordu. Kapılar, dışarıdaki pencerelerle aynı renk ahşaptan yapılmıştı ve bu küçük mekânı klostrofobik kılıyordu.

Bira kokusu, Kim'in bulunduğu pek çok olay yerinden daha beter kokuyordu.

Bryant bara açılan sağdaki kapıyı açtı. Bu oda koridordan çok fazla aydınlık değildi.

Sabit bir bar tezgâhı duvar boyunca uzanıyordu. Kaplaması lekeli ve kirliydi. Çevresinde birkaç taburenin olduğu banketin önünde ahşap masalar yer alıyordu.

Barın sağ köşesinde bir gazete ve yarım bardak bira vardı.

Bryant bara yaklaştı ve pek de temiz görünmeyen bir havluyla bardakları kurulamakta olan, ellilerinin başlarında bir kadınla konuştu.

"Arthur Connop?" diye sordu.

Kadın başıyla kapıyı işaret etti. "Tuvalete yeni girdi."

Tam o anda kapı açıldı ve boyu ancak bir buçuk metre olan bir adam kemerini düzeltmeye çalışarak içeri girdi. İkisinin arasından geçerken "Peynirli ekmek Maureen" dedi.

Maureen eğilip, üzeri çizik dolu bir plastik kapağı kaldırdı, bir paketi inceledi ve ardından masanın üzerine koydu.

"İki sterlin."

"Ve de bir bardak acı bira" dedi, Kim ile Bryant'a bakarken. "Aynasızlar kendi içkilerini kendileri söyleyebilirler."

Maureen birayı doldurdu ve barın üzerine koydu. Arthur elindeki bozuklukları saydı ve parayı kirli bira altlığının üzerine koydu.

Bryant "Bize bir şey verme, teşekkürler" dedi ve Kim bundan gerçekten de memnun oldu.

Arthur banket ile masa arasından geçip oturdu.

Kim ile Bryant masanın diğer tarafındaki taburelere otururlarken adam "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bizi bekliyor muydunuz Bay Connop?"

Adam sabırsızca gözlerini devirdi. "Bu merete başladığımdan beri. Eskiden çalıştığım yeri eşeliyormuşsunuz. Eski

iş arkadaşlarım eşek cennetini boyluyor, bu yüzden benim peşime düşmeniz çok sürmezdi."

Görünüşe göre barda sunulan tek yiyecek olan peynirli ekmeğin paketini açtı. Soğanın keskin kokusu derhal Kim'e ulaştı. Masaya küçük bir parça rendelenmiş peynir düştü. Arthur işaret parmağını yalayıp masaya değdirerek peyniri aldı ve ardından yedi.

Kim, o ellerin az önceki tuvalet ziyaretinden sonra yı kanmadığını düşünüyordu ve bir anda bastıran mide bulan tısını bastırmaya çalıştı.

Bryant masanın altından diziyle Kim'in bacağını dürttü. Açık bir şekilde bu seferki konuşmayı o halletmek istiyordu ve Kim bundan fazlasıyla memnundu.

"Bay Connop, şu anda geçmişle ilgili bazı bilgiler edin meye çalışıyoruz. Sizce bize yardımcı olabilir misiniz?"

"Eğer istiyorsanız. Sadece çabuk olun ve beni rahat bıra kın."

Kim ona telefonundaki fotoğrafları göstermeyi istedi an cak tam zamanında Woody'nin ona verdiği değerli tavsiyeyi hatırladı. Eğer güzellikle halledemiyorsan, işi Bryant'a bırak.

Connop'un teni, çatlamış belirgin kılcal damarlarla örü lüydü ve bir ömür boyu içki içmenin verdiği solgunluğu taşıyordu. Gözlerinin beyazları artık beyaz değil sarıydı. Sa kalları beyazlamıştı ve birkaç günlüktü. Alnındaki kırışık lıklar, yüzünü buruşturmadığı zamanlarda kaybolmuyordu ve bunların derinliğine bakarak Kim bu adamın öfkeli doğ duğunu tahmin etti.

Peynirli ekmeği iki eliyle tutup ağzına götürdü ve gürül tülü biçimde çiğnedi.

Bariz biçimde aynı anda birden fazla işi yapabilen biri siydi, ekmeği yerken "Devam edin, soracağınızı sorun sonra da defolup gidin" dedi.

Adamın ağzı yiyeceği ıslatarak onu ezilmiş peynirden

ve ekmekten oluşan bir bulamaca çevirirken Kim başka bir yöne bakmayı tercih etti.

"Bize Teresa Wyatt hakkında ne söyleyebilirsiniz?"

Peynirli ekmekten geriye kalanları yutmak için birasından bir yudum aldı.

Burnunu buruşturdu. "Biraz havalı ve kendini beğenmişti ama çalışkandı. Benim gibilerle asla konuşmazdı. Yapılacaklar panoya asılırdı, ben de sadece işime bakardım."

"Onun orada kalan kızlarla ilişkisi nasıldı?"

"Onlara gerçekten 'pek hayran değildi.' Günlük olarak pek işlere dâhil olmazdı. Açıkçası orası kızlar yerine çiftlik hayvanlarıyla dolmuş olsaydı da onun için pek bir şey fark edeceğini düşünmüyordum. Duyduğuma göre biraz öfkelıymiş ama onun dışında size söyleyebileceğim bir şey yok."

"Peki ya Richard Croft."

Bir yudum daha ısırırken "Pislik serseri" dedi.

"Biraz açabilir misiniz?"

"Hayır açamam. Eğer hâlâ hayattaysa onunla görüştüğünüzde ne demek istediğimi anlayacaksınız."

"Kızlarla pek fazla ilgilenir miydi?"

"Şaka yapıyorsunuz değil mi? Kızlarla konuşmak için bile odasından çıkmazdı. Kızlar da onu rahat bırakacak kadar tanıyorlardı. Görevi bütçe ve onun gibi şeylerdi. Ölçme biçme ve performans gösterileri veya diğer başka ıvır zıvırlardan bolca konuşuyordu."

Kim adamın ölçme değerlendirme ve performans göstergeleri demek istediğini tahmin etti; bu ifadelerin ikisi de bu tamirat adamı için pek bir şey ifade etmemiş olmalıydı.

Arthur burnuna dokundu. "Her zaman fazla süslüydü."

"Yani iyi giyimli miydi demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki giydiklerinin hepsi iyiydi. Takımlar, gömlekler, ayakkabılar, kravatlar. Bunları bir devlet memuru maaşıyla alamazsınız."

Kim "Ondan hoşlanmamanın nedeni bu muydu?" diye sordu.

Arthur homurdandı. "Ondan bir milyon sebepten dolayı hoşlanmıyordum ama bu onlardan biri değildi." Yüzü tiksintiyle buruştu. "Kaypak, alçak ib***. Üstünlük taslayan ve ketum ve..."

Bryant "Ne konuda?" diye sordu.

Arthur omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama birinin masasında neden iki bilgisayarı olur, beni aşan bir şey. Ben ne zaman içeri girsem küçük olanını kapatırdı. Bilmiyorum niye. Sanki anlayabilecekmişim gibi."

"Tom Curtis'i tanıyor muydunuz?"

Arthur peynirli ekmekten geriye kalan son parçayı da ağzına atarken başıyla onayladı. "Fena biri değildi. Genç ve iyi görünümlüydü. Kızlarla diğer herkesten çok o ilgilenirdi. Kahvaltıyı kaçırdıklarında onlara sandviç falan hazırlardı; öyle şeyler işte. Bunun için mutluluk maskesi takmıştı."

Kim "Ne için maske takmıştı?" diye sordu.

"Crestwood'ta olduğu için mutluymuş gibi davranıyordu tabi ki. Çünkü bu zor. Herkesin orada olmasının kendince nedenleri vardı. İnsanlar için ulaşmak istedikleri yere doğru iyi bir atlama taşıydı. Mary dışında. O melek gibi biriydi."

Kim bir anlığına durup en iyi ihtimalle sıcaklık, rehberlik ve ilgi göstermemiş, en kötü ihtimalle de çok daha kötü şeyler yapmış olan bu insanlara yönelik suçlamaları düşündü.

Bryant "William Payne'i tanıyor muydun?" diye sordu.

Arthur kahkahayı bastı. "Ah, Altın Taşa*** mı diyorsun?" diye sordu ve ardından da kendine güldü. Bu pek hoş bir ses değildi.

Kim dönüp önündeki bu adamı iyice süzdü. Alkolün etkisi adamı gevşetiyordu. Birasından geriye kalan son yudumu da içerken odaklanmakta zorlanıyordu.

Kim kalkıp bara gitti. Maureen'e "Kaç tane içti?" diye sordu.

"Bir duble viski ve dördüncü birasında."

"Her zaman böyle mi?"

Maureen ortaya tuzlu fıstık tabağı hazırlarken başıyla onayladı. Kim başına bir Kalaşnikof dayanmış olsa bile bu fıstıklardan bir tane yemezdi.

Maureen döndü ve boş fındık paketini çöpe attı. "O birayı bitirdiğinde bir tane daha isteyecek, ben de onu reddedeceğim. Bana hakaret edecek, ardından eve gidip uyuyacak, akşam ise tekrar geri gelecek."

"Her gün aynı rutin mi?"

Maureen başıyla onayladı.

"Yüce İsa!"

"Onun için fazla üzülme dedektif. Eğer birine acımak istiyorsan, karısına acı."

"Arthur onu tanıdığımdan beri mağdur, zavallı, yaşlı bir adam. Tonton bir dede değil ve ister ayık ister sarhoş olsun çekilmez biri."

Kim kadının açık sözlülüğüne gülümsedi. Masaya geri döndüğünde adam son biranın yarısını çoktan içmişti.

"Evet, lanet Billy şöyle bir insan, Billy böyle bir insan. Herkes kahrolası Billy için birşeyler yapıyordu. Çünkü spastik bir kızı vardı.'"

Kim dilinin ucuna kadar gelen öfkeyi hissetti. Bryant başıyla ona hayır dedi ve Kim yumruğunu gevşetti. Adamı yere sermek hiçbir işe yaramazdı. Adam asla değişmeyecekti.

"Evet, hep beraber Billy'yle ilgilenelim. Haydi ona kolay işler verelim ve bütün pis işleri Arthur'a bırakalım. Bırakalım Billy istediği saatlerde çalışsın, geri kalanını Arthur halletsin. Hepimizin kendince sorunları var, onu bir yere vermiş olsaydı asla böyle..."

Kim öne eğildi. Adamın gözlerinin içinde geriye kalan tek açıklığı görecek kadar yakındı.

Bryant "Devam edin sözünüze Bay Connop" dedi.

Başını olumsuzca salladı ve gözlerini devirdi ancak sonunda eli bardağı buldu. Ağzına götürüp içindekini bitirdi.

Bardağı havada tuttu. "Bir tane daha Maureen?" diye bağırdı.

"Yeterince içtin Arthur."

Bardağı masaya çalarken "Kahrolası basit kadın" diye söylendi.

Ayağa kalktı ve sendeledi.

"Arthur ne diyordun az önce?"

"Hiçbir şey. Basın gidin ve beni rahat bırakın. Çok geç kaldınız."

Kim adamın peşinden binayı terk etti ve onu kolundan yakaladı. Bu hırçın yaşlı adama daha fazla tahammülü kalmamıştı.

Yakınlarda bir araba motoru çalışmaya başladığı için yüksek sesle konuştu.

"Dinle, geçen iki haftada üç eski çalışanın öldüğünü biliyorsun. En azından ikisi cinayete kurban gitti ve eğer bildiğini anlatmazsan muhtemelen bir sonraki sen olacaksın."

Bedeninde dolaşan alkole ters düşen bir bakış attı.

"Gelsinler kahrolası. En azından rahatlarım."

Adam kolunu Kim'in elinden kurtardı ve tökezleyerek uzaklaştı. Önce park etmiş bir arabaya ardından da bir duvara tilt topu gibi çarptı.

"Faydası yok Guv. Bu hâldeyken bize hiçbir şey anlatmaz. Belki ileride, uyuyup üzerindekini attıktan sonra tekrar uğramalıyız."

Kim başıyla onayladı ve döndü. Tam köşenin diğer tarafına park ettikleri arabaya doğru ilerlediler.

Kim arabanın kapısını açmak için uzanmışken insanın içini kaldıran bir küt sesi, ardından da tiz bir çığlık duyuldu.

Bryant "Bu da neydi?" diye bağırdı.

Bryant'ın aksine Kim'in bu soruyu sormaya ihtiyacı yoktu ve dönüp bara doğru koşmaya başladı.

İçgüdüleri ona, olanları şimdiden söylüyordu.

BÖLÜM 37

Kim, saniyeler içinde yere serilmiş Arthur Connop'ın başındaydı. "Açılın" diye bağırdı.

Üç kişi kenara çekildi ve Bryant onlarla yerde yatan beden arasına girdi.

Dikkatini kurbana vermeden önce Kim başıyla yolun diğer tarafında duran, elindeki cep telefonunu kendilerine doğru çevirmiş olan bir genci işaret etti.

Bryant hızla koşarak yolun karşısına geçti ve onun koruması olmayınca kalabalık tekrar Kim'in etrafında toplanmaya başladı.

Durumun ne kadar kötü olduğunu değerlendirirken "Millet, geri çekilin hemen" diye bağırdı Kim.

Connop'ın sol bacağı doğal olmayan bir açıyla kaldırım kenarındaki olukta sallanıyordu. Kim eğildi ve iki parmağını adamın boynuna koydu. Şüphelenmekte olduğu şeyin doğru olduğunu anladı. Adam ölmüştü.

Bebek arabalı bir kadın o anda ambulans çağırıyordu.

Bryant geri döndü ve ona yukarıdan baktı. "Guv, şey yapmamı ister misin..."

"Ayrıntıları öğren" dedi. Kendisinin yapmaya hazır olmadığı herhangi bir şeyi ekibinin yapmasını bekleyemezdi. Üstelik bunun eğitimini almıştı. Kahretsin.

Bryant görgü tanıklarına dönüp onları olay yerinden uzak tutmaya çalışırken Kim yere diz çöktü.

Adamı dikkatle sırtüstü çevirdi. Yüzünde yoldaki çakılların izi vardı. Gözleri boş bir şekilde gökyüzüne bakıyordu.

Görgü tanıklarından birinin güçlükle soluğunu duydu fakat izleyicilerin duyarlılıklarıyla ilgilenecek vakti yoktu. Daha sonraları kâbuslarına girecek olan şeylere bakmak insanın doğasında vardı, ancak önceliği Arthur Connop'tı.

Çenesinin altından iki parmağıyla iterek yavaşça adamın başını geriye yasladı.

Adam hırkasının fermuarını kapatmamıştı; Kim gömleğini yırtıp açtı. Sağ elini adamın göğsünün ortasına, sol elini ise diğer elinin üzerine koyup parmaklarını birbirine kenetledi. Yaklaşık altı santimetre içeriye doğru kuvvetle bastırdı. Otuza kadar saydı ve durdu.

Arthur'un başını geçti ve sol eliyle adamın burnunu sıkarak tıkadı. Dudaklarını adamın ağzına dayadı ve kesintisiz üfledi.

Adamın göğsünün suni teneffüsün sonucu olarak yükselişini izledi. İşlemi tekrarladı ve yeniden kalp masajı yapmaya döndü.

Kalp masajı ile suni teneffüsün, öncelikli olarak kan dolaşımının ve solunumun yeniden başlamasını sağlayacak önlemler alınıncaya kadar beyin işlevlerini korumak için uygulandığını biliyordu. Sahibinin yok etmek için yıllarını harcadığı bir beyni yaşatmaya çalışıyor oluşundaki ironiyi görebiliyordu.

Polis sirenlerinin tiz sesi hemen arkasında bir yerlerde durdu. Birinci öncelikleri delilleri korumak için yolu kapatmak olacaktı. Diğer polisler de görgü tanıklarını sorgulama işini üstlenecekti.

Etrafındaki ve tepesindeki hareketliliğin bilincindeydi ancak dikkatini ellerinin arasındaki cansız bedenden ayırmadı.

Bir ses curcunası etrafını kuşatmıştı fakat içlerinden biri dikkatini çekti.

"Guv, ben devralayım mı?"

Kim yukarı bakmadan başını olumsuzca salladı. Kalp masajı yapmayı bıraktı; adamın göğsünün kendiliğinden hareket etmeye başladığını gördüğünden emindi.

Dikkatle baktı. Göğüs tekrar yükseldi. Adamın gözlerine yeniden ışık geliyordu ve dudaklarından boğuk bir inilti döküldü.

Kim geriye çekilip yola oturdu; kolları yorgunluktan tutmuyordu.

Arthur Connop doğruca ona baktı. Bütün bedenindeki acı sinirlerinden beynine doğru ilerlerken, adamın gözlerinde bir anlık tanıma ve anlayış parıltısı belirdi. Tekrar inledi ve yüzünü buruşturdu.

Kim bir elini adamın göğsüne koydu. "Kıpırdama, ambulans kısa süre içinde burada olacak."

Kim uzaklardan başka bir siren sesi duyarken adamın yuvarlanan gözleri ona çevrildi.

Adam zorlukla soluyarak "Bitti" dedi.

Kim başını eğdi. "Ne bitti Arthur?"

Yutkundu ardından başını iki yana salladı. Sarf ettiği çaba yeniden inlemesine neden oldu.

Kim sağlık görevlilerinin yaklaşan ayak seslerini duydu.

"Ne dedin?"

"Bitir" diyebildi.

Adamın gözlerinin içine baktı ve içlerindeki ışığın yeniden sönmekte olduğunu gördü.

Sızlayan kolları içgüdüsel olarak adamın göğsüne gitti ancak birinin kendisini kenara ittiğini hissetti.

İki yeşil üniforma görüşünü kapatmıştı. Erkek olanı Arthur'un nabzını yokladı ancak başını olumsuzca salladı. Adam çantasından ekipmanlarını çıkarırken kadın kalp masajı yapmaya başladı.

Bryant Kim'in koluna girdi ve onu oradan uzaklaştırdı.

"O emin ellerde Guv."

Arkasını dönüp baktığında erkek sağlık görevlisi Arthur Cannop'ın göğsüne defibrilatör pedlerini yerleştiriyordu.

Kim başını salladı. "Hayır, gitti."

"Ne dedi?"

"Benden bitirmemi istedi."

Kim duvara yaslandı; yorgunluk adrenalinin yerini alıyordu. "Crestwood'ta kahrolası her ne yaşandıysa, bu insanların hayatlarının geri kalanını cehenneme çevirmiş."

Bryant başıyla onayladı. "Görgü tanıkları hızla uzaklaşan beyaz bir araba görmüş. Kimse çarpışmayı gerçekten görmemiş ancak biri arabanın Audi olduğuna yemin ederken diğeri BMW olduğunu söylüyor. İlgisiz bir kaza olabilir Guv."

Döndü ve Bryant'a baktı. "Bryant evine giden yüz metrelik yolu her gün olaysız şekilde ağır aksak kat ediyordu."

"Yani gerçek bir kazayla çarpıp kaçma olayı olduğunu düşünmüyorsun."

"Hayır Bryant, katilimizin burada beklediğini ve o alçak herifin küstahça bunu gözümüzün önünde yaptığını düşünüyorum."

Bryant kibarca Kim'in koluna dokundu. "Haydi gel, üstünü başını temizleyelim sonra da..."

Kim kolunu onun elinden kurtardı. "Saat kaç?"

"On ikiyi biraz geçiyor."

"Meclis üyemize dostane bir ziyaret yapma vakti."

"Ama Guv, birkaç saat..."

Arabaya doğru giderken "...daha beklersek çok geç olabilir" dedi. "William Payne dışında geriye bir tek meclis üyemiz kaldı."

BÖLÜM 38

Kim "Şu naneli şekerlerden var mı Bryant?" diye sordu. Yüzünü, boynunu ve ellerini üç ıslak mendil ile silmişti ama psikolojik ya da değil üzerine sinmiş olan bira ve soğan kokusu gitmiyordu.

Bryant sürücü kapısının cebine uzanıp ona açılmamış bir paket verdi. Kim paketi alıp açtı ve bir tanesini ağzına attı.

Mentol aroması ciğerlerine kadar alev alev yanarak indi.

Sağ gözünün sulanması geçtikten sonra "Yüce İsa, bunları taşımak için ruhsat falan gerekiyor mu?" diye sordu.

"Alternatifi düşün Guv."

Kim şekerin kokusunu iyice içine çekti ve Bromsgrove şehir merkezine yaklaşırlarken pencereden dışarıyı izledi. 1948'e kadar hizmet vermiş olan eski huzur evini geçince Bryant sağa döndü.

Burası Stourbridge'ten yalnızca on altı kilometre uzakta olmasına karşın sanki farklı bir dünyaya giriyorlarmış gibiydi.

Bölge ilk kez dokuzuncu yüzyılın başlarında, Bremesgraf adıyla kayıtlara geçmişti ve tarım ile çivi üretimi üzerine gelişmişti. Oldukça tutucu olan varlıklı kırsal nüfusu ağırlıklı olarak beyaz Britanyalılardan oluşuyordu ve etnik azınlıklar nüfusun yüzde dördüydü.

Littleheath Lane'e dönerlerken Kim "Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu. Lickey End'in bu tarafındaki evlerin fi-

yatları yedi haneli rakamlardan başlıyordu. Yüksek çitler ve uzun garaj yolları evleri gözlerden gizliyordu. "Banka kuşağı" olarak bilinen bu bölge, M5 ve M40 otoyollarına kolayca çıkabilen ve plazalarda çalışan profesyonelleri barındırıyordu. Bir belediye meclisi üyesinin normalde yaşayacağı bir yer değildi.

Araba, süslü bir demir kapısı olan, duvarlarla çevrili bir bahçenin önüne gelince durdu.

Bryant arabanın camını indirdi ve diyafonun düğmesine bastı. Cızırtılı bir ses cevap verdi, Kim bunun kadın mı yoksa erkek mi olduğundan emin olamadı.

Bryant "Batı Midlands Polisi" dedi.

Yanıt gelmedi ancak alçak bir sürtünme sesiyle elektrikli kapı sol tarafa, yani duvarın arkasına doğru açılmaya başladı.

Kapı, geçebileceği kadar açılır açılmaz Bryant arabayı içeri sürdü.

Çakılla kaplı yol onları kırmızı tuğlalarla örülmüş bir avluya ve iki katlı bir çiftlik evine götürdü.

Yapı L biçimindeydi ve Kim arkada, kendi evini öğle yemeği niyetine yiyebilecek kadar büyük, ayrı bir garaj görüyordu. Araçlar için ayrılan bu geniş binaya rağmen yapının sağ tarafındaki çakılla kaplı araziye iki araç park etmişti.

Açık bir veranda yapıyı çevreliyordu ve defne ağacı dikili çiçeklikler eşit aralıklarla dizilmişti.

Kim "Tüm bunlardan kolayca vazgeçmek istemezdin, değil mi?" diye sordu.

Bryant arabayı kapının önüne park etti. "O bir görgü tanığı Guv, şüpheli değil."

Kim arabadan çıkarken "Elbette" dedi. "Ve onu sorguya çekerken bunu mutlaka hatırlayacağım."

Onlar daha ulaşmadan kapı açıldı. Karşılarında Kim'in Richard Croft olduğunu tahmin ettiği bir adam duruyordu.

Krem rengi, keten bir pantolon ve lacivert bir tişört giyiyordu. Kırlaşmakta olan saçları ıslaktı ve omuzlarında bir havlu vardı.

"Bağışlayın, havuzdan yeni çıktım."

Elbette. Kim'in de zaten her zaman aynı mazereti olurdu. Başıyla Aston Martin DB9'u ve Porshe 911'i işaret ederken "Güzel arabalar" dedi. Aralarında bir arabalık boşluk vardı.

Binanın tepesine yerleştirilmiş iki güvenlik kamerası gördü. Richard Croft'ı koridora doğru takip ederken "Bir meclis üyesi için güvenlik çok değil mi?" diye sordu.

Adam döndü. "Ah, güvenlik eşim için." Ardından sola döndü ve onu takip ederek çift kanatlı camlı bir kapıdan geçerek Kim'in oturma odalarından biri olduğu tahmin ettiği bir yere girdiler. Tavan alçaktı ve ustaca restore edilmiş kalın sütunlarla desteklenmişti. Karamel rengi deri kanepe ve leylak rengi duvarlar ortamı aydınlatıyordu. Çift kanatlı camlı bir kapı binanın tüm cephesi boyunca uzanıyor gibi görünen bir seraya açılıyordu.

"Lütfen, ben çayı ayarlarken siz oturun."

Richard Croft odadan çıktığında Bryant "Ah, ne kadar medeni" dedi. "Bize çay hazırlayacak."

"Bence, bize çay *ayarlayacağını* söyledi. Bunun, çayı kendisinin hazırlamayacağı anlamına geldiğine eminim."

Richard Croft odaya döndüğünde "Marta birazdan bize katılacak" dedi. Havlu gitmişti ve saçlar taranmıştı. Bu şakaklarındaki beyazlığı daha da belirginleştirmişti.

"Eşiniz mi?"

Adam biraz fazla beyaz dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Tanrıya şükür ki hayır. Marta bizim yatılı yardımcımız. Çocuklar ve ev konusunda Nina'ya yardım ediyor."

"Ve eviniz de çok hoşmuş Sayın Meclis Üyesi."

Adam yüce gönüllükle "Lütfen bana Richard deyin" dedi. "Ev eşimin sevgili yavrusudur. Çok çalışır ve rahat bir evde

dinlenmek ister."

"Peki yaptığı iş tam olarak nedir?"

"O bir insan hakları avukatı. Birlikte zaman geçirmeyi pek istemeyebileceğiniz kişilerin haklarını savunuyor."

Kim hemen anladı. "Teröristler."

"*Terör eylemleriyle suçlanmış bireyler* demek politik açıdan daha doğru olacaktır."

Kim duygularını belli etmemeye çalıştı ancak öfkesi fark edilmiş olmalıydı.

"Herkesin yasalardan tümüyle yararlanma hakkı vardır, buna katılıyorsunuz, değil mi dedektif?"

Kim hiçbir şey söylemedi. Ağzını açınca kendini tutabileceğinden emin değildi. Yasaların herkes için geçerli olduğuna gerçekten inanıyordu ve bu yüzden de aynı yasalarla herkese kendini savunma hakkının verilmesi gerektiğini kabul etmek zorundaydı. Yani onunla aynı fikirdeydi. Sadece onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyordu.

Adamın eşinin işinden daha ilgi çekici olan, konuşurken hiçbir yüz ifadesi sergilememesiydi. Croft'ın alnı ve yanaklarının üst kısmı bir kez bile kıpırdamamıştı. Kim'e göre, bilinen en güçlü zehrin bir türevini kendi bedeninize gönüllü biçimde enjekte ettirme işleminin gerçeküstü bir yanı vardı. Ellilerine yaklaşan bir adam için kesinlikle rahatsız ediciydi. Kendisini adama değil de bal mumundan cansız bir mankene bakıyormuş gibi hissetti.

Adam eliyle etrafını gösterdi. "Nina iyi bir yaşam sürmeyi seviyor, ben de beni çok seven bir eşe sahip olduğum için oldukça şanslıyım."

Muhtemelen bu yorum adamın ağzından karşısındakini etkilemek için fazla alçakgönüllü bir şekilde çıkmıştı. Kim'in kulağına ise kendini beğenmiş ve şımarık birinin sözleri olarak ulaştı.

Kim, muhtemelen senin kendini sevdiğin kadar sevmi-

yordur, diye cevap verme isteği duydu ancak genç zarif bir sarışının elinde bir tepsiyle belirmesi neyse ki bunu engelledi. Bu sarışının saçları da ıslaktı.

Kim ve Bryant manalı bir biçimde bakıştılar. Yüce İsa, bu adam ile eşi arasında tek bir ahlaki bağ bile yoktu.

Kim tuğla şömine üzerindeki fotoğraftaki, iyi giyimli iki küçük erkek çocuğu için korktu.

Marta odadan çıkınca Richard gümüş çaydanlığın içindekileri üç küçük fincana boşalttı.

Kim etrafta süt göremiyordu, burnuna kafein kokusu da gelmiyordu. Elini kaldırdı ve istemediğini belirtti.

"Yardımcı olmak için gelip sizinle görüşmeyi istiyordum ancak seçmenlerimle oldukça meşguldüm."

Evet, Kim seçmenlerin adamın yardımcısıyla gün ortasında oynaşmanın keyfini çıkarması konusunda ısrarcı olduklarından emindi. Adamın ses tonu bile samimi gelmiyordu. Onunla büroda görüşseydi daha güvenilir bulup bulamayacağını düşündü. Ancak burada, etrafındaki lüks içinde ne işler çevirdiğini öğrendikten sonra üzerine çöken tiksinti dalgasına engel olamıyordu.

"Pekâlâ, şu anda buradayız, bu yüzden birkaç soru sorup gideceğiz."

"Elbette, lütfen, buyrun."

Adam tam karşılarındaki kanepeye oturdu ve sağ ayağını sol dizinin üzerine atıp arkasına yaslandı.

Kim en baştan başlamaya karar verdi. Tüm varlığıyla bu adamdan iğreniyordu ama kişisel görüşünün mesleki yargısını etkilememesini sağlamaya çalışacaktı.

"Teresa Wyatt'ın kısa süre önce öldürüldüğünden haberdarsınız, değil mi?"

Yüz ifadesini değiştirmeden "Korkunç bir olay" dedi. "Çiçek gönderdim."

"Çok ince bir düşünce, kesinlikle."

"En azından bunu yapabildim."

"Peki ya Tom Curtis'i duydunuz mu?"

Croft başını salladı ve eğdi. "Korkunç."

Kim adamın oraya da çiçek göndermiş olduğuna evi üzerine bahse girebilirdi.

"Mary Andrews'ın da kısa süre önce vefat ettiğini biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyordum." Masasına doğru baktı. "Bunu not edeyim de..."

Kim "...çiçek göndersinler" diyerek onun yerine tamamladı. "Arthur Connop adında bir çalışan hatırlıyor musunuz?"

Richard bir anlığına düşünüyor gibi göründü. "Evet, evet hizmetlilerden biriydi."

Kim, bu adamın emniyete gelmek için vakit bulmayı başarsaydı bile onlara ne tür bir yardımda bulunabileceğini merak etti, çünkü şu an pek konuşkan değildi.

Kim "Bugün erken saatlerde onunla konuştuk" dedi.

"Umarım iyidir."

"O aslında sizin için aynı dilekte bulunmadı."

Richard güldü ve yeşil sıvıyla dolu fincanına uzandı. "Tecrübelerime göre insanlar üstlerini nadiren sevgiyle hatırlarlar. Özellikle de bu insanlar tembelse. Birden fazla durumda Bay Connop'ı kınamak için gerekçelerim vardı."

"Ne konuda?"

"İşbaşında uyuma, baştan savma iş yapma..."

Kelimeleri daha fazla sebep varmışçasına yavaşça kesildi.

"Ve?"

Richard başını salladı. "Yalnızca günlük düzeltmeler."

"Peki ya William Payne?"

Kim adamın bakışlarında hafif bir değişim gördü. "Ne olmuş ona?"

"Şey, o da diğer gece bekçisiydi. O da benzer şekilde kınama aldı mı?"

"Pek değil. William örnek bir çalışandı. Onun ailevi durumunu biliyorsunuz, sanırım?"

Kim başıyla onayladı.

"William işini kaybetme tehlikesine yol açacak hiçbir şey yapmazdı."

Kim "Arthur'a kıyasla ona daha iyi davranılıyordu diyebilir misiniz?" diye onu sıkıştırdı. Bunun altında bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordu.

"Açıkçası, bir iki şeyi görmezden gelmiş olabiliriz."

"Ne gibi?"

"Arada sırada, kızının durumu kötüleştiğinde, ya da komşusu ona refakat edemediğinde William'ın evine uğradığını biliyorduk, ancak kızları asla başıboş bırakmıyordu, bu yüzden bunu göz ardı ettik. Yani, bunu biliyorduk fakat..." Omuz silkti. "Onun yerinde olmak ister miydiniz?"

"Bundan başka bir şey var mı? Arthur un söylediği..."

"Gerçekten dedektif. Sanırım Arthur Connop doğuştan huysuz biri. Onunla tanıştıysanız hayatın kurbanlarından biri olduğunu bilirsiniz. Yaşamındaki her kötü şey bir başkasının hatasından kaynaklanmış ve kendi kontrolünde olmamış."

"Ve bugün erken saatlerde bir araba arkadan çarpıp onu ölüme terk ettiğinde huysuz olmakta biraz haklı olabilir."

Richard Croft yutkundu. "Peki... Öldü mü?"

"Henüz bilmiyoruz, ancak durumu pek umutlu görünmüyordu."

"Ah, tanrım. Ne korkunç, acı bir kaza." Derin bir iç çekti. "Pekâlâ, bu durumda size karşı tamamıyla açık olmamda bir mahsur yok gibi görünüyor dedektif."

Kim, "Lütfen olun" dedi, adamın dilinin birden bire niye çözüldüğünü anlayamamıştı.

"Yangından kısa zaman önce Arthur'un kızlardan bazılarına uyuşturucu temin etmekte olduğu yönünde bilgilendi-

rildim. Ağır şeyler değildi, ancak yine de uyuşturuculardı."

Kim itiraz edercesine "Niye?" diye sordu. Eğer ortaya çıkmış olsaydı, bu faaliyetleri onun işini kaybetmesine, sabıkalı olmasına ve muhtemelen Featherstone hapishanesinde birkaç ay geçirmesine neden olurdu.

"William gece vardiyası bakıcısıydı; çalışmadığı iki gece yerine başkası bakıyordu. Arada sırada, Arthur gelip fazla mesai yapardı. Diğer çalışanların bilmediği şey ise Arthur'un vardiyasının ilk kısmını barda geçirdiğiydi. Bu durum, bir grup kız tarafından kolayca fark edilmişti ve bunu kendi çıkarları için kullanmışlardı."

Bryant "Ona şantaj mı yaptılar?" diye sordu.

"Bu, gerçekten kullanmak istediğim bir sözcük değil dedektif."

Kim tesisten sorumlu müdür olarak adamın bu kelimeyi kullanmak istemediğinden emindi.

"Belli ki işini kaybedeceği korkusuyla Arthur sessiz kalmıştı."

Kim "Kaybetmeliydi de" diye çıkıştı. "Yaşları altı ila on beş arasında değişen on beş yirmi kız çocuğunun güvenliğinden sorumluydu. O yokken çocukların başına her türlü şey gelebilirdi."

Richard sorgulayan bir şekilde ona baktı. "Bu kızların davranışlarını tasvip mi ediyorsunuz dedektif?"

Hayır etmiyordu, fakat bu kızların emanet edildiği kişiler arasında henüz onları umursayan tek bir kişiye bile rastlamamıştı. Sözcüklerini dikkatle seçti. "Hayır tasvip etmiyorum. Ancak, Arthur işini doğru yapıyor olsaydı böyle bir duruma en başta hiç düşmemiş olurdu."

Adam gülümseyerek Kim'in söylediklerine katıldığını belli etti. "Söylemek istediğinizi anladım dedektif. Ama söz konusu kızlar da örnek vatandaşlar değillerdi."

Kim aniden içinde yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştı.

Bu kızların davranışları otomatikman onları umutları olmayan ve gelecek vaat etmeyen ahlaksız suçlular yapmıştı. Ve kızlara rol modeli olan Arthur Connop gibileri varken buna hiç şaşırmıyordu.

Kim, Richard'ın Arthur'la ilgili bu ani açıklamalarına şaşırdı. Bunda ne çıkarı vardı?

Richard oturduğu yerde doğruldu. "Biraz daha çay?"

"Bay Croft, eski çalışma arkadaşlarınızın anormal bir hızla ölmekte olmalarından pek endişelenmiş görünmüyorsunuz?"

"Benim hesabıma göre iki cinayet, bir doğal ölüm ve bir de ölümcül olup olmadığı belli olmayan bir kaza var."

Kim doğrudan "Crestwood'ta yıllar önce neler oldu?" diye sordu.

Richard Croft bir saniye bile tereddüt etmedi. "Keşke bilseydim, ama o tesisin yalnızca son iki yılında orada görev yapmıştım."

"Ve bu süre içerisinde kaçanların sayısı kesinlikle arttı, değil mi?"

Bakışlarını doğrudan Kim'e dikti ancak ufak bir rahatsızlık belirtisi kontrollü sakinliğini bozuyordu. Kim'in yöntemi genel sorular sormaktan irdeleyici sorular sormaya doğru kaymıştı. Kim'in tesisin onun döneminde nasıl idare edildiğini sorgulaması hoşuna gitmemişti.

"Kimi gençler, ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar kuralları sevmezler."

Kim'in hatıralarında kalanlara göre kuralların çoğu çocuklara değil de çalışanlara kolaylık sağlamak üzere konulmuştu.

"Arthur'dan bahsettiniz, peki ya *siz* Crestwood'ta kalanlarla ne kadar içli dışlıydınız?"

"Çok değil. Ben idari kararlar almak ve tesisi etkin bir biçimde işletmek için işe alınmıştım."

Israrla "tesis" kelimesini kullanması, Crestwood'un terk edilmiş çocuklar için bir yuvadan çok Broadmoor Tımarhanesindeki yüksek güvenlikli bir servis olduğu hissiyatını uyandırıyordu.

"Bay Croft, çalışma arkadaşlarınızdan herhangi birinin kızlardan birine zarar vermek istemiş olabileceğini düşünmeniz için herhangi bir sebep var mı?"

Adam ayağa kalktı. "Elbette hayır. Böyle bir soruyu nasıl sorabilirsiniz? Bu korkunç bir şey. Tesiste çalışan herkes o çocuklarla ilgilenmek üzere oradaydı."

Kim "Aylık bir maaş karşılığında" dedi, kendine hakim olmadan hemen önce.

"Maaş almayanlar bile onlarla ilgilenirdi" diye çıkıştı adam. "Rahip bile bazı kızlarla baş edemiyordu."

"Peki ya Arthur?"

"Bir hata yaptı. Hiç kimseye zarar verecek bir şey yapmış olamaz."

"Anlıyorum Bay Croft, ancak elimizde Crestwood arazisine gömülmüş bir genç kıza ait gibi görünen bir ceset var ve bu durumdan mutlak bir kesinlikle çıkarabileceğim şey onun oraya kendi kendine gömülmediği."

Adam hareketsiz kaldı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi; Kim'in söylediklerine verdiği tek fiziksel tepki buydu. Botoksun altından yüz ifadesini okumak zordu.

"Bay Croft, siz ya da tanıdığınız biri Profesör Milton'ın arazide kazı yapmasına karşı itiraz dilekçesi verdiniz mi?"

"Kesinlikle hayır. Bunu yapmış olmam için kesinlikle hiçbir neden yok."

Kim ayağa kalkıp adama yaklaştı. "Ve sizi rahat bırakmadan önceki son sorum. Teresa'nın öldürüldüğü gece neredeydiniz?"

Yüzü kıpkırmızı kesildi ve kapıyı işaret etti. "Evimi derhal terk ederseniz teşekkür ederim. Yardım teklifim artık

geçerli değil ve bundan sonraki sorularınıza muhatap avukatımdır."

Kim kapıya doğru ilerledi. "Bay Croft. *Eşinizin* evini terk etmeye dünden hazırım ve zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim."

Kim ön kapıdan çıkarken gümüş rengi bir Range Rover çakıl alana park etti. Sürücü, iki araç arasındaki boşluğa park etmemişti ve bu da normalde oraya başka bir aracın park ettiğini gösteriyordu.

Araçtan zayıf bir kadın indi ve arka koltuktan evrak çantasını aldı. Siyah bir takım elbise giymişti ve boru eteği dizlerinin hemen altına dek uzanıyordu. Baldırları on santimlik topuklar üzerinde yükseliyordu. Saçı siyah ve parlaktı, sıkı bir atkuyruğuyla toplanmıştı.

Yanından geçerlerken, Kim kadının göz alıcı güzelliğini fark etmekten kendini alıkoyamadı. Kadın da onu anlayışlı bir gülümseme ve kısa bir baş selamıyla ödüllendirdi.

"Pekâlâ, bu *kadın* o adamda ne halt buluyor?" diye sordu Bryant.

Kim arabaya binerken başını salladı. Kapı evli çiftin arkasından kapandı. Bu dünyada hâlâ gizemini koruyan şeyler vardı.

Bryant arabayı çalıştırdı ve geri vitese taktı. "Guv, oyunu kibarca oynamanın bir yolunu hiç bulacak mısın acaba?"

"Elbette bulacağım; hoşuma giden oyun arkadaşları bulur bulmaz."

Dönüp eve bakarken iç geçirdi ve bir anlığına William Payne ve kızı Lucy'i düşündü. Kaderin kesinlikle kusurlu bir bakış açısı vardı.

Bahçe kapısı çıkmaları için kayarak açılırken Bryant "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bulunan kız cesediyle ilgili habere verdiği tepkiyi düşünüyorum."

"Ne olmuş?"

"Kızın kimliğini tespit edip etmediğimizi bile sormadı. Ona söylediğimiz hiçbir şeye şaşırmadı. Botoks yüzünü duygusuzlaştırmış olabilir ancak gözlerinin hareketini kontrol edemiyor."

Kim'in içgüdüleri Richard Croft hakkında kötü şeyler söylüyordu. Adam bir şeyler biliyordu, bundan emindi. Ancak o hâlâ düğümün ele geçmeyen ipliğinin izini sürüyordu; bu ipi yakalayıp bir çekse Crestwood'un tüm gizemleri ortaya çıkacaktı.

BÖLÜM 39

Nina Croft, evrak çantasını koridorda yere bırakırken "Ne istiyordu *onlar*?" diye sordu.

Richard mutfağa yönelen eşinin peşinden giderken "Crestwood ile ilgili sorular soruyorlardı" diye cevapladı. Birlikte geçirdikleri on beş yıldan sonra bile kadının adamı her zaman şaşırtan iki yönü vardı.

İlki hâlâ ilk tanıştıkları günkü kadar muhteşem görünmesiydi. Ona kör kütük âşık olmuş ve adam için talihsiz bir biçimde duyguları o günden bu yana pek değişmemişti.

İkincisi ise yedi yıldır kadının gözlerinden ayrılmayan soğuk uzaklıktı.

Nina devasa mutfağın ortasında yer alan ada tezgâha gelince durdu. Adam tezgâhın diğer tarafında durdu. Kadın ona, asla kullanılmamış olan Le Creuset mutfak malzemelerinin ötesinden bakıyordu. "Onlara ne söyledin?" diye sordu.

Richard bakışlarını indirdi. Yedi yıl önce, ikinci oğlunun doğumundan sonra, mutluluktan havalara uçuyordu. Güzel eşinin doğum yapışını izlemek, içindeki koruma duygusunu ve sevgiyi o kadar çok kuvvetlendirmişti ki eşiyle arasındaki bağın koparılamayacağını düşünmüştü. Ona her konuda güvenebileceğini hissetmişti.

İki gün sonra, Harrison'ı beşiğine yatırınca, Richard Crestwood'taki sırları eşine anlatacak kadar yakınlaştıklarını hissetmişti. O günden sonra bir daha asla aynı yatağı paylaşmamışlardı.

Öfke olmamıştı, ithamlar olmamıştı ve adamı ele vermeye yönelik hiçbir tehditte bulunmamıştı. Aralarına dondurucu bir sis çökmüş ve o zamandan beri de gitmemişti.

"Ne sordular?"

Dedektiflerle konuştuklarını kelimesi kelimesine aktardı. Kadın hiçbir duygu belirtisi göstermedi, ta ki son sorulara gelinceye kadar. Sadece o zaman yanaklarında bir kas titredi. Adam sözünü bitirince, kadının vereceği tepkiyi beklerken alnında oluşan teri hissetti.

"Richard, sana yıllar önce, geçmişindeki hatalarının benim ya da çocuklarımın yaşamını etkilemesine müsaade etmeyeceğimi söylemiştim."

"Bunu yatağımızı sonsuza dek terk ettiğin gece mi söylemiştin tatlım?"

Kadının zorlukla tahammül eden sesi arada sırada adamın midesine vurulan bir tekme gibiydi ve bazen de Richard'ın dik karakteri kendini sürpriz biçimde ortaya koyardı.

"Evet hayatım, o geceki itiraflarından sonra sana karşı hissettiğim sevgi tamamen öldü. Crestwood'ta yapılacak bir inceleme, sadece ellerini tesisin kasasından bir türlü uzak tutamadığını ortaya çıkarmış olsaydı bile bu yeterince büyük bir skandal olurdu." Sanki oğlu Harrison'la konuşuyormuşçasına gözlerini evin ikinci katına doğru kaldırdı. "O kızlar için ayrılmış olan parayı almak kınanacak bir şeydi hayatım" dedi buz gibi bir sesle, "fakat bunu örtbas etmek için yaptıkların. Açıkçası ... dürüst olayım bu kelimeler beni aşar."

Bir kez daha o gece eşine karşı tamamen dürüst olduğuna lanet etti. Evet kendisi için fazladan biraz para almıştı. Bunu hak etmişti ve kızlar da o para yüzünden zarar görmemişti. Temel ihtiyaçları her zaman karşılanmıştı.

Karısının yüzündeki tiksinti, ondan vazgeçmeyi reddeden adamın yüreğine işledi. Croft'ın ilk tepkisi karşı saldırıya geçmek olmuştu. Herhangi bir duygu uyandıracak şe-

kilde onu incitmek istedi. Başını eğdi ve gülümsedi. "Yani, en azından, eşim yapmasa da bana sevgisini vermeye hazır biri var."

Richard nefesini tuttu. Gerçek duygu içeren herhangi bir tepkiyi mutlulukla karşılayacaktı. Bir zamanlar sahip olduklarından geriye bir şeyler kaldığını gösterecek herhangi bir şey.

Kadın yüksek sesle güldü. Neşe ya da mutluluk içeren bir kahkaha değildi. "Marta'yı mı kast ediyorsun?"

Adamın beklediği tepki bu değildi. Kadının yüzünü sinsi bir gülüş kaplıyordu.

Oda adamın üzerine üzerine üzerine gelmeye başladı. "Senin... Marta'dan... haberin var mı?"

"Haberim mi, tatlım? Bunun için epey dolgun bir ücret ödüyorum."

Richard kadın sanki onu tokatlamışçasına geriye adım attı. Yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı.

"Ah Richard, seni gülünç yaşlı aptal. Marta'nın buradaki işiyle Bulgaristan'da geçindirdiği kalabalık bir ailesi var. Yıllık maaşı ancak gıdalarına yetiyor. Onun... *fazla mesaisi* her iki erkek kardeşinin de okumasını sağlıyor, yani seninle sevişmeye oldukça istekliyse bunun nedeni saat başına ücret alıyor olması. Ve ben ödemekten memnunum, çünkü her kuruşunu hak ediyor."

Acı gerçek ortaya çıkınca Richard yüzünün kızardığını hissetti. Bugün erken saatlerde Marta oldukça ısrarcı davranmıştı.

"Seni taş kalpli kaltak."

Nina hakareti göz ardı etti ve kahve makinesine doğru döndü. "Sana daha önce adımın bir skandalla anılması ihtimaline bile izin vermeyeceğimi söylemiştim. Yaşadığım bu hayatı elde etmek için çok fazla çalıştım ve toplumdaki yerin nedeniyle seni yanımda bir yolcu olarak barındırmak benim için sorun değil. Tabi sessizce yolculuk ettiğin sürece."

Richard'ı yaşadığı hayata karşı tiksinme hissi kapladı. Eşine tek yararı, meclis üyesi olmasının getirdiği şerefti; mesleği kadına pek hoş olmayan müşterilerinin yaratığı etkiyi dengeleyen bir saygınlık unsuru kazandırıyordu.

"O kadar şaşkın durma hayatım. Gerçekten işe iyi yaramış olan bir anlaşma bu ve böyle devam etmeli."

Bu öğrendiklerinden sonra Marta ile aynı yatağa girme düşüncesi tüylerini ürpertti. Zaman zaman Richard aralarında samimi bir bağ olduğunu hissetmişti ama aslında kendisi kadının maaşındaki bir artıştan başka bir şey değildi.

"Ama neden Marta?" diye sordu; kadının itiraflarının şaşkınlığıyla hâlâ şok içindeydi.

"İmajım benim için her şey ve imajıma zarar vermene müsaade etmeyeceğim. Bir erkeksin ve bazı ihtiyaçların var ama sokakta bulduğun hastalıklı bir fahişeyle yatıp çocuklarımı tehlikeye atmana asla izin vermem."

Nina'nın cep telefonunu çıkarışını izledi. "Şimdi, ben senin pisliklerini temizlemeye devam ederken uslu bir çocuk gibi uzaklaş."

Richard karar vermenin eşiğinde ayakta dikildi. Elleri sıkılmış biçimde yanlarındaydı. Dönüp uzaklaşabilirdi, bu evden dışarı, Nina'nın soğukluğundan ve kontrolünden uzağa. Doğruca polise gidip sırtındaki yükü üzerinden atabilirdi. Bu kadından ve yaşadığı bu hayattan kurtulabilirdi.

Meclis üyesi olarak elde ettiği yıllık 60.000 sterlinlik düşük geliri düşündü. Muhasebede yaratıcı bir şeyler çevirse dahi giderleri ile altı haneli bir gelir arasında dağlar kadar fark vardı. Aylık maaşı evin faturalarına ancak yeterdi. Eşinin maaşı ise ipoteği, arabaları ve hesabına her ayın birinde yatan 5.000 sterlin harçlığı karşılıyordu.

Richard'ın sıkılı yumrukları iki yana düştü. Dönüp, cesaretini dokuz karatlık altın yemek tabağında taşıyarak çalışma odasına ilerledi.

Yalnızca kapı ardından kapanınca kulaklarının ardında biriken teri silebildi. Gururundan geriye kalan son kırıntı bunu eşinin önünde yapmasına engel olmuştu.

Teresa ve Tom ölmüştü ve Arthur yolcuydu. Richard ölümlerin tesadüf olduğuna inanmak istedi. İnanmak zorundaydı... çünkü buna inanmamak sadece tek bir anlama gelirdi: muhtemelen sırada onun olduğuna.

BÖLÜM 40

Bryant McDonald's arabalı serviste siparişlerini verirken Kim Stacey'in numarasını tuşladı. İkinci çalışında açıldı.

"Stace, Crestwood'ta eskiden kalmış olanlara ait bulabildiğin tüm adreslere ihtiyacımız var çünkü çalışanları hızla kaybediyoruz."

"Evet, onları duyduk burada. Woody çoktan buraya inip seni aramaya başladı bile."

Stacey klavyede bir şeyler yazarken Kim, Bryant'a "Woody benim peşimde" diye fısıldadı.

Bryant yüzünü ekşitti.

"Pekâlâ, listedeki ilk isim, aa aslında ilk ikisi. Bethany ve Nicola Adamson adında ikiz kız kardeşler. Vereceğim adres Nicola'ya ait, Birmingham'daki Brindleyplace'te."

Kim adresi yüksek sesle tekrar etti ve Bryant bir kâğıda not aldı.

"Tamam, daha önce bahsettiğin o rahibin izini sürme üzerinde çalışabilir misin? Adı yine geçti bu yüzden ona bir uğrasak iyi olacak diye düşünüyorum. Kızlar onunla konuşmuş olabilir."

"Hemen ilgileniyorum Guv."

"Teşekkürler Stace. Dawson'dan herhangi bir şey var mı?"

"Hayır bende yok."

Kim konuşmayı bitirdi.

Bryant "Sabah olanlardan sonra polis merkezine gerçekten geri dönmüş olmalıydık" dedi.

Kim Woody'i sabahki kaza hakkında bilgilendirmeleri ve "travmatik olaya" şahit olduktan sonra uyulması gereken prosedürleri izlemeleri gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Daha sonra bir rapor hazırlarım ve gidip Woody ile konuşurum ama şu anda vaktimiz azalıyor. Şu ana kadar kapanış zamanlarında Crestwood'ta çalışmış olan dört kişiyi kaybettik."

Tavuk burgerinden bir ısırık aldı. Tadı, iki tahta levha arasına yerleştirilmiş bir karton parçası gibiydi. Burgeri bir kenara bırakıp cep telefonunu çıkardı.

Dawson hemen yanıtladı.

Kim "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Çalışmaya devam ediyoruz. Cerys el aletleriyle çukurda; yani oradaki her neyse gün yüzüne çıkarmaya pek uzak değiliz."

Kim adamın sesindeki yorgunluğu hissedebiliyordu. "William Payne'i ziyaret ettin mi?"

"Ettim Guv. Alarmın çalıştığından emin olmak için güvenlik şirketine bir test sinyali gönderdim. Ön ve arkadaki beş metrelik bir alanı kontrol eden hareket alıcılarını temizleyip test ettim. İyice emin olmak için bazı saksıları çitten biraz uzağa koydurttum ve Lucy'nin acil durum düğmesinin pilini değiştirttim."

"Ah, ayrıca devriyedeki tüm polis memurlarını, civarı kolaçan ettiklerinde Payne'in evine de göz atmaları konusunda bilgilendirdim."

Kim gülümsedi. Davson'u ekipte tutmasının nedeni buydu. Kimi zaman onu idare etmek emekleyen bir bebeğe annelik etmek gibiydi. Bazı zamanlar sabrını sınırlarına kadar zorluyordu ve diğer zamanlarda ise işini yapıyordu, hem de muhteşem bir biçimde.

"Haberin olsun diye söylüyorum sadece Guv. Telsizde duydum. Arthur Connop öldü."

Kim hiçbir şey demedi. Kurtulamayacağını biliyordu.

"Olay yeri inceleme ekipleri yolu hala kapalı tutuyor. Hiç bilinmez, belki birşeyler çıkabilir."

Kim aramayı sonlandırdı. "Connop" diye fısıldadı.

Bryant "Ölmüş mü?" diye sordu.

Kim başıyla onayladı, ardından iç çekti. Tamamen dürüst olması gerekirse Arthur Connop'ın ölümünü değerlendirmekte zorlanıyordu. Karısı onun nerede olduğuyla kesinlikle ilgilenmemişti. Konuştuğu hiç kimse, ne geçmişte ne de şimdi adam için bir şeyler hissetmemişti. Belki, haftalık bira ve peynirli ekmek satış oranlarındaki azalmadan dolayı Maureen onun yokluğunu hissedebilirdi ancak adamın ölümüne pek az kişi ciddi olarak üzülecekti.

Kim, o kaba, çekilmez adamın bir zamanlar düzgün biri olduğunu ve yaşlandıkça yavaş yavaş aksi birine dönüştüğünü düşünmekten mutluluk duyardı fakat on yıl önce işini göz göre göre ihmal etmiş olması bu sahte umudu yok etti. Maureen'in, Arthur'un her zaman bencil ve kaba olduğu konusunda haklı olduğundan şüphelenmişti, ancak şimdi onun bu söylenenlerden bile daha kötü bir insan olup olmadığını düşünmekten kendini alamıyordu. İzlerini gizlemek için ne kadar ileri gitmiş olabilirdi?

Bryant ağzını kâğıt bir peçeteyle silerken Kim göstergedeki saate baktı. Üçü biraz geçiyordu ve emniyette yığınla evrak işi onu bekliyordu. Daha şimdiden uzun ve yorucu bir gün olmuştu ve isterse eski çalışanlar listesini yarın gözden geçirebilirdi. Bedeni bir duş ve biraz dinlenme istiyordu.

"Öyleyse Birmingham'daki adrese mi gitmemi istiyorsun Guv?"

Kim gülümsedi ve başıyla onayladı.

BÖLÜM 41

On yedi dönüm arazi kaplayan Brindleyplace, Birleşik Krallık'taki en büyük çok amaçlı kentsel yeniden gelişim alanıydı. Kanal kenarındaki fabrikalar ve Viktorya döneminden kalma bir okul, farklı mimari tarzlarda yenilenmişti.

Proje 1993'te başlatılmıştı ve şimdi üç farklı tipte seçenek sunuyordu.

Brindleyplace, lüks ofisleri, perakende mağazalarını ve sanat galerilerini içeren az katlı binalar ile doluyken, Water's Edge barlar, restoranlar ve kafelerle çevriliydi. Konut bölümü ise Symphony Court'un etrafındaydı.

Kral Edward'ın İskelesi isimli binanın dördüncü katına geldiklerinde Bryant "Guv kahrolası neyi yanlış yapıyoruz?" diye sordu.

Kapıyı, siyah tayt ve dar bir spor tişört giyen zarif, atletik bir kadın açtı. Egzersizden ya da başka bir yorucu işten dolayı yüzü kızarmıştı.

"Nicola Adamson mı?"

"Ve siz kimsiniz?"

Bryant polis rozetini çıkardı ve kendilerini tanıttı.

Kadın kenara çekildi ve onları açık plan tasarlanmış olan çatı katı dairesine buyur etti.

Kim, mutfak bölgesine dek uzanan kayın ağacından döşemenin üzerine adım attı.

Beyaz deri koltuklar, üzerinde büyük, düz ekran bir televizyonun asılı olduğu duvara karşı çaprazlamasına konul-

muştu. Televizyonun altında ise duvara gömülü çeşitli elektronik cihazlar vardı. Ortalıkta hiç kablo görünmüyordu.

Tavan spot ışıklarla kaplıydı ve birkaç gömme ışık da çakıldan bir şöminenin hemen üzerindeydi.

Tik ağacından yapılmış sandalyelerle çevrili cam bir yemek masası salonun sınırını belirliyordu. Masanın hemen ilerisinde parkeler bitip taş karolar başlıyordu.

Kim yaklaşık 140 metrekarelik bir dairede olduğunu tahmin ediyordu.

"Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim, çay, kahve?"

Kim başıyla onayladı. "Kahve, en sertinden olsun."

Nicola Adamson genişçe gülümsedi. "O tip günlerden biri mi dedektif?"

Kadın kahverengi ahşap süslemelerle bezeli parlak beyaz dolaplardan oluşan mutfağa girdi.

Kim soruyu yanıtlamadı fakat etrafta dolaşmayı sürdürdü. Sol taraftaki duvar tamamen camdandı; yalnızca birkaç taş sütunla bölünüyordu. Onun ilerisinde bir balkon bulunuyordu ve dışarı çıkmadan dahi Kim Brindley Loop Kanalının manzarasını görebiliyordu.

Camdan duvarın ilerisinde Kim, Uzakdoğu motifleri taşıyan bir paravanla kısmen gizlenmiş bir koşu bandı gördü. Evet, eğer egzersiz yapacaksan kesinlikle böyle yapılır, diye düşündü.

Öğleden sonra evde olan yirmili yaşlarının ortasında bir kadın için etkileyici bir mekândı.

Kim doğrudan "Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Çok hoş bir eviniz var. Sadece bunları almak için ne yaptığınızı merak ediyorum."

Kim'in incelik ve diplomasi anlayışı sabah on bir gibi bir yerlerde kalmıştı. Gün giderek uzuyordu ve kadın cevap verirdi ya da vermezdi, kendi bileceği işti.

"Sizi neden ilgilendirdiğinden emin değilim çünkü işim kesinlikle yasa dışı değil fakat ben dansçıyım, bir egzotik dansçıyım ve bu işte çok iyiyim."

Kim kızın muhtemelen dediği gibi iyi olduğunu tahmin etti. Hareketlerinde doğal bir zarafet ve kıvraklık vardı.

Üzerinde, dumanı tüten iki fincan ve bir şişe su olan bir tepsi getirdi. "Roxburgh'da çalışıyorum" dedi, sanki her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi ve bu Kim için yeterli oldu. Kulüp yalnızca üyelere açık olan bir kulüptü ve önemli insanlar için yetişkin eğlence hizmeti sağlıyordu. Sıkı idaresi, Birmingham şehir merkezindeki diğer kulüplerin aksine polis ekipleri tarafından çok az ziyaret edilmesini sağlıyordu.

Bryant "Neden burada olduğumuzu biliyor musunuz?" diye sordu. Peluş koltuğa oturmak gibi bir hata yapmıştı ve şimdi bu mobilya onu yutmadan önce öne doğru oturmakta zorlanıyordu.

"Elbette. Ne kadar yardımım dokunur bilemiyorum ancak çekinmeden dilediğinizi sorabilirsiniz?"

"Crestwood'tayken kaç yaşındaydınız?"

"Sürekli bir şey değildi dedektif. Kardeşim ve ben iki yaşından beri sosyal hizmetlere aralıklarla girip çıktık."

Kim yanı başındaki küçük masanın üzerinde olan gümüş bir çerçeve içerisindeki resmi işaret edip "Bu fotoğrafta kaç yaşındaydınız?" diye sordu.

Kızların simaları da kıyafetleri kadar tıpa tıp aynıydı. İkisi de ucuzluktan alınmış, pek de yumuşak görünmeyen beyaz okul gömleği giyiyordu. Kim bu giysileri ve bunlarla birlikte gelen sataşmaları iyi hatırlıyordu.

Her ikisi de sol tarafında bir çiçek motifi işlenmiş olan pembe bir hırka giyiyordu. Saçları dışında her şeyleri bir örnekti. Birinin omuzlarına dökülen dalgalı sarı bukleleri vardı, öbürünün saçı ise arkadan topuz yapılmıştı.

Nicola fotoğrafa uzandı ve gülümsedi. "Bu hırkaları çok

iyi hatırlıyorum. Beth kendisininkini kaybetmiş ve benimkisini çalmıştı. O zamanlar kavga ettiğimiz tek konu buydu."

Bryant ağzını açtı fakat Kim'in yüz ifadesi onu susturdu. Kadının yüz ifadesi değişmişti. Artık fotoğrafa değil onun ötesine bakıyordu.

"Pek güzel görünmeyebilirler ancak o hırkalar kıymetliydi. Mary boyaları temizlemek için birkaç gönüllü istemişti. Beth ile birlikte gönüllü olduk çünkü Mary elinden gelenin en iyisini yapan iyi bir kadındı. O günün sonunda yaptığımız iş için bize biraz para vermişti." Nicola sonunda gözlerini baktığı yerden ayırdı. İfadesi hem hüzünlü hem de özlem doluydu.

"Nasıl hissettiğimizi hayal bile edemezsiniz. Ertesi sabah Blackheath'e, yani çarşıya gittik. Tüm günü tezgâhları tek tek gezip ne alacağımıza karar vermek için harcadık ve aldığımız hırkalar çok değerli şeyler değildi fakat bizimdiler, onları ilk giyenler biz olacaktık. Daha büyük kızlara küçük geldiği için bize verilen ya da bir hayır kurumundan gelen kullanılmış hırkalar değillerdi. Yeniydiler ve bizimdiler."

Nicola'nın sağ gözünden bir damla yaş süzüldü. Fotoğrafı yerine koydu ve yanağını sildi.

"Aptalca geliyor ve gerçekten anlayamazsınız..."

Kim "Evet anlayabilirim" dedi.

Nicola anlayışla gülümsedi ve başını salladı. "Hayır dedektif, gerçekten anlayamaz..."

Kim "Evet, gerçekten anlayabilirim" diye tekrarladı.

Nicola onun gözlerine baktı ve başıyla onaylamadan önce bir süre öyle bekledi.

"Sorunuzu yanıtlamak gerekirse, o fotoğrafta on dört yaşındaydık."

Bryant Kim'e baktı ve o da ona devam etmesini işaret etti. "Crestwood'ta kaldığınız tüm süreyi çocuk esirgemede mi geçirdiniz?" diye sordu Bryant.

Nicola başını salladı. "Hayır, annemiz eroin bağımlısıydı ve elinden geleni yapmaya çalıştı demek isterdim ancak yapmadı. On iki yaşımıza gelene dek bakıcı aileler, çocuk evleri ve annemizin uyuşturucu kullanmadığı zamanlarda bizi alıp eve götürmesi arasında gidip geldik. Gerçekten her şeyi çok da iyi hatırlamıyorum."

Kim kadının gözlerine bakarak bunları hatırlamakta hiç zorlanmadığını söyleyebilirdi. Fotoğrafa bakarak "Ama ikiniz hep beraberdiniz değil mi?" diye sordu. Altı yıl boyunca bu hissi o da yaşamıştı.

Nicola başıyla onayladı. "Evet birlikteydik."

"Bayan Adamson, tesis arazisinde bulduğumuz cesedin muhtemelen Crestwood'ta kalmış olanlardan birine ait olduğunu düşünmek için sebeplerimiz var."

Kız başını sallayarak "Hayır" dedi. "Ciddi olamazsınız."

"Bize yardımcı olabilecek, orada geçirdiğiniz süre boyunca hatırlayabildiğiniz herhangi bir şey var mı?"

Nicola'nın gözleri, sanki anılarını karıştırıyormuşçasına meşguldü. Bu sürede ne Kim ne de Bryant konuştu.

Yavaşça, Nicola başını sallamaya başladı. "Gerçekten herhangi bir şey hatırlayamıyorum. Beth ile biz bizeydik, kimseye karışmazdık. Size yardımcı olabileceğim bir konu yok."

"Peki ya kardeşiniz? Sizce o bize yardımcı olabilir mi?"

Nicola omuz silkerken Kim'in cep telefonu çaldı. İki saniye sonra da Bryant'ınki. İkisi de telefonlarını ellerine alıp aramaları reddettiler.

Bryant "Affedersiniz" dedi. "Ne diyordunuz?"

"Belki Beth bir şeyler hatırlayabilir. Şimdilik benimle kalıyor." Nicola saatine baktı. "Beklemek isterseniz, yarım saate kadar evde olur."

Kim'in telefonu cebinde titremeye başladı. Ayağa kalkarken "Hayır, bu kadarı yeterli" dedi.

Bryant da aynısını yaptı ve elini uzattı. "Eğer aklınıza bir şey gelirse, lütfen bizi arayın."

Onları kapıya dek geçirirken "Elbette" dedi.

Kim dönüp ufak bir ihtimali değerlendirmek istedi. "Kızlardan herhangi birinin boncuklara karşı özel bir ilgisi olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Boncuk mu?"

"Belki bir bilezik?"

Nicola bir an düşündü ve ardından şaşırmışçasına ağzını eliyle kapadı.

"Evet, evet, Melanie diye bir kız vardı, benden daha büyüktü o yüzden onu pekiyi tanımıyordum. 'Havalı' kızlardan biriydi, sorun çıkaranlardan biri."

Kim soluğunu tuttu.

"Evet, boncukları şimdi hatırlıyorum. En iyi arkadaşlarına birkaç boncuk verirdi. Küçük bir kulüp gibi bir şeydiler."

Nicola başını sallamaya başladı. "Evet, elbette, üç kişiydiler. Hepsinin boncukları vardı."

Kim midesine bir ağrı saplandığını hissetti. Üç kızın da kaçmış olduğuna bahse girmeye hazırdı.

BÖLÜM 42

Arabaya binerlerken Bryant "Kahretsin," dedi.

Kim'in midesi bulanıyordu. "Benimle aynı şeyi mi düşünüyorsun?"

"Düşündüğün şey başka bir ceset daha bulma ihtimalimiz olduğuysa, evet."

"İhtimal yerine *neredeyse kesin* dersen tam olacak." Kim emniyet kemerini taktı ve arabayı çalıştırdı. "O isimleri not aldın, değil mi?"

Bryant başıyla onaylarken Kim telefonunu çıkardı. Bryant da aynısını yaptı.

"İki cevapsız arama, bir de Dawson'dan mesaj" dedi.

"Benimkiler ise Woody'den."

İkisi de cep telefonlarının telesekreterlerini aradılar. Kim, Dawson'ın heyecanlı sesini dinledi, ardından da mesajı sildi.

"Dawson doğruca araziye dönmemi istiyor."

Bryant kıkırdadı. "Woody de seni derhal polis merkezine getirmemi istiyor. Ne kadar yetenekli olsan da bildiğim kadarıyla henüz aynı anda iki yerde birden olamıyorsun." Kim'e döndü. "Öyleyse Guv, seçenek A mı yoksa seçenek B mi?"

Kim ona bakıp bir kaşını kaldırdı.

"Evet, ben de böyle diyeceğini düşünmüştüm."

BÖLÜM 43

Bryant arabayı toprak alana park etti. Birmingham kent merkezinden on üç km yol gelmeleri kırk dakikalarını almıştı.

Kim kapıyı açtı. "Dawson'a bir bak bakalım, iyi mi."

"Tamam Guv."

Kim üçüncü çadıra doğru hızlı adımlarla yürüdü. Arazi git gide bir olay yerinden çok panayır alanına benzemeye başlamıştı. Arkasını dönüp tepeden aşağı ortadaki eve ve içindeki mahkûma baktı; belki izliyordur diye hafifçe el salladı.

Kim içeri girince Cerys ona doğru döndü.

Kim çukurun içine doğru bakarak "Kız nereye gitti?" diye sordu; cesede bir cinsiyet atadığının farkında bile değildi. Kim'in içgüdüsü dışında bu ikinci cesedin kız olduğunu tespit etmenin hiçbir yolu yoktu ve içgüdüsü genellikle Kim için yeterli olurdu.

"Dan cesedi bir başka çadıra taşıdı. Yarım saat kadar önce çıkarıldı. Çukurdan çıkan toprağın üçte birini elekten geçirdik ve..."

Kim "Başka boncuklar da buldunuz?" diye tamamladı.

"Nereden bildin?"

Kim omuz silkti. "Başka bir şey?"

Cerys derin bir iç çekti ve yavaşça başıyla onayladı. "Araziyi baştan sona taradık ve..."

Kim tekrar söze girip "Bir kütle daha buldunuz" dedi.

Cerys sağ elini beline koydu. "İstersen ben eve gideyim?"

Kim gülümsedi. "Affedersin, sadece biraz yorgunum. Zor bir gün geçiriyorum. Bu ikinci bölge yarın tamamlanmış olur mu?"

"Sabah ilk iş üçüncü bölgedeki kazıyı başlatacağım. Henüz yerini işaretlemedik." Basını kastederek "Leş kargalarının işini kolaylaştırmak istemiyoruz" dedi. "Üçüncü kütlenin bir başka ceset olup olmadığını henüz bilmiyoruz."

Kim kesinlikle ceset olduğunu içindeki kötü histen biliyordu.

"Basın her hareketimizi izliyor bu yüzden öncelikle taramayı tamamlattırdım ve makineyi kaldırttım; şüphelenmesinler diye de ilgilendiğimiz alandan uzak duruyoruz."

"İşaretlemediyseniz tam olarak nereyi kazacağınızı nasıl bileceksiniz?"

"Çadırın kenarından adımladım. Bana güven; bileceğim."

Kim ona güveniyordu.

"İyi haber: birinci olay yerini kapatıp yarın tekrar toprakla doldurabiliriz. Sadece onaylamam gerekiyor, sonra ilk çadır kaldırılabilir."

"Bulduğunuz başka bir şey var mı?"

"Birkaç kumaş parçası; hepsi etiketlendi, torbalara kondu ve laboratuvara gönderildi. Kimlik tespitinde yararlı olabilir."

Kim Nicola ile yaptığı konuşmadan sonra ellerinde sadece üç seçenek olacağını tahmin ediyordu.

"Başka bir şey kaldı mı?"

Cerys başını hayır der gibi salladı ve arkasını döndü.

Kim kadının azmini takdir ediyordu. Bu soruşturmaya olan ilgisinin yalnızca çözümü bulmanın ötesinde olduğunu kabul ediyordu. Her ne kadar böyle olmadığına kendini inandırmaya çalışsa da boşunaydı; bu soruşturma farklıydı. Bu kızların çekmiş olduğu acıları biliyordu. Hiç biri kendi

geleceklerini kendileri belirlememişti. Davranışları kesin bir yıla, aya, güne ve zamana doğru geriye yönelik takip edilemezdi. Sonunda koşulların umudu yendiği, inişleri ve çıkışları olan geri dönülmez bir yolculuktu onlarınki.

Mesele asla büyük şeyler değildi. Kim kendisine hep "çocuk" dendiğini hatırlıyordu. Hepsine böyle deniyordu; çalışanlar isimlerini akıllarında tutmak zorunda kalmasınlar diye.

Kim kendi motivasyonunun unutulmuş bu çocuklar için adalet istemesinden kaynaklandığını ve bunu sağlayana dek yavaşlamayacağını biliyordu.

Kendisine ayak uydurmayı deneyen herkesi de takdir ediyordu. Çıkışa geldiğinde "Hey, teşekkürler," dedi.

Cerys gülümsedi.

Kim malzeme çadırına doğru yöneldi. Daniel'in arkası dönüktü ancak Kim iki kişiyle birlikte plastik torbaları etiketlemekle meşgul olduğunu görebiliyordu.

"Hey Doktor, elinde ne var?"

"Aa? Hakaret, kötü söz yok mu?"

"Bak, yorgunum ama o kadar istiyorsan..."

"Hayır, böyle iyi. Bugün onlarsız da idare edebilirim."

Kim doktorun her zamankinden daha asık suratlı olduğunu fark etti. İçinde kafatasının bulunduğu plastik torbayı kapatırken omuzları hafifçe kamburlaştı. Beyaz bant şeritlere siyah keçeli kalemle olay yerinin ve bulunan kemiğin isimleri yazılmıştı.

Adamın asistanı saklama kutusunun kabına uzandı ancak Daniel hayır der gibi başını salladı. "Henüz değil."

Kim şaşırmıştı. Daha önce cesetlerin paketlendiğini görmüştü; en ağır kemikler en alttaki kutuya konulurdu, daha hafif, narin kemikler ise giderek daha üst sıralara yerleştirilirdi.

Normalde kafatası kutuya en son paketlenen şey olurdu.

Adam bir yemek saklama kabı büyüklüğünde, içi ince kâğıtla kaplı kutuya uzanırken Kim onun yanı başında duruyordu. Masanın sağ ucunda ise küçük kemiklerden bir yığın duruyordu. Adamın eli biraz titredi.

Kim "Yetişkin mi, yoksa çocuk mu?" diye sordu.

"Kesinlikle yetişkin değil. Şu anda nasıl öldüğüne dair sana bir şey söyleyemem. İlk incelemeye göre kızın bedeninde belirgin bir travma izi yok."

Sesi sakin ve kontrollüydü.

Kim bir anlığına şaşırmıştı. "Bir dakika doktor. İlk kurban çocuk diye seni cinsiyet tespiti yapmaya zorlayamamıştım ama sen şimdi, daha kemikleri laboratuvara bile götürmeden, kalkmış bu yeni cesetten 'kız' diye bahsediyorsun."

Gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Doğru. İkinci kurbanın cinsiyetini tespit etmekte tereddüt etmedim, dedektif."

Dönüp kutuya baktı.

"Çünkü bu genç kız hamileymiş."

BÖLÜM 44

Bryant arabayı polis merkezinin arkasına park ederken "Ne gündü ama" dedi. Olay yerinden ayrıldıklarından beri aralarındaki ilk konuşma bu olmuştu. "Dawson pek sessizdi."

"Şaşırdın mı?"

Kemikler, annenin kemiklerinin yanına, daha büyük bir kutuya yerleştirilinceye dek Dawson gözlerini küçük kutudan alamamıştı.

"Eve git Bryant. Woody ile görüşüp ben de eve gideceğim."

Saat yediyi biraz geçmişti ve altıncı çalışma gününün on üçüncü saatine giriyorlardı Bryant onu yalnız bırakmazdı. Ama bir ailesi vardı. Kim'in ise yoktu.

Son kalan enerjisini dördüncü katın merdivenlerini çıkarken harcadı. Kapıyı çalıp bekledi.

Woody onu içeri çağırırken, onun tek heceye bu kadar kontrollü bir öfke sığdırabilmiş olmasına şaşırdı.

İçeri girip oturduğunda Woody stres topunu çoktan eline almıştı.

"Beni mi çağırdınız amirim?"

"Üç saat önce aradığımda gelmiş olsan daha uygun olurdu" diye homurdandı.

Kim adamın sağ eline baktığında elindeki stres topunun yardım çığlıklarını neredeyse duyabiliyordu.

"Olay yerinde bir takım gelişmeler oldu ve..."

"Stone, travmatik bir olay yaşadın."

"Bryant'ın şoförlüğü o kadar da kötü değil" diyerek espri yapmaya çalıştı. Uzun bir gün olmuştu.

"Sus da dinle. Prosedürü çok iyi biliyorsun; polis merkezine dönüp bilgi vermeli ve sağlık kontrolünden geçmeliydin."

"Bir şeyim yoktu, Bryant'a sorun..."

"Zamanımı bununla harcamak istemiyorum, kusura bakma." Arkasına yaslandı ve stres topunu sol eline aldı. Kahretsin, henüz kurtulamamıştı.

"Benim bir yükümlülüğüm, umursamak gibi bir sorumluluğum var; sen de bunu benim için neredeyse imkânsız hale getiriyorsun. Destek ve danışmanlık almalısın."

Kim gözlerini devirdi. "Birinin bana nasıl hissetmem gerektiğini söylemesine ihtiyacım olduğunda sizi kesinlikle haberdar edeceğim."

"Sorun hiçbir şey hissetmemende olabilir Stone."

"Benim için bir sorun oluşturmuyor amirim."

Adam öne eğildi, gözleri Kim'in içine işliyordu. "Hemen şimdi değil ama eninde sonunda tüm bu olumsuzluklar seni ve çalışmanı etkileyecek."

Kim bundan emin değildi. Meseleleri her zaman böyle hallederdi. Kötü şeyler kutulara doldurulup göz önünden kaldırılır ve sıkıca kapatılırdı. İşin sırrı bu kutuları asla açmamaktaydı ve neden başka insanların da böyle yapmadığını merak ediyordu.

Denilene göre zaman her şeyin ilacıydı. Kim de zamana hükmetmenin uzmanı olmuştu. Aslında, yedi saat önce Arthur Connop'ın hayatını kurtarmakta başarısız olmuştu ancak sonrasındaki saatlere sıkıştırdığı eylemler bu anıyı geçmişe itmişti. Zihninde bu olay geçen hafta yaşanmış gibi görünüyordu. Bu yüzden yaşananlar Woody'nin sandığından çok daha geride kalmıştı.

"Amirim, ilginiz için teşekkürler ama ben gerçekten iyiyim. Herkesi kurtaramayacağımı kabullendim ve insanlar öldüğünde kendimi paralamıyorum."

Woody elini kaldırdı. "Stone, yeter. Kararımı verdim. Bu soruşturma kapanınca ya destek alırsın ya da uzaklaştırma."

"Ama..."

Başını olumsuzca salladı. "Yoksa içindeki kötülük seni yok edecek."

İçinde neler olup bittiği Kim'i endişelendirmiyordu. Üzerine kilit vurulmuştu ve muhafaza altına alınmıştı. Tek korkusu bunların açığa çıkmasıydı. Bunları salıvermek ise kesinlikle sonu olacaktı.

Derin bir iç çekti. Şimdi didişmenin sırası değildi.

"Bu konuyu daha fazla tartışmayacağız, ancak söyleyeceğim başka bir şey daha var."

Harika, diye düşündü.

"Emniyet müdürü kendisini aradığı için emniyet amiri de beni aradı; ikisi de *senin* bu soruşturmadan alınmanı istiyor." Arkasına yaslandı. "Bu yüzden bugün kahrolası kimleri kızdırdığını bana söyle."

Ona yalan söylemenin bir faydası yoktu. Birilerinin kuyruğuna bastığı açıktı.

"Amirim, bir liste sunabilirim ama bu çok yorucu olur. Ancak bu denli kızmış olabileceğini düşündüğüm Richard Croft var, fakat onun böyle bir etkisi olabileceğini sanmıyorum."

Göz göze geldiklerinde bir anlığına duraksadılar. Aynı anda "karısı" dediler.

"Adama ne dedin?"

Omuz silkti. "Pek çok şey" diye yanıtladı; eşi Croft'u her şeye rağmen çok seviyor olmalı diye düşünüyordu.

"Tanık mı yoksa şüpheli mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Bir parça ikisi de."

"Kahretsin Stone. Bu düzeyde polislik yaparken işe siyasetin de karıştığını ne zaman öğreneceksin?"

"Hayır amirim, sizin düzeyinizde polislik yaparken işe siyaset karışıyor. Benim görevim hala gerçeği açığa çıkarmaktan ibaret."

Woody ona ters ters baktı. Kim tam olarak öyle demek istememişti. Bunu anlayacağına güvendi ve daha fazla pot kırmamak için ağzını açmamayı tercih etti.

Başını yana eğip "Pekâlâ, talimatlara uyup beni görevden alacak mısınız?"

"Stone, duruşumu bozmamak için senin tavsiyelerine ihtiyacım yok. Onlara senin bu soruşturmayı yürütmeye devam edeceğini söyledim bile."

Kim gülümsedi. Tahmin etmeliydi.

"Belediye meclisi üyesi kesinlikle bir şeyler saklıyor, yoksa bekçi köpeğini üzerimize salmazdı."

Günlerdir ilk defa, adamın yüzünde gülümsemeye benzer bir şey gördü.

"O yüzden ben de benimkini salayım dedim."

Kim gülümseyerek "Baş üstüne amirim" dedi.

BÖLÜM 45

Kim bakışlarını Bryant'tan Stacey'e çevirdi. "Pekâlâ, yeni bir gün. Dawson doğrudan olay yerine gidecek ve önemli bir şey çıkarsa arayacak."

"Tekrar etmek gerekirse, başta tespit edilen altı çalışandan yalnızca ikisi kaldı: Richard Croft ve William Payne. Richard Croft benden pek hoşlanmıyor ve bu yüzden ondan daha fazla bir şey öğrenebileceğimizi sanmıyorum. Ama bir şeyler saklıyor."

"Guv, profesörün projesini durdurmaya yönelik itirazların ikisi Travis Dune ve Cohen adlı hukuk firmasından tarafından yapılmış."

"Croft'ın eşi mi?"

Stacey başıyla onayladı. "İş hayatında kızlık soyadı olan Cohen'i kullanıyor."

"Öyleyse, her ne saklıyorsa, kadın biliyor."

Bryant "Kadının bürosunu ziyaret etmeye değer mi Guv?" diye sordu.

Kim hayır dercesine başını salladı. "Zaten beni soruşturmadan aldırmaya çalıştı, ona daha fazla koz vermeye niyetim yok." Omuz silkti. "Ondan bir yardım göremeyeceğiz. Croft her ne saklıyorsa, eşi de bunun bir parçası ve her adımımızda önümüzü kesmeye çalışacaktır."

Stacey "Ne kadar ileri gideceğini düşünüyorsun?"

Kim, büyük bahçeli evi, arabaları ve kadının kariyerini hatırlayarak "Bundan ne kadar zarar göreceğine bağlı olarak değişir," dedi.

Kim ortadan ikiye bölünmüş olan tahtanın önünde durdu. İlk yarısı kendi içinde de dörde bölünmüştü. Üstteki iki bölümde Teresa Wyatt'ın ve Tom Curtis'in bilgileri yer alıyordu. Alttaki iki bölümde ise Mary Andrews ve Arthur Connop ile ilgili bilgiler vardı.

Kim "Arthur'la ilgili adli tıptan bir şey geldi mi?" diye sordu.

"Pantolonunda ön sağ fardan cam kırığı ve beyaz boya partikülleri var. Şimdi bunları eşleştirmeye çalışıyorlar."

Kim tahtanın sol kısmına gözlerini dikti. Mary Andrews ve Arthur Connop cinayetlerini ispat edememesine karşın, ölümlerinin on yıl öncesine ait kirli bir işle bağlantılı olduğunu biliyordu.

Hepsine, sessizce, ne yaptınız siz, diye sordu.

Tahtanın diğer tarafı ikiye bölünmüş ve bu bölümlerden her biri şimdiye dek topraktan çıkarılan kurbanlar için ayrılmıştı. Kim, gün bitmeden tahtanın tekrar bölünmesi gerekeceğini biliyordu.

Yan tarafa üç isim yazılmıştı.

Melanie Harris

Tracy Morgan

Louise Dunston.

Stacey, Kim'in bakışını takip edip "Kimlik tespiti nasıl gidiyor?" diye sordu.

Kim dönmedi. "Görünüşe göre bu üçü birbirlerine yakın olan küçük bir grupmuş. Doktor Bate'in bize kurbanların hangisinin hangi kız olduğunu belirlemede yardımcı olacak daha fazla ipucu verebileceğini düşünüyorum."

Stacey "Üçten fazla kurban olduğunu mu düşünüyorsun Guv?" diye sordu.

Kim hayır dercesine başını salladı. Belirli bir grubun seçilmiş olmasının bir nedeni vardı.

"Fark edilmeden, bu üçü hakkında Facebook'a bakarak daha fazla bir şeyler bulabilir misin?"

"Evet. Beni hatırlayıp hatırlamadıklarını sorduğumda, kızlardan biri kalın gözlükleri olan, kekeme, siyahi kız olup olmadığımı sordu, ben de evet dedim."

Kim gözlerini devirdi. "Rahip ile ilgili ne buldun?"

"Crestwood ile bir bağlantısı olan tek rahip olarak bazı hayır işleri yürütmüş olan Victor Wilks'i bulabildim. Birkaç yorumda adı geçiyor. Kızlar ondan sevgiyle, "Baba" diye bahsediyor. Ayda bir oraya uğrayıp kızlar için kısa bir ayin yapıyormuş.

"Geçmişi?"

"Öğrenmek pek kolay değil. Şimdiye dek birkaç yılını Bristol'da, iki yılını Convetry'de ve bir yılını da Manchester'da geçirdiğini biliyoruz. Bir şeyler elde edebilir miyim diye birkaç eposta gönderdim."

"Şimdi nerede?"

"Dudley'de."

"Ne zamandan beri?"

Stacey klavyesindeki bazı tuşlara bastı. "İki yıldır."

"Adresi var mı?"

Stacey Kim'e bir kâğıt parçasını uzatırken Bryant da telefonun ahizesini yerine koyuyordu.

"Guv, danışmadan arıyorlar. Bir ziyaretçin var."

Kim kaşlarını çattı. Çat kapı gelen bir ziyaretçi için çalışmaya ara veremeyecek kadar meşguldü.

"Onları arayıp..."

"Bunu erteleyemezsin Guv. Ziyaretçin Bethany Adamson ve müthiş öfkeli."

BÖLÜM 46

Kim danışmada, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Kadın dönünce Kim birden şaşırdı. Onu şaşırtan kadının Nicola'ya olan benzerliği değildi; ne de olsa tek yumurta ikiziydiler. Şaşırtıcı olan aralarındaki benzerliğin bu kadar az olmasıydı.

Kadın elini uzatmadı. "Adım Bethany Adamson ve sizinle konuşmak istiyorum."

Kim koridora doğru ilerledi ve Bethany Adamson'a kendisini takip etmesini işaret etti. İki numaralı görüşme odasına doğru ilerlerken arkasından ritmik bir takırtı geliyordu. Kim şifreyi tuşladı ve kapıyı Bethany için açık tuttu. Kadın sağ elindeki bastonu kullanarak Kim'in yanından geçip içeri girdi.

Kim Bethany'nin çizmelerinin topuksuz ve işlevsel olduğunu ve dizlerine dek uzandığını fark etti. Dizlerinden kalçalarına dek ise rahat kesim siyah bir kot pantolon vardı. Kardeşinden daha narin görünen ince bir bedenini hacimli bir kış ceketi sarıyordu.

"Pek vaktim yok Bayan Adamson."

"Diyeceklerim vaktinizi çok almayacak dedektif."

Kim kadının ağır Black Country aksanına şaşırmıştı. Kadının görünüşünü değerlendirirken başını sallayıp devam etmesini istedi. Bilmiyor olsaydı da Bethany'nin Nicola'nın kız kardeşi olduğunu tahmin edebilirdi; ancak yaşça büyük olduğunu düşünürdü.

Sarı saçları arkadan sıkı bir at kuyruğuyla toplanmıştı, saç dipleri ise kirli ve yağlıydı. Yüz hatları aynı olsa da, kardeşininkine kıyasla daha uzun ve sert görünüyordu.

Canlılık ve karizma aralarında paylaştırılırken ikizine kesinlikle iltimas geçilmişti.

Kim kadının tüm ağırlığını bastonu üzerine verdiğini fark etti. Eliyle sandalyeyi işaret etti ancak Bethany başını olumsuzca salladı. Kim de oturmadı, metal görüşme masasının iki ucunda karşı karşıya durdular.

"Dün kız kardeşimle konuşmuşsunuz."

Kim kadının yüzüne yansıyan sertliğe şaşırmıştı. Dudakları inceydi ve çatık kaşları birbirine yaklaşmıştı.

Kim başıyla onayladı. "İkinizin de adı devam eden bir soruşturmada gündeme geldi."

"Size söyleyebileceğimiz hiçbir şey yok."

Bu Kim'in ilgisini çekmişti. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Bethany Adamson Kim'in gözlerinin içine baktı ve öylece kaldılar. Kadının gözleri soğuk ve hissizdi. Ne öfkeli ne de tutkuluydu. Yalnızca cansız ve inatçıydı. Eğer yüzünün ayrıntıları kadının kişisel özelliklerini yansıtıyorsa, hayatı boyunca bir an bile neşeyi tatmamış olmalıydı.

"Biliyorum işte."

Kim kollarını göğsünde birleştirdi. "Kız kardeşiniz biraz daha yardımseverdi."

"İşte, o anlamıyor, değil mi?"

"Neyi anlamıyor?"

Beth iç geçirdi. "Çocukluk yıllarımız zordu. Annemiz, kütüphaneye kitap bırakır gibi bizi sürekli çocuk esirgemeye bırakıp alan, uyuşturucu bağımlısı bir fahişeydi. Büyüdükçe düzgün bir yaşam sürme şansımız kalmadı; çünkü istenmiyorduk. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu."

"Bunu anlıyorum Bayan Adamson, ama..."

"Crestwood'taki yıllarımız en mutlu zamanlarımız değildi ve yalnızca çocuk yardımı alabilmek için sizi isteyen bir annenin çocuğu olmak ne demek, bunu anlayamazsınız."

Kadın gözlerini Kim'e dikmişti ve ondan ayırmıyordu.

"Çocukluğumuzda sevgi ya da düzen adına hiçbir şey yoktu ve bunu hatırlamak istemiyoruz. İkimiz de."

Kim itiraf edebileceğinden çok daha fazlasını anlamıştı. Kadının tavrına rağmen onunla iletişim kurma isteği duydu. Bu savunma içgüdüsünün nereden kaynaklandığını biliyordu ama etrafında eski ve yeni bir sürü ceset birikiyordu.

"Orada neler oldu Beth?" diye usulca sordu.

"Bir sakıncası yoksa, Bayan Adamson diyeceksiniz" diye düzeltti. "Bu sizin işiniz dedektif, ama beni ya da kardeşimi bu işe bulaştırmayın. İkimiz için de iyi olmaz."

"Bir katili yakalamaya yardımcı olsa bile mi?"

Kadının cansız yüzünde hiçbir duygu belirmedi. "Evet öyle olsa bile. Kız kardeşim fazlasıyla nazik biridir, ancak ben değilim. Bu yüzden bizi yalnız bırakın."

"Eğer bu soruşturma ikinizden biriyle tekrar görüşmemi gerektirirse..."

"Yerinizde olsam bunu gerçekten yapmazdım. Eğer bizi rahat bırakmazsınız, yemin ederim pişman olursunuz."

Bethany Adamson şaşırtıcı bir hızla kapıya kadar yol aldı. Kim tehdit edildiğinin farkına vardığında çoktan gitmişti.

Kadının söyledikleri Kim'i vazgeçirmek yerine üzerinde tam tersi bir etki yaratmıştı.

Şimdi Kim'in aklına başka bir soru geldi.

Nicola ve Beth aynı çocukluğu yaşamışlardı ama yaz ve kış kadar birbirlerinden farklıydılar. Peki Bethany Adamson'ı bu kadar düşmanlık ve nefret dolu biri yapan ne olmuştu?

BÖLÜM 47

Hollytree toplu konutları Brierley Hill ve Wordsley arasında yer alıyordu. Yetmişlerin başlarında inşa edilmiş olan tüm binalar üç kmlik bir alana yayılıyordu ve en azından üç kayıtlı seks suçlusuna ev sahipliği yapıyordu.

Buraya girerken Kim daima Dante'nin cehennemindeki katmanları hatırlardı. En dışta, pencereleri kırık, tahtayla kapatılmış ya da demir parmaklıklı gri prefabrik evler vardı. Bahçeleri birbirinden ayıran çitlerin yerinde yeller esiyordu. Boş evlerin bahçeleri, mahallenin yararına uygun çöp boşaltma alanlarına dönüştürülmüştü. Farklı renklerdeki parçaları olan eski arabalar ise sokaklarda gelişigüzel terk edilmişti.

İç katman her sokakta on iki tane bulunan iki katlı evlerden oluşuyordu. Bütün dış duvarlar spreyle yazılmış bir müstehcenlik yarışmasına sahne oluyordu ve her biri kadın erkek ilişkileri üzerine okul müfredatından daha fazla detay veriyordu. Belediye meclisi bu konuda çok mücadele etmiş ancak başarısız olmuştu. Eczanelerden daha fazla uyuşturucu dağıtılan apartman aralarının iğrenç kokusunu almak için Kim'in arabadan çıkmasına gerek yoktu.

Toplu konutların merkezinde, üç yüksek bina bölgenin diğer kısımları üzerinde gözcülük yapar gibi yükseliyordu. Belediye meclisi tarafından reddedilmiş olsa da bu binalar bölgedeki diğer toplu konutlardan çıkartılmış ailelere ev sa-

hipliği yapıyordu. Buradaki insanların demir parmaklıklar arkasında geçirdiği süreler uç uca eklense Buz Devri'ne kadar giderdi.

"Biliyor musun Guv, Tolkien Mordor'un kara diyarlarını Black Country'den esinlenerek adlandırmışsa, muhtemelen buraya bakıp yapmıştır."

Kim buna katılmadan edemedi. Burası umudun uğramadığı topraklardı. Biliyordu; çünkü Hollytree yaşamının ilk altı yılına ev sahipliği yapmıştı.

Bryant bir zamanlar mahalleye hizmet etmiş olan dükkanların yer aldığı bir dizi binanın önüne park etti. İki tane on iki yaşındaki çocuk tarafından bıçakla tehdit edilerek soyulunca, dükkanların en sonuncusu olan gazete bayisi de kapanmıştı.

Daha önce hazır yemek zincirinin bir parçası olarak hizmet vermiş olan merkez bina haftada bir sabahları evsiz gençlere eğitim ve danışmanlık yardımı yapmak üzere açılıyordu.

On dört, on beş yaşlarında yedi kızdan oluşan bir grup girişte duruyordu. Kapıyı hem bedenleri hem de tavırlarıyla kaplıyorlardı. Bryant Kim'e baktı ve o da karşılık olarak gülümsedi.

"Onların canını çok fazla yakma Guv, olur mu?"

"Tabii ki yakmam."

Kim elebaşının önüne vardığında Bryant geride durdu. Saçları morun üç farklı rengine boyanmıştı ve çizgisiz yüzü metal pirsinglerle doluydu.

Sağ elini uzattı. "Giriş ücreti."

Kim kızın gözlerinin içine baktı; gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Ne kadar?"

"Yüz."

Kim olumsuzca başını salladı. "Hayır, çok fazla. Ekonomik durgunluk var, biliyorsun."

Kız sırıtıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Ben de bu yüzden ücretimi yüksek tutmak zorundayım."

Arkadaşları kıs kıs gülüp birbirlerini dürttüler.

"Pekâlâ, basit bir soruya yanıt verirsen anlaşabiliriz."

"Sana yanıt falan vermem çünkü içeri girmeyeceksin, kaltak."

Kim omuz silkip arkasını dönmeye başladı. "Pekâlâ, öyleyse gidiyorum, ama en azıdan benim yöntemimle bir şansın vardı."

Kızın tereddütü bir saniye sürdü. "Öyleyse devam et?"

Kim tekrar döndü ve kızın para almaya istekli yüzüne baktı.

"Yüzde on beş indirim istersem kaç para ödemem gerektiğini söyle."

Kızın yüzünde bir şaşkınlık belirdi. "Bilmem ki..."

"Gördün mü, eğer okula gitseydin daha çok para koparabilirdin." Kim, kızın burnunun dibine gelinceye dek eğildi. "Şimdi, seni hızmandan tutup sürüklemeden önce önümden çekil."

Kim sesini yükseltmedi, işi gözlerinin halletmesini sağladı.

Kız bir dakika boyunca öylece baktı. Kim gözünü bile kırpmadı.

Kız kenara çekilerek "Haydi kızlar, bu kaltağa değmez" dedi. Diğerleri de onu takip etti.

Kapı ağzı boşalınca Kim döndü. "Hey, arabaya göz kulak olursanız bir onluk çalışır."

Kız tereddüt etti ancak arkadan ikinci bir kız dürtünce "Anlaştık" diye söylendi.

Bryant Kim'in peşinden binaya girdi. Bir ederi olan her şey alınmıştı; buna asma tavan panoları da dâhildi. Sağ köşeden arka duvarın ortasına kadar iki metrelik bir çatlak uzanıyordu.

Karşı köşede üç adam vardı. Hepsi birlikte döndüler. İkisi derhal panikledi ve kapıya doğru hareketlendi. Azılı suçlular tazı gibiydiler ve polisin kokusunu öteki mahalleden bile alabilirlerdi.

Bryant "Söylediğimiz bir şey mi dokundu beyler?" dedi.

İçlerinden biri saygısızlığını göstermek adına dişlerinin arasından nefes aldı. Kim olumsuzca başını salladı. Hisler karşılıklıydı.

Geride kalan adamı, Kim, Mary Andrews'ın cesedinin peşinde koşturdukları gün gittikleri ölü yakma tesisinden hatırlıyordu.

Bryant "Rahip Wilks, üzerinizdekiler yüzünden sizi tanıyamadım" diye espri yaptı.

Victor Wilks daha önceleri pek çok kere duymuş olduğu bu yorumu nezaket icabı bir gülümsemeyle karşıladı. Ancak Bryant da pek haksız sayılmazdı.

Cübbesi içinde Wilks, saygı ve yakınlık figürü olarak derhal göze çarpıyordu. Burada, yani normal bir ortamda ise sıradan, ortalama biri gibiydi. Kim onu ölü yakma tesisinde ilk gördüğünde ellilerinin sonunda olduğunu düşünmüştü ancak cübbesi olmadığında on yaş birden gençleşmiş görünüyordu. Açık renk kot pantolon ve mavi bir kazak, yağdan çok kasa sahip bir vücut yapısına vurgu yapıyordu.

Gümüş bir semaveri işaret ederek "Size içecek bir şey ikram edebilir miyim?" diye sordu.

Adamın sağ elinin son iki parmağı Kim'in dikkatini çekti. Kanca gibi kıvrılmışlardı. Bu eldivensiz yapılan dövüşlerde daha önce görmüş olduğu bir sakatlıktı. Ortalamanın üzerindeki boyunu da dikkate aldığında adamın yaşamının bir bölümünde boksla uğraştığını tahmin ediyordu.

Kim semavere baktı ve Bryant'ı dürttü; o da "Hayır, teşekkür ederim Rahip... Vaiz..."

"Lütfen Victor deyin."

Kim "Burada ne işiniz var?" diye sordu. Aklı başında hiç kimse buraya kendi rızasıyla gelmezdi.

Adam gülümsedi. "Umut sunmaya çalışıyorum dedektif. Burası ülkedeki en yoksun yerlerden biri. Onlara başka bir yolun daha mümkün olduğunu göstermeye çalışıyorum. Yargılamak kolay olan şey ama herkesin içinde iyilik vardır; sadece bakmanız gerekir."

İşte, diye düşündü Kim, adamın sesi birden vaaz havasına bürünmüştü.

Sinirli bir şekilde, "Başarı oranınız nedir?" diye sordu. "Bu ruhlardan kaçını kurtardınız?"

"Sayılarla ilgilenmiyorum hayatım"

Kim odada dolaşarak "Şansa bakın ki" dedi.

Bryant soruşturmadan bahsetmeye başladı. "Anladığımız kadarıyla Crestwood'a düzenli olarak gidiyormuşsunuz, kızlarla konuşup kısa ayinler düzenliyormuşsunuz."

"Doğru."

"Ayrıca, zaman zaman William Payne'in yerine de bakıyormuşsunuz."

"Bu da doğru. Hepimiz zaman zaman onun yerine baktık. Özenilecek bir durumu yok, eminim kabul edersiniz. Kızına olan bağlılığı ise takdire değer. Lucy'e sahip olduğu için son derece minnettar. Usanmadan onunla ilgileniyor. Tüm çalışanlar onu desteklemek için elinden geleni yaptı." Bir anlığına düşündü, ardından "en azından çalışanların pek çoğu" diye ekledi.

Kim odadaki turunu tamamladı ve Bryant'ın yanına geldi. "Çalışanlardan söz açılmışken, siz Crestwood'la ilgilenirken orada kimlerin bulunduğunu bize söyleyebilir misiniz?"

Victor semavere doğru ilerledi, Kim, metal aletin hurda değeri için hala çalınmamış olmasına şaşırmadan edemedi.

Adam plastik bir bardağın içine bir sallama çay poşeti koydu. "Richard Croft müdür olarak yeni atanmıştı. Genel

olarak idari bir görevi vardı. Sanırım ondan bütçeyi sıkması ve verimliliği arttırması istenmişti. Kızlarla pek az iletişimi vardı ve böyle olmasından memnundu. Hep onun kendini tam olarak oraya ait hissetmediğini düşünmüşümdür; işini yapmak, konulan hedeflere ulaşmak ve sonra başka bir yere geçmek için acele ediyordu."

"Peki ya Teresa Wyatt?"

"Tabii ki ikisinin arasında bir sürtüşme vardı. Teresa müdürlük görevi için düşünülmemişti, bu yüzden Richard'ın bu pozisyona gelmesine içerlemişti."

Wilks poşet çayın aromasını çıkarmaya çalışıyordu. "Teresa pek de sıcakkanlı bir kadın değildi; Richard ile çok geçmeden ters düştüler. Birbirlerinden nefret ediyorlardı ve herkes bunu biliyordu."

Kim, çok ilginç, diye düşündü, ama bu arazide neden iki ya da muhtemelen üç kız cesedi olduğunu açıklamıyordu.

"Teresa'nın biraz öfkeli olduğunu düşünüyoruz."

Victor omuz silkti ve bir şey söylemedi.

"Bu konuda herhangi bir şeye tanıklık ettiniz mi?"

"Hayır, kendim etmedim."

Kim "Peki başkası mı etti?" diye ısrar etti.

Adam tereddüt etti ve ellerini açtı. "Şimdi ne gibi bir zararı dokunabilir, bilmiyorum. Teresa bana kendisi hakkında bir şikayette bulunulacağından bahsetmişti. Teresa'nın bazen öfkesine hâkim olamadığında çocukları tokatlaması ya da itmesiyle ilgili bazı şeyler işitmiştim ama bu farklıydı. Kızlardan birinin karnını öyle sert yumruklamış ki kızın ağızından kan gelmiş."

Kim ayağının seğirdiğini hissedebiliyordu. Kontrol altına alabilmek için elini dizine koydu.

"Şikâyet bununla ilgili miydi?"

Adam başını olumsuzca salladı. "Hayır, Teresa bu saldırıdan çok, şikâyetçinin iddia edeceği şeyden endişe ediyordu."

"Neydi bu iddia?"

"Teresa Wyatt'ın kızı cinsel ilişkiye girmeyi reddettiği için dövdüğü."

"Peki öyle mi oldu?"

Victor emin görünmüyordu. "Sanmıyorum. Teresa saldırı konusunda bana karşı samimiydi. Yaptıklarını itiraf etti ancak cinsellikle bir ilgisi olmadığına yemin etti. Bu türden bir suçlamanın onu mahvedeceğini biliyordu. Böyle bir lekenin ömrünün sonuna kadar adına bir sülük gibi yapışacağını biliyordu."

Kim gözlerini kapadı ve başını salladı. Sırlar gelmeye devam ediyordu.

Kim "Şikâyetçi kimdi?" diye sordu. Motoru, evi ve işi üzerine bahse girmeye hazırdı; o üç kızdan biriydi.

"Söylemedi dedektif. Konuşmamız yalnızca onun iyiliği içindi. Zihnini toparlamak için konuşmak istemişti."

Kim, elbette öyle istemiştir, diye düşündü. Teresa Wyatt'ın doğruyu söylemek gibi bir düşüncesi hiç olur muydu!

Bryant "Peki ya Tom Curtis?" diye sordu.

Victor bir an düşünmek zorunda kaldı. "Ah, mutfaktaki aşçıdan mı bahsediyorsunuz? Biraz sessiz bir tipti. Kimseyle ters gitmezdi. Biraz uysal koyundu diyebilirsiniz. Birkaç kez kızlarla fazla içli dışlı olduğu için azar işitmişti."

Kim "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Yirmilerinin ortasındaydı, çalışanlar arasında en genci oydu; bu yüzden onlarla daha iyi ilgilenebiliyordu. Kimileri kızlarla çok fazla ilgilendiğini düşünüyordu: ama bu yalnızca bir söylentiydi. Daha fazla yorum yapmak istemiyorum."

"Ama bir fikriniz vardı, değil mi?"

Victor sağ elini kaldırırken yüzündeki ifade sertleşti. "Kendim uygunsuz bir şeye tanık olmamışken ölmüş bir adamın adını kirletmeyeceğim."

Kim "Diğerlerinin böyle yaptığını mı söylüyorsunuz?" diye bastırdı.

"Bunu söylemek bana düşmez ve yorum yapmayacağım."

Bryant "Anlaşıldı Victor" diye rahibi yatıştırdı. "Lütfen devam et."

"Mary Andrews, mantıklı biriydi, muhtemelen kızlarla en çok ilgilenen kişiydi. Katı, fakat sevecen ve yardım etmeyi seven biriydi. Mary için bir işten öteydi."

"Peki ya Arthur?

Victor güldü. "Oh, Arthur Connop; onu neredeyse unutuyordum. Oldukça talihsiz biri olduğunu düşünmüşümdür. Sık sık onu bu kadar huysuz ve düşman yapacak kadar hayatında ne olmuş olabileceğini merak etmişimdir. Garip küçük adam, kimseden hoşlanmazdı."

Bryant "Özellikle William Payne'den mi?" diye sordu.

Victor burnunu buruşturdu. "Oh, kişisel bir şey olduğunu sanmıyorum. William'ı sevmemek zordur. Sanırım Arthur çalışanların zaman zaman William'a yardım etmesine bozuluyordu. Kendi elde etmediği bir şeyi başkasının elde etmesinden hoşlanmıyordu."

"Kızlarla iletişimi nasıldı?"

"Kim? Arthur'un mu? Hiç iletişimi yoktu. Her birinden nefret ederdi. Yapısından ötürü kolay bir hedefti. Kızlar onunla kafa bulur, araç gereçlerini falan saklarlardı."

"William'la da kafa bulurlar mıydı?"

"Pek sayılmaz, William gece vardiyasında çalıştığından kızlarla iletişimi çok azdı."

Kim oturduğu yerde doğruldu. Adamın onlara bahsetmediği bir şeyler vardı.

"Oradaki kızlar hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Adam arkasına yaslandı. "Kötü çocuklar değillerdi. Bazıları ailevi bir durumdan ötürü geçici bir süreliğine oradaydı. Bazıları ise çocuk istismarı suçlamalarının ardından esirge-

meye yerleştirilmişti. Kimileri bir aile üyesi onları alana dek orada kalırdı, birkaçının hiç akrabası yoktu."

"İkiz kızlar, Nicola ve Bethany'i hatırlıyor musunuz?"

Gözlerinde bir gülümseme belirdi. "Ah, evet. Güzel, küçük kızlardı. Eğer yanlış hatırlamıyorsam daha girişken olanının adı Nicola'ydı. Bethany genellikle kardeşinin arkasına saklanıp konuşma işini ona bırakırdı."

"Diğer kızlarla pek kaynaşmamışlardı. Sanırım birbirlerine yetiyorlardı."

Kim "Öyleyse sorun çıkaracak türden kızlar yoktu, değil mi?" diye sordu. Kendi kaldığı çocuk esirgeme kurumu yurtlarına hiç benzemiyordu.

"Elbette daha zorlu kızlar vardı. İletişim kurulamayan genç kızlar. Özellikle üç kız vardı... Kusura bakmayın, isimlerini hatırlamıyorum. Tek başlarına yeterince kötüydüler ancak bir araya geldiklerinde küçük, sıkı bir grup oluyorlardı. Birbirlerini dolduruşa getiriyorlar ve her türlü soruna yol açıyorlardı; hırsızlık, sigara, erkekler." Gözlerini kaçırdı. "Başka şeyler de."

Bryant "Başka ne gibi şeyler?" diye sordu.

"Bunu söylemek bana düşmez."

Kim "Birine mi zarar verdiler?" diye araya girdi.

Victor doğrulup pencerenin önüne geldi. "Fiziksel olarak değil dedektif."

Kim Bryant'a bakarak "Öyleyse nasıl?" diye sordu.

Victor iç geçirdi. "Diğerlerinden daha acımasızdılar, özellikle bir araya geldiklerinde."

Kim "Ne yaptılar?" diye bastırdı.

Victor pencerenin önünden ayrılmadı. "Kızlardan biri o civarda yaşıyordu ve Lucy'i biliyordu. Bir gün William'ın işlerini yaparken kızla oynamayı teklif etmişler."

"Kolay güvenen biri olduğundan William bu teklifi değerlendirerek süpermarkete gitmiş. Bir saat kadar sonra geri

geldiğinde ortada ne kızlar ne de Lucy varmış."

"Evi baştan aşağı aramış."

Victor dönüp onlara doğru yürüdü. "Onu nerede bulduklarını biliyor musunuz?"

Kim çenesinin kasılmaya başladığını hissediyordu.

"Onu çırılçıplak soymuşlardı ve küçük bedenini çöp kutusuna sokmuşlardı. Dışarı çıkacak kas gücü yoktu." Yutkundu. "Bir saat boyunca, çöp, yemek ve kendi kirli bezleri arasında öylece kalmıştı. Zavallı kız yalnızca üç yaşındaydı."

Kim midesinin bulandığını hissetti. Bu soruşturmayı ne kadar genişletirlerse genişletsinler, ucu eninde sonunda William'a ve Lucy Payne'e uzanıyordu.

İkinci bir görüşme yapmanın vakti gelmişti.

BÖLÜM 48

Araba Payne ailesinin evinin önüne yanaşırken Kim "Burada neler oluyor?" diye bağırdı. Kapının önünde hem bir polis aracı hem de bir ambulans vardı. Ambulansın arka kapıları açıktı.

Kim araçların etrafından koşarken iki sağlık görevlisi bir sedyeyle evden çıkıyordu.

Lucy'nin küçük, narin bedeni dar yatakta bile ufacık kalıyordu. Onu sanki bir bebekmişçesine taşıyorlardı. Uzuvlarının ne kadar köreldiği sandalyede değilken daha da belli oluyordu. Küçük yüzünü bir oksijen maskesi kaplıyordu, ancak Kim kızın gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Kim usulca kızın koluna dokundu ama sağlık görevlileri onu ambulansın arkasına yerleştirmek için acele ediyorlardı.

William Payne evden dışarı fırladı. Beti benzi atmıştı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korku doluydu.

Kim "Ne oldu?" diye sordu.

"Gece nefes darlığı çekti ama sabah daha iyi görünüyordu. Üst katta çarşafları değiştiriyordum, nefes almakta yine zorlanmış ama ses çıkaramamış. Bana haber verememiş."

Sağlık görevlileri sedyeyi yerine koyarlarken ikisi de ambulansın arkasında duruyorlardı.

Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışan William'ın gözleri kızarmıştı. "Acil çağrı düğmesine basabilmiş, ben de uzaktan siren seslerini duydum. Aşağı indiğimde morarmaya başlamıştı." Gözyaşları dökülmeye başlayınca başını iki

yana salladı. Sesi boğuk ve korku doluydu. "Yardım çığlığını duyamadığım için ölebilir."

Kim adamı teselli etmek için bir şeyler söyleyecek oldu ancak sağlık görevlilerinden biri ambulanstan dışarı atladı.

"Efendim, gitmemiz..."

"Gitmem gerek. Affedersiniz."

Kim, adamı beklemekte olan ambulansın arka kapısına doğru usulca itti.

William içeri girince kapılar arkasından kapandı ve ambulans sirenler ve ışıklar eşliğinde uzaklaştı.

Kim ambulansın gözden kayboluşunu izlerken boğazının düğümlendiğini hissetti.

"İyi görünmüyordu sanki Guv?"

Kim başını olumsuzca salladı ve yolun karşısına, kazı alanına doğru ilerledi.

İki numaralı kurbanın çadırına girdi. Cerys, çukurda dizleri üzerine çökmüştü. Dönüp gülümsedi.

Kim elini uzattı. Cerys elindeki plastik eldiveni çıkardı ve çukurdan çıkarken Kim'den destek aldı.

Eli sıcak ve yumuşaktı, ayrıca eldivenin içindeki talk pudrasıyla kaplanmıştı.

Cerys çukurun başına gitti. "Sirenleri duydum. Her şey yolunda mı?"

Kim omuz silkti. Lucy'i açıklamanın bir anlamı yoktu. Cerys soruşturmanın o kısmına dâhil değildi ve kıza karşı verdiği duygusal tepki Kim'in kendisine bile mantıklı gelmiyordu; bunu başka birine açıklamaya çalışmak boşunaydı.

Kim "Öyleyse, birinci kazı yerinde işler bitti, değil mi?" diye sordu. İlk mezar toprakla doldurulmuş ve üzerine çim parçaları yerleştirilmişti. Kötü bir saç naklini andırıyordu. Çadır kaldırılmış fakat bir başkası kurulmuştu.

"Orada bir gelişme var mı?"

"Yaklaşıyoruz. Cihazlar kütlenin altmış santimden daha

az bir derinlikte olduğunu gösteriyor."

Kemikleri görene dek toprağın altındakine bir ceset demeyecek olan bilim insanı Cerys'in aksine Kim bunun üçüncü kız olduğunu içgüdüsel olarak çoktan biliyordu. Artık geriye hangi kızın hangisi olduğunu tespit etmek kalmıştı.

"Bu kazı yerinin kapatılması onaylanacak ve çukur öğleden sonra doldurulacak."

"Başka bir şey var mı?"

Katlanır bir masaya doğru ilerlerken "Boncuklar var" dedi. "On bir tane. Bir de bu." Cerys plastik bir torbayı havaya kaldırdı.

Kim torbayı kadının elinden aldı ve kumaşın kalınlığını hissetmeye çalıştı.

Cerys "Pazen kumaş olduğunu düşünüyorum" diye açıkladı.

"Pijama mı?"

"Muhtemelen, ama yalnızca üst."

"Alt yok mu?"

Cerys olumsuzca başını salladı.

Kim hiçbir şey söylemedi. Pijamanın altının olmayışı zihninde bir görüntü canlandırdı ve bu öfkelenip dişlerini sıkmasına neden oldu.

"Başka bir kumaştan olabilir, altı farklı, üstü farklı bir pijama takımı olabilir; ve çoktan toprakta çözünmüş olabilir."

Kim başıyla onayladı. En azından böyle olmuş olduğunu umabilirdi.

"Başka bir şey yok mu?"

Cerys çamurla kaplı parçalarla dolu bir plastik saklama kabı uzattı.

"Küçük metal parçaları fakat cinayetle ilgili olduklarını sanmıyorum."

"Sırada ne var?"

Cerys ellerini kot pantolonuna sildi. "Üçüncü kazı yeri ne gidiyorum, geliyor musun?"

Kim en son kurulan çadıra doğru kadının peşinden gitti.

İçeri girerken Dawson ona "Tam zamanında geldin Guv" dedi.

Kara topraktan dışarı çıkmış olan ayak olduğu şüphe götürmeyen şekle baktı.

Çadırdaki yedi kişi fazla derin olmayan mezarın içine bakıyordu. Çoğunun orada zaten bir ceset bulmayı bekliyor olmasının bir önemi yoktu. Her ceset bir anlık da olsa saygıyı hak ediyordu; hepsi sessizce durup faili adalet önüne çıkarmak için üzerine düşeni yapmaya içlerinden ant içerken bu gerçekleşti.

Cerys Kim'e doğru döndü. Kim onun gözlerinin içine baktı. Bakışları huzursuz ama kararlıydı. Oradaki herkesin içinden geçeni dile getirirken sesi alçak ve boğuktu. "Kim, bunu yapan piç kurusunu bulmalısın."

Kim başıyla onayladı ve çadırdan çıktı. Tam da bunu yapmak niyetindeydi.

BÖLÜM 49

Çadırdan çıkarlarken Bryant "Guv, bir mesaj geldi" dedi. "Doktor Dan bize bir şey göstermek istiyor."

Kim tepeden aşağı inerken tek kelime bile etmedi. Bryant arabayı çalıştırdı ve Russells Hall hastanesine doğru sürdü. Onu ne zaman yalnız bırakması gerektiğini biliyordu.

Kim'in içini öfke kaplamaya başladı. Ne yapmış olurlarsa olsunlar, bu kızlar ölmeyi hak etmemişlerdi. Birisinin onların hayatlarını değersiz görmüş olması midesini bulandırıyordu. Kim eskiden o kızlardan biriydi ve hepsi de mücadele etmek için kendilerine bir fırsat verilmesini hak ediyorlardı.

Hayata kötü bir başlangıç yapmış olmak gelecekteki eylemleri belirlemezdi. Kim bunun bir kanıtıydı. Çocukluk yılları, suç, uyuşturucu, intihar girişimleri ve muhtemelen daha da kötü şeylerle dolu bir hayat vaat ediyordu. Karşısına çıkan her tabela yıkımı işaret ediyordu; ya kendisinin ya da başkalarının yıkımını. Ancak kendisi için kurgulanmış bir hayata el işareti çekerek cevap vermişti. Bu üç kurbanın da bunu başaramayacağına dair tek bir kanıt bile yoktu.

Hastanenin ana girişinde Bryant arabayı durdurdu.

Kim dışarı fırlayıp yürümeye başladı. Asansörlere vardığında Bryant ona ancak yetişebilmişti.

"Tanrı aşkına Guv, yavaşla biraz. Rugby oyunu ile baş edebilirim. Ama sana ayak uydurmak bambaşka bir şey."

Kim olumsuzca başını salladı. "Haydi büyük baba, hızlan biraz."

Kim morga girdi. İki numaralı kurbanın kemiklerinin, bir numaralı kurbanınkilerin yanında, bir masanın üzerine serilmiş olduğunu görebiliyordu.

Kim, ölü olmasına karşın bir numaralı kurbanın labora tuvarın içe işleyen soğuğunda artık yalnız olmadığını görüp rahatladı. Eğer hayattayken arkadaşlarsa, şimdi de tekrar buluşmuşlardı.

Ancak bu rahatlama; iki numaralı kurbanın yanındaki küçük kemikleri gördüğü için çok kısa sürdü.

"Bebek mi?" diye sordu.

Daniel başıyla onayladı.

İkisi de selamlaşma veya şakalaşma girişiminde bulunmadı.

Kim daha yakından baktı. Kemikler öylesine ufaktı ki, bir şekli çağrıştırmıyorlardı; bu Kim'i daha da üzüyordu.

Daniel'in işi ise kemiklerin bir bebeğin bedenine ait olduğunu unutup, onları bir ipucu bulmak ümidiyle incelemekti. Hepsinden bilimsel tarafsızlıkta sergilemeleri bekleniyordu. Bu süreci duygulardan arındırmak gerekiyordu. Ancak hiç doğmamış bir yaşamı parçalara ayırarak ipuçları elde etmek zorundaydı. Bu Kim'in yapabileceği bir şey değildi.

Bugün bilgiçlik taslanmayacaktı.

"Kaç yaşında?" diye sordu.

"Kemikler on üçüncü haftada gelişmeye başlar. Yeni doğan bir çocuğun yaklaşık üç yüz kemiği vardır. Bu yavrunun yirmi – yirmi beş haftalık olduğunu tahmin ediyorum."

Kim, kesinlikle bir birey, diye düşündü. Hem ahlaki hem de yasal açıdan. Anne için belirgin bir tehdit olmadığı sürece normalde on ikinci haftadan sonra kürtaj uygulanmazdı.

"Öyleyse çifte cinayet mi oluyor Guv, hem anne hem de çocuk?"

Kim başıyla onayladı. Eli kemiklere gitti. Onları örtmek istiyordu. Neden böyle yapmak istediği konusunda ise hiç-

bir fikri yoktu.

Daniel masanın etrafında dolaştı ve iki kızın arasına oturdu. "İşe yarar mı bilmiyorum ancak bir numaralı kurban hakkında biraz daha bilgi edindim. Bir altmış boylarındaymış ve beslenmesi kötüymüş; yetersiz beslenmiş diyebilirim."

Bryant not defterini çıkardı.

"Dişleri bakımsız ve alt ön dişleri çarpıkmış. Bir ara sol elindeki iki parmak kırılmış ve kaval kemiği çatlamış. Bu sakatlıklar ölüm anına yakın bir zamana ait değil.

"Çocuk istismarı mı?"

"Büyük ihtimalle" deyip arkasını döndü, Kim adamın yutkunduğunu fark etti.

İki numaralı kurbana döndü. "İkinci kurbanla ilgili olarak bu kadar ayrıntılı bilgiye henüz sahip değilim ancak bilmen gereken bir şey olduğunu düşünüyorum."

Masanın başucuna doğru ilerledi ve bir numaralı kurbanın çenesini nazikçe oynattı. "Dişlerin iç kısmına dikkatle bak."

Kim yaklaşarak eğildi. Daniel'in alt dişlerin çarpıklığıyla ilgili söylediklerini görebiliyordu ama diş eti olmaması dışında normal görünüyorlardı."

"Şimdi de iki numaralı kurbana bak."

Kim dönüp ikinci kızın kafatası üzerine eğildi. Dişler görece düzgündü ve bir travma izi yoktu, ancak genel olarak diş minesinin renginde bir farklılık vardı.

"Bir numaralı kurbanın dişleri temizlendi mi?" diye sordu.

Daniel olumsuzca başını salladı. "İkisi de temizlenmedi."

Kim'in tahmin oyunlarına tahammülü hızla azalıyordu. "Söyle bana doktor."

"Bir numaralı kurbanın dişlerindeki toprak, ağız içine zaman içerisinde muhtemelen ölümden beş altı yıl sonra

etler çürüyünce girmiş. İkinci kurbanın dişlerinin iç kesi mindeki toprak ise toprağa konulduğu günden kalma."

Kim, Daniel'in işaret ettiği noktaları hızla birleştirdi. Toprağın dişlerin içine bu kadar çabuk girmesinin tek bir yolu olabilirdi.

Kız canlı canlı gömülmüştü.

BÖLÜM 50

İlk "kaçan" Tracy olmuştu ve zaman zaman bunu yapmamış olmasını dilediğim oluyordu. Sonrasında hissettiğim pişmanlık o kadar beklenmedik ve bilinmezdi ki ona ne ad vereceğimi bilemedim.

Bir plan ters gitmediği takdirde bir psikopat geriye dönüp düşünmez; bu da ancak analitik bir değerlendirme olur, duygusal değil.

Bu davetsiz misafiri yerde tutmak için mücadele ederken dünyanın ekseni biraz kaydı. Bana direnmeyi bıraktıktan sonra pişmanlığımın yaptığım şeyden değil onu bir daha görmeyecek, odanın içinde dolaşırken kalçalarının savruluşunu izleyemeyecek olmamdan kaynaklandığını anladım.

Pişmanlık yalnızca yitirdiklerimle ilgiliydi.

Dünya kendini düzeltiyordu.

Buna karşın Tracy'nin farklı olduğunu biliyordum. Küçük bir kızken bile diğerlerinden farklı olan kadınlar vardır. Bir yere girdiklerinde başlar onlara döner, bakışlar üzerlerine çevrilir. Bu güzellikle değil, özle, güçlü bir ruhla ilgilidir. Sahibinin aklına koyduğu her şeyi gerçekleştireceğine dair bir azimle ilgilidir.

Çekici ve uyarıcıdır.

Tracy'nin dokuz yaşındaki bedeninin annesi Dina tarafından otuz beş sterline satıldığını biliyordum. Bir hafta sonra, Dina kızın piyasa değerini anladığında çok daha fazlasına satılmıştı. İki ay sonra Dina çalışmayı tamamen bırakmıştı.

Tracy, on dördüncü doğum gününden iki gün sora sosyal hizmetler sorumlularınca alınmıştı. Crestwood'a getirilmiş ve dövülmüş, tecavüze uğramış ve ihmal edilmiş olan diğer kızların yanına konmuştu.

Minnettar değildi.

Bir kurban değildi ve tam da olduğu yerde kalmak istemişti.

Kimseye güvenemeyeceğini yaşayarak öğrenmiş olduğundan Tracy son iki yılda kazancının bir kısmını Dina'dan saklamıştı. Yaşamın zorluklarından şikâyet etmiyordu. Onları kendi çıkarları için kullanıyordu.

Yaşamının ilk zamanlarıyla ilgili her şeyi bana anlatmıştı. Bir kitaptan okunmakta olan gerçek bir hikâyeyi andırıyordu. Sesi belki bir iki kere titremişti, ancak çabucak toparlamış ve devam etmişti.

Dinledim, başımı salladım ve onu anladığımı belirttim.

Sonra ilişkiye girdik. Düzeltiyorum, ben ilişkiye girdim; o da karşı koydu. Tecavüz çirkin bir sözcük ve aramızda geçenleri tanımlamıyor.

Ardından ayağa kalkıp gözlerimin içine baktı. Bakışları soğuk ve sinsiydi, böylesi genç bir yüze hiç yakışmıyordu.

"Bu sana çok pahalıya patlayacak" dedi.

Tracy'nin aramızda geçenleri başkalarına anlatmasıyla ilgili bir korkum yoktu. Kendinden başka kimseye güvenmezdi. Kendisine fayda sağlayacak bir biçimde bunu bana karşı kullanmanın bir yolunu bulacaktı.

Gençliğe özgü iyimserliğine hayrandım; birkaç ay sonra beni bir köşeye çektiğinde şaşırmamıştım.

Zafer kazanmışçasına "Hamileyim, senden" dedi.

Söylediklerinin ikisinden de şüphe etmiş olsam da bana eğlenceli gelmişti. Tracy'nin en çok sevdiğim özelliklerinden biri de her durumu kendine yarar sağlayacak biçimde çıkarları için kullanabilmesiydi.

"Yani?" diye sordum. İkimiz de pazarlığın başladığını biliyorduk.

"Para istiyorum" dedi.

Gülümsedim. Tabii ki istiyordu. Asıl soru ne kadar istediğiydi. Önceki para alışverişlerinden aklımda bir miktar anlandı. Kürtajı karşılamalı ve biraz da ona kalmalıydı. İşin normal bedeli buydu.

Elimdeki en güçlü pazarlık silahını kullanıp sessiz kaldım.

Başını yana eğdi ve bekledi. O da biliyordu.

Anlayışlı bir şekilde "Ne kadar?" diye sordum. Bu kızda bir şeyler vardı.

"Yeteri kadar."

Başımla onayladım. Elbette ona yeteri kadar verecektim."

"Beş yüz..."

Gözlerini kısarak "Yanından bile geçmiyor" dedi.

Açılış teklifini düşük tutmak faydalıydı. Bazen hiç belli olmazdı. Daha önce iki kez işe yaramıştı...

"Senin aklında ne kadar var?"

"Beş bin yoksa bildiklerimi anlatırım."

Kahkaha attım. Bu "ona kalacak birazdan" çok daha fazlaydı. "Kürtaj o kadar..."

"Kürtaj falan olmuyorum. Mümkün değil. Kaçmak için para istiyorum." Karnını okşadı. "Yeniden başlamak için."

Bunun olmasına imkân yoktu. Ben mantıklı biriyimdir. O anda suçlamada bulunacak olsa ona inanmayacaklarını biliyordum; ancak ortalıkta benimkiyle aynı bir DNA örneğiyle gezerken asla kurtulamazdım. Çocuğun doğum tarihi sürekli bir tehdit oluşturacaktı.

O bebek asla doğamazdı.

Başımı sallayarak anladığımı belirttim. Düşünmek, hazırlanmak için zamana ihtiyacım vardı.

O gece hazırdım.

Bir damla kolanın içine bolca votka katarak "Ayrılmadan önce son bir kadeh içelim" dedim.

Bardağı kaldırırken "Paramı getirdin mi?" diye sordu.

Başımla onaylayıp üst cebime dokundum. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Londra'ya gidip bir daire tutacağım, iş bulacağım. Okula dönüp bir meslek edineceğim."

Konuşmaya devam etti, ben de bardağını doldurmaya devam ettim. Yirmi dakika sonra gözlerini zor açıyordu ve dili dolanıyordu.

"Gel, sana bir şey göstermek istiyorum" dedim. Elimi uzattım. Buna aldırış etmedi, ayağa kalktı ve oturduğu yere geri düştü. Tekrar denemesi için birkaç dakika beklemesi gerekti. Bu kez kıvraklık eğitimdeki bir köpek gibi zikzak çizerek kapıya ilerledi. Ben önüne geçip arka kapıyı açtım. Aniden yüzüne çarpan temiz hava onu kollarıma devirdi. Ayağa kaldırdım, ancak ayakları birbirine dolandı ve yere devrildi.

Kalkmaya çalışırken güldü. Kollarından tutup çimlere doğru götürürken ben de onunla birlikte güldüm.

Kuzey batıya doğru yirmi beş adım sonra onu bıraktım. Çukura sırt üstü devrildi. Tekrar kıkırdadı. Ben de kıkırdadım.

Çukurun içinde yanına diz çöktüm, ellerim boğazındaydı. Tenini avuçlarımda hissetmek uyarılmama neden oldu; ellerimi uzaklaştırmaya çalışsa bile. Gözleri kapalıydı ve yarı baygın bir hâlde altımda kıvranıyordu. Kalçalarının hareketi ve göğüslerinin sallanışı hipnotize ediciydi. Bunu görmezden gelemezdim. Bir çırpıda altındaki ince şortu yırtıp attım ve hemen içine girdim.

Bilinci gidip gelirken bedeni ellerimde uysal ve yumuşacıktı. Rüyadaymış gibi hareket ediyordu. İlk seferki gibi karşı koymuyordu.

Ayağa kalktığımda gözleri geriye kaymıştı. Dar çukurda güçlükle yanına çömelip yırtılmış olan şortu yerden aldım. Onu sonsuza dek saklayacaktım. Hatırlamama yardım edecekti.

Ellerim tekrar boğazına uzandı. Başparmaklarım ses borusunun üzerindeydi ancak bastırmadım. Güzel yüzü sarhoşluğun etkisiyle hala gülümsüyordu.

Hayal kırıklığına uğramış şekilde çukurdan fırladım. İlk kürek dolusu toprak gövdesinin üzerine düştü. Gözlerini hâlâ açmamıştı.

Delice uğraşıp çukuru birkaç dakika içinde doldurdum. Bu ortadan kaldırma yöntemi benim için yeniydi.

Mezarın yanı başına çöküp beni buna zorladığı için ona küfrettim. Keşke bu kadar açgözlü davranmamış olsaydı. Eğer kürtaj parasını kabul etmiş olsaydı her şey yolunda gidecekti.

Çünkü o bebek asla doğamazdı.

BÖLÜM 51

Bryant ağzına bir nane şekeri atarken derince iç geçirdi. Sigara içilmeyen bir ortamdan çıktıktan hemen sonra böyle yapmayı alışkanlık haline getirmişti.

Arabaya vardıklarında "Canlı canlı gömülmekten daha korkunç bir şey düşünebiliyor musun?" diye sordu.

"Evet, seninle birlikte canlı gömülmek" dedi Kim; biraz olsun keyiflenmeye çalışıyordu.

"Teşekkür ederim Guv, ama gerçekten, gözünde canlandırabiliyor musun?"

Başını olumsuzca salladı. Düşünmesi bile fazlasıyla korkutucu bir ölümdü. Kim çoğu insanın uyurken, usulca ölmek istediğini düşünüyordu. Kendisi ise hep silahla vurulma fikrine sıcak bakmıştı.

İki numaralı kurban çukura konulduğunda bir şekilde bilincini yitirmiş ya da hareket edemez durumda olmalıydı. Toprağın yoğun karanlığı üzerini kapladığında tekrar bilincini kazanmış olmalıydı. Hiçbir şey görememiş, duyamamış ve yerinden kıpırdayamamış olmalıydı. Muhtemelen çığlık atmaya çalışmıştı; bu duyulan dehşete karşı verilen doğal bir tepkiydi. Ağzı toprakla dolmuş olmalıydı; almaya çalıştığı her nefes burnunu ve boğazını biraz daha tıkamış olmalıydı. Nefes almak için yutkunan ağzı sadece toprakla dolarken nefesi yavaş yavaş tükenmiş olmalıydı.

Kim gözlerini kapattı ve yarı çıplak haldeki, on beş yaşındaki kızı felce uğratmış olan katıksız dehşeti gözünde

canlandırmaya çalıştı. Kim'in aklının hayalinin alamayacağı bir karanlıktı.

"İnsanın içinde nasıl böyle bir kötülük olur ki? Yani, nasıl başlar?"

Kim omuz silkti. "Edmund Burke 'Kötülüğün galip gelmesi için tek şey yeterlidir: iyilerin hiçbir şey yapmaması' derken doğru söylemiş."

"Ne diyorsun Guv?"

"Bu kurbanlar adamın ilk vakası olmayabilir diyorum. Acımasızca işlenmiş bir cinayet, kötücül bir zihnin nadiren ilk işaretidir. Daha önce mazur gördüğümüz, ya da görmezden geldiğimiz başka işaretler de olmalı."

Bryant başıyla onayladı, ardından ona döndü. "Sence kızın ölmesi ne kadar sürmüştür?"

Kim "Çok sürmemiştir" diye yanıtladı, ama zihninden bunun bir ömür kadar uzun gelmiş olabileceğini düşündü.

"Şükürler olsun."

"Biliyor musun Bryant, artık buna devam edemeyeceğim" dedi Kim; bir yandan da başını sallıyordu.

"Neye Guv?"

"Kurbanlardan bahsederken sayı kullanmaya devam edemeyeceğim: kurban bir, kurban iki. Hayattayken zaten bundan yeterince çekmişlerdi. Elimizde üç ceset ve üç isim var; bunları eşleştirmeliyim."

Kim pencereden dışarı baktı; zihninde aniden bir anı belirmişti. On beşinci doğum günü, beşinci ve altıncı bakıcı ailelerinin arasına denk gelmişti.

Doğum gününden iki gün önce, çalışanlardan biri ona gelmiş ve "Yarın Kim'in doğum günü, hediye için para topluyoruz. Katkıda bulunmak ister misin?" diye sormuştu.

Kim kendi doğum günü hediyesine katkıda bulunmasını istediğinin farkına varacağı umuduyla adama uzun uzun bakmıştı. Ancak adamın yüzündeki ifade değişmemişti.

Hastanenin çıkışına yaklaşırlarken Bryant "Nereye Guv?" diye sordu.

Daniel Bate'ten edindikleri bilgilerle, Kim o sabah aldığı tehdide rağmen kendilerine yardım edebilecek sadece onların olduğunu biliyordu.

"Sanırım Brindleyplace'e Bryant. Gidip ikizleri görme vakti geldi."

Gözleri önündeki yola odaklandı. "Adlarını öğrenmek zorundayım."

BÖLÜM 52

İkinci çalınışında, Nicola Adamson saten pijamalarıyla kapıyı açtı. Saçları karma karışıktı ve onları genişçe esneyerek karşıladı.

Bryant "Sanırım uyandırdık, kusura bakmayın" dedi.

Öğle vaktini çoktan geçmiş olmasına rağmen kadının uyuyor olduğu çok belliydi.

Genç kadın tekrar esnedi ve gözlerini ovuşturdu. "Kulüpte uzun bir gece oldu. Eve bu sabah, ya da geçen gece, artık her neyse, beşte geldim."

Nicola kapıyı kapattı ve doğruca mutfağa yöneldi. Kim, daha otuz üç yaşında olmasına karşın yataktan kalktığında bir kere bile bu kadar hoş görünüp görünmediğini merak etti.

"Konuşmaktan memnun olurum arkadaşlar, ama önce kahveyi hazırlamama izin verin."

Kim bir el çantasını kenara çekip kanepeye oturdu. "Kardeşiniz bu sabah beni görmeye geldi."

Nicola hızla başını çevirdi. "Ne yaptı, ne yaptı?"

"Bize yardımcı olmanızdan pek hoşnut değildi."

Nicola inanmak istemiyormuşçasına başını salladı ve kafasını çevirdi. Hazır kahve kavanozunu hışımla dolaba geri koydu.

Kim, Beth'in Nicola'nın işlerine daha önce de burnunu soktuğu izlenimini edindi.

"Size ne dedi?"

"İkinizi de rahat bırakmamı ve eski yaraları deşmememi söyledi."

Nicola başıyla onayladı, üzerindeki gerginlik gitmiş gibiydi.

"Sadece beni kolluyor sanırım. Biraz sert göründüğünü biliyorum ama yalnızca fazla korumacı." Omuz silkip oturdu. "İkizler böyledir."

Kim, evet öyledir, diye düşündü.

"Ama ben büyük bir kızım ve size yardım etmeyi teklif ettim; bu yüzden bana sormak istediğiniz bir şey varsa sorun." Gülümsedi. "Özellikle şimdi kahvemi içiyorken."

Kim, kadının hırçınlığını düşünerek "Kardeşiniz yakın zamanda ayağını mı incitti?" diye sordu.

"Hayır, çocukluktan kalma bir sakatlık. Sekiz yaşımızdayken, elma ağacına tırmanıp feci şekilde düşmüştü. Dizindeki kemikler kırıldı. Sonunda, iyileştiler ancak soğuk havalarda bu ona acı veriyor. Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bryant not defterini çıkardı. "Kurbanlarımız hakkında elimizde daha fazla bilgi var ve kimliklerini belirleme konusunda yardımcı olabileceğinizi düşündük."

"Elbette, eğer yapabileceğim bir şey varsa."

"İlk kurbanımız muhtemelen en uzunlarıymış. Büyük ihtimalle zayıfmış ve alt çenesindeki dişler çarpıkmış..."

Nicola kesin bir şekilde "Melanie Harris" dedi.

"Emin misiniz?"

Nicola başıyla onayladı. "Ah, evet. O dişlerden çok çekti. Diğer ikisiyle bir araya gelinceye dek okuldaki kızlar onunla çok uğraştılar. Ondan sonra ise kimse ona sataşmadı. Diğer ikisinin yanında hep biraz garip görünüyordu; onlardan oldukça fazla uzun olan boyuyla bakıcıları gibiydi." Nicola durgunlaştı. "Bize kaçtığını söylemişlerdi."

Kim ve Bryant bir şey demedi.

Nicola başını iki yana salladı. "Melanie'ye kim zarar vermek istemiş olabilir ki?"

"Biz de bunu bulmaya çalışıyoruz."

Kim usulca "İkinci bir kurban daha var Nicola" dedi. "Üstelik hamileymiş."

Nicola masanın üzerinden eğildi ve Kim'in kenara çektiği çantaya uzandı. İçinden bir paket sigara ve bir plastik çakmak çıkardı. Önceki gün geldiklerinde Kim evde sigara içildiğine dair bir belirtiye rastlamamıştı.

Dudakları arasına bir sigara yerleştirdi ama çakmağı çakmakta zorlandı. Üçüncü deneyişinde yakmayı başardı.

Nicola "Tracy Morgan" diye fısıldadı.

Kim kaşları şaşkınlıkla kalkan Bryant'a baktı.

"Emin misiniz?"

"Evet eminim. Pek gurur duyduğum bir şey değil ama küçükken fazla meraklıydım. Karnemde hep "Nicola, kendi işleriyle başkalarınınkiyle ilgilendiği kadar ilgilenirse başarılı olur" gibi şeyler yazardı.

Bryant kıkırdadı. "Evet, bende de aynısından bir tane var" dedi.

Nicola omuz silkti. "Şey, etrafta dolaşıp kapıları dinlerdim. Tracy diğer ikisine, kendi deyimiyle, 'iki canlı olduğunu' söylüyordu."

Kim "O sıralar kiminle görüştüğüne dair bir fikriniz var mı? Bir ipucu sağlayabilir."

"Hayır, babayla konuşacağını söylediğini duymuştum ancak beni yakalarlar diye fazla duramamıştım."

Nicola sigarasından bir nefes çekerken aniden bir şeyin farkına vardı. "Üçüncü bir kurban daha var, değil mi?"

Bir şey söylemediler ve bu haberi sindirmesi için ona bir dakika verdiler.

"Bize şeyle ilgili daha fazla söyleyebileceğin..."

"Diğeri de Louise'di. Soyadını hatırlamıyorum ama ele-

başı oydu; en sertleriydi. Kimse ona bulaşmazdı. Diğer ikisi kaçtıktan (affedersiniz, diğer ikisi aramızdan ayrıldıktan) sonra bile kimse ona sataşmaya cesaret edememişti." Bir anlığına duraksadı. "Şimdi düşünüyorum da, arkadaşlarının kaçmış olamayacakları konusunda ısrar ediyordu."

"Louise'in kimliğini tespit edebilmemize yardımcı olabilecek bir özelliği var mı?"

Nicola elindeki sigarayı kesme camdan bir kül tablasında söndürdü. "Ah, evet. Lousie'in takma dişleri vardı. Başka okuldan kızlarla kavga ederken üç dişi kırılmıştı. Takma dişleri olmadan görünmekten nefret ederdi. Crestwood'daki diğer kızlardan biri, bir gece eğlence olsun diye takma dişlerini saklamıştı. Louise kızın burnunu kırdı.

"William Payne'in kızının da dâhil olduğu bir olayla ilgili bir şey biliyor musun?"

Nicola kaşlarını çattı. "Gececi adamı mı diyorsunuz?" Başını hayır anlamında salladı. "Onu pek görmezdik. Özel olarak bir şey duymadım ancak kızların bir olay yüzünden bir ay odadan çıkmama cezası aldıklarını hatırlıyorum. Ancak hep bir muzırlık peşindeydiler. Yine de, bunu hak etmiyorlardı."

Bryant not defterinin sayfasını çevirdi. "Tom Curtis ile ilgili bir şey hatırlıyor musunuz?"

Nicola gözlerini kıstı. "Diğer çalışanlardan gençti. Biraz utangaç görünüyordu ve kızların çoğu ona âşıktı." Nicola'nın eli ağzına gitti. "Ah, hayır, o çocuğun babasının Tom olabileceğini..." Düşüncesinin sonunu getiremedi; sözleri yarım kaldı.

Bu fikir Kim'in aklına gelmişti ancak karşılık vermemeyi tercih etti.

Kim Nicola'nın bu noktada daha fazla bir yararının olabileceğini sanmıyordu.

Ayağa kalktı. "Vakit ayırdığın için teşekkürler Nicola. Lütfen kurbanların kimlikleri resmi olarak tespit edilene dek bu bilgileri kimseyle paylaşma."

"Elbette."

Kim kapıya doğru ilerledi ve ardından döndü. "Önce hangisi gitmişti?"

"Anlamadım?"

"Önce hangisi ortadan kaybolmuştu, Melanie mi yoksa Tracy mi?" diye sordu. Nicola Louise'in en son ortadan kaybolduğunu zaten söylemişti. Kadın düşünceli bir biçimde yüzünü buruşturdu. "İlk giden Tracy'di çünkü Melanie ve Louise onun hamilelik yüzünden ortadan kaybolduğunu düşünüyorlardı."

Kim başıyla onayladı; kapıdan çıkmak üzereydi.

"Dedektif..."

Kim döndü.

"Kız kardeşim size ne söylemiş olursa olsun, elimden gelen yardımı yapabildiğime memnunum."

Kim başını sallayıp teşekkür etti ve evden ayrıldı.

Bryant "Nereye Guv?" diye sordu.

Kim'in saati öğleden sonra üçü geçmişti. "Merkeze dönelim."

Telefonunu çıkarıp Dawson'ı aradı.

Adam telefonu "Selam Guv," diye açtı.

"Olay yerinde durum nedir Kev?"

"İkinci mezar kapatılıyor ve Cerys üçüncü cesedi yarı yarıya açığa çıkardı. Doktor Bate de yolda. Çok derinde olmadığı için cesedi bu gece itibariyle çıkartmış olacaklarını umut ediyorlar."

Kim ekibine ne kadar yüklendiğinin farkındaydı. "Doktor oraya gelince çalışmayı bırakabilirsin. Sabahtan önce bir şey öğrenemeyeceğiz."

"Guv, eğer bir mahsuru yoksa kalmayı tercih ederim."

Çalışmayı bırakması söylendiğinde bunu kabul etmemesi bir ilkti.

"Kev iyi misin?"

Adamın sesini iyi tanıyan Kim, ani bir boğukluk fark etti.

"Guv, şimdiye dek iki genç kızın cesetlerinin topraktan çıkarılışını izledim ve eğer senin için de mahsuru yoksa bitene kadar burada kalmayı tercih ederim."

Bazen Kim'i şaşırtıyordu.

"Pekâlâ, Kev, seni daha sonra arayacağım."

Telefonu kapatıp başını salladı.

Bryant "Gerçekten de o kadar şaşırdın mı?" diye sordu.

"Hayır. Zaman zaman yanlış kararlar verse de o iyi biri."

Bryant "Ben de onun her zaman ekibimde olmasını isterim" diye ekledi.

İkisi pek aynı telden çalmazdı ama Bryant gerektiğinde objektif olabilirdi.

Kim arabadan çıktı ve Bryant kapıları kilitledi.

"Gidip Stacey ne yapıyor bir bak. O isimleri tahtaya yaz."

Kızların kimliklerinin belirsiz olduğu bilgisinin tahtadan bir an önce silinmesini istiyordu. "Sonra da eve git."

Kim motosikletine doğru yöneldi, kaskını çözerken duraksadı.

Nicola'yle ilgili yanlış olan bir şey vardı. Onda Kim'in içini kurcalayan, fark etmiş olması gereken bir şey vardı.

Gözleri, zihninin algılayamadığı bir şey görmüş gibiydi.

BÖLÜM 53

Kim'in o gün Russells Hall hastanesinin ana girişini ikinci görüşüydü. Motosikleti kaldırıma park etti ve ceza yeme ihtimalini göze aldı.

Hastaneye girerken "Sigara İçilmez" tabelasının altında sigaralarını tüttüren hastalardan ve ziyaretçilerden oluşan bir grubun içinden geçti.

Solundaki danışmaya yaklaştı. Yaka kartında Brenda yazan bir kadın ona gülümsedi.

"Lucy Payne'i arıyorum bugün gelmiş olması gerek."

"Akrabası mısınız?"

Kim başıyla onayladı. "Kuzeniyim."

Brenda klavyesinde birkaç tuşa dokundu. "C5 tıbbi servisi."

Kim kafeteryayı geçti ve hastane planına göz attı. Asansörle ikinci kata çıktı ve batı kanadı boyunca ilerlerken ameliyathaneden çıkarılmakta olan tekerlekli bir sedye için kenara çekildi.

Sedyenin peşinden servise girdi. İçeride alçak sesli konuşmalardan ve cihazların seslerinden oluşan hafif bir uğultu vardı. İlaç arabası altı bölümden oluşan servislerin birinden çıkıp diğerine giriyordu.

Kim ziyaret saatinin sonlarına yetişmiş olduğunu anladı. Söyleyebilecekleri her şeyi söylemiş olan hasta yakınları sessizce oturuyor ve sürenin dolmasını bekliyorlardı.

Hemşirelerin olduğu bölüme gidip "Lucy Payne?" diye sordu.

"Yan servis, ikinci kapı."

Kim küçük bir mutfağa açılan ilk kapıyı geçti. İkinci kapıya vardığında vurmak üzere elini kaldırdı. Tam vuracakken elini geri çekti.

Lucy koca yatağın içinde huzur içinde uyuyordu; başı beş yastıkla desteklenmişti. Sağ işaret parmağına bir izleme cihazı tutturulmuştu. Sağında bir cihaz ritmik bir biçimde bip sesi çıkarıyordu.

Yatağın yanı başındaki yüksek dolabın üzerinde gri bir oyuncak ayı ile "Geçmiş Olsun" yazan tek bir kart vardı.

Kim odaya girip köşedeki rahat koltukta hafifçe horlamakta olan William Payne'in yanından geçti.

Yatağın yanı başında durdu ve uyuyan kıza baktı. Lucy on beş yaşından çok daha küçük görünüyordu.

Üstelik daha şimdiden fazlasıyla acı çekmişti. Kız, gücünü ve hareket kabiliyetini yavaş yavaş çalan bu zalim hastalığı ya da onu terk edip giden annesini kendisi seçmemişti. Tabii, üç aptal kız tarafından bir çöp kutusuna tıkılmayı da kendisi istememişti.

Bugün Lucy neredeyse ölüyordu. Çığlık atmaya çalışmış, ancak sessizlikten başka bir şey çıkmamıştı.

Sürdüğü yaşama rağmen bu cesur ve kararlı kız savaşmıştı. Ölümün kıyısından tırnaklarıyla kazıya kazıya uzaklaşmıştı, çünkü açık bir şekilde yaşamak istiyordu. Acil çağrı düğmesine basabilmiş olması bu gerçeğin bir göstergesiydi.

Hollytree'deki yüksek binadaki daireden çıkarılırken Kim'in de hayatta kalma şansının yüksek olmadığını düşünmüşlerdi. Hastaneye gidene kadar başı sessizce titremiş ve derin derin solumuştu; orada da işe yarayacağını gerçekten ummasalar da onu damar yoluyla beslemişlerdi. Altı yaşındaki bedeni ancak dokuz buçuk kilo geliyordu. Saçları tu-

tam tutam dökülüyordu ve konuşamıyordu. Ama üçüncü gün oturabiliyordu.

Kim bir peçete alıp Lucy'nin çenesinden süzülen ince bir çizgi halindeki tükürüğü sildi.

Sonunda, yalnızca birkaç gündür tanıdığı bu genç kıza karşı neden yakınlık duyduğunu anladı. Lucy bir savaşçıydı. Kaderin kendi eline dağıttığı kartlara teslim olmuyordu. Her gün, kendi aleyhine olan şartlara rağmen yaşamaya çalışıyordu.

O sabah acil çağrı düğmesine basmamayı seçebilirdi. Hastalığına boyun eğip nihai huzura giden yolu seçebilirdi; ancak böyle yapmamıştı ve onu sadece tek bir şey durdurmuştu: umut.

Genç kızın şimdikinden daha iyi bir yaşam sürüp süremeyeceğini düşündü. Hayatı daha güvenli ve keyifli hale getirilebilir miydi? Bir fikri yoktu, ancak bu incecik kızın özünde güçlü ve kararlı olduğunu ve ona hayranlık duyduğunu biliyordu.

Elindeki peçeteyi yatağın yanındaki dolabın üzerine bırakırken arkasındaki değişikliği fark etti; hafif horlama sesi artık duyulmuyordu.

Dönmedi. Yavaşça "Konuşmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

William boğuk bir sesle "Evet dedektif, biliyorum" dedi.

Kim başıyla onayladı ve odadan ayrıldı. Eve gitme zamanıydı.

Yapılacak işleri vardı.

BÖLÜM 54

Beth bir dergiye göz atıyordu. Ne dergisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, zaten bunu özellikle yapıyordu.

Nicola'nın gerginliğini hissedebiliyordu. Beth döndüğünden beri konuşmamışlardı. Kız kardeşini tanıyordu. Nicola neden böyle davrandığını sormak istiyordu ama vereceği yanıttan korkuyordu. Açıkçası duyacaklarını kaldıramazdı.

Nicola insanların ona sinirlenmesinden hep nefret etmişti. O insanları mutlu eden biriydi. Herkesin mutlu olmasını istiyordu. Bu özelliği ona pahalıya mal olmuştu. İkisine de pahalıya mal olmuştu.

Bu memnun etme hevesi ikisinin başına yine bir iş açacaktı.

Beth öyle sinirliydi ki başını kaldıramıyordu. Sayfalara göz gezdiriyordu. Nicola daha fazla dilini tutamazdı. Beth umursamazca bir sayfa daha çevirdi.

Nicola "Myra dün benimle konuştu" dedi. "Ona çok kaba davrandığını söyledi."

Beth "Davrandım" dedi. Eğer kardeşi aralarındaki asıl sorun yerine önemsiz meselelerden bahsetmek istiyorsa, buna bir itirazı yoktu. Nicola eninde sonunda pes edecekti.

"Neden bu kadar kaba davranıyorsun ki? Kadın sana hiçbir şey yapmadı."

Beth omuz silkti. "Burnunu başkalarının işine sokmak isteyen yaşlı bir bunak. Ne düşündüğünü neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü o benim komşum ve burada yaşamak zorundayım." Nicola duraksadı. "Sözleşmeye senin adını da ekleyeceğimi mi söyledin ona?"

Beth gülümsedi. Bu küçük yalan kaltağı saatlerce uykusuz bırakmış olmalıydı.

"Evet, söyledim."

"Burada kaldığın sürece hayatımı zorlaştırmaya mı çalışıyorsun?"

"Biliyor musun Nic, senden bir şey yapmanı istedim ama bana aldırış etmedin. Sen de benden o yaşlı koca karıya nazik davranmamı istedin; ben de bunu umursamadım. Fark var mı?"

"Tanrı aşkına Beth, bana kızgın olduğunu biliyorum. Bana nedenini söyleyecek misin?"

Beth içinden gülümsedi. Kız kardeşini çok iyi tanıyordu. Hep tanımıştı.

Bir sayfa daha çevirdi. "Hangi nedeni duymak istiyorsun?"

"Söyleyeceğin herhangi bir neden. Bu sessiz tavrına son verecek herhangi bir şey. Bana kızgın olmandan nefret ettiğimi biliyorsun."

Ah evet, Beth bunu çok iyi biliyordu.

"Sana onunla konuşmamanı söylemiştim."

Nicola "Kiminle?" diye sordu. Sesindeki soru vurgusu zorlamaydı. Nicola kardeşinin kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu.

Nicola'yı daha da huzursuz edeceğini bile bile bir sayfa daha çevirdi. Nicola onun tüm dikkatini kendisine vermesini istiyordu. Kendisini aralarındaki meseleye tamamen kaptırmak yerine Beth'in sakin bir şekilde oturabiliyor ve başka bir şeye odaklanabiliyor olmasından nefret ediyordu. Çünkü kendisi tamamen buna odaklamıştı.

Nicola "Dedektifi mi kast ediyorsun?" diye sordu.

"Hıhım."

"Tanrı aşkına Beth, nasıl bu kadar duyarsız olabiliyorsun? Eskiden yaşadığımız yerde topraktan cesetler çıkarıyorlar."

"Ee?"

"O kızları tanıyorduk. Onlarla konuştuk, birlikte yemek yedik. Nasıl oluyor da umursamıyorsun?"

"Çünkü benim için bir şey ifade etmiyorlar. Onlardan hoşlanmıyordum bile, şimdi niye umursayayım ki?"

"Umursamalısın çünkü öldüler ve her ne hata yapmış olurlarsa olsunlar ölmeyi hak etmiyorlardı. Canavarın biri onları toprağa gömüp bir daha umursamamış. Yardım etmek zorundayım."

"Onlarla benden daha fazla ilgileniyorsun."

"Neden bahsediyorsun?"

Bu sefer gerçekten şaşırmıştı. İşte gene aynı durumu yaşıyorlardı. Nicola yaptığı şeyi kabul edinceye kadar asla ilerleme kaydedemeyeceklerdi.

"Bana ne yaptıklarını biliyorsun, üstelik bununla ilgili kahrolası hiçbir şey yapmadın."

"Beth, sana kimin ne yaptığını bilmiyorum. Anlat bana."

Elindeki derginin bir sayfasını daha çevirdi ve olumsuzca başını salladı. "Dedektife sor, belki o sana ne yaptığını söyler çünkü işin içine girmeye kendini kaptırmışsın."

"Bunun tek nedeni bir şekilde bizimle ilgili olduğunu bilmem."

Beth'in eli havada dondu. Parmaklarının arasındaki sayfa kaydı. Kardeşinin bu bağlantıyı kurmuş olması bile bir gelişmeydi. Nicola'nın hatırlamasını istiyordu. Bir özür bekliyordu. On yıl boyunca beklediği kelimeleri duymak istiyordu.

Ama henüz erkendi.

"Sana söylüyorum; Nic, bu olayı kurcalama."

"Ama her şeyin açığa çıkmasını istiyorum." Beth, kardeşinin sesindeki duyguyu hissetmişti. Ona bakmadı, bakamadı.

"Beth, keşke seni incitecek ne yaptığımı bilseydim. Neden seni yüz üstü bıraktığımı düşündüğünü bilseydim. Sen benim kardeşimsin. Aramızda o kadar çok sır var ki. Seni seviyorum ve yalnızca gerçeği bilmek istiyorum."

Beth elindeki dergiyi bir kenara fırlatıp ayağa kalktı.

"Nic, ne istediğine dikkat et... çünkü isteğin gerçekleşebilir."

BÖLÜM 55

Kim toplantının daha geç yapılmasını istemişti. Bu soruşturmanın yoğunluğu hepsini etkiliyordu. En azından ekibinin fazladan bir iki saat uyumasını sağlayabilirdi.

Woody'e son gelişmeleri aktarmayı tamamladığında, Bryant, Stacey ve Dawson masalarındaydılar.

"Günaydın millet, eminim hepiniz fark etmişsinizdir; basının soruşturmamıza olan ilgisi arttı. Üçüncü bir çadırın kurulması onları çılgına çevirdi. Artık her gazetenin ilk sayfasında yer alıyor ve dün gece Sky News'te özel haber oldu."

Bryant "Evet izledim Guv" dedi.

"Eminim ne kadar ikna edici olursa olsun, hiçbir basın mensubuna konuşmamanız gerektiğini hatırlatmama gerek yok. Bu soruşturma, söyleyeceğimiz bir sözün çarpıtılmasıyla rayından çıkacak kadar aşırı hassas."

Kim bu ifadeye kendini de dâhil etmişti. Gazeteciler tarafından kışkırtıldığında pek zekice davranamadığını biliyordu; bu yüzden akıllı bir şekilde onlardan uzak tutuluyordu.

"Eğer ne kadar boktan bir iş çıkarttığımızı hatırlamak istiyorsanız Woody'nin odasına gidip haberlerden birine göz atabilirsiniz."

Amirinin masası gazete bayisi gibiydi ve önceki görüşmelerinde Woody her bir haberi onunla ayrıntılı bir şekilde konuşmuştu.

Dawson, "Gerçekten mi Guv?" diye sordu.

Kim başıyla onayladı. Saldırı altında olduklarını bilmeleri daha iyiydi. "Yapma Kev, bu işlerin nasıl olduğunu sen de biliyorsun. Üçüncü güne gelindiğinde bu hep bizim hatamız olur ve biz ilk kemikleri bulduktan sonra bunlar olmadan beşinci güne gelmeyi başardık; bu yüzden oldukça iyi durumda olduğumuzu söyleyebilirim."

Kim olumsuzluk dalgasının odanın içinde gezindiğini hissetti.

İç çekti. "Eğer basının ilgisi sizin için bu kadar önemliyse gösteri dünyasında bir iş seçmeliydiniz. Bizler polis memuruyuz. Kimse bizi sevmez."

Stacey "Ancak biraz insanın canını sıkıyor Guv. Biraz hevesini kırıyor." dedi.

Kim yüreklendirici konuşmalarda pek iyi olmadığını anladı.

"Hepiniz şu duvara bakın; iyice, iyice bakın."

Kızların artık birer ismi olduğundan artık tahtaya bakmak daha kolay geliyordu. Tahta üç sütuna ayrılmıştı:

Kurban 1: Melanie Harris Yaş: 15
Normalden uzun, çelimsiz, dişleri sorunlu; kelebek çoraplı
Kafası kesildi

Kurban 2: Tracy Morgan Yaş: 15
Hamile, Pijama altı yok
Canlı canlı gömüldü

Kurban 3: Louise Dunston? Yaş: 15
Üst üç dişi takma

"Bu üç kız bir caninin elinde can verdi. Tecavüze uğradı, dayak yedi, boğuldu ve gömüldü. Bu onlar için bir gazete

haberi değildi. Onların hayatlarıydı, gerçeklikleriydi. Her gün bu suçları işleyip bundan paçayı sıyırabileceğini düşünen kişiyi bulmak için yatağımızdan çıkıp buraya geliyoruz."

"Birkaç gün önce bu çocuklar isimsizdiler, unutulmuşlardı ve sessizlik içindeydiler. Ama artık değiller. Melanie, Tracy ve Louise'in artık bizim sayemizde bir sesleri olacak. Ve hiç kuşkunuz olmasın ki bunu yapan o aşağılık herifi kesinlikle yakalayacağız!" Kim durdu ve etrafına bakındı. "Eğer bundan daha fazla motivasyona ihtiyacınız varsa, yanlış işi yapıyorsunuz demektir."

Bryant başını sallayarak "Teşekkürler Guv" dedi.

Stacey "Aynen" diyerek gülümsedi.

Dawson "İşte bu!" diye katıldı.

Kim her zamanki gibi boş masanın kenarındaki yerini aldı. "Pekâlâ Kev, olay yerinde bir gelişme var mı?"

"Doktor Dan sabaha karşı iki gibi cesedi topraktan çıkardı. Cerys mezarın ilk incelemesini yaptı ama toprağı bu sabah elekten geçirecekler."

"Doktor takma dişlerle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Herhangi bir konuda pek bir şey söylemedi. Çok tuhaf bir tip, Guv."

"Bundan Cerys'e bahset. Hâlâ mezarda olabilir."

"Stace, bir şey var mı?"

"Tom Curtis'in cep telefonunu buldum. Ölümünden önceki son iki saatte elliden fazla cevapsız araması var."

Kim öne doğru eğildi. "Devam et."

"Hepsi de Croft'ın cep telefonundan yapılmış."

"Yüce İsa" Kim çok öfkelendi. "Başka bir şey?"

"Huzurevinden aldığımız o kaset işe yaramaz durumda bu yüzden elimizde Mary Andrews'ın ölümüyle ilgili bir suç işlendiğini gösterecek hiçbir şey yok."

"Arthur Connop ile ilgili olarak Olay Yeri İncelemeden bir şey geldi mi?"

"Boya parçacığı incelemesi onun çok yüksek ihtimalle bir Audi TT'den geldiğini gösteriyor."

"Başka bir şey var mı?"

"Evet, Crestwood'un belediye meclisi kayıtları berbat. Hala gayri resmi olarak Facebook'u takip ediyorum ve resmi kanaldan da eski sakinlere telefon ediyorum. Bazı kayıtlı kaçaklar olay gecesi oradaymış ve listedeki bazı isimler ise haftalar önce ayrılmış."

Kim, ya belediye meclisinin büyük bir beceriksizliği ya da tesiste son olarak ikamet etmekte olanların kayıtlarını karıştırmak için yapılmış kasıtlı bir müdahale, diye düşündü. Bu noktada, her iki ihtimal de mümkündü.

"Stace, Tom Curtis ile ilgili bazı sorular sor. Kızlara ne kadar yakın olduğunu öğrenmeye çalış. Uygunsuz davranışlarıyla ilgili bir söylenti var mı öğrenmek istiyorum."

"Anlaşıldı Guv."

"Pekâlâ, Kev, olay yerine dön, Bryant bence seninle belediye meclisi üyesi Croft'ı yeniden ziyaret etmeliyiz."

Stacey "Şey, Guv, bir konu daha var" dedi.

Kim ceketini alırken "Dinliyorum" dedi.

"Elimde üç adres var. Kızlarımızın bilinen yakınlarının son adresleri..."

Kim, Bryant ile göz göze geldi. Hiçbir dedektifin yapmaktan hoşlanmadığı bir işti. Hangi nedenden dolayı devlet bakımına yerleştirilmiş olurlarsa olsunlar, Kim onların ölüm haberiyle derinden etkilenecek aile üyeleri olduğuna emindi.

Bryant, Stacey'nin masasının önünden geçerken adresleri aldı.

Öncelikle hayatta olanlara göz atacak ardından da ölülerin işlerini halledeceklerdi.

BÖLÜM 56

Kim başıyla bahçe kapısının dışında park etmiş olan ekip aracını işaret etti. Batı Midlands Polisi, Richard Croft'ın yirmi dört saat izlenmesine izin verse de devriye araçlarına, bölgede olduklarında diyafondan düzenli kontroller yapmaları bildirilmişti.

Bryant konuşma düğmesine bastı ve kapının açılmasını bekledi. On saniye kadar bekleyip tekrar düğmeye bastı.

Birbirlerine baktılar. Son ziyaretlerinde kapı hemen açılmıştı.

Kim, arabadan çıkarken "Basmaya devam et" dedi.

Devriye aracına doğru yürüdü. Polis memuru camı indirdi.

"En son ne zaman kontrol ettin?"

"Yirmi dakika kadar önce. Bu sabah evden çalışacağını sonra da ofise gideceğini söyledi. Birkaç dakika sonra bir araba dışarı çıktı. Sanırım bakıcıydı."

Kim hızlı adımlarla Bryant'ın yanına döndü. Richard Croft en az yirmi dakikadır evde yalnızdı. "Bir şey var mı?"

Adam başını olumsuzca salladı.

"Pekâlâ, içeri giriyoruz."

Kim bir anlığına durdu ve kapının üzerinden nasıl geçeceğini planladı. Çiçeklerle, kıvrımlarla ve yapraklarla süslenmiş dökme demirden bir kapıydı. Gözleriyle, duvarın sol tarafında ayaklarını koyabileceği bir yer belirledi. İki eliyle kapıyı salladı. Kapı sağlamdı.

Kim Keith'in ona yıllar önce yerel bir demircinin, bir yığın hurda demiri fırına atarken el arabasına takılıp fırının içine düştüğünü anlattığını hatırladı. Erimiş sıvı kalıplara dökülürken bölge papazı dua etmek üzere çağırılmıştı. Kim, adamın en azından hoş bir şeye dönüştürülmüş olmasını umduğunu hatırladı.

Tırmanmaya başlarken, affedersin dostum, diye düşündü. Sağ bacağını, kapının üzerini süsleyen otuz santimlik sivri uçlu demirlerin üzerinden aşırdı.

Bryant aşağıdan "Hayatta olmaz" dedi.

Kim "Haydi koca kız" dedi.

"Oradan geçmeye çalışırsam olacağım odur."

Kim iki buçuk metre yükseklikten kapının diğer tarafına inerken biraz şansları varsa Richard Croft diyafonu duyamayacak kadar uzak bir yerde müzik dinliyordur diye düşündü. Ya da yüksek teknoloji ürünü kapı sistemi bozulmuştu ve kapıyı açmak için gelmek üzereydi. Biraz sinirlenmiş olmasını, ölmüş olmasına tercih ederdi.

Giriş yolu boyunca koştu, ayakları altında, arabayla geldiğinde fark etmediği bir yokuş hissetti. Eve yaklaşırken gözüne ilişen hiçbir hareket belirtisi yoktu.

Kapıya vururken bir yandan da zile bastı. Güvenlik kameralarının ne yöne baktığını görmek üzere geri çekildi. Bir tanesi ön kapıya diğeri de kahrolası arabalara bakıyordu. Evin arkasını izleyen hiçbir şey yoktu.

Ardından gelen ve görünüşe göre hala sağlam olan Bryant'a "Kapıya vurmaya devam et" dedi.

Kim koşarak evin etrafından dolaştı ve duvara yaslanmış olan bir küreğe takılıp sendeledi.

Kırık cam paneli görmeden önce ayağının altında kırık cam parçacıklarının çatırtısını hissetti.

Var gücüyle Bryant'a seslendi. Adam öbür taraftan belirdi.

Ev boyunca uzanan seranın giriş kapısı kırılmıştı.

Neredeyse eve giriyordu ancak ayağını yere basmadan önce duraksadı.

Evin ön kısmına doğru koşarken "Beni izle" dedi. Koşarken, az önce ayağına takılmış olan küreği aldı.

Aleti Bryant'a verdi. "Şu camı kır. Olay yeri inceleme gelmeden önce arka kapıya dokunup üzerindeki delilleri kirletmek istemiyorum."

Bryant olabildiğince geri durup küreği savurdu. Çarpmayla birlikte cam panel parçalandı.

Kim eline bir tuğla alıp kenarlarda kalan camları kırarak girişi güvenli hale getirmeye koyuldu. Terakota saksısının üzerine çıktı ve Bryant'ın omzundan destek aldı. Ayağı, pencerenin altında sağlam bir cisim buldu. Üzerine ağırlığını verdi ve kendisini taşıyabileceğini gördü. Üzerine bastığının antika bir yazı masası olduğunu ve çalışma odasına girmiş olduğunu ancak içerideyken anladı.

Yere iner inmez peşinden gelmekte olan Bryant'a yardım etmek için elini uzattı. Ağır meşe kapı onları antreye çıkardı. Bryant merdivenlerden çıkarken o sola döndü. Girdiği bir sonraki oda geçen ziyaretinden hatırladığı oturma odasıydı. Salonu hızlıca gözleriyle taradı.

"Oturma odası temiz" diye seslendi ve tekrar antreye girdi. Bryant'ın yatak odasının da temiz olduğunu söylediğini işitti.

Kütüphaneye açılan kapıdan girdi ve öylece kalakaldı.

Richard Croft halının ortasında, sırtında yirmi santimlik bir mutfak bıçağıyla hareketsiz yatıyordu.

Kim Bryant'a seslendi, ardından hiçbir şeye dokunmamaya özen göstererek diz çöktü. Adamın iki yanında oluşan kan gölcükleri halı tarafından emilmişti.

Bryant Kim'in yanında belirdi. "Tanrı aşkına."

Kim iki parmağını adamın boynuna koydu. "Hala yaşıyor."

Bryant cep telefonunu çıkardı ve ambulans çağırdı.

Kim diyafonun alıcısını aramaya gitti ve onu fazlaca büyük bir Smeg buzdolabının yanında duvara monte edilmiş halde buldu.

Açma düğmesine bastı ve monitörden demir kapının hareke geçmesini izledi.

Ev alarmının kurulmamış olduğunu fark etti. İnsanların hırsız alarmlarını yalnızca kendileri evde değilken, eşyalarını korumak için kullanmalarına hayret ediyordu. Ancak eski iş arkadaşları doğal olmayan bir hızla teker teker ölürken, kendi hayatlarını korumak için kullanmamışlardı.

Başını iki yana salladı; ön kapıya koştu ve kapıyı açtı.

Artık sağlık görevlileri doğrudan binaya girebilirlerdi.

Hızlı adımlarla evin yan tarafına gitti ve camın kırıldığı noktaya iki metre kala durdu. Dönüp arka bahçeyi inceledi. İlk bakışta gözle görülebilir bir olağandışılık yoktu. Bahçenin arka tarafı bir duvarla değil, iki metre yüksekliğinde bir çitle çevriliydi. Süsleme kafesler bu yüksekliği bir yarım metre kadar daha arttırıyordu. Panellerin hepsi sağlam görünüyordu.

"Pekâlâ seni piç kurusu, eğer üzerinden aşmadıysan içinden geçmişsindir."

En köşedeki panelden başlayarak Kim sola doğru ilerleyip bütün çit panellerini tek tek itti. Direkler ahşaptı ancak sağlamdı, ayrıca soldaki tüm panellerin önüne düzenli aralıklarla çalılar dikilmişti. Küçük bir yeşillik çit boyunca uzanıyordu. Yan panellerin birinden girmeye çalışan biri, evin arkasındaki biri tarafından derhal görülebilirdi.

Kim arazinin arka tarafını çevreleyen çiti inceledi. Her üç metrede bir, dört buçuk metre yüksekliğinde kozalaklı bir ağaç yükseliyordu. Ağaçların çoğu panelleri ortalıyordu; dördüncü ağaç hariç.

Ağacın bir metrelik genişliği, bir çit paneli ile bir direği gizliyordu. Bahçenin altına doğru otuz metre kadar ilerledi ve işaret parmağıyla paneli hafifçe itti. Panel dokunulduğu anda yerinden oynadı ve Kim onun direğe bağlı olmadığını fark etti.

Evin yan tarafından gelen ayak seslerini duydu.

Bir polis memuru "Amirim?" diye seslendi.

Kim ağacın arkasından çıktı, memurun onu fark etmemiş olması zanlının giriş yaptığı ve muhtemelen saklandığı yerin ne kadar zekice olduğunu gösteriyordu.

"Emriniz nedir amirim?"

"Arka kapıda bekle. Kimsenin yaklaşmasına izin verme."

Başıyla onayladı ve yüzü dışarı dönük bir halde kapının önünde beklemeye başladı.

Kim ağacın arkasına geri döndü ve paneli tekrar itti. Panel kolayca yerinden oynadı ve içinden rahatlıkla geçilebilecek bir aralık oluştu.

"Kahretsin" dedi. Aşağılık herif zekiydi. Geri çekildi ve kanıtların toplanmasına engel olmamak için daha fazla müdahalede bulunmadan bahçeye döndü.

Salıncağın üzerine tırmandığında sirenlerin giriş yolunu hızla kat edip evin girişinde durduklarını duydu.

Çitin üzerinden baktığında, diğer tarafta zeminin bir ticaret alanına kadar dik bir şekilde uzandığını gördü. Ticaret alanının ilerisinde ise labirent gibi sokaklarla, su kanallarıyla ve çıkmaz sokaklarla dolu bir yerleşim bölgesi vardı.

Bulunduğu yerden inerken Kim "Tam da bu kahrolası soruşturma gibi bir yerleşim bölgesi" diye düşündü.

Kırık çit panelinden arka kapıya doğru, sağına soluna bakarak yavaşça yürüdü.

Polis memuruna bir metre kadar kala durdu.

"Bugün nasılsınız amirim?"

Kim, "Sence nasıl olabilirim?" diye sormak için ağzını açtığında adamın Bryant'ın geçen gün konuştuğu polis memuru olduğunu fark etti. Adam tam da kendisine söyleneni yapıyor; onunla konuşmaya çalışıyordu.

Kim gözlerini devirdi, başını iki yana salladı ve binanın önüne doğru yöneldi. Bryant orada, ambulansın arka kapılarının kapanışını izliyordu.

"Evet?"

"Hala nefes alıyor Guv. Bıçak hala içinde. Sağlık görevlileri, neleri bir arada tuttuğunu anlayana dek çıkarmak istemediler. Garip şekilde, cinayet işlemek üzere kullanılan silah onu hayatta tutuyor olabilir."

Kim taş basamaklara otururken "Ne kadar da ironik" dedi.

Bir Vauxhall Corsa çakıl alan üzerinde sert bir frenle durunca Bryant "İşte, yardım da geldi" dedi. Marta olarak bildikleri kadın arabadan çıktı. Yüzünde renkten eser yoktu.

"Ne... ne..."

Kim olduğu yerde kaldı, ancak Bryant genç kıza doğru ilerledi.

"Bay Croft ciddi bir biçimde yaralandı. Eşiyle iletişime geçmeli ve ona bir an önce hastaneye gitmesini söylemelisiniz."

Genç kadın başıyla onayladı ve güçlükle içeri girdi.

İki devriye arabası giriş yolunda sertçe fren yaparak durdu; peşlerinde olay yeri inceleme minibüsü geliyordu.

Kim ayağa kalkarken Bryant "Bilmiyorum" dedi, "devriye polisleri otobüsler gibi, bir bakarsın hiçbiri ortada yok, sonra birden..."

Elleri koruyucu yeleğinin içinde olan iri kıyım bir polis memuru "Komiser Yardımcısı Dodds" dedi. Bryant olay yeriyle ilgili bilgi vermek için adamı kenara çekerken Kim araçtan inen ilk Olay Yeri İnceleme memurunun koluna yapıştı.

Kendini tanıtmadan "Peşimden gel" dedi. Evin yanın dan dolaştı ve uzun, sarışın adamı bahçenin arka kısmına götürdü. Ağacın arkasını işaret etti.

"Sınır ihlali şu kırık çit panelinden yapılmış" dedi. Arka kapıyı işaret ederek "giriş noktası da bu."

"Anlaşıldı amirim."

Kim evin önüne döndüğünde karşısında, elinde cep te lefonuyla Marta'yı buldu.

"Bayan Croft sizinle konuşmak istiyor."

Kim telefonu aldı. "Evet."

"Dedektif, Marta evimde oldukça fazla hasar olduğunu söyledi."

"Eşinizin gördüğü kadar değil."

"Özel mülkümde ne yapmakta olduğunuza dair de bir açıklama bekliyorum. Sizin bu davadan alınmanızı özellik le..."

Kim "Eğer ilgileniyorsanız, Russells Hall Hastanesi" dedi ve telefonu kapattı.

Bryant evden çıkarken Kim telefonu Marta'ya geri verdi.

Bryant "Hazır mısın?" diye sordu.

Kim başıyla onayladı ve girişin sonundaki arabaya doğ ru ilerlediler.

"Bayan Croft'la dostluk mu kurmaya çalışıyorsun Guv?"

Asık suratlı bir şekilde "Ah evet, git gide daha sıkı fıkı oluyoruz" diye yanıtladı.

"Şimdi nereye Guv?"

"Hollytree konutlarına" dedi usulca. Bu görevi daha fazla geciktiremezlerdi. "Bir ailenin gününü berbat edeceğiz."

BÖLÜM 57

Bryant, ortadaki yüksek binalardan oluşan üçgeni çevreleyen dar sokaklar arasında arabayı sürüyordu. Bu yerleşim yeri, sakinlerine ihtiyaç duyulan düzeyde korku salmaktan sorumlu iki çetenin de barındığı toplam 540 komuttan oluşuyordu.

"Delta"lar Dudley posta kodundan gelen bir grup genç adamdan oluşuyordu. "Bee Boys"lar iki sokak ileriden, Sandwell posta kodunun başladığı yerden geliyorlardı.

Bryant arabayı çocuk parkının yanına park etti. Parkta birkaç salıncak, bir tahterevalli ve birkaç bank olmasına karşın oraya bir çocuk uğramayalı yıllar geçmişti. Burası "Çukur" olarak biliniyordu ve her iki gruptan temsilciler "işlerini" halletmek için burada buluşuyorlardı. Kim'in bildiği kadarıyla son iki yılda Çukur'da üç ceset bulunmuştu ve hiç biriyle ilgili bir görgü tanığı çıkmamıştı.

Kim'in hesabına göre, neredeyse yetmiş bina doğrudan bu alana bakıyordu ama yine de kimse bir şey görmemişti.

Polis Swallow Court'a serbestçe giriyordu. Hoş karşılamasalar da ses çıkarmıyorlardı. Mahalleli dış dünyadan soyutlanmıştı ve burada işlenen suçlar yine burada çözülüyordu. Çete liderleri sıradan bir vatandaşın polise asla bir şey söylemeyeceğinin bilinciyle rahat hareket ediyordu.

Bryant elini burnuna götürürken "Ne koku ama" dedi. Kim orta bloka girmeden önce derin bir nefes almıştı. Apartmanın girişi karanlıktı ve sidik kokuyordu. Küçük ve

penceresizdi. Patlamış olan iki ampul değiştirilmemişti ve tek ışık kaynağı, içinde sararmış bir florasan lambası olan tavandaki kare şeklindeki ızgaraydı.

Kim "Kaçıncı kat?" diye sordu.

"Yedinci. Merdivenlerden mi?"

Kim başıyla onayladı ve merdivenlerin başına doğru ilerledi. Bu binalardaki asansörler arızalanmalarıyla ünlüydü ve eğer kat arasında kalacak olurlarsa birilerinin yardıma geleceği şüpheliydi.

Yorulmak mı ölüme terk edilmek mi? Kolay bir seçimdi.

Üçüncü kata geldiklerinde Bryant yedi şırınga, üç kırık bira şişesi ve iki kullanılmış prezervatif saymıştı.

Yedinci kata geldiklerinde "Kim demiş romantizm öldü?" diye söylendi. 28C numaralı daireyi işaret ederek "İşte burası Guv" diye ekledi.

Kim'in üç dört yaşlarında olduğunu tahmin ettiği kızın açtığı kapının ortasında bir yumruk izi vardı. Çocuk ne gülümsüyor ne de konuşuyordu; yalnızca biberonundaki sıvıyı içiyordu.

İçeriden bir kadın sesi "Rhianna, kahrolası kapıdan çekil" diye seslendi.

Bryant çocuğu kenara çekip ilerledi. Kim de çocuğun yanından geçip kapıyı kapadı.

Karanlık koridorda Bryant "Affedersiniz" diye seslendi. "Polis... sizinle..."

Telaşlı bir hareketliliğin arasından "Burada ne işiniz..." diye bir ses duyuldu.

Kim, Bryant'ın yanından geçip salona girerken "Çoktan kokusunu aldık" dedi. Perdeler çekilmişti ancak ortada birleşmiyorlardı.

Halka küpeler takan, solgun yüzlü bir kız eliyle havayı dağıtmaya çalıştı. İçerisi esrar kokusuyla doluydu.

"Burada ne bok arıyorsun? Buraya girmeye hakk..."

Kim içinde küçücük bir bebeğin olduğu bir beşiğe takılıp düşmekten son anda kurtulurken "Rhianna bizi içeri davet etti" dedi. "Brian Harris'i görmeye geldik."

"Babam yattı."

Saat on bir buçuğu geçiyordu.

Bryant "Sen Melanie'nin kardeşi misin?" diye sordu.

Kız yüzünde bir küçümsemeyle "Kimin?" diye sordu.

Kim, koridorun sonunda bir kapının açıldığını işitti. Yarı giyinik bir adam öfkeyle onlara doğru geliyordu. "Siz ne bok yiyorsunuz?"

Bryant Kim'in önüne geçip tatlı bir dille "Bay Harris" dedi. Kimlik kartını gösterdi, kendilerini tanıttı. "Sizinle Melanie hakkında konuşmak için buradayız."

Adam olduğu yerde kaldı ve kaşlarını çattı.

Kim yanlış adreste olduklarını düşünmeye başlamıştı. Ama Melanie'nin boyunu babasından aldığı belliydi. Adam bir seksenden fazlaydı. Kaburgalarının her biri seçilebiliyordu ve kot pantolonunun beli cılız kalçalarını sarıyordu. Sıska kolları kendi kendine yaptığı dövmelerle doluydu.

Kanepenin arkasına bakarken "Küçük kaltak bu sefer ne yaptı?" diye sordu. Kim adamın bakışlarını takip etti. Büyük bir Yorkie'ye uygun gelebilecek bir kafesin içinde bir bulteriyer köpek yatmış hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Meme başları şişkin ve kırmızıydı. Kafesin yanındaki karton bir kutunun içinde birbirlerine sokulmuş dört yavru köpek vardı. Kim yavruların gözlerinin henüz açılıp açılmadığını seçemiyordu ama annelerinden ayrılmış olmalarının bir sebebi vardı.

Annesinden çok erken koparılan bir yavru daha sonra sorunlu davranışlar sergilerdi; bunlar Deltalar tarafından bir statü sembolü olarak kullanılabilen sorunlardı.

Kim, ilk fırsatta tekrar çiftleştirilecek olan yaşlı köpeğin gözlerinin içine baktı.

Bryant'a döndüğünde onun da köpeklere bakmakta olduğunu fark etti. Göz göze geldiler.

"O kız ne yapmışsa benimle hiç bir ilgisi yok. Yıllar önce ondan kurtuldum."

Ayaklarının altındaki bebek ağlamaya başladı.

Kadın oturdu ve sağ ayağını beşiğin arkasında koydu. Cebinden bir iPhone çıkarıp tek elle mesaj yazmaya başladı.

Brian Harris kızının yanına oturdu. Kızını sertçe dürttü.

"Çaydanlığı ocağa koy Tina."

"Kalk kendin yap tembel herif."

"Ya dediğimi yaparsın ya da kahrolası çocuklarını da alıp defolup gidersin."

Tina adama ters bir bakış attı ve sonra mutfağa yöneldi. Rhianna hemen arkasından onu takip etti.

Harris öne eğilip bir sigara yaktı, dumanı bebeğin kafasına doğru üfledi.

Bryant, adamın karşısındaki koltuğa otururken sesinin sakin çıkmasına çalıştı. Kim ayakta durdu.

"Kızınızı en son ne zaman gördüğünüzü bize söyleyebilir misiniz Bay Harris?"

Adam omuz silkti. "Tam olarak söyleyemem. Çocuktu."

Kim "Ondan kurtulduğunuzda kaç yaşındaydı?" diye sordu.

Bu iğneleme karşısında Brian Harris'in yüzünde hiçbir duygu belirtisi oluşmadı. "Hatırlayamıyorum, epey oldu."

"Sorunlu bir çocuk muydu?"

"Hayır, sadece çok yerdi. Obur küçük inek" dedi. Kendi esprisine güldü.

Ne Bryant ne de Kim bir şey söyledi.

"Bakın, anaları olacak o kaltak karı çekip gittiğinde bakmak zorunda olduğum iki çocuk vardı ve ben de elimden geleni yaptım."

"Yılın Babası" ödülünü almasına çok az kalmışçasına omuz silkti.

Kim, "Yani şanssız olan o muydu?" diye sordu.

Adam yüzünü buruşturunca ağzında bir sıra sarı diş belirdi. "Tuhaf görünüşlü bir çocuktu. Kuru kemikti. Yüzüne bakılacak gibi değildi."

Bryant oturduğu yerde doğruldu. "Çocuk esirgemeye yerleştirildikten sonra onu hiç ziyaret ettiniz mi?"

Adam başını hayır anlamında salladı. "Bu işleri onun için daha da zorlaştırırdı. Kestirip atmak zorundaydım. Onu nereye postaladıklarını bile bilmiyorum." Sigarasından bir nefes alırken "Şu kazılmakta olan yer olabilir" dedi.

Kim öfkeyle "Peki Crestwood'taki kurbanlardan birinin kızınız olup olmadığını öğrenmek için polisi aramayı düşünmediniz mi?" diye sordu. Adamın göstereceği tek bir duygu belirtisi insanlığa yeniden inanmasını sağlayabilirdi.

Adam doğruldu. "Melanie ölen kızlardan biri mi?"

Kim, sonunda, diye düşündü, on beş yıl önce terk ettiği kızının durumuyla ilgilendiğine dair bir kıvılcım belirmişti.

Yüzündeki ifade kaş çatışına dönüştü. "Bana bir masraf çıkarmayacak, değil mi?"

Kim ceplerinde yumruklarını sıktı. Bazen kendi iyiliği için ellerini ceplerine kilitleyebilmeyi istiyordu.

Tina geri geldi ve babasına dumanı tüten bir içecek verdi. Kızın yüzünde öyle ifade vardı ki Kim güvenip de o fincanın içindeki hiçbir şeyi içmezdi.

"Bay Harris, resmi kimlik tespiti henüz yapılmamış olmasına karşın, Melanie'nin geçtiğimiz günlerde bulunan kızlardan biri olduğunu üzülerek söylemeliyiz."

Brian Harris üzgün görünmeye çalıştı, ancak gözlerindeki bencillik galip geldi. "Bakın, ben onu yılar önce verdim, bu yüzden bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Kim, Rhianna'nın kanepenin etrafından dolaşıp kafese doğru yürümesini izledi. Parmaklarını demirlerin arasından geçirip, kaçacak bir yeri olmayan köpeğin çenesini çekmeye başladı. Kim yana doğru hareketlendi ve sağ ayağıyla çocuğu uzaklaştırdı. Çocuk yavru köpeklerin olduğu kutuya yöneldi ancak Kim'in müdahale etmesine gerek kalmadı.

"Tina, onu oradan al."

Tina tekrar homurdanıp ayağa kalktı. Kızını elinden tuttu ve yatak odasına götürdü. Çocuğun odadan çıkmasıyla birlikte Kim'in artık dayanacak gücü kalmamıştı. Yumruklarını kullanamazdı, ancak başka silahları da vardı.

"Bay Harris, şunu zihninizde canlandırmanızı istiyorum. Buna son bir hatıra da diyebilirsiniz. On beş yaşındaki kızınız canice öldürüldü. Aşağılığın biri kaçamasın diye onun ayağını kırıp kafasını kesti. O pislik onu parçalara ayırırken karşı koymaya çalıştı, ağladı ve muhtemelen sizin adınızı haykırdı." Kim baba müsveddesi iğrenç adamın yüzüne doğru eğildi. "Ayrıca bu bilgi size tek bir kuruş masraf bile çıkarmayacak."

Bryant'a döndü. "İşimiz bitti." Bryant'ı geçerek kapıya yöneldi. Bryant onu takip etti, ancak kapıyı kapatmadan önce bir an tereddüt etti.

"Bekle, ona bir şey daha sormak istiyorum."

Beklerken, Kim bunun ailelere sevdikleri birinin öldüğünü haber vermek için kitaplarda önerilen yöntemlere pek uymadığını fark etti. Ancak, azıcık bir duygu, bağlılık hatta pişmanlık sezmiş olsaydı yöntemlere bağlı kalırdı. Diğer aileleri başkalarının bilgilendirmesine karar verdi. Onların da benzer bir biçimde umursamaz davranması halinde sakin kalabileceğine güvenmiyordu.

Dairenin kapısı tekrar açıldı ve Kim içeriden çıkan iş arkadaşını şaşkınlıkla izledi.

"Bryant, gerçekten şaka yapıyor olmalısın."

BÖLÜM 58

"Sen şu yavruları taşı, ben de anneyi alayım."

Bryant elindeki kutuyu Kim'in kollarına bırakıverdi. Dört yavru kutunun içinde hareket etmeye başladı ve Kim yavruların gözlerinin açık olduğunu görebiliyordu. Daha yeni açılmışlardı.

"Nasıl oldu da..."

"Ona, köpekleri bana verecek olursa evindeki suça yönelik faaliyetleri görmezden gelmeye hazır olduğumu söyledim." Kim'in peşinden merdivenlerden indi. "Ama sosyal hizmetlerle ilgili hiçbir şey söylemedim."

Kim merdivenlerin geri kalanını hızla indi ve arabaya gelince durdu. "Peki şimdi ne yapacağız, Bay Hayvandostu?"

Bryant anneyi arabanın arka koltuğuna koydu ve kutuyu da hayvanın hemen yanına yerleştirdi. "Sen sür."

Kim arabaya binerken "Nereye?" diye sordu.

"Yapma Guv, nerede oturduğumu biliyorsun."

Arabayı birinci vitese geçirirken "Tanrı aşkına" dedi. Dikkatle konutlardan çıktı ve ardından geriye şöyle bir baktı. Anne kutunun içine bakıyordu. Yavrulardan biri annesinin burnuna uzanmaya çalışıyordu.

"Bir daha asla bana düşüncesizce hareket ediyorsun deme Bryant. Hanımın bu duruma ne diyecek?"

Bryant omuz silkti. "Başka seçeneğim var mıydı ki?"

Kim hiçbir şey söylemedi. Ne kadar isteseler de tüm dünyayı kurtaramayacaklarını biliyorlardı; ama bazen burunlarının dibinde olup bitenlerle ilgilenmek zorundaydılar.

Kim trafik ışıklarına gelince durdu.

Bryant "Guv, bak" dedi.

Kim tekrar arka koltuğa dönüp baktı. Anne olan köpek erişebildiği yavruyu yalıyordu. Diğerleri de kutunun kenarına tırmanmaya çalışıyorlardı.

Beş dakika sonra, Romsley'deki üç odalı ikiz nizam evin önüne park etti.

Bryant arabadan çıktı. "Tamam, şimdi şunu tutarsan..."

Kim "Hayatta olmaz" dedi. "Bunu kendi başına halledeceksin."

"Korkak tavuk."

"Aynen öyle."

Bryant anne köpeğin tasmasından tuttu. Hayvan kendi başına arabadan atlayıp bekledi. Bryant kutuyu sol kolunun altına aldı ve ön kapıya doğru yöneldi.

Kim içinden dua etti. Bryant'ın eşini daha önce öfkeli bir halde görmüş olduğundan, iş arkadaşını bir daha göremeyebileceğinden korkuyordu.

Bryant'a on dakika veriyordu sonra oradan ayrılacaktı.

Cep telefonunu çıkardı ve sosyal hizmetleri aradı. Birkaç dakika konuşup telefonu kapattı. Bir polis memurunun bir çocuğun risk altında olduğunu ihbar etmesi hızla karşılık bulacaktı. Sosyal hizmetlerden bir görevli bir saate kadar kapılarına dayanmış olurdu. Kim Tina için çok geç olduğunu düşünüyordu ama belki Rhianna'nın ve bebeğin bir şansı olabilirdi.

Evin ön kapısı açıldı ve Bryant dışarı çıktı. Tam emin olamıyordu, ama görebildiği kadarıyla hâlâ tek parçaydı.

Kim yolcu koltuğuna geçerken "Hâlâ evli misiniz?" diye sordu.

"Anneyle yavruları mutfaktaki peteğin yanına serili bir battaniyenin üzerinde birbirlerine kavuştular. Ocakta tavuk ve pilav pişiyor, hanım da internette köpek yavrularına nasıl bakılacağını araştırıyor."

"Onları sahiplenecek misin?"

Başıyla onayladı. "Şimdilik, yavrular yeterince büyüyene dek."

"Bunu nasıl hallettin?"

Omuz silkti. "Ona doğruyu söyledim Guv" dedi.

Kim, iş arkadaşının evinde köpeklerin üzerine titrenildiğini ve şımartıldığını hayal etti.

Çaresizlik içinde başını salladı. "Pekâlâ, şimdi beni merkeze bırak, ardından da hastaneye git. Birimizin gidip ilk fırsatta Croft'ı sorgulamak üzere orada bulunması gerekiyor."

"Sen gelmiyor musun?"

Kim hayır dercesine başını salladı. "Muhtemelen pek iyi bir fikir değil. Paranoya yapıyor olabilirim ama Bayan Croft'ın benden pek de hoşlandığını sanmıyorum."

BÖLÜM 59

Kim toprak yola park ettiğinde Ninja'nın kükremesi kesildi. Kaskını çıkarıp gidonun sağ tarafına astı.

Tepenin üzerinden olay yerini inceledi. Birinci ve ikinci kazı yerleri eski hallerine geri döndürülmüş ve malzeme çadırı sökülmüştü. Arazi artık mobil tel örgülerle çevrelenmiyordu ve basın bölgeyi terk etmişti. Nöbet tutan polisler gitmişti ve birkaç parça ekipman arazinin üst köşesinde toplanmıştı. Yeniden, semt sakinlerini eğlendirmek üzere üzerinde her yıl panayırın kurulduğu boş belediye arazisine dönüşmüştü.

Tepenin yamacına bırakılmış birkaç oyuncak ayı ve hava koşullarının yıprattığı çiçekler dışında son birkaç günde olanlara dair hiçbir iz yoktu.

Soruşturmanın bu kısmı sona ermişti. Cesetlerden edinilebilecek ipuçları açığa çıkarılmıştı ve şimdi hepsini bir sonuca bağlamak ona ve ekibine kalmıştı.

Bir gün, bu üç kızın isimleri bir Wikipedia sayfasında yer alacaktı. Black Country tarihini anlatan bir sayfadan bu olaya bir bağlantı olacaktı. Üç kişinin öldürüldüğü bu cinayet, bölgenin mirasında sonsuza dek bir leke olarak kalacaktı.

Okuyucular, sayfada Titanik'in çapalarını ve şehir içinde yüz tonluk yük çeken yirmi Shire atının zincirlerini yapmış olan Netherton demircilerinin başarılarının bahsedildiği yerleri atlayacaklardı. On altıncı yüzyıla dek uzanan metal işçiliği böylesi sansasyonel bir başlığın karşısında unutulacaktı.

Bölgenin güzel yönlerinin bir kaydı olmayacaktı.

Dawson çadırdan çıkarken "Gelenin sen olabileceğini düşünmüştüm Guv" dedi.

Gözlerinin etrafında siyah halkalar vardı. Kot pantolonu kirliydi ve üzerindeki kazağı buruşmuştu, ama olay yerinde geçirdiği saatler ve azmi düşünüldüğünde biraz dağılmış görünmeye hakkı vardı.

Kim iyi bir iş çıkarttığı için onu tebrik etmek istedi, ancak sözcükler boğazında düğümlendi. Normalde bir konuda sırtını sıvazladığında ertesi gün Kim'i kızdırmanın yeni bir yolunu buluyordu.

"Dawson, şunu söylemeliyim ki sinirlerimi bozuyorsun. Çok iyi bir dedektifsin, ama bazen üç yaşında gibi davranıyorsun." Durdu. Bu, başta söylemek istediğinden çok farklıydı. "Bak, bu haftanın senin için zor geçtiğini biliyorum, ama buna rağmen harika bir iş çıkardın."

Dawson başını geriye atıp kahkahayı bastı. "Teşekkürler Guv. Bunu senden duymak çok anlamlı."

"Ciddiyim Kev."

Göz göze geldiler. Adam onu anlamıştı.

"Dinle, yarın istirahat et. Hepimiz sekiz gündür çalışıyoruz. Cumartesi sabahı, kahve, kek ve Bryant'ın bağırışları eşliğinde elimizdekileri inceler ve haftaya ne yapacağımıza dair bir plan çıkarırız."

"Bir hafta oldu Guv, hala beni mi düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Bryant'ın daha uygun olduğunu düşünüyorum."

Geride kalan son çadıra girdiğinde, Cerys'i mezarın yanındaki katlanır masanın başında buldu.

Kim "Tüm arkadaşların gitti mi Cerys?" diye sordu.

Cerys dönüp gülümsedi. "Ekibim yola çıkmak için eşyalarını toparlamak üzere otele döndüler. Bütün bir haftadır çalışıyoruz."

Kim başını sallayarak ona katıldığını gösterdi. "Peki ya sen?"

Cerys iç çekti. "Pek sayılmaz. Bu mezarla işim birkaç saat içinde bitecek. Bulunacak başka bir şey kaldığını sanmıyorum. Üçüncü kurbanımız diğerleri kadar derine gömülmemiş ancak yine de ayrıntılı çalışmak istiyorum."

Kim "Sonra sen de gidecek misin?" diye sordu.

Cerys başını hayır der gibi salladı. "Evrak işlerini tamamlamak için geç saatlere dek buradayım." Küçük bir plastik kaplama kabına uzandı. "Yine boncuklar, ama tabii bunu zaten biliyorsun. Bedende kumaş kalıntıları da vardı ama Daniel onları laboratuvara götürdü. Kumaş burada ayrıştırmak için fazlasıyla hassastı."

"Başka bir şey var mı?"

Cerys mezarın köşesinde yaklaşık otuz santimlik bir kareyi işaret etti. Yüzünde yorgun bir ifade vardı. "Eğer orada da bir şey yoksa, korkarım ki yok."

"Takma dişler buldun mu?"

Cerys kaşlarını çattı. "Hayır, bulmuş olmam mı gerekiyordu?"

"Nihai kimlik tespiti için aradığım bir şeydi."

"Takma dişler olsa bile, cesetten kesinlikle düşmemiş."

Kahretsin, bu son parça olmadan Nicola'nın kimlik tespitinin doğruluğundan emin olamazdı.

Kim anladığını göstermek için başını salladı ve çadırdan çıktı. Duraksadı ve tekrar içeri girdi.

"Cerys, sen iyi misin?"

Cerys döndü, sorudan ya da soruyu soran kimseden dolayı şaşırmıştı. Gülümsedi, ancak zoraki ve sıcaklıktan yoksun bir gülümsemeydi.

"Gerçekten bilmiyorum Kim. Bedenim, üzerimden atamadığım bir öfkeyle dolu. Bu kızların ne yapıp yapmadığı umurumda değil. Yalnızca onlara insan gibi davranılmadı-

ğını biliyorum. İşkence gördüler, toprağa gömülüp çürümeye terk edildiler ve daha çocuktular. Bunu yapan aşağılığı yakalarken yanında olmak istiyorum. Yaptıklarının aynısını ona yapmak istiyorum. Aynı zalimliği yapabileceğimi hissetmek beni korkutuyor."

Kim kadının moralinin ne kadar bozuk olduğunu gördü. Bazen Cerys'in çok fazla suç mahallinde çalışmadığını ve bunun kadar rahatsız edici bir olay yerinin bu alanda çalışmak için çok kötü bir başlangıç olduğunu unutuyordu.

Kadın ona baktı ve başını iki yana salladı. "Nasıl yapıyorsun Kim? Nasıl oluyor da her gün aklını kaçırmadan bunlarla uğraşabiliyorsun?"

Kim yanıtını düşündü. "Bir şeyler tamir ediyorum. Pas ve kirden oluşan bir yığını alıp onu güzel bir şeye dönüştürüyorum. Yaptığımız şeyin çirkinliğini dengeleyecek bir şey yaratıyorum. Faydası oluyor. Ama asıl fark yaratan şeyin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Nedir?"

"Onu yakalayacağımı bilmek."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Kim gülümsedi. "Ah evet, çünkü bunu yapma tutkum onun benden kaçınmak için harcayacağı enerjiden çok daha fazla. Yaptıklarının cezasını çekene dek durmayacağım. Burada yaptığın her şey, açığa çıkardığın her ipucu, her kemik bana bu konuda yardımcı olacak. Çok zor Cerys, ama buna değiyor."

Cerys başıyla onayladı ve gülümsedi. "Biliyorum ve sana inanıyorum. Onu yakalayacaksın."

"Ah evet. Onu yakaladığımda da selamını ileteceğim."

Aralarına bir sessizlik çöktü. Kim, günlerdir hem fiziksel hem de duygusal açıdan son derece yıpranarak ve durmak bilmeden çalışan kadından başka bir şey isteyemezdi.

Kim ona yaklaşıp elini uzattı. Teni yer yer pürüzlü olsa da kavrayışı nazik ve cana yakındı.

"Her şey için teşekkürler Cerys, iyi yolculuklar. Umarım tekrar karşılaşırız."

Cerys gülümsedi. "Umarım dedektif."

Kim başıyla onayladı ve çadırdan çıktı.

Bulması gereken takma dişler vardı.

BÖLÜM 60

İçeri girdiğinde Daniel ve Keats masanın üzerindeki bir dosyanın başında duruyorlardı.

Keats arkasını dönerken Daniel kenara çekildi. "Ah dedektif, sizi görmek ne kadar da güzel."

Kim adama ters ters baktı.

"Hayır ama gerçekten. Yokluğunuzda kalbim size kesinlikle daha da ısındı. Hassas, narin yapım sivri dilinizi neredeyse tahammül edilebilir buluyor."

Kim kaşlarını kaldırıp "Evet, epey rahat bir hafta geçirdin, değil mi?" diye sordu.

"Gerçekten de rahattı dedektif." Parmaklarıyla hesap yapmaya başladı. "Dudley'de iki kişinin bıçaklanması, seksen beşinci doğum günü partisinde yere yığılan yaşlı bir adam ve iki tıbbi olarak belirsiz vaka daha. Ha bir de, arkanda bıraktığın bir dizi ceset."

"Vaktini doldurduğuma sevindim, ama işe yarar bir şey bulabildin mi?"

Adam bir an düşündü, ardından başını hayır anlamında salladı. "Hayır, fikrimi değiştirdim. Şimdi düşünüyorum da, seni hiç özlememişim."

Kim "Keats" diye homurdandı.

"Otopsi sonuçlarını bu sabah ofisine gönderdim. Bildiğin gibi Teresa Wyatt suya bastırılarak öldürülmüş. Kurban o anda suyun içinde olduğundan büyük bir boğuşma yaşanmamış. Bedeninde başka hiçbir ize ya da cinsel saldırıya

uğradığına dair bir belirtiye rastlamadım. Yaşına göre sağlık durumu oldukça iyiymiş."

"Tom Curtis'in ölüm biçimiyle ilgili bir şüphe olduğunu sanmıyorum, ancak şunu söyleyebilirim ki o bir şişe viski de muhtemelen onu öldürmeye yetermiş. Kalbi o kadar zayıfmış ki kırk beşini görebileceği bile şüpheliymiş. Ayrıca, son yemeği salata ve dana etiymiş. Antrikot, sanırım."

Kim gözlerini devirdi.

"Mary Andrews'a gelince; kiliseye zamanında yetişemediğiniz ortada ve ölüm sebebiyle ilgili mantıklı bir çıkarım yapmak için genelde bir cesede ihtiyaç duyuyorum."

"Arthur Connop bir araçla yaşadığı anlaşmazlıktan kaynaklı olan ağır iç kanamadan ölmüş. Karaciğerinin günleri sayılıymış, ancak diğer organları yaşına göre epey sağlıklıymış.

Keats ellerini "hepsi bu" dercesine kaldırdı.

"Bir kanıt, bir iz, hiçbir şey yok mu?"

"Hayır dedektif, çünkü burada televizyon programı yapmıyoruz. Eğer bir saatlik bir eğlence programı yapıyor olsaydık bir anda Teresa Wyatt'ın midesinde şüphelinin evindekiyle uyuşan bir halı ipliğine rastlayabilirdim. Hatta Tom Curtis'in cesedinde mucizevi bir biçimde köküyle birlikte katilden düşmüş bir saç teli bulabilirdim. Ama ben televizyon dizisinde oynamıyorum."

Kim homurdandı. Keats'in nasihatlerinden daha az acı verici olan diş ağrıları yaşamıştı. Adamın çatık kaşları henüz söyleyeceklerinin bitmediğini gösteriyordu.

Paslanmaz çelik tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi.

Keats "Yorkshire Katili kaç kadın öldürmüştü?" diye sordu.

Dan "On üç" diye yanıtladı."

"Peki nasıl yakalanmıştı?"

Kim "İki polis memuru onu sahte plakayla araba kullanmaktan tutuklamıştı" diye yanıtladı.

"Yani on üç cesetten sonra bile, saç telleri ya da halı iplikleri sayesinde yakalanmamıştı. Bu yüzden yalnızca cesette gördüklerimi söyleyebilirim. Hiçbir adli tıp kanıtı eski usül polislik faaliyetinin; çıkarımda bulunmanın, sezginin, zeki ve pratik düşüncenin yerini alamaz. Sahi bu arada, Bryant nerede?"

Kim ona şöyle bir baktı ve adam tekrar tezgâha döndü. Adamın beyaz ceketinin etiketinin yakasından çıktığını gördü. Uzanıp, işaret parmağıyla etiketi geri itti.

Keats arkasını döndü. Kim bir kaşını kaldırdı. Adam gülümsedi ve tekrar arkasını döndü.

Kim, Daniel'e döndü. "Doktor, takma dişlere rastladın mı?" diye sordu.

Adam Kim'le göz göze geldi ve Kim onun gözlerindeki yorgunluğa şaşırdı. Üçüncü kurbanın cesedinin çıkarılması için geç vakitlere kadar olay yerinde çalışmış olduğunu biliyordu. Tıpkı onun yerinde olsaydı kendisinin de yapacağı gibi."

"Ne yani, hakaret, iğneleme ya da kırıcı bir laf yok mu?"

Kim adamın kendisine benzediğini hissediyordu. Sorular sorulduğunda yanıtları öğrenmek istiyor ve elde edene dek de vazgeçmiyordu. Bunun gibi bir soruşturmada bir nöbet çizelgesi, vardiya, dinlenme vakti gibi şeyler yoktu. Yalnızca bilme isteği vardı. Kim bunu anlıyordu.

Başını yana eğip gülümsedi. "Hayır doktor, bugün yok."

Tekrar göz göze geldiler ve adam gülümsedi.

Keats dikkatini tekrar masaya verdi, bir hırdavatçı kataloğunun sayfalarına göz atıyordu.

Daniel "Takma dişler yok" dedi.

"Kahretsin."

"Ama olmalı. Öndeki üç dişi yoktu."

Kim rahatlayıp derin bir iç çekti. Artık üç kızın da ismi elindeydi. Bunun Louise'in cesedi olduğu açıktı.

"Ceryse sordun mu?" dedi.

"Orada yok."

Keats usulca "Buldum" dedi.

Daniel çalışma alanında ilerleyip Keats'in işaret parmağıyla gösterdiği yere baktı. Yavaşça başını salladı.

Kim "Ne?" diye sordu.

Keats ona doğru döndü, konuşamıyordu. Bu durum Kim'i biraz korkuttu. Bu adam korkunç olay mahallerini, cesetlerin çürümesini ve ardından ortaya çıkan yaşam formlarını doğal karşılayan birisiydi. Onun, bir ceset üzerinde ön inceleme yaparken, bir grup kurtçuktan "küçük arkadaşlar" diye bahsettiğini görmüştü. Şimdi onu böylesine korkutan şey ne olabilirdi?"

Daniel kasık kemiğini işaret ederek "Buraya bak" dedi.

Kim, kemiğin ortasında bir çatlak olduğunu görebiliyordu.

Başını kaldırıp "Leğen kemiği kırılmış mı?" diye sordu.

"Daha yakından bak."

Kim olabildiğince eğildi ve kemiğin kenarlarında çentikler olduğunu gördü. Toplamda yedi taneydi. Ortadaki diğerlerinden daha derindi. Parçaya ayrılmış kemiğin her iki yanındaki zikzak şekli açıkça belirgindi. Kim, tırtık izlerinin kemikteki çatlakla birleşmeden önce neredeyse üç santim kadar uzandığını gördü.

Kim dehşetle geri çekildi ve gözlerinin önündekini kabullenmekte zorlanırcasına önce Daniel'a, ardından Keats'e ve sonra tekrar kemiklere baktı.

Keats usulca "Evet dedektif" dedi. "Piç kurusu kızı ortadan ikiye kesmeye kalkışmış."

Hepsi bakışlarını bir zamanlar genç bir kız olan iskelete çevirdi ve bir sessizlik oldu. Melek değildi, hatasız da değildi ama yine de bir genç kızdı.

Kim kenara çekildi ve neredeyse Daniel'ın üzerine devriliyordu.

Adam Kim'i tutup dengesini sağlamasına yardım etti. "İyi misin?"

Kim adamın ellerinden kurtulup uzaklaşırken başıyla onayladı. Bulantısı geçene dek konuşabileceğinden emin değildi.

Kim'in cep telefonunun sesi irkilmelerine neden oldu. Biri oynatma düğmesine basmışçasına odadaki hareketlilik kaldığı yerden devam etti. Arayan Bryant'tı ve binanın içinde bir yerlerden arıyordu.

Kim telefona cevap verirken ağzının içi kurumuştu.

"Guv, burada boşuna vakit harcıyorum."

Saatine bakarak "Hala ameliyatta mı?" diye sordu. Eğer öyleyse, işler Richard Croft için pek iyi görünmüyor demekti.

"Hayır, bir saat kadar önce servise geri götürdüler. Bıçağı çıkardılar, onu delil torbasına koydurttum. Bilinci gidip geliyor ancak Bayan Croft yanına yaklaşmama izin vermiyor."

Kim telefonu kapatmadan önce "Geliyorum" dedi.

Keats "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Kim üç numaralı cesede baktı ve derin bir nefes aldı.

"Kavga çıkarmaya."

BÖLÜM 61

Lousie'in neler karıştırdığımı bildiğini hissettim. Diğer ikisi gibi değildi. Melanie utangaçtı ve ilgiye açtı; sevgi ve kabul görmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Tracy her koşulda ayakta kalabilen bir kızdı ve şehvet uyandırıyordu, fakat Louise'te tüm benliğini kaplayan bir sertlik vardı.

O diğer ikisi gibi değildi. İstismara uğramamış, ihmal ya da terk edilmemişti. Yalnızca, üvey bir baba ve yeni bir bebekle gelen yeni kurallardan hoşlanmamıştı.

İplerin kendi elinde olmasından hoşlanıyordu, bunu hangi yatağı alacağına karar verdiği o ilk günden görmüştüm. İstediği yatağın sahibi olan kız hayır deme cüretini göstermiş ve sorun çıkardığı için çatlamış bir bilekle kalakalmıştı.

Yedi aylık kardeşine uyguladığı ve ailesinden alınmasına yol açan şiddetin boyutlarını tahmin etmek zor değildi.

Tracy'nin aksine Louise'de bir denge yoktu. Sadece haşindi. Cinsel çekiciliği, espri anlayışı yoktu ve onu görmeye bile tahammül edemiyordum.

Kimse Louise'e bulaşmıyordu. İçinde, serbest kalmak için fırsat kollayan bir öfke vardı. incinmişlik ve dargınlıkla birlikte kaynıyordu.

Ama onun hakkında, başka kimsenin bilmediği bir şey biliyordum.

Louise acımasızdı ve şiddete meyilliydi. Ayrıca yatağını ıslatıyordu.

Titreşimli kol saatinin yardımıyla sabaha karşı dörtte, sıcak yatağından kalkıp tuvalete gidiyordu. Mesanesini boşaltıncaya dek de geri gelmiyordu.

Bir gece, o tuvaletten çıkarken "Selam Louise" dedim.

Eliyle ağzını kapatarak "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sanırım biraz konuşmalıyız. Son zamanlarda biraz tedirgin gibisin."

Elini beline götürüp "Öyle mi dersin?" diye sordu. "Arkadaşlarım patır patır yok oluyor." Omuz silktim.

"Görünüşe göre seni o kadar da sevmiyorlarmış."

Yüzünü buruşturdu; dudakları büzülmüş ve gözleri kısılmıştı. "Evet, belki de bu onların elinde değildi."

Tamamen haklıydı. Bir psikopatı ancak bir başka psikopat tanıyabilirdi.

Louise ile oyun oynamanın gereği yoktu. Kaderi belliydi. Ama biraz eğlenmek istedim.

"Nasıl?" diye sordum.

"Bunda senin bir parmağın olduğunu biliyorum. Bizlere iyi davranıyor gibi görünüyorsun, ama sende doğru olmayan bir şeyler var."

Kuvvetli sezgilerinden ötürü Louise'i sessizce tebrik ettim.

"Senin bir şey söylemeye hakkın yok. Kim isteyerek bebek kardeşini incitir ki? Sende bir şirretlik var ve bu herkesi senden uzaklaştırıyor. Eminim arkadaşların da artık sana katlanamadıkları için gitmişlerdir. Ailen bile senden nefret ediyor."

Çenesini öne doğru uzattı. "Çok da umurumda."

"Öyleyse neden hala yatağını ıslatıyorsun."

Sıkılmış yumruğunu yüzüme doğru savurarak üzerime atıldı, ama ben hazırdım. Bileğini kavrayıp kolunu çevirdim, sırtı bana dönük bir halde üzerime devrildi. Kolumla boğazını kıskaca aldım. Başını sağa sola savurdu, ama çenemle kafasına bastırdım. O çığlık atmaya çalışırken sol elimle ağzını kapattım.

Onu ileriye doğru yürütürken parmaklarımı ısırmaya çalışıyordu. Kollarını savuruyordu ancak bana zarar veremiyordu.

Dışarı çıkardığımda hayatta kalma çabası zayıfladı. Sağ elimi omzuna koyup kıskacı sıkılaştırdım.

Son nefesini oyuncak bir bebek gibi verdi. Birisi, sanki iskeletini söküp almışçasına bedeni üzerime devrilirken yaşamının sona erdiğini hissettim.

Sağ elimi omzundan çekip emin olmak için boynuna götürdüm.

Parmak uçlarıma değen teninde hiçbir hayat belirtisi yoktu.

Bedenini omzuma aldım ve onu bekleyen çukurun yanına taşıdım.

Diğer ikisinin aksine toprağa attığım bu bedene karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Melanie'nin ilgiye olan açlığı midemi bulandırıyordu. Yüzündeki yalaka ifade ise tüylerimi diken diken ediyordu.

Tracy içimde arzu uyandırmıştı. Sonunu hazırlayan kendi açgözlülüğü olmuştu.

Ama Louise'e karşı içimde hiçbir şey yoktu. Yalnızca amaca yönelik bir hamleydi.

Sigortaydı.

Ölüm biçimi dikkatleri başka yöne çekecekti.

Bu yüzden bacaklarını açıp testereye uzandım.

BÖLÜM 62

Kim son birkaç gündür olduğu gibi Russels Hall hastanesinin koridorlarında aynı gün içinde ikinci kez yürüyordu. Ziyaret saatleri geçmiş olduğundan kapıda kendisinin polis memuru olduğunu belirtmişti.

Hastane personelinin önceliği hastalarıyla ilgilenmekti ancak polis memurlarına da yardımcı olmaya çalışıyorlardı.

Kim servisin başındaki küçük bekleme odasını geride bıraktı. Onu görünce Bryant ayağa kalktı. Kim eliyle Bryant'a oturmasını işaret etti.

Hemşirelerin bulunduğu odada durdu. "Richard Croft?" diye sordu.

Koyu mavi önlüğünün içindeki kadın kısa ve topluydu. Lastikli bir kemer, kadının bedeninde tutunacak bir bel aramış ancak bulamamış gibiydi.

"Dedektif, hastanın sorgulama için pek hazır olduğunu sanmıyorum."

Kim başını sallayarak anladığını belirtti, ancak biraz da kendisi anlayış bekliyordu. Öne doğru eğildi ve sakin bir şekilde konuştu: "Hemşire; bu hafta elimde altıdan fazla ceset var ve hepsinin yanıtlara ihtiyacı var. Richard Croft neredeyse yedincisi olacaktı ve belki bana yardımcı olabilir."

Kadının çatık kaşları derinleşti.

Kim elini kaldırdı. "Durumunu kötüleştirecek hiçbir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Yalan değildi, çünkü Kim'in hiçbir şey yapmaya niyeti yoktu.

Hemşire başıyla ana servisin ilerisindeki üçüncü açık kapıyı işaret etti. "Sadece birkaç dakika ama, tamam mı?"

Kim başıyla onayladı ve sessizce koridorda ilerledi.

Kim kapı ağzında durdu ve yatakta hareketsizce yatan adama değil de adamın koltukta oturan ve cep telefonuyla meşgul olan karısına baktı.

Kim kapının kasasına yaslandığında, parlak, siyah saçlı baş doğruldu. Nina Croft'ın yüzünde kibar, hoşgörülü bir ifade vardı. Görünüşe göre, hastane çalışanlarından birinin geldiğini varsaymıştı. Karşısında Kim'i görünce, kibarlık ve hoşgörüye dair ne varsa bir çırpıda silinip gitti.

Kim, böylesi çekici bir yüzün, kadının içindeki zehirden bu kadar etkilenebilmesine bir an için şaşırdı. Bir anda güzelliği kaybolmuş ve yerini kısık bir çift göz ve ince, çirkin bir ağız almıştı.

"Burada kahrolası ne işiniz var?"

"Bayan Croft, eşinizin sorgulanması gerekiyor."

"Şimdi değil Dedektif Stone, hele sizin tarafınızdan hiç değil."

Nina Croft ayağa kalktı, tıpkı Kim'in umduğu gibi.

Richard Croft yatakta inledi. Kim adama doğru bir adım attı ve Nina derhal aralarına girdi.

"Çık dışarı!" diye bağırdı.

Kim kadının yanından geçmeye çalıştı fakat Nina kolunu sertçe kavradı ve onu kapıya doğru çekiştirdi. Eğer görev başında bir polis memuru olmasaydı kadının ağzına okkalı bir tokat yapıştırırdı. Bazen böylesi bir fedakârlığa değmiyordu.

"Bu odadan ve kocamdan uzaklaş; derhal."

Nina onu servisin girişine kadar sürükledi. Bekleme salonundan geçerlerken Kim Bryant ile göz göze geldi. Başıyla geriye doğru, savunmasız kalmış olan odayı işaret etti.

Servisten çıktıklarında kadın Kim'in kolunu, sanki cüz-

zam yaralarıyla kaplıymışcasına fırlattı.

"Yöntemlerinden hoşlanmıyorum dedektif ve senden de hoşlanmıyorum."

"Gece gözüme uyku girmez artık."

Kadın tekrar servise dönmek üzere arkasını döndü.

"Ayrıca gerçekten hoşlanmadığınız şey yöntemlerim değil, değil mi Bayan Croft."

Nina dönüp Kim'e doğru yaklaştı. Güzel.

"Aptal bir kadın değilsiniz. Beni bu soruşturmadan aldırmak üzere telefon etmeden önce kim olduğumu araştırmışsınızdır. Nefret ettiğiniz şey benim başarı oranım olmalı."

Nina daha da yaklaştı. "Hayır, kocama bir şüpheli muamelesi yapmandan hoşlanmadım. Bu davranışın bana bu soruşturmayı yürütecek kapasitede olmadığını gösteriyor. Tam anlamıyla beceriksiz..."

"Ne kadar sürerse sürsün çözeceğimi çok iyi biliyorken neden beni soruşturmadan aldırmak istiyorsunuz?"

Nina ona ters ters bakmayı sürdürdü.

"Özellikle de kocanızın tehlike altında olduğunu bildiğiniz bir durumda. Normal bir eş, sevdiğini tehlikeden kurtarmak için katilin bir an önce yakalanmasını ister."

"Söylediklerine çok dikkat et Dedektif Stone."

"Benden neden korkuyorsunuz Bayan Croft? Yanıtları bulacak olmam sizi neden bu kadar dehşete düşürüyor? Ayrıca kocanız geçmişte ne haltlar yedi?"

Nina geri çekildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onun uygunsuz bir şey yaptığını asla kanıtlayamayacaksın."

"Yanlış bir şey yapmamış olduğunu söylememeniz ilginç; sadece bunu kanıtlayamayacağımı dile getirdiniz."

"Kelime oyunu yapma dedektif."

"Eşiniz on yıl önce Crestwood'ta olup bitenlerle ilgili bir şeyler biliyor ve şu anda yaşama tutunmayı başarırken o kadar şanslı olmayanlar da var."

Kadın etkilenmiş görünmüyordu. Kim, Nina Croft kadar empati yapamayan bir kadınla karşılaştığını hatırlamıyordu.

Kim şaşkınlık içinde başını salladı. "Elinize geçen her fırsatta bu soruşturmayı engellediniz. Beni görevden aldırmaya çalıştınız ancak başaramadınız. Kazıya itiraz etmek için yasal nüfuzunuzu kullandınız..."

Gerçeğin farkına vardığında Kim'in sözleri yarıda kaldı. "Profesörün köpeğini öldüren sizdiniz! Yasal itirazlar işe yaramayınca kazıyı önlemek için her yolu denemeye karar verdiniz. Tanrı aşkına, sizin sorununuz ne?"

Nina omuz silkti. "Beni uygunsuz zımba kullanmaktan tutuklayabilirsin dedektif."

Nina Croft'ın başının arkasındaki bir hareketlilik Bryant'ın odadan çıktığını gösteriyordu.

Kim kadının burnunun dibine kadar yaklaştı. "Siz insafsız, soğuk, zavallı bir kadın müsveddesisiniz. Hiç kimse ya da hiçbir şey umurunuzda değil. Geçmişte neler olup bittiğini çok iyi biliyorsunuz ve tek derdiniz kendinizi korumak."

"Ve söz veriyorum; sizi bir kez daha ziyaret edeceğim ve adaleti engellemekten dolayı tutuklandığınızda tüm basının haberi olacak."

Bryant çift kanatlı kapıda belirince Kim duraksadı.

"Ayrıca, şimdi gerçek bir şikâyette bulunmak için bir nedeniniz var. Bu yüzden lütfen elinizden geleni ardınıza koymayın."

Bryant yanlarına gelip Kim'in yanında durdu.

"İstediğini aldın mı?" diye sordu.

Bryant başıyla onayladı ve Nina'ya döndü. "Eşiniz sizi soruyor."

Nina bir Kim'e bir de Bryant'a bakıp oyuna getirildiğini anladı. Sinirden yüzü kıpkırmızı oldu. Nina Croft kaybetmekten hoşlanmıyordu.

"Seni sinsi küçük şıllık..."

Kim arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Dostluğunu pekiştirmeye mi çalışıyordun, Guv?"

"Artık kankayız. Ne öğrendin?"

"Kesinlikle hiçbir şey."

Kim aniden durdu. "Dalga mı geçiyorsun?"

Bryant hayır dercesine başını salladı. "Geçmiyorum."

"Hala hayatta olan bir kurbanımız var. En az iki kişiyi öldürmüş olan bir aşağılığın elinden kurtulan Croft bize hiçbir şey söyleyemiyor mu?"

"Guv, adam iki kelimeyi bir araya getiremiyordu. Ancak bir evet-hayır sistemiyle, bıçak sırtına saplandığında ayakta olduğunu ve kapıya arkasının dönük olduğunu öğrenebildim. Yüzüstü düşmüş ve anında bilincini kaybetmiş."

Kim öfledi. "Birkaç dakika Bryant. Onu birkaç dakikayla elimizden kaçırdık. O her kimse Marta alışverişe gittiğinde kısıtlı bir vakti olduğunu, ayrıca kimseye görünmeden içeri girip çıkabilmenin tek yolunu da biliyordu."

Hastaneden çıktıklarında hava kararmıştı.

Kim "Bak, Kev'e söyledim bile. Yarın istirahat et. Cumartesi günü her şeyi toparlamaya çalışacağız. Çok zorlu bir hafta oldu" dedi.

Bryant bu sefer itiraz etmedi.

Kim hastanenin yanına, motosikletini park ettiği yere doğru ilerlemeye koyuldu. Karanlık ve kuytu köşeyi döndü.

Gidona asılı kaskına uzandığında cep telefonu çalmaya başladı.

BÖLÜM 63

Yanıtlamak için düğmeye bastı. Şarjı bitmek üzereydi.

"N'aber Stace?"

"Guv, Facebook'taki eski gönderileri gözden geçiriyordum ve bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şeye rastladım."

"Dinliyorum."

"Sekiz ay kadar önce kızlardan biri, Tom Curtis'i Dudley Hayvanat Bahçesinde ailesiyle birlikte görmüş. Kilosuyla ilgili bir şeyler yazmış ve kızların eskiden onda ne bulduklarını merak ettiğini belirtmiş."

"Kalemini birisinin hokkasına batırmasıyla ilgili birkaç çocukça şaka yapılmış, ama sonra bizim üç kızdan da bahsetmeye başlamışlar."

Kim az sonra duyacaklarına kendini hazırlamak için gözlerini kapattı.

"Onlardan biriyle cinsel ilişkiye girdiği açık Guv."

Kim on beş yaşındaki hamile kızı düşündü. "Tracey'in adı geçiyor muydu?"

"Hayır Guv, mesele de bu. Tom Curtis *Louise* ile yatıyormuş."

İçi öfkeyle dolarken Kim başını hayır der gibi sallıyordu.

"İyi misin Guv?"

"İyiyim Stace. İyi iş çıkardın. Şimdi gidip biraz..."

Telefonunun şarjı bitince cümlesi yarım kaldı.

Telefonu cebine koyup duvarı tekmeledi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin" diye homurdandı.

Damarlarını parçalayan öfkesini boşaltacağı bir yer yoktu. O kızlar bu aşağılık heriflere emanet edilmişlerdi ve onlar ise hepsini hayal kırıklığına uğratmıştı. Görünüşe göre her biri bu kızları daha da istismar etmenin bir yolunu bulmuştu.

Çocuk istismarı dört ana gruba ayrılıyordu; fiziksel istismar, cinsel istismar, duygusal kötü muamele ve ihmal. Kim'in hesabına göre Crestwood çalışanları bu dört gruba da el atmışlardı. İşin ironik tarafı da Crestwood'taki kızların çoğunun kötü muameleden kurtarılmak üzere oraya yerleştirilmiş olmasıydı.

Crestwood'taki hiçbir kız oraya kendi isteğiyle gitmemişti. Kendi deneyimlerinden, bunun gibi yurtların çöp dökme alanı, katı atık sahası gibi bir belediye tesisi olduğunu biliyordu. İstenmeyen ve sorunlu bireyler için bir yerdi; çocuklar en iyi ihtimalle insanlıktan çıkartılıp kimliklerini yitiriyor, en kötü ihtimalle de daha fazla istismara maruz kalıyorlardı.

Kim bu durumu kendi gözleriyle görmüştü. Kötü muamele bir beklentiye dönüşüyordu. Yavaş yavaş, toprağa çakılan bir kazık gibi başınız toprağın üzerinde sınırlı bir süre kalabiliyordu.

Kim, damarlarındaki öfkeyi dindirmeye çalışarak motosikletinin etrafında tur attı. Artmakta olan gerginliğini yatıştırmak için yumruklarını sıkıp bırakıyordu.

Her bir kız Crestwood'a çeşitli nedenlerden dolayı gelmişti ve bu nedenlerin hiçbirisi iyi değildi.

Melanie babası tarafından çok kolay bırakılmıştı. Masasında bir boğaz eksilsin diye devlete hediye edilmişti. Seçiliş nedeni ise kardeşinden daha alımsız olmasıydı. Melanie bunu bilmiyor olabilir miydi? Bunu nasıl kabullenmişti? Ona bakması gereken adam tarafından, yalnızca çirkin diye evden atılmıştı.

Çocuk sevilmeye değer bir birey olduğunu gösterecek ufacık bir ilgi ve biraz onaylanma istemişti. Kendine bir yer edinmek için arkadaşlıklar satın almayı bile denemişti. Grubun en önemsizi olmaya razıydı; tabi onu aralarına aldıkları müddetçe.

Melanie'nin hikâyesi buydu. Ama tek bir hikâye yoktu. Sistemdeki her çocuğun bir hikâyesi vardı. Kim'in de bir hikayesi vardı. Ama hikâyesinin başlarında Kim yalnız değildi.

Gözünün önüne Mikey'nin görüntüsü geldi. Görmek istediği resim bu değildi ancak gözünün önüne hep o gelirdi. Boğazı düğümlenirken tekrar köşenin karanlığına döndü.

Üç hafta erken doğan Kim'in ve Mikey'in sağlık durumları hassastı. Çok geçmeden Kim'in durumu iyileşmiş, kilo almış ve kemikleri güçlenmişti. Mikey ise bunu başaramamıştı.

Altı haftalık olduklarında anneleri Patty onları eve, Hollytree'deki yüksek katlı bir binadaki daireye götürmüştü.

Kim'in ilk anısı dördüncü doğum gününden üç gün sonrasına aitti; annesi ikizinin yüzüne sıkıca bir yastık bastırıyordu. Ciğerleri nefes almak için savaşırken çocuğun kısa bacakları yatakta çırpınıyordu. Kim annesini uzaklaştırmaya çalışmıştı fakat kadın yastığı sıkı sıkıya tutuyordu.

Kim kendini yere atmış, ağzını iyice açıp dişlerini tıpkı bir kuduz köpek gibi annesinin baldırına geçirmişti. Var gücüyle ısırmıştı ve bırakmıyordu. Annesi arkasını dönmüştü ve yastık yataktan yere düşmüştü; ancak Kim bırakmıyordu. Annesi çığlık atıyor, tekmeleyerek ondan kurtulmaya çalışırken odanın içinde sendeliyordu, ancak yatak ile aralarında güvenli bir mesafe oluştuğunda Kim çenesini açtı.

Yatağa koşup Mikey'i uyandırmak için sarstığını hatırlıyordu. Çocuk tükürük saçıyor, öksürüyor ve nefes almaya çalışıyordu. Kim onu arkasına almış ve annesine ters ters bakmıştı.

Onları doğurmuş olan kadının gözlerindeki öfke Kim'i soluksuz bırakmıştı. Mikey'i arkasında tutarak, yatakta geri geri gitmişti.

Annesi onlara yaklaştı. "Seni aptal küçük kaltak. Onun kahrolası bir şeytan olduğunu bilmiyor musun? Ölmesi gerek, sonra tüm sesler kesilecek. Anlamıyor musun kahrolası?"

Kim başını hayır der gibi salladı. Anlamıyordu. O şeytan değildi, kardeşiydi.

"Onun işini bitireceğim, yemin ederim onun işini bitireceğim."

O andan itibaren Kim her zaman annesinden bir adım önde olmak zorunda kaldı. Bir sonraki yıl başka denemeleri de olmuştu ama Kim asla Mikey'in yanından fazla uzaklaşmıyordu.

Gündüz vakti cebinde sivri bir şey taşıyor ve tetikte kalmak için onu koluna batırıyordu. Geceleri kavanozdan avuç dolusu kahve alıyor ve doğruca ağzına atarak acı taneleri dilinde eritiyordu.

Ancak annesinin düzenli horlayışını duyduğunda kendisine dinlenme izni veriyordu.

Zaman zaman sosyal hizmetlerden geliyorlardı. İş yükü çok fazla birisi hiçbir not tutma gereği duymadan on dakikalık, üstünkörü bir denetleme yapıyordu; annesi bu testi geçmeyi bir şekilde başarıyordu.

Kim, çoğu kez annelerinin yanında kalmaları için geçme notunun epey düşük olması gerektiğini düşünmüştü.

Kokain kullanıma dair bir kanıt yok - tamam

Ebeveynin tökezlediğine ve sarhoş olduğuna dair bir kanıt yok – tamam

Çocuklarda gözle görülür bir yara izi yok – tamam

Altıncı doğum günlerinden bir hafta sonra, Kim tuvaletten çıktığında kardeşinin kalorifer peteğine kelepçelenmiş olduğunu gördü.

Dehşet içinde annesine baktı; birkaç saniye şaşkınlıktan hiçbir şey yapamamıştı. Bu süre annesine yetmişti. Annesinin saçlarını avuçlayarak arkadan çektiğini hissetti. Kalorifer peteğine kadar sürüklenmiş ve kardeşine kelepçelenmişti.

"Eğer onun işini bitirmem için önce senin işini bitirmem gerekiyorsa ben de öyle yaparım."

Bunlar, annesinden duyduğu son sözler olmuştu.

Günün sonunda, Kim sağ ayağını yatağın altına uzatıp bir paket kraker ve yarım şişe kolayı yerinden oynatabilmişti.

İki gün boyunca annesinin döneceğine inanmıştı. Aklı başında olduğu nadir anlardan biri gerçekleşecek ve onları serbest bırakacaktı.

Üçüncü gün olduğunda annelerinin geri gelmeyeceğini ve onları ölüme terk ettiğini anladı. İki kraker ve birkaç yudum kola kaldığında Kim yemeyi tamamen bırakmıştı. Son iki krakeri önce ikiye, ardından tekrar ikiye bölmüş ve Mikey'e ayırmıştı.

Birkaç saatte bir ellerini kelepçeden kurtarmaya çalışıyor ve her seferinde derisi soyuluyordu.

Beşinci günün sonunda krakerler bitmişti. Kola şişesinde tek bir yudum kalmıştı.

Mikey çok zayıf, çok soluk yüzünü ona çevirdi. "Kimmy, yine çişimi yaptım" diye fısıldadı.

Kim, kardeşinin gözlerinin içine baktı; altlarındaki pisliğe bir çiş birikintisi daha eklediği için çok endişeliydi. Çocuğun samimi ifadesi Kim'i güldürmüştü. Gülmeye başlayınca duramadı. Neden güldüğünü bilmese de Mikey de ona katıldı ve gözlerinden yaş gelinceye kadar güldüler.

Gözyaşları dinince de, Kim kardeşine sarıldı. Çünkü biliyordu. Kardeşinin kulağına annelerinin yemek almaya gittiğini, biraz daha dayanması gerektiğini fısıldadı. Başının yan tarafından öptü ve onu sevdiğini söyledi.

İki saat sonra Mikey, Kim'in kollarında öldü.

Son nefesi kardeşinin yıpranmış, narin bedeninden ayrılırken "İyi uykular Tatlı Mikey" diye fısıldadı.

Saatler ya da günler sonra bir gürültü duyuldu, ardından da insanlar belirdi. Birçok insan. Çok fazla insan. Mikey'i almak istiyorlardı ve Kim onlara karşı koyamayacak kadar güçsüz düşmüştü. Gitmesine izin vermek zorundaydı. Bir kez daha.

Hastanede geçirdiği on dört gün, tüpler, iğneler ve beyaz önlüklerden oluşan bir bulanık manzaraydı. Günler birbirine geçmişti.

On beşinci gün çok daha netti. Hastaneden alınıp çocuk esirgemeye getirilmişti. On dokuz numaralı yatak ona verilmişti.

Yukarıdan bir ses "Affedersiniz, iyi misiniz?" diye sordu.

Kim duvardan aşağı kayıp yere çökmüş olduğunu fark edip şaşırdı.

Gözlerindeki yaşları sildi ve hızla ayağa kalktı. "İyiyim, teşekkürler, iyiyim."

Ambulans şoförü bir anlığına tereddüt etse de daha sonra başıyla onayladı ve uzaklaştı.

Kim doğruldu ve üzerindeki ağır hüznü atmak için derin derin soluk alıp verirken anıları tekrar kutuya yerleştirdi. Kardeşini koruyamadığı için kendisini asla affedemeyecekti.

Kaskını gidondan aldı. Bedeni artık mücadele isteği ve kararlılıkla doluydu.

Hayır, bunu kabullenemezdi. Kim bu kızları yüzüstü bırakamazdı; çünkü birileri için önemliydiler. Kendisi için son derece önemliydiler.

BÖLÜM 64

Stacey sandalyesinde geriye yaslanıp gerindi. Ensesindeki kaslarda bir yanma hissetti. Başını sola sonra sağa doğru yuvarladı. Sağ kürek kemiğinde bir şey kıtırt etti.

Guv eve gitmesini söylemişti, o da böyle yapmayı planlıyordu.

Facebook sayfasını ve diğer sekmedeki epostalarını kapattı. Hala okunmamış birkaç eposta kalın harflerle sayfanın en üstünde yer alıyordu ama onları Cumartesi sabahı okuyacaktı. Şimdi tek istediği uzun, sıcak bir köpük banyosunun ardından sipariş edeceği pizzayı yemek ve *Gerçek Ev Kadınları* dizisini izlemekti. Hangi bölümü olduğunun bir önemi yoktu.

Bilgisayarın gürültüsü kesildi ve oda sessizliğe gömüldü.

Ayaklarını, masasının altındaki ayakkabılarına geçirdi. Ceketini giyip kapıya yöneldi.

Sol eli ışık düğmesinin üzerinde biraz durdu; bir şeyler zihnini kurcalamaya devam ediyordu. Gördüğü, ancak henüz anlamlandıramadığı bir şeyler.

Masasına geri dönerken homurdandı. Bilgisayar sanki zorlanıyormuşçasına daha da gürültüyle çalışıyor gibiydi. Stacey kendisine öyle geldiğini tahmin etti.

Klavyeye bakmadan tuşlara basmaya başladı ve doğruca epostalarına gitti. Kalp atışlarını hızlandıran şey, okunmamış epostaların ikincisiydi. En başından okumaya başladı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Metnin sonuna geldiğinde dili damağı kurumuştu.

Titreyen ellerle telefona uzandı.

BÖLÜM 65

Kim, motosikletini çitle çevrilmiş olan binanın yanına park etti. Hemen inip kenara çekildi.

Saat daha sekizdi ancak çok daha geç gibi geliyordu. Gecenin soğuk havası çoktan sıfırın altına indiğinden, aileler kapılarını kilitlemiş, perdelerini çekmiş, çıtırdayan bir ateşin karşısında film izliyorlardı.

Son bir haftadır nadiren gördüğü evine kısa süreliğine uğradığında bu fikir Kim'in de aklına geldi. Ama dinlemeyeceğini biliyordu. Yanıtlar sisin içinde beliriyordu ancak onu rahatsız eden eksik bir parça vardı.

Kazı alanı artık boştu. Çalışmalara dair tüm izler ortadan kaldırılmıştı. Olay yerinin kapatıldığını görmek garip bir ürperti vermişti. Beyaz çadırlar, bir sonraki kurbanlarını beklemek üzere depolara kaldırılmıştı. Ekipman da toplanmıştı ve Cerys ile birlikte ertesi gün gitmiş olacaktı.

Karanlıkta, çıplak gözle bakıldığında arazi bir hafta öncekinden farksız görünüyordu. Oyuncak ayılar ve birkaç demet çiçek bile artık gitmişti.

Ama Kim üç mezara da gidip yerlerini kesin olarak belirleyebileceğini biliyordu. Topraktaki izleri ortadan kaybolduktan çok sonra da bu gerçek değişmeyecekti.

Eğer profesör gömülü sikkeleri bulmakta bu kadar kararlı olmasaydı kızların daha ne kadar kayıp olarak kalacaklarını düşünmeden edemedi.

Ama adamın bu azmi sayesinde bu mütevazı toprak parçasının altında yatan üç genç kız artık şimdi uygun bir biçimde defnedilecekti. Ve Kim de bütün definlere katılacaktı.

Bu soruşturmanın tüm ekibi etkilediğini biliyordu. Cerys cesetleri topraktan çıkarmıştı. Daniel kızların ölüm sebeplerini bulmak için onları incelemişti ve artık hepsini bir araya getirmek Kim'in sorumluluğundaydı.

Ortadaki eve baktı. İçeride bir hareketlilik vardı. Lucy ve William hastaneden dönmüşlerdi ve birlikte sürdürdükleri yaşamları eskisi gibi devam ediyordu. Şimdilik.

Kim bakışlarını aydınlık pencereden uzaklaştırdı. William Payne ile çok zor bir konuşma yapmanın vakti gelmişti, ama adamın bir yere gittiği yoktu; öncelikle bulması gereken bir parça vardı.

Takma dişler burada bir yerlerdeydi ve bu bir şekilde önemliydi. Cesedin üzerinden ya da mezardan çıkmaması hala binanın içinde olduğu anlamına geliyordu. Onu bulacağı yer her şeyi açıklayacaktı. Üstelik bu kez Kim hazırlıklı gelmişti.

Sele çantasına uzandı ve bir çekiç çıkardı. İki çit panelini sökerek aradaki boşluktan tırmanabileceğini düşünüyordu.

Siyah deri eldivenlerini çıkardı ve kalem el fenerini dişleri arasına aldı. Tahta panelleri direklere bağlayan çivileri sökmek için çekicin çatal ağzını kullandı.

İlk ikisi kolayca yerinden çıktı. Paneli direkten ayırmaya çalıştı ancak diğer taraftaki iki çivi dayanıyordu. Üstteki kolayca çıktı, ancak alttaki kıpırdamıyordu. Dikey olarak asılı kalacak şekilde aşağıya doğru çevirebildiği panel inatçı bir çiviyle hala direğe tutunuyordu.

On yıl önce belediye meclisinin kaliteli işçiliğe ayırdığı bütçenin kaliteli malzemeye ayırdığından çok daha fazla olduğu ortadaydı.

Kim aynı işlemi ikinci panelde de tekrarlayarak tırmanmak için yeterince geniş bir açıklık oluşturdu. Diğer tarafa geçince ellerini silkeledi ve parmaklarını nefesiyle ısıtmak için ağzına götürdü. Parmaklarının açık kalan kısmına vu-

ran soğuk rüzgâr parmak uçlarını hissizleştirmişti.

Bryant'a ve ekibin geri kalanına planı hakkında bilerek bilgi vermemişti. Yasal olarak binaya girmeye hakkı yoktu ve bir arama emri çıkarmak için ise çok uzun süre beklemesi gerekirdi.

Woody'nin, ekibinin ona ne kadar bağlı olduğuyla ilgili mesajını açık ve net bir biçimde almıştı.

Gün ışığı olmadan, binanın arka tarafındaki yerleşim planını hatırlamak zorundaydı. Fenerini kullanarak yeri aydınlattı. Yerde otlar bitmiş, her tarafa tuğla ve moloz atılmıştı.

Kim fenerle daha önceki gelişinde içeri girerken kullandığı açık pencereyi aydınlattı. A noktasından B noktasına doğru düz bir güzergâh izlemeye çalıştı ancak bir briket tökezlemesine neden oldu. Küfredip yoluna devam etti.

Pencereye vardı ve çöp kovasını çiti aşmak için kullanmış olduğunu hatırladı. Brikete takılmamaya dikkat ederek geri dönüp kovayı aldı ve kırık camın altına koydu.

Cam kırıklarının nerelerde olduğunu görmek için fenerle açıklığın dış kenarını aydınlattı. Ardından fenerini tekrar dişleri arasına aldı ve iki elini de kullanarak dikkatli şekilde kırık camdan içeri girdi.

Evet, içerideydi.

BÖLÜM 66

Onu ilk gördüğümde haklı olduğumu biliyordum. Çalışkanlığı ve azmi işine yaramıştı. Belki de gereğinden fazla.

Çünkü onu bana geri getirmişlerdi.

Başlangıçta karşılaşmayacağımızı düşünüyordum ancak artık durum değişti.

Sigortam, dikkatleri zekice başka yöne çekme çabam yeterli olmamıştı. Başkaları için yeterli olabilirdi, ama onun için değildi.

İşte buradaydı, yalnız başına, gece geç saatte, terk edilmiş bir binaya giriyor, yanıtları bulmaya çalışıyordu. Sırları açığa çıkarıncaya dek rahat etmeyecekti.

Tüm sırları.

Sistemli akıl yürütmesinin onu bana getirmesi an meselesiydi. Bunu göze alamazdım.

Bu kadar zeki olmasaydı yaşamasına izin verebilirdim. İnsanlar eylemlerinin sorumluluğunu üstlenmek zorundadır.

Yemekhanede on iki yaşındaki halimi hatırlıyorum. Robbie tavuklu sandviç yiyordu. Benim salamlı peynirli sandviçimden çok daha lezzetli görünüyordu. Sandviçleri değiş tokuş etmeyi önerdiğimde bana güldü.

Kırık bir kaburga kemiği, morarmış bir göz ve çatlak iki parmak sonrasında sandviçi almıştım; gerçekten lezzetliydi.

Gördüğünüz gibi; böyle olmasına gerek yoktu. Eğer değiş tokuş etmiş olsaydı sorun yaşamayacaktı. Bunu öğretmenlere açıklamaya çalıştım ancak anlayamıyorlardı. Hepsi pişmanlık duymayışıma nedenler arıyorlardı.

Sorunlu değildim. İlgi arayışında değildim. Büyükannem öldü diye tuhaf davranmıyordum.

Yalnızca sandviçi istiyordum.

Dedektifin ölmek zorunda olması gerçekten çok yazıktı. Keskin zekâsı ve mükemmel gayreti özlenecekti, ancak bu işi başına kendisi sarmıştı.

Benim hatam değildi.

Tek hatam birkaç yıl önce bir yanlış yapmış olmaktı, ama o zamandan beri bu hatayı tekrarlamamıştım.

Aslına bakarsanız; en zekiler bile zaman zaman hata yapar.

Çite tırmanışını izlerken, dedektifin son hatasını yapmış olduğunu fark ettim.

BÖLÜM 67

Kim ayağını formika tezgâhın üstüne koydu ve çizmelerinin altındaki camlar çakıl taşları gibi çatırdadı. Koyu sessizlikte, bu sağır edici bir gürültü gibiydi.

Dikkatle yere indi ve fenerin ışığını mutfakta gezdirdi. Son izinsiz ziyaretini takip eden birkaç gün içinde hiçbir şey değişmemişti ve asıl ilgilendiği bölüm burası değildi.

Yine de, bir an durup kızların ortalıkta kimse yokken buraya gizlice girip bir paket cips ya da içecek bir şeyler aşırdığını gözünde canlandırdı. Vahşice kafası kesilmeden önce Melanie bu odaya kaç kez girip çıkmıştı?

Kim odada ilerlemeye koyuldu ve yüzüne bir şey değdiğinde sıçradı. Ellerini yanaklarına vurarak yumuşak iplikleri temizledi; ardından fenerini kapı ağzındaki bir örümcek ağında oluşan kafa biçiminde bir deliğe tuttu. Ağdan bir iplik parçası kulağını gıdıklıyordu.

Holden koridora geçince kırık pencerelerden içeri dolan rüzgâr yukarıdan uğuldadı. Başının üzerinde bir kiriş gıcırdadı.

Bir anlığına Kim binaya gece vakti bir başına girme kararının mantıklı olup olmadığını düşündü, ancak böcekler ve rüzgâr onu korkutamazdı.

Koridor boyunca ilerliyordu ve binanın ön cephesinde yer alan odaların açık kapılarından geçerken fenerini eliyle kapatmaya dikkat ediyordu.

Bina çitlerle çevrilmiş olsa da ışığın yoldan veya karşı taraftaki evlerden görülme riskini göze alamazdı.

Solunda çamaşır odası vardı, sağında ise ortak kullanım odası. Aşağılık bir herif ortadan ikiye kesmeye çalışana kadar Louis'in o odada grubun lideri olarak kızlara komik bir şeyler anlattığını, onları motive ettiğini gözünde canlandırdı.

Koridorun sonundaki odaya yöneldi. Yangının başladığı odaya. Müdürün odasına.

İçeri girerken feneri kapattı. Otobüs durağının yanındaki bir sokak lambasının ışığı içeride gölgeler oluşturuyordu.

"Burada durup ondan yardım mı istedin?" diye sessizce Tracey'e sordu. "Canlı canlı gömülmeden önce Richard Croft'a gelip ondan tavsiye istedin mi?" Kim buna ihtimal vermiyordu.

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırıp odayı inceledi. İki dosya dolabı açık kapının ardında duruyordu. Sırayla bütün çekmeceleri açtı. Sokak lambasından gelen ışık odayı o noktaya kadar aydınlatamıyordu. Her birini el yordamıyla aradı.

Hiçbir şey yoktu.

Girişin diğer yanındaki kitaplığa doğru ilerledi. Tavandan on beş santim aşağıya kadar yükselen ağır ahşap bir mobilyaydı. Boş rafların her birini eliyle yokladı ve ikinci rafın üzerine çıkarak kitaplığın üstünü kontrol etti. Elleri siyah, tozlu bir isle kaplanmış olsa da hiçbir şey bulamamıştı. Ellerindeki kararmış tozları üfledi ve geride kalanları kot pantolonuna sildi.

Pencereye en yakın olan masaya gitti ve çekmecelerin hepsini açtı. En alt çekmecede küçük bir bozuk para kutusu gördü. Hafifçe salladı. İçi boştu.

Kim doğrulup odayı inceledi. Takma dişler buradaydı. Bunu hissediyordu. Ortadan kaldırıldığından emin olmak için nereye konmuş olabilirdi?

Gözleri kapının yanındaki kitaplığa döndü. Yangın odanın kapısının dışındaki koridorda, kızların yatak odasına en

uzak noktada başlamıştı. Her nasılsa yangın kendi yönünü belirlemiş ve Croft'ın odasını sapasağlam bırakarak koridorda ilerlemişti.

Feneri cebine koydu ve kitaplığın önüne geldi. Bu kez her bir rafı tek tek, altını, üstünü ve yanlarını kontrol ederek inceledi. En alttaki rafın altında bir boşluk olup olmadığını kontrol etmek için dizlerinin üzerine çöktü.

Hiçbir şey yoktu.

Dokunduğu yerlerden kalkan toz ve is hapşırmasına yol açmıştı.

Kitaplığın önünde durdu ve kollarını açtı. Kollarını var gücüyle açtığında kitaplığın tamamını ancak güçlükle kavrayabiliyordu. Bir sağa, bir sola doğru oynatarak kitaplığı azar azar öne çekti. Birkaç denemeden sonra kitaplık ile duvar arasında yirmi santim kadar bir boşluk oluşmuştu. Fazla değildi, ancak arkaya uzanmasına yetecekti.

Kim elini kitaplığın arkasını kaplayan kontrplak üzerinde boydan boya gezdirdi. En uç noktaya uzanırken yüzünü kitaplığın yanına bastırmak zorunda kalmıştı.

Parmak uçları, pürüzlü kontrplaktan farklı olarak pürüzsüz bir yüzeye dokundu. Olabildiğince uzandı, omzu iyice gerilmişti. Tekrar dokundu. Bant. Parmak uçları bir selobantın ucunu bulmuştu. Bütün gücüyle uzanıp köşeye ulaşmaya çalıştı.

Aynı anda üç numaralı bakıcı aileyi hatırladı; yaramazlık köşesini cezalandırma yöntemi olarak kullanıyorlardı. Onlarla yaşadığı beş ayın üçte birini yaramazlık köşesinde geçirdiğini düşünüyordu. Üstelik her zaman onun suçu değildi. Bazen yalnızca öyle görünüyordu.

Elinin ucunda diş olduğu şüphe götürmeyen bir şey hissettiğinde donakaldı.

Ceza sözcüğü zihninde dolaşmaya başladı ve gözlerini kapattı. Şaşkınlık içinde başını salladı. Neden bunu daha

önce görmemişti? En başından beri tahtada ona bakıyordu. Kafa kesme, canlı canlı gömme ve testereyle keserek öldürme; hepsi de ölüm cezasının birer çeşidiydi.

Kolunu kitaplığın arkasından çekti. Takma dişler bekleyebilirdi. Artık eskisi kadar önem taşımıyorlardı.

Destek çağırmak zorundaydı. Artık bu soruşturmayı çözmek için gerekli olan parçalara sahipti. Son bir yere daha uğrayacaktı, sonrasında kızlar huzur içinde yatabilirdi.

Ama çok geçti; Kim sokak lambasının ışığında, koridorda bir gölge gördü.

Ardından her şey karardı.

BÖLÜM 68

Kim gözlerini açtığında bir parça bezin ağzına tıkılmış ve başının arkasından düğümlenmiş olduğunu fark etti.

Yan yatırılmıştı ve elleri ile ayakları birkaç yerinden birbirine bağlanmıştı; çenesi dizlerinin altındaydı.

Bedenindeki acı, kafasındaki zonklamayla kıyaslandığında hiçbir şeydi. Başının tepesinden başlıyor ve dokunaçlar gibi şakaklarına, kulaklarına ve çenesine kadar yayılıyordu.

Beton zeminden gelen buz gibi bir soğukluk elbiselerini aşıp kemiklerine işliyordu.

Bir anlığına Kim nerede olduğunu çıkaramadı; ya da niye orada olduğunu. Yavaş yavaş gün içinde yaşanan anları hatırlamaya başladı; ancak bunlar bir kolaj gibiydi. Richard Croft'ın yüzüstü, kanlar içinde yattığı gözünün önüne geldi. Bilgilendirme toplantısını hayal meyal hatırlıyordu ama önceki gün mü yoksa o gün mü yapıldığını çıkaramıyordu. Olay yerine döndüğünü ve Cerys ile konuştuğunu hatırlamaktan çok hissediyordu.

Enstantaneler zaman sırasına girmeye başladığında Kim takma dişleri bulmak üzere Crestwood'a dönmüş olduğunu hatırladı.

Bulanık bir şekilde, karanlığa gömülmeden öne onları bulmuş olduğunu hatırladı.

Ne kadardır baygın olduğuna dair bir fikri yoktu ancak müdürün odasında olduğunu biliyordu. Toz ve is tenine iyice yapışmıştı.

Görüşü netleşmeye başladı ve gözleri ışığa uyum sağladı. Odada bir değişiklik yoktu ve dışarıdaki sokak lambasından odaya puslu bir ışık giriyordu.

Sessizliği yalnızca uzaklarda damlayan bir suyun sesi bozuyordu. Kesintisiz düzenliliğiyle bu ses ürkütücü bir hava yaratıyordu.

Kim kendisini bağlayan iplere asıldı. Sıkı sıkıya bağlanmışlardı ve tenini yırtıyorlardı. Acıya aldırış etmeden tekrar denedi ama ip zedelenmiş tenini yakıyordu.

Odada kendisine yardımcı olabilecek bir şey görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmedi ancak öylece hareketsiz bekleyemezdi.

Başının üzerinden hızla geçen bir şey onu harekete geçirdi. Yaralı bir solucan gibi kıvrılarak ilerlemeye çalıştı. Bu çaba kafatasından yeni ağrıların yayılmasına sebep oldu ve safrası boğazını yaktı. Kusup boğulmamak için dua etti.

Ani bir ses duydu, kıvranmayı bıraktı ve kulak kesildi.

Boynunu kapıya doğru uzattı. Bir siluet belirdi. Tanıdık birine benziyordu.

Saldırgan odayı aydınlatan ışık huzmesine doğru ilerlerken Kim gözlerini kırptı.

Bakışları ayaklarından bacaklarına, gövdesine, omuzlarına ve oradan doğruca William Payne'in gözlerinin içine kadar yükseldi.

BÖLÜM 69

William Payne yavaşça Kim'e yaklaştı. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu ve başı istemsizce sağdan sola hareket etmeye başlamıştı. Hayır, bu doğru olamazdı. Gördükleri karşısında Kim'in midesine kramp girdi. Beklediği kişi o değildi.

William Payne, Kim'e doğru eğildi ve onu kurbanlık bir koyun gibi bağlamış olan düğümleri çözmeye koyuldu. Parmakları hızlı ve acemice çalışıyordu.

Kim bir şeyler söylemeye çalıştı ancak ağzındaki bez yüzünden sorduğu soru anlaşılmıyordu.

Adam başını iki yana salladı. "Fazla vaktimiz yok" diye fısıldadı.

Bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı ancak koridorun başından hafif bir ıslık sesi duyuldu.

William işaret parmağını dudaklarına götürdü ve odanın gölgeleri arasına saklandı. Ağzı bağlı olduğundan bir şey söyleyemeyen Kim, adamın yerini belli etmemesini istediğini düşündü.

Mırıldanma devam etti ve giderek güçlendi. Yaklaşan kişinin yürüyüşü William Payne'inkine benzemiyordu. Adımlar kesin, emin ve bir amaca yönelikti.

Kapı ağzında yine bir gölge belirdi, ancak bu kez Kim gölgenin sahibinin ışığa kadar ilerlemesini beklemek zorunda değildi.

Beklediği kişi *oydu.*

BÖLÜM 70

Stacey ahizeye "Bryant, Guv'ı bulmalısın" diye bağırdı. "Rahipmiş. Wilks. Kızları o öldürmüş ve Guv'a telefondan ulaşamıyorum."

Bryant "Sakin ol Stace," dedi. Arka plandaki televizyonun sesi azalmıştı. Stacey adamın telefonla başka bir odaya geçtiğini düşündü. "Neden bahsediyorsun?"

"Bir şey çıkar mı diye gönderdiğim epostalar. On iki yıl önce, Bristol'da, bir aile kaybettikleri yakınlarının külleri içinde metal bir vida bulunca ortalık karışmış. Ölü yakma evi cenazeleri karıştırmakla suçlanmış fakat bu olaydan sonra Wilks aceleyle oradan ayrılmış."

"Stace, kusura bakma ama bu onun suçlu..."

Stacey sakin olmaya çalıştı. Telaşlanmaya zamanı yoktu. "Arşivleri kontrol ettim; Rebecca Shaw adında bir çocuk bu olaydan iki hafta önce Clifton'daki çocuk esirgeme yurdundan kaçmış..."

Bryant "Bu neden gazetelere çıkmış ki?"

"Çünkü çocuğa araba çarptığında zaten haber olmuş. Dizlerinden ciddi şekilde yaralandığı için..."

Bryant "Kemiklerine vida takılması gerekmiş" diye tamamladı.

Stacey Bryant'ın zihninde parçaların yerine oturduğunu duyabiliyordu.

"Önceden cesetleri böyle ortadan kaldırıyormuş" dedi. "Ama bunu tekrar göze alamazdı."

Bryant'ın derin bir iç çektiğini duydu. "Tanrı aşkına, Stace, kaç tane..."

"Bryant, Guv'ı bulmalısın. Gün içinde onunla konuşurken telefonunun şarjı bitti ve sesi pek iyi gelmiyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmem, dikkati dağınıktı, tedirgindi. Eve gittiğini sanmıyorum. Korkarım ki..."

"Stace, tüm birimlere kayıp olduğunu bildir. O iyi olsun da ben azarlanmaya razıyım."

"Bildireceğim, ama Bryant..."

"Efendim?"

"Onu bul."

Sesli söylemese de ikisi de sağ *salim demek* istediğini anlamıştı.

"Bulacağım Stace, söz veriyorum."

Stacey telefonu kapattı. Ona inanıyordu. Bryant Kim'i bulacaktı.

Yalnızca çok geç olmamasını umuyordu.

BÖLÜM 71

Odaya girdi ve elindeki küreği duvara dayadı.

Kim adamın adımlarının kendisine yaklaştığını gördü. Ne kadar istese de, boynunu çevirip yukarı doğru bakamıyordu. Ama bir kızı ortadan ikiye ayırmaya çalışmış olan bu aşağılık canavarın gözlerinin içine bakmak istiyordu.

Adamın sesi sanki akşam yemeğini nerede yiyeceğinden bahsediyormuşçasına alçak ve neşeliydi. "İş arkadaşlarının benim için birkaç çukur kazmış olması çok ince bir hareket. Sonuncusunu tekrar kazmak çok kolay oldu. Orada çok mutlu olacağını düşünüyorum."

Kim iplere asıldı ve ağzındaki bezi tükürmeye çalıştı. Sağ bileğindeki ipin biraz çözüldüğünü hissetti ancak bu yeterli değildi.

Victor Wilks bir kahkaha attı. "Bu senin için yeni bir şey olmalı dedektif. Normalde kontrol sende olur, ama artık değil."

Kim içinin öfkeyle dolduğunu hissetti. Teke tekte, adamı alaşağı edebilirdi. Canına okuyabilirdi. Adam onu ancak kurbanlık bir koyun gibi iple bağlayarak kontrol edebiliyordu.

Kim'in yanına eğildi, artık adamın gözlerinin içini görebiliyordu. Zafer edasıyla ışıl ışıldılar.

"Hakkında pek çok şey okudum dedektif. Tutkunu, ilgini anlıyorum. Genç kurbanlara duyduğun yakınlığı bile anlıyorum."

Sesi sanki bir cenaze töreninde konuşma yapıyormuşçasına melodikti. "Sen de o kızlardan biriydin, değil mi sevgili Kim... ama onların aksine iyi bir insana dönüştün."

Kim tekrar iplere asıldı. Wilks'in gırtlağına yapışıp yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi yumruklamayı delicesine istiyordu.

Adam geri çekilip güldü. "Ah Kim. Senin savaşçı biri olduğunu biliyordum. İlk gördüğümde ruhunu hissetmiştim."

Kim ağzındaki beze rağmen bir şeyler söylemeye çalıştı.

Adam başını ona eğip Kim'in gözlerindeki öfkeyi izledi. "Bundan paçayı kurtaramayacağımı mı düşünüyorsun?"

Kim başıyla onayladı ve bir şeyler daha söylemeye çalıştı.

"Ah, ama kurtaracağım sevgili Kim. Buraya bir daha kimse bakmayacak, anlıyor musun? Ben yaşadığım sürece kesinlikle bakılmayacak." Kıkırdadı. "Büyük ihtimalle sen yaşadığın sürece de."

"Burası artık öldürülmüş olan üç genç kızın ilk gömüldüğü yer. Kimsenin burayı altüst etmesine izin verilmeyecek. Şimdi söyle bakalım, buraya geldiğini kim biliyor?"

Kim adama doğru kıvrıldı. Açık kapının arkasında dikilmekte olan William Payne'in gölgesini görebiliyordu. Rahibin ışıktaki değişikliği fark etmemesi için hareket etmesi gerekiyordu.

Kim'in hareketliliği yalnızca Victor'un ağırlığını diğer bacağına vermesini sağladı. Kapıya hala yan tarafı dönüktü.

"Ayrıca çok önemli bir ayrıntıyı atlıyorsun sevgili Kim. Bunu daha önce de yaptım. En az üç kez; bu yüzden bu konuda o kadar da kötü olmadığımı..."

Solundaki gölge karanlığın içinden çıkınca adamın sözleri yarım kaldı.

Kim hareketlenmeyi hissedince homurdandı. William'ın çok erken davrandığını biliyordu. Adama ulaşmak için attığı üç adım rahibe gardını alması için zaman vermişti.

William'ın ilk hamlesini kolaylıkla savuşturdu. William daha genç ve uzun olmasına karşın Victor Wilks'in kalın yapısının altında katıksız bir kuvvet yatıyordu.

Victor William'ın geriye doğru sendelemesini fırsat bilip üzerine saldırdı. Yumruğunu kaldırdı ve William'ın başının yan tarafına vurdu. Adamın başı yana savruldu.

Ardından bir sol kroşe savurdu ve William'ın kafası bu kez diğer yana savruldu. Rahibin duruşundan, Kim'in onun daha önce boks yaptığı yönündeki tahmininin doğru olduğu belliydi. William'ın hiçbir şansı yoktu.

Kim, Victor Wilks'in takılıp düşeceği bir engel oluşturma umuduyla odanın ortasına doğru kıvrılmaya çalıştı; bu William'a bir avantaj sağlayabilirdi.

Kim hayatında kendini hiç bu kadar işe yaramaz hissetmemişti.

William duvardan yere doğru kayarken Victor "Yaptıklarıma minnettar olmalısın, seni zavallı küçük pislik" dedi. "O küçük kaltakların kızına yaptıklarından sonra. Bana teşekkür etmen gerekir."

William duvarda yarıya kadar kaymıştı, ancak ileri atılıp eliyle Victor'ın erkeklik organına doğru hamle yaptı.

Victor sıyrılmak için geriye adım attı. Sağ ayağı Kim'in kafasına çarptı ve onun gözlerinin arkasında büyük bir acıya sebep oldu.

Kim'in kendine gelmesi birkaç saniye sürdü, sonra Victor'ın William'ı gırtlağından yakalayıp tekrar ayağa kaldırdığını gördü. Victor sol eliyle boğazını sıkarak William'ı duvara sıkıştırmıştı. Kim, dehşet içinde William'ın gözlerinin yuvalarında döndüğünü gördü.

Victor William'ın kafasına son bir yumruk attı, ardından onu bıraktı.

William Payne elini göğsüne bastırıp yere devrilirken Kim çığlık atmaya çalışıyordu.

BÖLÜM 72

Wilks'in yumruğuyla yere devrilmiş olan William'ın yüzü Kim'in burnunun dibindeydi. Kim hızla bir yaşam belirtisi aradı, ama loş ışık altında bir şey anlayamadı.

Victor Wilks ikisinin arasına eğildi ve William'ın hareketsiz bedenini sanki bir patates çuvalıymışçasına sürükleyerek Kim'den uzaklaştırdı.

Adamın iki parmağını William'ın boynuna götürdüğünü gördü. "Yaşıyor. Şimdilik."

Kim derin bir oh çekti.

Victor geldi ve yanı başında yere diz çöktü. Cebinden bir bıçak çıkarıp Kim'in boğazına dayadı.

"Eminim son arzun benimle konuşmaktır dedektif. Bu arzunu yerine getireceğim, ama çığlık atacak olursan William'ın boğazını keserim. Anlaştık mı?"

Kim hareket etmedi ve adamın ruhsuz gözlerinin içine bakmayı sürdürdü. Artık yaslı ve teselliye aç bir topluluğa usulca bir şeyler anlatan cana yakın rahip değildi. Kendini beğenmiş ve zafer kazanmış tavrının yerini bir katilin kararmış kalbi almıştı.

Wilks Kim'in ağzındaki bez parçasını çıkardı. Bez boynuna düştü.

"Yaptıklarının cezasını çekeceksin aşağılık herif" diye söylendi. Kelimeler boğazını tırmalıyordu. Ağzındaki bez parçası boğazını kurutmuş, zımpara gibi yapmıştı.

Kuruyan ağzını nemlendirmek için üç kez yutkundu. Victor, William'ın yanına çöktü, elindeki bıçağı adamın şah damarına dayamıştı.

"Ah, sanmıyorum sevgili Kim. Benden şüphelenmeye başlayan bir tek sen varsın. Geçen gün bunu gözlerinde gördüm. Belki sen bile bunun farkında değildin. Parçaları birleştirmenin çok sürmeyeceğini biliyordum."

"Üç masum kızı öldürdün."

"Onlara pek masum diyemeyeceğim."

Kim onu mümkün olduğu kadar uzun süre oyalamak zorunda olduğunu biliyordu. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Adam, kimsenin yardıma gelmeyeceği konusunda haklıydı. Kim'in tek kurtulma şansı da iki metre ötede baygın yatıyordu.

Ama onu konuşturmaya devam etmek zorundaydı. Victor konuştukça, Kim nefes almaya devam edecekti.

Parçaları daha hızlı birleştirmediği için kendine kızdı. Nicola'nın söylediği bir şey mantıklı gelmemişti. Tracy Morgan çocuğun babasından para alacağını söylemiş olamazdı. Öyle olsa 'bebeğin babası' der ya da adamın adını söylerdi. Babadan, rahibe böyle diyorlardı, para alacağını söylemiş olmalıydı.

"Tracy'nin çocuğu senden miydi?"

"Elbette bendendi. Aptal küçük kaltak bana şantaj yapabileceğini düşündü. Hatta çocuğu doğurup yeni bir hayat kurmak istiyordu."

"Ona tecavüz mü ettin?"

"Biraz naz yaptı diyelim."

Kim her bir zerresiyle adamın elindeki bıçağı alıp iki gözünün arasına saplamak için yanıp tutuşuyordu.

"Seni aşağılık piç kurusu. Bunu nasıl yapabildin?"

"Çünkü o bir hiçti dedektif. Diğer pek çoğu gibi, kimsesi yoktu. Yaşamasının bir anlamı yoktu."

"Neden senden şikâyetçi olmadı?"

Cümlesi daha ağzından çıkmadan Kim bunun nedenini biliyordu.

"Çünkü bunu hak ettiğini düşünüyordu. İçinin derinliklerinde o da bir hiç olduğunu biliyordu. Yaşaması ya da yaşamaması hiç kimseyi ilgilendirmiyordu. Varlığının hiç bir şey üzerinde etkisi yoktu. Arkasından kimse ağlamadı, kimse yas tutmadı. Değersizdi."

Kim öfkeyle dolmaya başladı. Bu hissi biliyordu. Hayatındaki tüm insanların bunun için para aldığını bilmek insanın içini yerdi. Değersizlik duygusu bir kere içe işledi mi bir daha gitmezdi. Her gün, bu duyguyu daha da güçlendirecek olaylar yaşanırdı.

Kim "Öyleyse Tracy ilk miydi?" diye sordu. Nasıl kurtulacağını bulmaya çalışırken Victor'ı konuşturmaya devam etmeliydi.

"Evet Tracy ilkti. Eğer o kadar ısrarcı olmasalardı küçük arkadaşları hala hayatta olurlardı. Tracy'nin kaçmadığı konusunda ısrar edip durdular."

Kim hayret içinde "Ama onu canlı canlı gömdün" dedi.

Wilks omuz silkti ama Kim adamın gözlerinde bir şeyler yakalamıştı.

Şaşkınlıkla "Onu öldüremedin mi?" diye sordu.

"Onu isteyerek canlı canlı gömmedin. Onu öldürecektin ancak yapamadın. Aman tanrım, o kız için gerçekten bir şeyler hissediyordun."

"Saçmalama" diye çıkıştı. "Onun için hiçbir şey hissetmiyordum. Daha kolay idare etmek için ona votka vermiştim. Yapacaklarımı çoktan planlamıştım."

Kim safrasının boğazına kadar yükseldiğini hissetti. Gözlerini önüne Tracy Morgan'ın sarhoş, savunmasız görüntüsü geldi. Aşağılık herif için fazlasıyla cazip bir manzaraydı.

"Ona tekrar tecavüz ettin, değil mi?"

Adamın yüzündeki gülümsemeyi gördü. "Görüyorsun ya dedektif. Seninle ilgili haklı olduğumu biliyordum. Kafanı nasıl kullanacağını gerçekten biliyorsun."

"Ama sen Tanrı'nın hizmetkârısın."

"Tanrı beni herkesten iyi biliyor, yine de bana bu fırsatları sundu. Eğer yanlış bir şey yaptığımı düşünseydi beni durdururdu."

"Diğer ikisi, kızın kaçtığına inanmamıştı. Diğer herkes ise kaçtığına inanmıştı. Hamile olduğuyla ilgili söylentiler vardı bu yüzden herkes çocuğunun babasıyla kaçtığını ya da bebekten kurtulmaya gittiğini düşünüyordu."

"Ama arkadaşları böyle düşünmüyordu değil mi?"

"Hayır, bu işin peşini bir türlü bırakmayan inatçı küçük kaltaklardı."

"William Payne'e bilerek mi komplo kurdun?"

"Tracy için değil. Sadece o kızdan kurtulmak istiyordum. Ama daha sonra bana sorun çıkaran üç kızın, Payne'in kızına korkunç bir şey yapmış olduğunu fark ettim ve kendime küçük bir güvence sağlamak istedim."

Kim anlıyordu. O andan itibaren rahip zekice William'ın gece vardiyalarına uğramaya ve adamın kızıyla biraz daha vakit geçirmesini sağlamaya karar vermişti. Diğer çalışanların bundan haberi olduysa da, Lucy'nin hastalığı yüzünden görmezden gelmişlerdi. Victor böyle yaptığında ilk suçlanacak kişinin William Payne olmasını sağlayacağını biliyordu.

Kim "Takma dişleri kim buldu?" diye sordu.

"Teresa Wyatt. Takma dişleri olmadan Louise'in hiçbir yere kendi rızasıyla gitmeyeceğini biliyordu. Onları yalnızca uyurken çıkarıyordu. Kadın düşünüp taşındı ve tam olarak istediğim sonucu çıkardı. Gece görev listesini inceledi ve kızların üçünün de William'ın gözetimindeyken ortadan kaybolduğunu tespit etti. Elbette herkes Lucy'nin başına gelen olayı biliyordu. Onun bu suçları işlediği sonucuna var-

maları çok zor olmadı."

"Öyleyse, bunu örtbas mı ettiler?"

Victor kıkırdadı. "Ah evet dedektif. Kesinlikle öyle yaptılar."

"William'ı korumak için mi?"

"Kesinlikle hayır. Ah, görünüşte hepsi onun için üzülüyordu. Hayatının özenilecek hiçbir tarafı yoktu. Her gün çocuğunun biraz eridiğini izlemek zorundaydı ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Lucy'nin ondan başka kimsesi yoktu. Ama bunu kendileri için yaptılar."

Kim William'dan bahsederken geçmiş zaman kullanmış olmasından hoşlanmamıştı. Mezarı iki kişi sığacak kadar geniş kazıp kazmadığını düşündü.

"Eminim sırlarını çoktan biliyorsundur. Herhangi bir resmi soruşturma hepsini mahvederdi. Richard'ın zimmetine para geçirdiği ortaya çıkardı. Teresa Melanie'ye fiziksel ve cinsel saldırı suçlamalarıyla yüz yüze gelirdi. Tom'un Louise ile yattığı ortaya çıkardı ve bunun gönül rızasıyla olduğuna kim inanırdı? Ayrıca Arthur üç kızdan da nefret ediyordu. Hayatını zehir etmişlerdi. Kızlar zaten ölmüştü; bu yüzden yapılacak bir şey yoktu."

Kim uzaktan gelen bir siren sesi duydu ancak kendisi için olamayacağını biliyordu. Zihni, bunu hayatta kalmak için kullanmanın bir yolunu bulup bulamayacağını sorgulamaya başladı. Kendini tekrar konuya dönmeye zorladı.

"Elebaşları kimdi?"

"Polise gitmekle hiçbir şey elde edemeyeceklerine birlikte karar vermişlerdi. Kalan kızlar olabildiğince süratle birbirlerinden uzaklaştırılmak ve kanıt oluşturacak kayıtlar yok edilmek zorundaydı."

"Yangınla mı?"

"Evet, aksi takdirde çıkacak karmaşa ve kızların masrafları idari bir kâbus demekti."

"Kimse William ile konuşmadı mı?"

"Gerek yoktu, ruh hali ve kızlara karşı duyduğu öfke hakkında birkaç kelime etmem yetti."

"Öyleyse yangın kasıtlı olarak çıkarılmıştı?"

"Evet, ama kızlar asla tehlikede değildi. Yangın odalara en uzak noktada başlatılmıştı. Alarmlar hemen çalmaya başladı ve Arthur Connop kızları binadan çıkarmak için hazır bekliyordu."

"Öyleyse, üç kız yaşamını yitirdi. William işini kaybetti ve çalışanlardan bazıları neredeyse aklını yitirdi. Sana ise hiçbir şey olmadı mı?"

"Dediğim gibi, Tanrı yanımda."

"Peki, Manchester'da, Bristol'da ve artık hangi cehennemde bulunduysan oralarda da yanında mıydı?"

Victor gülümseyerek "O her zaman benimle" dedi.

Kim "Bundan emin misin?" diye sordu.

Siren sesi artarken Victor'ın yüzünden bir şüphe ifadesinin geçtiğini fark etti. Kim, yaşamak için eline başka bir fırsat geçmeyeceğini biliyordu. Çok geçmeden bıçağı Kim'e saplayacak ve onu kurbanlarından birinin eski mezarına gömecekti.

Onu paniğe kapılıp aptalca bir şey yapmaya zorlamalıydı.

Siren sesi iyice yaklaşınca Kim'in aklına bir fikir geldi.

"Ama unuttuğun önemli bir şey var Victor." Kocaman gülümsedi. "Bu da senin sonun olacak."

Victor siren sesinin arasından Kim'in ne söylediğini duymak için eğilirken William inleyerek yüz üstü döndü.

Kim Lucy'nin acil çağrı düğmesinin adamın boynunda asılı olduğunu gördü. Görünüşe göre az önce elini göğsüne değil çağrı düğmesine bastırmıştı.

Siren sesleri daha da yükseldi. Elleri ve ayakları birbirine bağlıydı.

"Tam olarak neyi unuttum dedektif?"

Adam yüzünü Kim'in burnunun dibine dek yaklaştır-

mıştı. Siren sesinin kendileri için gelmediğinden emindi ve ortadan kaldırması gereken ne gibi bir iz bıraktığını öğrenmek istiyordu.

Bağlıyken bile, Kim artık avantajın kendisinde olduğunu biliyordu.

"Kafamı nasıl kullanacağımı bildiğimi sen söyledin."

Kim kafasını önce geriye aldı, sonra sert şekilde öne savurdu. Alnı adamın burnunun direğine geldi. Kafasında şimşekler çaktı ve bir anlığına duyduğu kemik kırılması sesinin kendisinden mi yoksa Victor'dan mı geldiğini anlayamadı.

Wilks'in dudaklarından dökülen acı dolu inleme sesin kesinlikle adamdan geldiğini gösteriyordu.

Adam ellerini içgüdüsel olarak yüzüne götürürken elindeki bıçak Kim'in bağlı ellerinin otuz santim kadar uzağına düştü. Adam ayağa kalkmaya çalışırken Kim bedeniyle bıçağa doğru kıvrıldı.

Wilks odada sendeleyerek dolaşırken "Seni *****!" diye bağırdı.

Kim'in bağlı elleri bıçağı kavradığı anda Victor silahının artık kendisinde olmadığını fark etti.

Yüzünü tutarak kapı ağzında duran küreğe yöneldi.

Adamın burnunu kırmak Kim'e bir dakika kazandırmıştı ancak bağlı halde kafasına alacağı bir kürek darbesi işini bitirirdi.

Siren sesi şimdi kulakları sağır ediyordu.

Kim bıçağı kendine doğru çevirdi ve William'ın gevşetmeyi başardığı ipi kesmeye koyuldu. İp kesildi, ancak ne elleri ne de ayakları serbest kalmıştı. Bu ona birkaç santimlik daha hareket alanı sağlamıştı.

Kim'in elleri hızla çalıştı. İki adım sonra adam yanı başında olacaktı.

William'ın sağ eli uzanıp Victor'ın ayak bileğini kavradı. Adam tökezleyip düştü ancak hızla tekrar ayağa kalktı.

Kim orta parmağını kullanarak iplerden birini iyice gerginleştirdi. Tüm uzuvlarının etrafındaki ipler sıkılaştı. Gerginleştirdiği ip ellerini ayaklarına bağlıyordu.

Daha fazla çabaladı. Artık kısa kısa ve hızla soluk alıp veriyordu ve tüm enerjisini o tek ipi kesmeye verdi.

Victor başında dikildi. Burnundan kanlar damlayan adamın gözleri öfkeyle yanıyordu. Sokak lambasının ışığı altında, burnundan akan kan adamın yüzünde bir bıyık ve sakal oluşturmuştu.

Küreği iyice havaya kaldırdı ve hızla yere doğru savurdu. Kim soluna yuvarlandı. Kürek başının birkaç santim yanına indi. Yere çarpan metalin sesi kulaklarında çınladı.

Bıçağın ucundaki ipin gerginliğinin azaldığını hissedebiliyordu. Bıçağın kestiği ipin aşındığını zihninde canlandırabiliyordu.

Ancak yeterince hızlı aşınmıyordu.

Adam küreği tekrar başının üzerine kaldırdı. Gözlerinde canice bir öfke vardı.

Kim gelmekte olan darbenin hedefi ıskalamayacağını biliyordu.

Siren sesi kesilmiş ve yerini uğursuz bir sessizliğe bırakmıştı.

Victor küreği yeniden kavradı; gözlerinde zafer kazanmışçasına bir parıltı vardı.

Kim küreğin kafasına doğru inmekte olduğunu gördü.

Zaman onun için durdu. Bıçağı elinden bırakıp tüm gücünü ellerini birbirinden ayırmak için kullandı; bir yandan da doğru ipi aşındırmış olduğunu umuyordu.

Elleri ve ayakları birden kurtuldu ve adamın dizlerine doğru atıldı. Ancak inmekte olan küreği durdurmak için çok geçti. Alet hızla Kim'in beline indi.

Ayaklarını kaydırıp adamı yere devirirken acıyla bağırdı. Victor geriye doğru devrildi. Düşerken sağ dirseği duvara çarptı.

Kim sırtındaki acıya aldırmadı. Bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirmesi gerektiğini biliyordu. Adama verdiği zarar onu pek uzun süre oyalamayacaktı.

Bacaklarının üzerine tırmanıp adamın üzerine çıktı. Victor doğrulmaya çalıştı ancak Kim daha hızlıydı. Kendini yukarı çekti ve bacaklarını açarak adamın üzerine oturdu. Victor sağa sola döndü ve acıyla kıvrandı, ancak Kim dizleriyle adamın kaburgalarını sıkıca kavramıştı.

Kim mutfakta hareketlenme olduğu duydu; kırık cam parçaları adımların altında çatırdıyordu.

"Buraya" diye bağırdı.

Kim yalnızca kendisi için korkmakta olan gözlere baktı. "Görünüşe göre Tanrı da senin suçlarından bıkmış artık."

Wilks, tekrar vücut ağırlığını kullanarak Kim'i üzerinden atmaya çalıştı.

Kim ise yumruğunu sıkıp adamın burnuna, tam da az önce kafa attığı yere indirdi.

Adam acıyla bağırdı.

"Onlar daha çocuktu aşağılık herif."

Bir yumruk daha savurdu. "Bu da Cerys'den."

Bir fenerin ışığı tam üzerinde durdu. Erkek bir sağlık görevlisi odayı aydınlatıyordu.

Adam olduğu yerden kıpırdamadan "Şey... polis geliyor" dedi. Neler olup bittiğini anlamadığı açıktı.

Kim kimliğini çıkartırken "Buna da şükür" dedi.

Adam kimliğe baktı. "Pekâlâ, neler oluyor?"

Kim yerde inleyip sızlanan William'ı işaret etti. Önce onunla ilgilenin. Kafasına darbe aldı. Her iki taraftan."

"Sizin bir şeyiniz...?"

"Ben iyiyim. Onunla ilgilenin."

Victor altında kıvranıyordu. Kim sağ dizini adamın kaburgalarına bastırırken "Rahat dur" dedi. İkinci sağlık görevlisi de hızla içeri girdi.

Sorgulayan gözlerle Kim'e bakarak "Polis geliyor" dedi.

Neden ikisi de hemen saldırganın o olduğunu düşünmüştü?

İlk sağlık görevlisi "O zaten polis, Mick" dedi. Sesinde ufak bir kuşku vardı.

Mick omuz silkti, ardından William'ın başının diğer tarafında yere diz çöktü. Kim ikinci görevliyi Lucy'nin geçirdiği son krizden hatırlıyordu. Görevlilerin kim bilir kaç kez zavallı kızın yardımına koşmuş olduklarını düşünmeden edemedi.

William güçlükle "Lucy" diyebildi.

Mick "O iyi. Bize nerede olduğunuzu iletmeyi başardı" dedi.

Kim, ne kız ama, diye düşündü.

Victor "Benim... yaptığımı... asla..." diye mırıldanmaya başladı.

Kim dizini tekrar kullanarak "Kapa çeneni" dedi. Uzaktan başka siren sesleri duydu. Hızla yaklaşıyorlardı.

Sonra sesler kesildi ve birkaç saniye içinde koridorda hızla ilerleyen ayak sesleri duyuldu.

Bryant ve Dawson odaya daldılar ve öylece kalakaldılar.

Kim gülümsedi. "İyi akşamlar beyler. Geldiğiniz için teşekkürler, ancak on dakika önce gelseydiniz daha iyi olurdu."

Bryant kalkması için Kim'e doğru elini uzatırken Dawson Victor'ın ellerini başının üzerinde birleştirdi.

Kim uzatılan eli tutmadı ve kendi başına ayağa kalktı. Vücudunda, beynine acı sinyalleri göndermeyen bir yer yoktu ama sırtındaki ağrı muhtemelen hepsinden kötüydü. Doğrulurken yüzünü buruşturdu.

"Nasıl bildiniz?" diye sordu.

"Stacey Bristol'daki bir rahipten bir eposta almış. Ayrıntıları sana sonra anlatırım ama Guv, çok daha fazlası var. Normalde kurbanlarını gömmüyormuş. Önceleri onları ya-

kıyormuş."

Kim şaşırmamıştı. Gözlerini kapattı ve asla bulunamayacak olanlar için sessizce dua etti.

Derin bir nefes aldı. "Onu ayağa kaldırın Kev."

Dawson ve Bryant adamı kollarından tutup kaldırdılar.

Victor, kin dolu gözlerle Kim'e baktı. Eğer bunun onu korkutacağını düşünüyorsa tekrar düşünmeliydi. Görünüşe göre Woody'nin sinirli haline hiç denk gelmemişti. O bambaşka bir şeydi.

"Victor Wilks, seni Tracy Morgan ile doğmamış çocuğunu, Malenie Harris'i ve Louise Dunston'ı öldürmekten tutukluyorum. Susma hakkına sahipsin, ancak söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir, seni aşağılık cani herif."

Kim, adamın kendisine büyük bir nefretle bakmasından keyif alıyordu. "Beyler, alın şunu gözümün önünden."

Bryant tereddüt etti. "Guv..."

Kim elini kaldırdı. "Ben iyiyim. Onu güvenli bir şekilde merkeze götürün. Ben de hemen arkanızdan geleceğim."

Çalışma arkadaşının gözlerindeki endişeyi görebiliyordu. Eğer biraz daha orada durmasına izin verecek olursa Kim'i karga tulumba hastaneye götürecekti. Oysa o anda bunun için vakti yoktu.

William'ın yanında yere otururken yüzünü ekşitti.

Kim'in yakınındaki sağlık görevlisi başını çevirip "Hanımefendi, tedaviye ihtiyacınız var." dedi.

Kim ona aldırış etmedi ve başıyla William'ı işaret etti. "Durumu nasıl?"

"Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirmiş. Tek elimle sekizi gösterdiğimi düşünüyor, bu yüzden hastaneye gitmesi gerek."

William tekrar "Lucy" dedi.

Kim adamın eline usulca dokundu. "Onunla ben ilgileneceğim" dedi.

Sağlık görevlilerine teşekkür etti ve binadan dışarı çıktı. Bedenindeki bütün kemikler acıyla inliyordu. Dışarı çıktığında Victor Wilks de arabaya bindirilip götürülüyordu.

Kim adamın kaç cana kıydığını merak etti. Korumasız, incinmiş başka kaç kızı daha istismar etmişti? Bunu hiç öğrenebilecekler miydi?

Araba gözden kaybolurken "Ama artık bitti Victor" dedi. "Artık işin bitti."

BÖLÜM 73

Kim hızla yolun karşısına geçip kapıyı yokladı. Kilitli değildi.

İçeri girip kapıyı kapadı ve salona geçti.

"Ah, kahretsin, hayır!" dedi ve hızla odaya daldı.

Lucy tekerlekli sandalyesinin önünde yerde yüzüstü yatıyordu.

Kıza doğru eğilince belinde tarifsiz bir acı hissetti.

Kızın saçını okşarken "Geçti Lucy" dedi.

Doğruldu ve kızı yerden kaldırmanın en hızlı yöntemini düşündü.

Tekrar dizleri üzerine çöktü ve Lucy'i dikkatle sırt üstü yatacak biçimde döndürdü. Kızın gözlerinde korku okunuyordu.

"Geçti, tatlım. Bana evet işaretini gösterir misin?"

Lucy gözlerini iki kez kırptı.

"Seni kollarının altından tutup kaldıracağım, tamam mı?"

Gözlerini iki kez kırptı.

Kim öne eğildi ve bir elini Lucy'nin ensesinin altına koydu; kızın bedeninin üst kısmını destekli oturma konumuna getirdi. Lucy'nin kaslarının kendi ağırlığını taşıyamayacağını biliyordu, bu yüzden geriye doğru devrilmesini önlemek için kendisine doğru çekerek Lucy'nin bedenini kendine yasladı.

Ellerini Lucy'nin koltuk altlarına yerleştirdi ve onu ayakta durur pozisyona getirdi. Kızın bedeni yumuşaktı ve zor-

luk çıkarmıyordu. On beş yaşındaki bir kız kadar ağır olmasa da, Kim'in incinmiş belindeki gerilme neredeyse çığlık atmasına yol açacaktı.

Kim "Bak ne diyeceğim, bu dansta kendini bana bırak" dedi ve Lucy'i çevirip yavaşça sandalyesine oturttu.

Kim tabureyi Lucy'nin önüne çekip oturdu. Kızın sağ elini tuttu.

"İyi misin? Yaralandın mı?"

Gözlerini kırpmadı. Çok geçmeden Kim iki soru sormuş olduğunu fark etti.

"Affedersin, iyi misin?"

Gözlerini iki kez kırptı.

"Babana mı ulaşmaya çalışıyordun?"

Gözlerini iki kez kırptı.

Kim, kızın elini daha da sıkı kavradı. Tanrım, bu kız çok yürekliydi.

"Baban iyi olacak. Kafasına darbe aldı ve kontrol için hastaneye gitmesi gerekti ama durumu iyi."

Genç kızın gözlerinde bir rahatlama belirdi.

Sonra, Lucy başını hafifçe Kim'e doğru hareket ettirdi.

"Lucy, üzgünüm anlamıyorum."

Kim kızın yüzündeki rahatsızlığı gördü. Hareketi bu kez daha vurgulu şekilde tekrarladı.

"Ooooo" diyebildi.

Kim bu zavallı kız çocuğunun çektiği işkenceyi düşündü. Zihni mükemmel bir biçimde çalışıyordu ancak düşündüklerini iletemediğinden Kim'in hayal bile edemeyeceği bir tutsaklık içindeydi.

Hareketi ve çıkardığı sesi tekrarladı, kızın gözlerindeki ifadeden Kim ne demek istediğini anlamıştı.

Boğazı düğümlendi. "Benim iyi olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Gözlerini iki kez kırptı.

Kim bakışlarını, avucundaki narin ele çevirdi. Bir anlığına gözleri kararır gibi oldu ancak öksürünce kendine geldi.

"İyiyim Lucy, babanın sayesinde." Kim, adamın Victor'ın ayak bileklerine yapışarak kendisine kazandırdığı birkaç saniyeyi düşündü. "Hayatımı kurtardı diyebiliriz."

Kızın ifadeli gözleri gururla ışıldadı.

"Şimdi gitmem gerek. Sana eşlik etmesi için çağırabileceğim biri var mı?"

Lucy gözlerini kırpmaya başladığında ön kapı açıldı. Koridordan bir kadın sesi duyuldu.

"Orada neler dönüyor bilmiyorum ama..." Ellili yaşlarının sonlarında, toplu bir kadın kapı ağzında durdu ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Sen de kimsin?"

"Dedektif Stone."

"Hmm, ne hoş."

Kim'in önünde, Lucy'i iyice görebileceği bir yerde durdu. "Sen iyi misin, Luce?"

Lucy gözlerini iki kere kırpmış olacak ki kadın kenara çekildi, ancak bakışlarını Kim'den ayırmadı.

"William nerede?"

Kim hemen "Hastaneye gitmesi gerekti" diye yanıtladı.

Kadın sertçe "Ona ne yaptın?" diye sordu. "İyi mi?"

"İyi ama muhtemelen gecenin büyük kısmını hastanede geçirecek."

"Öyleyse iyi ki kontrol etmeye gelmişim, değil mi? Neyse, gidip çaydanlığın altını yakacağım ve dışarıdan yemek söyleyeceğiz, Luce. En sevdiğinden hem de; Pizza."

Kadın mutfağa geçti ancak sesi hala duyulabiliyordu.

"Orada neler karıştırıyorsunuz bilmiyorum; polis, ambulanslar, makineler, çadırlar. Bitti sanıyordum ama hayır; bu gece her şeyi yeniden başlatmak zorundaydınız..."

Kim, gözlerini devirmekte olan Lucy'e bakıncaya dek gülmemeye çalıştı. Ardından kahkahayı bastı.

"Gitmem gerek Lucy, tamam mı?"

Gözlerini iki kez kırptı.

"İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Gözlerini iki kez kırptı.

Kim durumu değerlendirdi. Mutfakta gürleyen ses hala duyulabiliyordu.

Kim anladı ve elini sağ kulağına götürdü.

Gözlerini iki kez kırptı.

Kim ayağa kalkıp pencerenin kenarındaki iPodu aldı. Kulaklıkları Lucy'nin kulaklarına taktı ve müzik çaları sandalyenin koluna kızın sağ elinin yanına bıraktı.

"Tamam mı?"

Arsızca ışıldayan gözlerini iki kez kırptı. Kim kıkırdamadan edemedi.

Kapıyı işaret etti. "Gitmem gerek..."

Gözlerini iki kez kırptı.

Kim usulca kızın koluna dokunup kapıya yöneldi.

İkinci bir devriye arabası yanaşırken ambulans daha yeni gidiyordu.

Kim yolu geçerek kızlar yurduna döndü. Sağlık görevlilerinin çitleri kırarak geçtiği yerde, eksik bir diş gibi görünen bir boşluk vardı.

"Beyler, koridorun sonundaki odada, kapının yanında bir kitaplık var. Onun arkasında takma dişler var. Onu alıp paketleyin, kayda geçirin ve laboratuvara gönderin."

Başlarıyla onaylayıp binaya girdiler.

Aniden, bina tekrar sessizliğe bürünmüştü. Az önce olup bitenlere dair bir ipucu sunacak hiçbir şey yoktu. Burada neredeyse hayatını kaybettiğini gösteren hiçbir işaret yoktu.

Kurtulmuş olmasının tek nedeni bir acil çağrı düğmesiydi. Lucy'nin günlük hayatta kullandığı bu basit alet onun kurtarıcısı olmuştu.

Kim neyi gözden kaçırdığını fark ettiğinde donakaldı.

Yapbozun son parçası yerine otururken kendisini hasta hissediyordu.

Karanlığa "Ah Tanrım" diye fısıldadı.

Binanın yan tarafından gelen polis memurlarından biri "Takma dişleri aldık amirim" dedi.

Kim, daha yapılacak işler olduğunun farkına vardı; üstelik ona yardım edebilecek tek bir kişi vardı.

"Memur, bana telefonunu verebilir misin acaba?"

BÖLÜM 74

Motosiklet çakılla kaplı alan üzerinde homurdanarak dururken Kim kendisine geldiğini hissediyordu. Duş almış, üzerini değişmiş ve Triumph'ı parlatmıştı. Garajında, müzede sergilenen bir parça gibi parlıyordu.

Gözlerini kapatıp uyumaya çalışmanın bir faydası yoktu. Her bir zerresi havanın kararmasını istemişti; böylelikle olay yerine geri dönüp bu soruşturmaya son noktayı koyabilecekti.

Birkaç saat önce sağlık görevlilerinin çitte açtığı boşluğun hemen dışında, arazinin alt tarafında Cerys'nin olduğunu fark etti.

Güneş henüz doğmamıştı ancak şafak sökmek üzereydi.

"Öyleyse, dün beni aradığında yalan söylemiyordun? Gerçekten sadece ikimiz miyiz?" diye sordu.

Kim "Evet" diye yanıtladı. Kendisine kolayca çok pahalıya mal olabilecek bir şey yapmak üzereydi. Woody'nin söyledikleri kulaklarında yankılandı. Ekibini de peşinden sürüklemeyecekti.

"Otelden ayrılırken Dan'i gördüm. Sana bir rapor göndermiş, gönderdiğin takma dişlerin kesinlikle Louise Dunston'a ait olduğunu doğruluyor."

Kim anladığını belirtmek için başını salladı.

Cerys cihazın düğmelerine basıp küçük bir not defterine bazı sayıları not almaya başladı.

"Pekâlâ, şimdi hazır. Bir şey bulacağımızdan ne kadar eminsin?"

Kim derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve içgüdülerini yokladı. "Olmak istediğimden daha fazla."

"Bulacağımız bir şeyin mahkemeye delil olarak sunulamayacağını biliyorsun, değil mi?"

Kim başıyla onayladı. Eğer haklıysa, bu soruşturma asla mahkemeye gitmeyecekti.

Kim öne doğru adım attı ve ellerini uzattı. "Bana ver ve ne yapmam gerektiğini söyle. Sanırım bu hafta sana yeterince sorun çıkardım."

Cerys "Ben büyük bir kızım ve kendi başımın çaresine bakabilirim" diye çıkıştı. "Ayrıca, darılma ama, bu sana emanet edemeyeceğim kadar pahalı bir cihaz."

Kim yılgınlıkla iç geçirdi. "Cerys, lütfen artık..."

"Kapa çeneni Kim. Önce bana sırt çantasını ver."

Kim eğildi, çantayı kaldırdı ve Cerys'nin kollarını askılardan geçirmesi için asılı tuttu.

Cerys monitörü beline sabitledi. Kim askıya uzandı ve metal çubuğu Cerys'in omzuna yükledi.

Geri çekildi. "Seni daha çok Prada giyen biri olarak düşünmüştüm."

Cerys başını iki yana salladı. "Pekâlâ, bölgeye şöyle bir göz gezdirdim ve yerde çok fazla çöp var. Hepsinin toplanması lazım."

"Sanırım bu da benim işim oluyor?"

"Etrafta başka birini görüyor musun?"

"Pekâlâ, nereden başlayacaksın?"

"Öncelikle binanın arka tarafını tarayacağım. Binanın ön kısmı yola ve evlere bakıyor ve eğer düşündüğün şeyi arıyorsak o bölge fazlasıyla göz önünde kalmıştır."

"Yardımcı olabilir miyim dedektif?"

Kim arkasını döndüğünde çitlerin etrafından dolaşmış olan William Payne'i gördü. Adam solgun ve yorgun görünüyordu. Kim ona yaklaştı.

"Nasıl hissediyorsunuz?"

Adam gülümsedi. "Her yanım sızlıyor, ama kalıcı bir hasar yok. Birkaç saat önce beni eve gönderdiler."

"Peki ya Lucy?"

"Kendiniz bakın."

Kim çitlerin kenarına yürüdü. Perde çekilmişti ve Lucy pencereden bakıyordu.

Kim el salladı ardından dikkatini tekrar William'a verdi. "Bunun için pek iyi bir durumda..."

"Dedektif, burada ne yaptığınızı bilmiyorum ama Lucy ile buna bir şekilde dâhil olduğumuzu biliyorum. Gerçekten yardım etmek istiyorum."

Kim'in içi parçalanmıştı.

"Onlar sadece çocuktu dedektif. Duyguları katılaşmış, terk edilmiş, ihmal edilmiş çocuklar. Lucy'e yaptıkları yanlıştı, bunu biliyorum; onlar da biliyordu. Üçü de ertesi gün kendi iradeleriyle bana gelip yaptıkları için özür dilemişlerdi."

"Peki özürlerini kabul etmiş miydiniz?"

Adam omuz silkti. "Bunun bir önemi yok. Lucy kabul etti."

Kim hayranlıkla başını salladı. "Kızınızın gerçek bir ilham kaynağı olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

Adam gururla gülümsedi, "Ah, evet. O her gün yataktan kalkma sebebim ."

Kip başını yana eğdi. "Ayrıca siz de fena değilsiniz. Dün gece eğer o ipi gevşetmemiş ya da Victor'ı ayak bileğinden yakalamamış olsaydınız..."

"Hiç de cesurca bir şey değildi dedektif. Binaya girdiğinizi görmüş ve yardıma ihtiyacınız olup olmadığına bakmaya gelmiştim. Ardından, Victor Wilks'in bir çukur kazmakta olduğunu gördüm..."

Sözleri yarım kalmış ve yüzü kızarmıştı. Kim adamın tesadüf eseri kahraman olduğunu anladı ancak yine de onun hayatını kurtarmıştı.

"Yine de..."

William ellerini kaldırıp "Yeter" dedi. "Şimdi lütfen bana nasıl yardım edebileceğimi söyleyin."

Kim kendi kendine gülümsedi. O, teşekkür, övgü veya anlayış beklemeyen bir adamdı.

"Pekâlâ, pencerenin oradaki çöp kovasını görüyor musunuz? Arazideki cihazı engelleyebilecek her şeyi onun içinde toplamamız gerekiyor."

William sola, Kim ise sağa doğru ilerledi. Çitin çevresinden ortaya doğru ilerleyip, karşılarına çıkan her şeyi toplamaya koyuldular.

Cerys kenardan "Arkadaşlar, daha az ot olursa cihaz çok daha iyi çalışır" dedi.

Kim etrafına bakındı. Bazı yerlerde yabani otlar diz hizasına dek geliyordu.

Otları yolmak için eğildiğinde aniden cihazdan bir ses geldi.

Kim doğrulup Cerys'e odaklandı.

Cerys üç metre kadar geri yürüyüp tekrar yavaş yavaş ilerledi. Cihazdan yine bir ses duyuldu.

Cerys Kim'e baktı. "Görünüşe göre içgüdülerin doğruymuş."

BÖLÜM 75

Cerys önce Kim'e ardından William'a, sonra yeniden Kim'e baktı.

Kim, William'ın yanına gitti ve adamın elindeki otları aldı. "William, şimdi senden burayı terk etmeni istemek zorundayım."

Gözleri Cerys'in dikkatini çeken bölgeye bakarken adam acı çekiyor görünüyordu. Başıyla onayladı.

Kim sağ elini tuttu. "William, bunların hiçbiri senin hatan değil, bunu bilmelisin. Kimse senin yüzünden ölmedi. Yalnızca, kötü, sinsi ve vicdansız bir adam böyleymiş gibi görünmesini sağladı."

Kim'le göz göze geldi. Buna inanması zaman alacaktı. "Sizi yalnız bırakacağım dedektif."

Kim adamın elini sıktı. "Adım Kim, ve yaptığın her şey için teşekkür etmek istiyorum."

William utançtan kızardı. Kim adamın elini bıraktı. "Şimdi o harika kızının yanına dön."

Kocaman gülümsedi. "Teşekkür ederim, ded... Kim. Gidiyorum."

Kim adam gidene dek bekledi ve ardından Cerys'in makineyi bıraktığı yere geldi.

Cerys ona doğru döndü. "Aşağıdaki her neyse, çok derinde değil."

Kim başıyla onayladı ve yutkundu.

Cerys kamyonetin anahtarlarını verdi. "Arkada kürekler olacak. Ben yerini işaretlerken sen de onları getir."

Kim kamyonete doğru koştu, iki kürek kapıp hızla tepeden aşağı indi. Gün içinde almış olduğu ağrı kesiciler etkisini yitirmeye başlamıştı. Beli ağrıyordu.

Cerys bölgeyi işaretlemişti. Kim bunun diğerlerinden daha küçük olduğunu hemen fark etti.

Cerys magnetomerenin sunduğu sonuçlara bir kez daha baktı ve işaret etti. "Şu taraftan başla, ama çok sert kazma."

Kim elindeki küreği toprağa sapladı. Tüm sırtına bir acı yayıldı ancak buna aldırış etmedi ve yapması gerekene odaklandı.

İkisi birlikte, yarım saat boyunca konuşmadan çalıştılar.

Cerys aniden "Tamam Kim, dur ve oradan çık" dedi.

Çukur yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda ve bir metre genişliğindeydi, derinliği ise sadece otuz santim kadardı.

Evcil hayvanlar bile daha derine gömülürdü.

Cerys çukurun içine girmeden önce etrafında iki tur attı. Küçük toprak kümelerini el aletleriyle çıkardı ve kenara koydu.

Kim konuşmadı. Gözleri Cerys'teydi.

Cerys kazmayı sürdürdü. Toprak kümeleri giderek daha da küçülüyordu. Küçük bir malanın kenarıyla çukurun ortasındaki bir bölgeyi eşelemeye başladı.

Üçüncü eşelemede beyaz kısımlar belirmeye başladı.

Cerys yumuşak bir fırça alıp toprağın üzerinde gezdirdi. Beyaz kısımlar çoğaldı.

Kim şüpheye yer bırakmayacak şekilde bir kemiğe bakmakta olduğunu anlayınca midesi bulandı.

"Bu kesinlikle bir kol Kim."

Cerys bir omuz eklemi gibi görünen kemikleri açığa çıkarıncaya dek kazmayı ve fırçalamayı sürdürdü. Kim giderek daha fazla kemiğin ortaya çıkmasını izliyordu.

Kim omuz ekleminden dışarı çıkıntı yapan bir şeye bakarak "Cerys, bu nedir?" dedi.

Cerys o noktayı fırçayla temizledi ve Kim bunun kumaş olduğunu fark etti. Kalbi göğsünde hızla atmaya başladı.

"Cerys, tekrar fırçala"

Cerys tekrar fırçaladı ve Kim küfretti. Cerys döndü ve Kim ile göz göze geldi. "Aradığın şey bu muydu?"

Kim başıyla onayladı, yavaş yavaş motosikletine doğru gitmeye başlamıştı bile.

"Cerys... gitmem..."

Telefonunu çıkarıp "Git" dedi. "Ben haber veririm."

Kim bacaklarının izin verdiği kadar hızlı şekilde tepeyi tırmanmaya koyuldu.

BÖLÜM 76

Kim kapıyı çaldı ve derin bir nefes aldı.

Kapı açıldı.

"Dedektif? Günaydın. Lütfen içeri buyurun."

Kim daireye girerken "Günaydın Nicola" dedi.

Nicola kapıyı kapadı ve kapı önünde durdu. "Bugün yalnız mısınız?"

Kim başıyla onayladı. "Ekibimi biraz olsun dinlendirmem gerek."

"Peki ya siz?"

"Yakında Nicola. Çok yakında."

"Lütfen oturun."

Kim kendisine denileni yaptı. Oturunca, gözleri kanepenin kenarına takıldı. Zihni son ziyaretinde gördüklerinin önemini şimdi tam olarak kavrıyordu.

Nicola "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Kim Nicola'nın yüzündeki ifadeyi inceledi. Açık ve samimiydi. Kim hiç bir aldatmaca sezmiyordu. Kahretsin diye düşündü.

"Bir ceset daha bulduk."

Nicola elini ağzına götürdü. "Aman tanrım, hayır."

Gerçekten şaşırmıştı.

"Nicola, dördüncü kurbanın kim olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Nicola ayağa kalktı, kanepenin arkasında ileri geri gidip geldi. "Kim olabileceğini hayal bile..."

"Nicola, o grubun dördüncü bir üyesi var mıydı?"

Nicola kaşlarını çattı. Gözlerinin hareketliliği hafızasını yokladığını gösteriyordu.

"Hayır dedektif. Yalnızca üç kişi olduklarına eminim."

Kim iç geçirdi ve gidecekmiş gibi ayağa kalktı. "Ah, belki Beth başka bir kızı hatırlayabilir?" diye umutla sordu.

Nicola başını iki yana salladı. "Beth şu anda alışverişte ancak döndüğünde..."

Kim "Emin misin?" diye sordu.

Nicola gülümseyerek "Elbette eminim" dedi. Kim başıyla kanepenin kenarını işaret etti. "Öyleyse neden bastonunu almadı?"

Nicola'nın gözleri, kanepenin arkasında asılı duran bastona kaydı. Yüzünde samimi bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Kim hızla odayı baştan başa kat etti. Doğru oda olduğunu umarak karşısına çıkan ilk kapıya yöneldi.

"Belki henüz çıkmamıştır. Belki de..."

"Dedektif, oraya girmeyin. Beth bundan pek hoşlan..."

Kim kapıyı ardına dek açarken Nicola'nın sözleri yarım kaldı.

Nicola Kim'in yanına geldi ve odayı birlikte incelediler. Yalnızca bir baza ve yatak vardı. Çarşaf ya da yatak kılıfı yoktu. İki çekmeceli bir dolap kullanılmayan yatağın yanında duruyordu.

Kim köşedeki gardıroba gitti ve kapağını açtı. İçinde yedi boş elbise askısından başka bir şey yoktu.

Kim kapı ağzında duran Nicola'ya baktı; genç kadın dehşete kapılmıştı.

Kim bir yanıt bekledi ancak Nicola boş odaya bakmayı sürdürdü.

Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü. "Yine gitmiş, üstelik hoşça kal bile demeden."

Kim Nicola'yı kapı ağzından uzaklaştırdı ve odadan çıkıp kapıyı kapattı. Nicola'yı kanepeye götürdü ve yanına

oturdu.

Nazikçe "Beth bunu daha önce yapmış mıydı?" diye sordu.

Nicola başıyla onayladı. "Crestwood'tan ayrıldığımızdan beri böyle yapıyor." Yanaklarına yeni gözyaşları döküldü. Onları kazağının yeniyle sildi. "Bana hep çok kızgın ama neden olduğunu söylemiyor. Hep böyle yapıyor. Geliyor, ardından beni tekrar terk ediyor. Bu hiç adil değil. Başka kimsem olmadığını biliyor."

Kim mutfağa gitti ve birkaç parça kâğıt havlu aldı. Oturdu ve elindekileri Nicola'ya uzattı. Kadının gözyaşları henüz dinmemişti.

"En son ne zaman geri geldiğini hatırlayabiliyor musun?"

Nicola ağlamayı bırakıp düşündü. Burnunu çekip başını salladı. "İki yıl önceydi, hastalanmıştım ve hastaneye yatmıştım. Uyandığımda yatağın başucundaydı."

"Peki ya ondan önce?"

"Küçük bir trafik kazası geçirmiştim, sadece arabam yoldan çıkmıştı. Kötü yaralanmamıştım ama o zaman çok korkmuştum. Araba kullanmaya başlayalı çok olmamıştı."

"Öyleyse, Crestwood'tan ayrıldığınızdan beri hayatına girip çıkıyor. Neden sana kızgın olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Nicola başını hararetle salladı. "Bana söylemiyor."

Kim, Nicola'nın sesindeki kızgınlığı duyabiliyordu ve bunun düşündüğünden daha zor olacağını fark etti.

Kim Nicola'nın elini tuttu. "Yangın gününü hatırlamanı istiyorum. Unutmuş olabileceğin bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Burada, yanında olsam bunu benim için yapabilir misin?"

Kadının kafası karışmıştı, "Hiçbir şey yok" dedi.

Kim, avucundaki eli sıktı. "Sorun değil Nicola. Ben yanındayım. O günle ilgili hatırladıklarını bana adım adım

anlat, birlikte neler çıkarabiliriz görelim."

Nicola ileriye doğru bakıyordu, gözleri karşı duvara odaklanmıştı. "Soğuk olduğunu hatırlıyorum, Beth ile bir konuda tartışmıştık. Benimle konuşmuyordu, ben de ortak odaya gittim."

Kim usulca "Ortak odada kimler vardı?" diye sordu.

Nicola başını iki yana salladı, ardından kaşlarını çattı. "Kimse yoktu. Herkes dışarıdaydı. Kardan adam yapıyorlardı."

"Peki sen ne yaptın?"

Nicola başını yana eğdi. "Sesler duydum; bağrışmalar. Bay Croft'ın odasından geliyordu."

"Ne duydun Nicola?"

Kim Nicola'nın elini tutuyordu, baş parmağı ise genç kadının ince bileğinin üzerindeydi. Nabzı hızlanmıştı.

"William'dan, bir şeyi örtbas etmekten bahsediyorlardı. Başının derde gireceğini, hapse gireceğini söylüyorlardı. Lucy'nin ne olacağını konuşuyorlardı."

"Orada kimleri duyduğunu hatırlıyor musun?"

"Bay Croft ve Bayan Wyatt tartışıyorlardı. Peder Wilks sakin bir şekilde konuşuyordu, ayrıca arkadan Tom Curtis'in ve Arthur Connop'ın seslerini de duydum."

Kim, beş kişi, diye düşündü. "Peki ya Mary Andrews?"

Nicola başını hayır anlamında salladı. "Grip nedeniyle hastalık izni almıştı."

"Sonra ne oldu Nicola?"

"Rahip Wilks kapıyı açtı ve beni gördü. Kızgın görünüyordu. Ben de kaçtım."

Kim Nicola'nın avucunun terlemeye başladığını hissedebiliyordu.

"Nereye gittin?"

"Beth'i bulmaya. Odamızdaydı. İnsanların bana kızmasından bıkmıştım."

Kim'in sesi neredeyse fısıltı şeklinde çıktı. "Peki, ne yaptın?"

"Ona, ona dedim ki..."

Kim elini sıkıyordu ancak Nicola'nın başı iki yana sallanmaya başladı. Göz bebekleri hızla hareket ediyordu. Zihnini yokluyor, geçmişi yeniden düzenlemeyi umuyordu.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır."

Kim avucundaki eli bırakmamaya çalıştı, ama Nicola kolayca kurtuldu.

Saklanacak bir yer arayan, kafese kapatılmış bir hayvan gibi odanın içinde dolanıyordu.

İçindeki korku yükseliyordu. Hareketleri hızlı ve çılgın gibiydi.

"Hayır, olamaz... Yapmış olamam..."

Nicola ellerini öfkeyle mutfak tezgâhına indirdi. Arkasını döndü ve duvara yumruklarıyla vurmaya sonra kafasını yumruklamaya başladı.

Kim hızla ileri atıldı; arkasından yakalayarak Nicola'nın kollarını iki yana açtı ve kadının kendine daha fazla zarar vermesini önledi.

"Beth'e ne dedin?"

Nicola Kim'in kıskacından kurtulmaya çalıştı ancak Kim parmaklarını birbirine geçirmişti ve onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Lütfen dur. Yapamam..."

Kim'in sesi daha yüksek çıkıyordu. "Nicola hatırlamak zorundasın. Beth'e ne dedin?"

Nicola başını sağa sola savuruyordu. Kim darbe almamak için kafasını geriye attı.

Kim, Nicola'nın kulağına bağırıyordu. "Söyle bana Nicola. Kardeşine ne dedin?"

"Eğer bu onu mutlu edecekse; kahrolası hırkayı alabileceğini söyledim," diye bağırdı.

Sonra ikisi de sessizleşti. Nicola birden sakinleşti ve Kim'i de peşinden devirerek yere düştü.

Kim onu bırakmadı. Yere oturdu ve Nicola'yı iyice kendine çekti. On yıl önceki olayların sonunda kadının zihninde canlandığını biliyordu.

"Aldı değil mi?"

Nicola başıyla onayladı ve Kim genç kadının gözyaşlarının ellerine döküldüğünü hissedebiliyordu.

"Öyleyse, hırka yüzünden herkes onun sen olduğunu sandı, değil mi?"

Nicola tekrar başıyla onayladı. "Baktığımda dışarıda diğerleriyle oynuyordu, sonra ise onu bulamadım. İnsanlara sordum herkes bana başka bir yerde olduğunu söyledi. Sonunda, onu beklemek üzere odama döndüm ama asla gelmedi."

"Daha sonra, yangından hemen önce, mutfak penceresinden dışarıda olduklarını gördüm. Hepsi bir çukur etrafında dikiliyorlardı ve anlamıştım. Ne yapacağımı bilemedim. Peşime düşeceklerinden korktum bu yüzden yangın çıkınca artık bana bir şey yapamayacakları için sevinmiştim."

Kim Beth'in kaçmış olamayacağını biliyordu. O soğuk havada dizi buna müsaade etmezdi.

"Beth ne zaman döndü Nicola?"

Boğuk bir sesle "yaklaşık iki hafta kadar önce" diye yanıtladı.

Kazıyla ilgili haber çıktığında, Nicola tekrar korkmuştu.

"Onu artık senin geri getirdiğini biliyorsun, değil mi Nicola?"

"Haaayıır..."

Kadının sesi inleyen bir hayvanınkini andırıyordu. Yaralanmış zavallı ruhu acı içinde kıvranıyordu. Nicola zihnindeki olaylardan kaçmaya çalışırken Kim onu sıkı sıkı tutu.

Beth'in kimliğine büründüğünü ona şimdi söylemek

uygun olmazdı. Nicola bunu zamanla, iyi bir psikiyatristin desteğiyle kavrayacaktı.

Suçluluk duygusuna yenik düşmüş genç ve çökmüş kadını kollarında usulca sallarken, Kim Nicola'nın Teresa Wyatt, Tom Curtis ve Arthur Connop cinayetleri için hâkim karşısına çıkacak akıl sağlığına sahip olacağından şüpheliydi.

Birkaç dakika sonra, Kim usulca geri çekildi.

Telefon etme vakti gelmişti.

BÖLÜM 77

William yulaf lapasına biraz daha soğuk süt ekledi. Serçe parmağını uzatıp lapaya dokundu. Mükemmeldi. Gülümsedi. Lucy'nin en sevdiği yiyecekti.

Kızı yıkanmış ve üzerini değiştirmişti, şimdi kahvaltısını bekliyordu. Ardından adam banyoyu temizleyecek ve yatak örtülerini değiştirecekti. Öğle yemeğinden sonra fırını bir güzel ovalayacaktı.

Tekrar gülümsedi. İnsanların kendisi ve yaşadığı hayat için üzüldüğünü biliyordu ama, bu insanlar Lucy'i tanımıyorlar diye düşündü.

Kızının karakteri ona her gün ilham veriyordu. Tanıdığı en cesur ve düşünceli insandı.

Kızının sinirini en çok bozan şeyin anlaşılır şekilde konuşamamak olduğunu biliyordu ve kimi günler zihnindekileri göz hareketleriyle aktarmaya çalışmak onu yoruyordu.

Ancak aralarında bir anlaşma vardı. Zor geçen günlerde William ona bu kadarının yeterli olup olmadığını soruyordu. William yıllar önce kızına; onun kararlarına daima saygı duyacağını ve kendi bencil ihtiyaçları için yaşamını gereğinden fazla uzatmayacağını söylemişti.

Öylesi günlerde o zor soruyu sorar, nefesini tutar ve yanıtı beklerdi. Lucy'nin tereddütleri artmış, William nefesini daha uzun tutar olmuş, ancak şimdiye kadar kızı gözlerini hep bir kez kırpmıştı.

Kızının artık dayanamayıp gözlerini iki kez kırpacağı gün gelecek diye ödü kopuyordu. Yalnızca sözünü tutacak güce sahip olmayı umuyordu. Kızının iyiliği için.

William bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Dün iyi geçmişti, Lucy'nin bir ziyaretçisi gelmişti.

William ilk başta onu hatırlamamıştı. Genç kız adının Paula Andrews olduğunu söylemişti ve kızı birkaç saniye süzdükten sonra, Lucy'le oynamak üzere büyükannesi Mary Andrews'ı ziyaret eden kız olduğunu hatırladı. Kısa süre önce Mary vefat ettiğinde William gerçekten üzülmüştü. Crestwood'taki yılları boyunca çok iyi bir arkadaşlıkları olmuştu. Cenazesi birkaç gün önceydi ve törene katılmamış olsa da cenaze konvoyunu yatak odasının penceresinden izlemişti.

Lucy Paula'yı hemen tanımıştı ve bu ziyaretten çok hoşnut olmuştu. Dakikalar içinde, William'ın dâhil edilmediği, kendi iletişim yöntemlerini geliştirmişlerdi. Adam hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Övgüye değer şekilde, Paula eski arkadaşındaki fiziksel değişime hiç tepki göstermemişti.

Sessizce mutfağa geçti, kızı için endişe ediyordu. Hiç kimseyi çocuğunu ziyaret etmekten asla alıkoymazdı fakat tekrar gelmeleri için yapabileceği bir şey yoktu. Ancak Lucy'i hayatta karşılaşacağı bütün hayal kırıklıklarından koruyamayacağı gerçeğini kabul etmişti.

Her nasılsa iki kız bir kutu oyunu oynamanın bir yolunu bulmuştu. Paula'nın "Lucy Payne, hiç değişmemişsin. Her zaman biraz hileciydi" dediğini duydu.

William Lucy'nin gurultuya benzer bir ses çıkardığını duydu. Bunun onun gülmesi olduğunu biliyordu ve sevinçten kalbi yerinden fırlayacaktı.

Yarım saatliğine dışarı çıktı ve kızının güvende olduğunu bilmenin rahatlığıyla bahçe taşlarının arasındaki otları

yoldu. Soğuk sabah havasında geçirdiği bu birkaç dakika onu günün geri kalanı için canlandırmaya yetmişti.

İki saat sonra, Paula tekrar ziyarete gelmek için ondan izin istedi.

Adam memnuniyetle izin verdi.

Yulaf lapasını salona götürdü ve tabureye oturdu. Lucy'nin yüzü al al ve canlıydı, gözleri heyecanlı ve dikkatliydi. O gün iyi geçiyordu. Paula'nın ziyareti ikisine de iyi gelmişti.

"Lapadan hiç bıkmıyor musun?"

Gözlerini bir kez kırptı.

Adam gözlerini devirdi. Lucy de aynısını yaptı. William kahkahayı bastı.

Bir kaşık dolusu yulafı kızın ağzına götürdü. Lucy kaşığı ağzına aldı ve yüzünü memnuniyetle buruşturdu. William ikinci kaşığı vermek üzereydi ki kapı çaldı.

Elindeki tabağı pencere pervazına bıraktı.

Kapıyı açtı ve derhal paniğe kapıldı.

Karşısında siyah takım elbiseler içinde bir kadın ve bir erkek vardı. Adam bir evrak çantası taşıyordu, kadının omzunda da askılı bir çanta vardı.

William ilk önce sosyal hizmetlerden olabileceklerini düşündü ancak onlardan bir ziyaret beklemiyordu. Ayrıca her seferinde gelmeden önceden haber verirlerdi. Eşinin gidişinden sonraki ilk zamanlarda, William kızını vermemek için yetkililerle mücadele etmek zorunda kalmıştı. Yeterli olduğunu göstermek için yapmadığı şey kalmamıştı. Kararlılığını fark eden sosyal hizmetler ikisini bir arada tutmak için onunla işbirliği yapmıştı, Crestwood'taki işinin de buna büyük bir katkısı olmuştu. Ama yine de, bir gün onu kaybedebileceği korkusu içinde yer etmişti.

"Bay Payne, Bay William Payne?"

Başıyla onayladı.

Kadının yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve cebin-

den bir kartvizit çıkardı. "Adım Hannah Evans, Enterprise Electronics'ten geliyorum. Lucy'le görüşmek için buradayız."

"Ama... anlamadım... nasıl yani?"

Kadın ellerini ovuşturup avuçlarına üfledi. "Bay Payne, içeri girebilir miyiz?"

William kenara çekildi.

Hannah Evans salona girdi ve Lucy'nin önünde durdu. Adam oturup çantasını açtı.

"Günaydın, Lucy. Adım Hannah ve tanıştığımıza çok memnun oldum."

Kadının gülümseyişi sıcak ve samimiydi, sesi cana yakın ve sakindi. Çoğu yetişkinin yaptığı gibi küçümseyici tavırla konuşmuyordu.

"Bugün iyi misin?"

Lucy gözlerini kırptı."

William "Bu evet demek oluyor," dedi.

Hannah olduğu yerde kaldı ve William'a doğru gülümsedi. "Biliyorum, Bay Payne. Göz kırpma, iletişim güçlüğü çeken pek çok kimsenin kullandığı bir yöntemdir."

Hannah Evans Lucy'e dönüp gözlerini devirdi, Lucy karşılık olarak gurultu şeklinde bir ses çıkararak güldü.

William şaşkınlıkla "Şey, affedersiniz," dedi. "Ama kim olduğunuzu, ya da buraya niye geldiğinizi anlamadım."

"Aslında çok basit, Bay Payne. En az fiziksel çabayla kullanılabilen en ileri teknoloji sistemler üzerinde uzmanız. Şirket olarak fiziksel engelli insanlar için hayatı daha heyecan verici ve ilginç kılmaya çalışıyoruz."

William'ın aklı karışmıştı. "Ama anlamıyorum. Kimseyle konuşmadım... Bunun için param yok..."

"Anladığım kadarıyla ödeme konusu halledilmiş." Ellerini kaldırdı. "Ben işin o kısmıyla ilgilenmiyorum ve bana verilen talimatlar var."

William paralel bir evrendeymiş gibi hissetti. Zihni olup

bitenlere bir cevap bulmaya çalıştı, ancak hiçbir şey bulamadı.

Hannah dikkatini tekrar Lucy'e çevirdi.

"Lucy, yalnızca bir sorum olacak. En azından bir parmağını kontrol edebiliyor musun?"

Gözlerini iki kez kırptı.

Hannah William'a dönüp kocaman gülümsedi. "Öyleyse burada yapabileceğimiz çok şey var."

BÖLÜM 78

Kim önündeki esere baktı ve Bessie Teyze'nin kahrolası bir yalancı olduğuna karar verdi.

Kıyaslamak için kutuyu, fırından yeni çıkarmış olduğu kendi denemesinin yanına koydu. Hayır, ne kadar krema ya da parlak süs koyarsa koysun başarısızlığını gizleyemeyecekti.

Kim kutuyu çöpe attı. Aldatılmış hissediyordu.

Gözlerini tavana çevirdi. "Deniyorum, Erica. Yemin ediyorum deniyorum."

Ön kapıya vurulduğunu duydu.

"Açık," diye seslendi.

Üzerinde kot pantolon ve kazak olan Bryant, elinde bir pizza kutusuyla içeri girdi.

Elindekini tezgâha bırakırken "Bugün işyerinde özlendin," dedi.

Kim gözlerini devirdi. "Woody'nin talimatı ve artık onu göz ardı edemem çünkü bu kedinin başka canı kalmadı.'"

"Tam olarak böyle mi dedi?"

Kim başıyla onayladı ve parmaklarıyla saymaya başladı. "Görünüşe göre tutumumla ilgili iki resmi şikâyet almışım. Üç kez talimatlara uymamışım ve doğru protokollere..." parmaklarının geri kalanlarını da saydı ve "en az bu kadar takip etmemişim, sanırım."

Bryant başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, çok mu acımasızdı?"

Kim bir an düşünüp başıyla onayladı. "Evet, öyle denebilir. Söyleyecek pek çok şeyi vardı."

"Peki sen ne dedin?"

"Ona maketinin arka dingilinde bir süspansiyon yayının eksik olduğunu söyledim."

Bryant kahkahayı bastı, Kim de ona katıldı. Sonradan düşününce, komik gelmişti.

Ama bu Kim'in teşekkür etme biçimiydi. İşini kaybedebileceğinin tamamen farkındaydı. Woody onu kurtaranın sadece sonuçlar olduğunu açıkça belirtmişti.

Önsezilerinden biri bile yanlış çıkmış olsaydı, Kase şimdi başkasının olacaktı.

Bu soruşturma, hayatındaki en önemli şeyi neredeyse kaybetmesine yol açacaktı, ancak buna değmişti.

"Diğeri için sana ne kadar süre verdi?"

Kim dolaptan iki kupa çıkarırken söylendi. "Bir ay."

"Tanrı aşkına, bundan nasıl kurtulacaksın?"

Kim omuz silkti. Bir psikologla görüşmesi için dört haftası vardı; yoksa uzaklaştırma alacaktı.

"Bunu gerçekten yapacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

Kim, Woody'nin yüzündeki kararlı ifadeyi hatırladı. "Ah, evet. Yapacak."

"Öyleyse, Richard Croft'ın bu sabah, çok daha iyi göründüğünü duyunca sevineceksin."

"Öyle miydi?"

"Şey, ben haklarını okuyuncaya dek öyleydi."

Kim bunu görmüş olmayı isterdi. "Ah, lütfen bana Bayan Croft'un da orada olduğunu söyle?"

"Kesinlikle oradaydı. Birkaç saniyeliğine yüzünde kabız bir deveyi andıran bir ifade oluştu ancak bunu çabuk atlattı, bilgisayarını ve evraklarını topladı, avukatının iletişime geçeceğini söyledi."

"Bizimle mi?"

"Richard'la. Adamın çok kısa süre içerisinde boşanacağını seziyorum."

"Richard ne dedi?"

"Ah, Victor'ın Beth'i öldüren kişi olduğunu doğruladı. Diğerleri yalnızca cesedi gömmeye yardım etmiş. Kayıtlarda karışıklık yaratmak, kaçan ve yerleri değiştirilmiş kızlar için yangın çıkarma fikrinin Teresa Wyatt'a ait olduğunu söyledi. "

"Ona inanıyor musun?"

"Bilmiyorum. Çok da önemi yok. İyi bir avukat bulacaktır, ancak hapse gireceği şüphesiz. Daha da önemlisi; bildiğimiz eski yaşamı sona erdi. Eşini, evini, kariyerini ve muhtemelen çocuklarını kaybetti."

Kim bir şey söylemedi. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Richard Croft için tiksinmeden başka bir şey hissetmiyordu. Adam kaçmıştı.

Bryant düşünceli görünüyordu. "Victor Wilks'in tamamen kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Elbette, yaptıklarının farkındayım ama toplu konutlarda da hizmet verdi, belki içinde bir parça iyilik de vardı."

Bryant bazen yaşına uygun düşünmüyordu. Kim, ona Noel Baba'nın gerçek olmadığını söyleme işinin kendisine düşmüş olmasından dolayı üzgündü.

Başını iki yana salladı. "Hayır, Bryant. Umudun olmadığı, çaresizlikle dolu yerler onun ilgisini çekiyordu. Buralarda, ıstırabın ortasında kendisini bir umut ışığıymış gibi sunuyordu. Onu asıl tatmin eden, kendisini güçlü hissetmesini sağlayan buydu. Korkmuş, korunmasız genç kızlarla birlikte olmak içindeki fiziksel ihtiyacı tatmin ediyordu. Tecavüz suçlamalarının kanıtlanmasının zor olduğu ve sorun çıkaranları ortadan kaldırabildiği ortamlara yerleşiyordu."

"Onları öldürüyor ve bundan zevk alıyordu. Bunu yapabildiği için yapıyordu ve kendisine engel olan herkesin canını almakta haklı olduğunu düşünüyordu. Wilks'in Hollyt-

ree'den de kurbanları çıkacak ve kabullenmesi ne kadar zor olsa da hepsini ortaya çıkaramayabiliriz."

Victor'ın iki yıl önce dönmesinden bu yana, genişleyen toplu konutlardaki kaçakların sayısı on sekize ulaşmıştı. Buna, durumun farkına varmayan ya da umursamayan aile bireylerinin bildirmediği kayıp kızları da ekleyince bu sayı muhtemelen iki katına çıkıyordu.

Bryant "Aşağılık herif" diye söylendi.

Kim ona katılıyordu ancak Victor Wilks'in bir daha asla özgür olamayacağı düşüncesiyle kendini biraz avutuyordu.

"Arabayı buldun mu?" diye sordu.

Bryant başıyla onayladı. "Apartmanların arkasındaki garajda, Nicola Adamson adına kayıtlı. Ön çamurluğunda göçme olan beyaz bir Audi."

Kim başını iki yana salladı. Ne kadar denese de Teresa Wyatt, Tom Curtis, Richard Croft ya da Arthur Connop'a hiçbir sempati duyamıyordu. Victor Wilks ile birlikte üç genç kızın ölümünü saklamış ve on yıl boyunca adaletin sağlanmasına engel olmuşlardı; hepsi de bunu kendi kirli işlerini saklamak için yapmıştı. Her biri o kızları daha fazla istismar etmenin bir yolunu bulmuştu.

Daha da kötüsü, tek suçu kız kardeşinin pembe hırkasını giymek istemiş olan başka bir masumun da ölümüne sebep olmuşlardı.

"Merak ediyorum, Kim, iki farklı katil olduğunu düşünmene ilk ne sebep oldu?"

"Ölüm biçimleri," diye yanıtladı. "Kızları topraktan çıkarırken büyük bir fiziksel güç kullanılarak öldürüldükleri ortadaydı, ancak geçtiğimiz günlerde işlenenlerde durum farklıydı. Teresa'yı suya bastırmak için çaba gerekmemişti. Tom'un gırtlağı arkadan kesilmişti, Arthur'a araba çarpmış ve Richard da arkadan bıçaklanmıştı. Tüm bu yöntemler fiziksel güç değil,kurnazlık, sabır ve gizlilik gerektiriyordu. "

"Peki ya Teresa'nın evindeki yangın? Bunun amacı neydi?"

"Yerde çok ince bir kar tabakası vardı, Bryant. Olay yerinde ayak hatta baston izlerine ait çok sayıda delil bulunacaktı, ancak sekiz itfaiyeci, iki itfaiye aracı ve tazyikli bir hortum bunları yok etti."

"Zekice."

"Kesinlikle, bu yüzden bir kadın olmalıydı."

"Evet, ama yakalandı."

"Evet, bir kadın tarafından."

Bryant gözlerini devirirken homurdandı.

Toparlanıp "Gerçeği öğrendiğinde Nicola'nın nasıl bir tepki vereceğini düşünüyorsun?"

Kim omuz silkti. "Bunu yapan Nicola değildi. Beth'ti."

Bryant'ın gözlerinde şüphe vardı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Eksik olmasın, Bryant basit düşünen bir adamdı.

"Ah evet, Bryant, inanıyorum."

"Bana hala biraz *X-Files* dizisi gibi geliyor."

Kim iç geçirdi. "Beth yalnızca Nicola'nın yardıma ihtiyacı olduğu zamanlarda, hastalandığında ya da korktuğunda, dönüyordu. Nicola'nın bilinçaltı onu bir can simidi gibi kullanıyordu. Nicola kardeşinin ölmüş olduğunu asla tam olarak kabullenmedi. Onun yaşayabilmesi için bilinçaltı anılara erişimini engelledi. Onu suçluluk duymaktan koruyordu."

"Şimdi şunu düşün, Nicola'nın tüm anıları Beth'in elinin altındaydı. Croft'un odasındaki konuşmalara kulak misafiri olduğunda neler duyduğunu biliyordu, sonrasında yaşanan olayı da biliyordu, yani Nicola bu anılara erişemese de ikinci kişiliği erişebiliyordu."

Kim, Nicola'nın bilinçli zihninin, bilinçaltının Beth'i geri getirmiş olduğu gerçeğinden habersiz olduğuna tam olarak inanıyordu. 'Beth' ile tanıştıktan sonra bunun rol yapma olmadığını kesinlikle anlamıştı.

Bryant'a döndü. "Kişinin benliğinin ikiye ayrıldığını düşün. Nicola günlük etkinliklerine hâkimdi. Normal bir biçimde yaşamını sürdürebiliyordu, ancak bilinçaltı başka birinin hâkimiyeti altındaydı."

Bryant başını iki yana salladı. "Hayır, hala inanmıyorum, jürinin de inanacağını sanmıyorum."

Kim Bryant'ın haklı olabileceğini düşündü ancak Nicola asla hâkim karşısına çıkacak kadar akli dengeye sahip biri olarak kabul edilemezdi. Kim'e göre, Nicola ve Beth arasındaki iç çekişme, Teresa ve Tom cinayetlerinin olay yerlerinde son derece açıktı. Her iki olayda da polisin gelmesi hızlandırılmıştı. Benliğinin bir kısmı durdurulmak istiyordu.

Nicola kötü biri değildi ve anılarına tekrar sahip olunca cezasını çekecekti.

Kim hayatta kalan olmanın getirdiği suçluluk duygusunun bir zihni şekillendirmede ne kadar etkili olduğunu kendi deneyimlerinden biliyordu; bu yüzden de zihnindeki kutuların açılmaması için dua ediyordu.

"Sence Wilks'in hayatta kalmayı nasıl başardı?"

Kim "Şans eseri," dedi. "Sırada o vardı ve canından olacaktı."

Bryant başını iki yana salladı. "Anlamadığım bir şey var; ikizlerden sadece birinin kaldığı nasıl olur da fark edilmez?"

"Kayıtlar karmakarışıktı, Bryant. Hatırlasana; orası zaten boşaltılıyordu. Kaçakların kayıtları güncel değildi ve yangın gecesi hemen herkes bir liste çıkarıyordu. Ambulanslar kızları sağlık kontrolü için hastaneye götürüyordu. Karmaşa hâkimdi ve amaç da buydu. O geceye ait hiçbir liste birbiriyle uyuşmuyor."

"Ama Nicola neden sesini çıkarmadı?"

"Çocuk çok korkmuştu. Hırkayla ilgili yanıldıklarını fark edip onun peşine düşeceklerini düşünüyordu."

"Peki ya Mary Andrews? Onun da Nicola'nın, Beth'in ya da artık her kimse, işi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kim başını hayır der gibi salladı. "Hastalık dışında başka bir sebepten öldüğüne dair hiçbir bulgu yok. Mary o gün orada olmayan ya da adı geçmeyen tek kişiydi bu yüzden Nicola'nın onu hedef seçmesi için hiçbir neden yoktu." Kim derin bir iç çekti. "Sanırım kızların güvenebilecekleri tek kişi Mary Andrews'tu. Geceleri çalışan William dışında her biri o kızları daha fazla istismar etmenin bir yolunu bulmuştu. Bu kızların örnek çocuklar olmamalarına şaşırmamak gerekir?"

Bryant "Bu, şefkatli bir bakış açısı oldu," diye açıkladı.

Kim karşılık vermek üzere ağzını açacak oldu ancak vaz geçti. Bryant, ahlak kurallarının kişinin zihnine doğuştan yerleştirildiğine inanıyordu. Göz rengi ya da boy gibi genetik bir özellik olduğunu düşünüyordu. Kim ise böyle olmadığını biliyordu. Vicdan ve vicdanı kullanmak öğrenilen bir davranıştı. İyi örneklerden ve güçlü rol modellerden ediniliyordu. Doğru ile yanlış arasındaki dışarıdan belirlenmeyen fark beyne önceden işlenmiyordu, yaşam boyunca pekiştiriliyordu.

Tracy, Melanie ve Louise'in sosyal ortamları bu kuralların sonsuza kadar çarpıtılmasını gerektirmişti. Tıpkı istismar edilmiş çocukların genellikle başkalarını istismar etmesi gibi.

Bryant asla ikna olmayacaktı, ancak Kim biliyordu; çünkü bunu yaşamıştı. Üç yıllık bir zaman dilimi hayatından çok daha fazlasını kurtarmıştı.

Bryant kahvesinden bir yudum aldı. "Peki, doktorla aranızda neler olup bitiyor? Zihinlerinizin uyuştuğu ortadaydı."

"Bryant," diye uyardı.

"Ah, yapma, Kim. Yeteri kadar zaman verilseydi, bir kıvılcımlanma olabilirdi."

"Peki kıvılcımlar neye yol açar?"

Gözlerini kocaman açarak "Yangın," dedi.

"Hiç hasarsız bir yangın gördün mü?"

Bryant bir şey söyleyecek oldu, bir an düşündü ve ağzını kapatmaya karar verdi. "Buna gerçekten verilecek bir cevap yok."

"Kesinlikle."

Bryant düşünceli bir biçimde "Muhtemelen iyi olmuş," dedi. "Doktor sana biraz fazlaca benziyordu." Sırıttı. "Tanrım, çocuklarınızı bir düşünsene..."

"Bryant, sen kendi işine bak," diye çıkıştı. Arkadaşı bazen onu fazla iyi tanıyordu.

Yine de, eğer Daniel ile tekrar karşılaşacak olsa, neler olacağını kim bilirdi.

"Evet, galiba öyle yapmalıyım, ama burnumu sokmadan durabileceğimi sanmıyorum."

Kim gülümsedi. "Battersea Köpek Barınağı'nda işler nasıl gidiyor?"

"Yavrular iyi. Hepsi sahiplenildi. Yeğenim Çakıl'ı alıyor. Bam Bam komşuya gidiyor. Yogi kızımın en yakın arkadaşına ayrıldı, Bobo ise Stacey'nin kız kardeşine gidiyor."

"O hayvancağızlara gerçekten bu isimleri vermedin, değil mi?"

Bryant hayır der gibi başını salladı. "Sadece şimdilik birbirlerinden ayırt edebilmek için."

"Peki ya anne?"

"Benimle kalıyor. Yalnızca dört yaşında ve veteriner şimdiden üç kez yavrulamış olduğunu tahmin ediyor. Artık görevini tamamladı."

Bir anlığına, sadece bir anlığına, Kim bu iri yarı adama bütün içtenliğiyle sarılmak istedi. İş arkadaşı ve gerçek bir dostuydu.

Ama bu anın geçip gitmesine izin verdi.

Bryant oturmakta olduğu bar taburesinden indi. "Pekâlâ, ziyaretimin asıl nedenine geleyim. Bitti, değil mi?"

"Evet, Bryant, bitti."

Ellerini ovuşturdu. "Lütfen, lütfen lütfen?"

Kim adamın çocukça heyecanına güldü.

Bryant garaja açılan kapıya doğru atıldı.

Kim kekleri aldı ve çöp kutusuna boşalttı. Ardından kek kabını sıcak, sabunlu suya daldırdı.

Bryant tekrar kapıda belirdi. "Şey, Kim... orada değil."

"Ah, gerçekten mi, çok ilginç."

Kapı çerçevesine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sattın, değil mi?"

Kim bir şey söylemedi.

Bryant'ın tüm hevesi kaçmış, kafası karışmıştı. "Ama o motoru çocuğun gibi seviyordun. Ona binmek için aylardır uğraşıyordun. Anlamıyorum. Senin için inanılmaz kıymetliydi."

"Biliyor musun, Bryant, bazı şeyler çok daha kıymetlidir."

Kek kabını sildi ve kaldırdı. Bryant'ın yüzündeki ifade şaşkındı. Anlamamıştı.

Ama Kim anlıyordu; önemli olan da buydu.

ANGELA'DAN MEKTUP

Öncelikle, *Sessiz Çığlık*'ı okumayı seçtiğiniz için çok teşekkürler. Umarım Kim'in ilk macerası hoşunuza gitmiştir ve siz de benimle aynı şekilde hissediyorsunuzdur. Her zaman mükemmel olmasa da, o başkalarına karşı sizi korumasını isteyeceğiniz biri.

Eğer kitabı beğendiyseniz bir kitapla ilgili yorum yazmanız beni çok memnun eder. Ne düşündüğünüzü duymak isterim; ayrıca başka okuyucuların da kitaplarımdan birini keşfetmesine yardımcı olabilirsiniz. Ya da bu kitabı eşinize, dostunuza tavsiye edebilirsiniz...

Her hikâye, bir fikir tohumu olarak başlar siz çevrenizdeki herkesi izledikçe ve dinledikçe gelişir. Her birey benzersizdir ve hepimizin bir hikâyesi vardır. Bu hikâyelerden mümkün olduğunca çoğunu duymak istiyorum ve yolumuz nereye uzanırsa uzansın Kim Stone ile bana yolculuklarımızda eşlik edeceğinizi umuyorum.

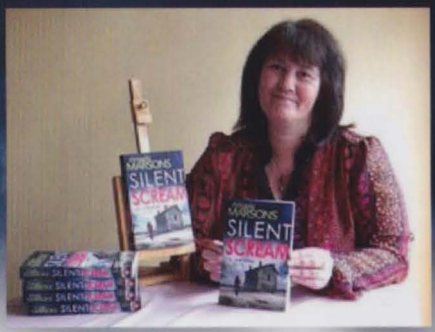
Eğer öyleyse sizden haber bekliyorum, Facebook'tan, Goodreads sayfamdan, Twitter ya da kişisel web sitem üzerinden bana ulaşın.

Desteğiniz için çok teşekkürler; minnettarım.

Angela Marsons

Angela Marsons'un bu kitabı Amazon'un çok satanlar listesinde 1 numara olmuştur. Angela, partneri, yerinde duramayan Labrador köpekleri ve küfürbaz papağanıyla birlikte İngiltere'nin Black Country bölgesinde yaşamaktadır.

Angela, yazmaya olan aşkını ilk olarak ilkokulda keşfetti. Dersleri ikinci plandaydı ve etrafındaki insanları izlemeye ve onlar hakkında sessizce hikâyeler uydurmaya bayılıyordu.

Karnesinde sürekli şuna benzer şeyler yazıyordu: "Angela kendi işleriyle, başkalarınınkiyle ilgilendiği kadar ilgilenirse başarılı olur."

Yıllarca ilişkiler üzerine kitaplar yazdıktan sonra Angela suça yöneldi. Tabii ki bu yönelme edebi anlamda. Bir karakter yarattı ve bu karakter artık gitmeyi reddediyor.

